

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

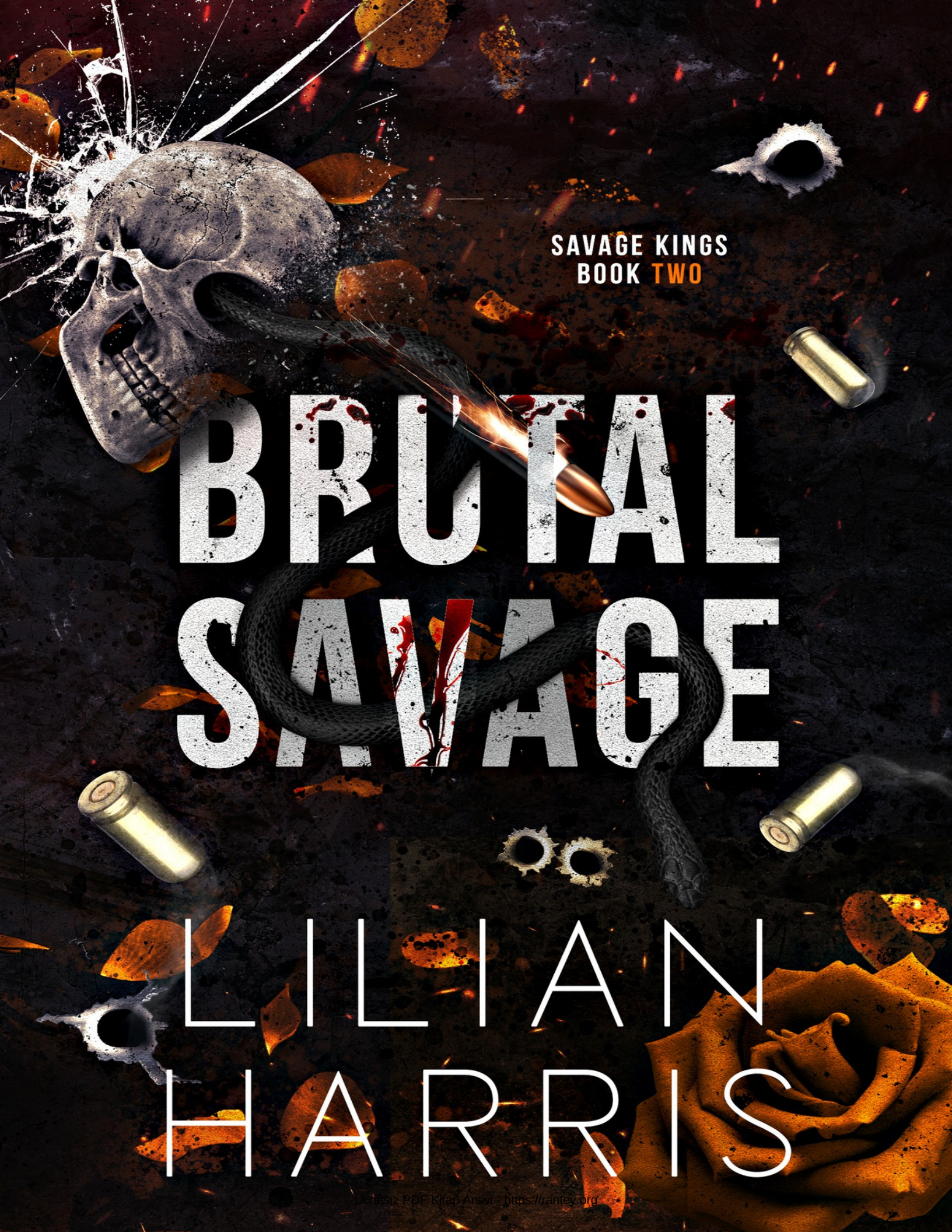
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGE KINGS
BOOK TWO

BRUTAL SAVAGE

LILIAN
HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRUTAL GAVAGE

GAVAGE K)NGG

İKİNCİ KİTAP

LILIAN HARRIS

CONTENTS

[İçerik Uyarısı](#)

[Çeviriler & Telaffuzlar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

Yaklaşık Bir Yıl

Önce

[Bölüm 31](#) Üç Gün

Sonra

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 40](#)

Birkaç Saat Önce

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

Üç Hafta Sonra

[Bölüm 44](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 45](#)

İki Ay Sonra

[Ayrıca Lilian Harris Yazar](#)

[Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2024 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Yayıncılık Hizmetleri

Düzeltilme: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Wildheart Graphics

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENT WARNING

Lütfen bu kitabın ağır konular ve sahneler içerdiğini unutmayın. Uyarıların tam listesini görmek için lütfen BURAYA [TIKLAYINIZ](#).

TRANSLATIONS & PRONOUNCIATIONS

- ♦ Eriu - "Air-ooH"
- ♦ Iseult - "Ee-salt"
- ♦ Tynan - "Tie-nan"
- ♦ Cillian - "KILL-ee-in."
- ♦ Fionn - "Fee-yun"
- ♦ Bratva - Rus organize suç örgütü ya da Rus mafyası
- ♦ Mo chuisle - nabzım
- ♦ Is pian i mo thóin tú. - Tam bir belasısın.
- ♦ Ná caoin a stór. Tá tú ag briseadh mo chroí. - Ağlama sevgilim. Kalbimi kırıyorsun.
- ♦ Go sábhála mac Dé sinn - Tanrı bana güç versin.
- ♦ Nozh - Bıçak
- ♦ Blyat - siktir
- ♦ Horosho - iyi
- ♦ Suka - kaltak
- ♦ Pashli - hadi
gidelim

Christiana'ya bu kitabı okuyup olabilecek en iyi hale getirdiği için çok teŖekkür ederim.
TanıŖtıđımıza çok sevindim!

CKAPTER L

ELARA

PARMAKLARIM KARNIMIN ÜZERİNDE GEZİNİYOR, KALBİM HIZLA ÇARPIYOR.

Keşke hepsi dursa.

Durmasına ihtiyacım

var.

Çünkü acıtıyor.

O kadar acıyor ki nefes alamıyorum.

Sık sık acım ne zaman dinecek diye merak ediyorum. Sonunda tekrar nefes alabileceğim zaman.

Ama bu asla olmayacak.

Hep bu şekilde yaşayacağım: Korku içinde. Omzumun üzerinden bakarak. Ne zaman geri dönüp başladığı işi bitireceğini merak ederek.

Sürekli geçmişin döngüsündeyim. Çimentoya saplanmışım. Çıkamıyorum.

Çıkmak istiyorum.

Denedim.

Yine de onun yüzünü
görüyorum. İkisinin de
yüzünü.

Öğrendiğimden beri hayatım hiç eskisi gibi olmadı.

Kimsenin yapmaya zorlanmaması gereken şeyleri yapmaya zorlandığım için. Bu yüzden gitmem gerektiğini biliyordum.

Ve koşmak için bir plan yaptım.

Sonunda o gün geldiğinde, yaptım.

Her şeyi geride bıraktım.

Benim

hayatım.

Benim

geçmiş

m.

Eskiden olduğum kadını yırtıp ve onun yerine Elara Hill oldum.
Evelyn Connors başka biriydi. Olmak zorundaydı. Artık o olamazdım.
Aptalca, her şeyi geride bırakmanın yeterli olacağını düşündüm. Ama öyle
olmadı. Çünkü ben hala buradayım ve eskiyi hatırlıyorum.
İhanetleri hatırlattı.
Yalanları.
Acı.
Kaçabileceğimi sanmıyordum. Ama bir arkadaş edindim, Derek, bana
yepyeni bir kimlik ayarladı.
Yine de yalnız gelmedim. Büyükannem ve büyükbabamı da yanımda
götürmek zorundaydım, yoksa peşimdeki insanlar onları öldürecekti. Babamın
ölümünü biliyorlardı. Peşimden gelenlerin onu öldürüp cesedinden kurtulanlar
olduğunu biliyorlardı.
bu gerçeğin sadece yarısı. Çünkü onu
öldürmediler.
Yaptım.

CHAPTER 5

ELARA

ÖĞRETMENLERİN FAVORİ BİR ÖĞRENCİSİ OLMAMASI GEREKTİĞİNİ BİLİYORUM. AMA BİZ yaparım. Hepimizin var.

Benimki de Brody Quinn.

Hiç gülümsemeyen sekiz yaşındaki tatlı çocuk. Hiç gülmeyen.

Sarılmayı bile sevmez.

Artık değil. Geçen yıl anne ve babasını kaybettiğinden beri, bana öyle söylendi.

Neredeyse kimseye bakmıyor bile. Sanki bunun bile çok fazla iletişim anlamına geleceğinden korkuyor ve bu benim kalbimi kırıyor.

Ona tapıyorum ve keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

Ama deniyorum. Atıştırma saatinde veya öğle yemeğinde, tek başına otururken veya konuşan insanların yanındayken onunla konuşuyorum. O sadece oradayken, kendi kafasının içinde var olurken. Kendi acısı içinde.

Bunu ben de biliyorum.

Gözlerimi kapattığımda onu görüyorum. *Nonono! Anne!*

Anne! Hayır! Hayır!

Çılgınlıklarımı hatırlıyorum. Kanı. Çok fazla kan.

Görmeden edemiyorum. Vücudu düşün zemininde burkulmuştu. Gözleri cansız.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Oraya geri dönme. Sakın oraya geri döneyim deme.

Annemi kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu. Ama sevdiğiniz insanları genç yaşta kaybetmek acımasız ve adaletsizdir ve Brody, annesini doğumundan hemen sonra kaybetti.

Babam öldürüldü.

Okul danışmanı bana babasının bir tekne kazasında ölmesinin ardından annesinin intihar ettiğini söyledi.

Onu buldu.

Kendi annesini.

Göğsüme bir sızı saplanıyor ve ağlamamak için burnumun kenarını sıkıyorum.

Diğerleri birbirleriyle sohbet ederken masasında sessizce simitlerini yiyen ona bakarken gözlerimden yine de yaşlar süzülüyor.

Patlamış mısır ve Oreo torbamı toplayıp ayağa kalkıyorum ve bir sandalye kapıp onun yanına koyuyorum. Çocuklar yemek yerken eğlenmeleri için bir film oynuyor ve onun dikkatini çeken ekran oluyor.

"Hey, Brody," diye fısıldadım. "Ne var orada?"

Bilmiyordum gibi krakerlerine bakıyorum ve o da önünü görebilmem için poşeti yukarı kaldırıyor.

"Ah, krakerler. Simitlere bayılırım."

Bana bakmadan bir tanesini ağzına atıyor. Sonra yavaşça çantayı bana doğru çeviriyor ve bir tane almamı ister gibi elini sallıyor.

Ağzım sıkıca kapanıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu, sınıfa katıldığımdan beri yaptığı en büyük şey.

"Bir tane alabilir miyim? Teşekkür ederim! Çok nazıksınız." Uzanıp bir tane yakalıyorum ve ağzıma atıyorum. "Paylaşmaya ne dersin? Belki biraz patlamış mısır istersin?"

Patlamış mısırın en sevdiği şeylerden biri olduğunu biliyorum. Bu yüzden bugün getirdim. Torbayı açıp ona doğru götürdüğümde kırışıyor.

İlk başta teklifimi kabul edecekmiş gibi görünmüyor. Sonra eli içeriye uzanana kadar biraz hareket ediyor.

Sessizce mutluluk dansı yapıyorum. Bu bir ilerleme. Bu heyecan duyulacak bir şey.

Ona bakarken, şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Konuşmak istiyor mu? Konuşmaktan korkuyor mu? Bırakın bir çocuğu, herhangi bir insanın böyle bir travma yaşayabileceğini hayal bile edemiyorum.

Onu evlat edinen babasının kuzenini arayıp bir randevu almalıyım. Brody'ye yardım etmek için ne gibi adımlar attığını konuşmak iyi olur.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Adamla hiç tanışmadım bile.

Ama belki de bunu yapmamın zamanı gelmiştir.

TYNAN

Her gün okuldan sonra onu almaya özen gösteriyorum. Annesi ya da babası her gün orada olurdu ve bunun benim için asla değişmeyeceğini bilmesini istiyorum.

Terapist Brody'nin tutarlılığa ve güvene ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de ona bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yapmak zorundayım.

Babası Aiden ve ben çok yakındık. Kuzenden çok kardeş gibiydik. Kardeşi Ryan'la birlikte birlikte büyüdük.

Brody'nin Ryan'a gitmesi gerekiyordu ama Aiden bir vasiyet bıraktı ve onu benim almamı istedi.

Nedenini bilsem sikerim. Belki Ryan sayamayacağım kadar çok hapse girdiği içindir. Belki de çocuklardan pek hoşlanmadığı içindir.

Yine de onlar hakkında ne bilebilirim ki? Hiç yemedim.

Bence Ryan, Brody'nin ona gitmeyeceğini öğrenince rahatladı. Yeğenini sevmediği için değil. Seviyor. Yine de böyle şeyler yapmaktansa babam için çalışmayı tercih ederdi: Brody'yi almak, onunla ödev yapmak ya da ona yemek pişirmek gibi.

Ruby'nin tüm bunlarla ilgilenmesine izin verebilirim - zaten çok şey yapıyor - ama Brody'ye içinde olduğumu göstermek istiyorum. Burada olduğumu. Hiçbir yere gitmeyeceğimi.

Ruby yine de çok değerli. Ben yapamadığımda bize yemek yapıyor. Burada her şeyi o yapıyor. Yatılı bir hizmetçi. Bakıcı da. O olmasaydı çalışamaz ve Brody'yi büyütemezdim.

Dışarıda, okul binasının tam karşısındaki çimlerin üzerinde durarak Brody'nin dışarı çıkmasını bekliyorum.

Onu gördüğümde, ilk sırada *onunla* birlikte yürüyordu.

Uzun siyah saçları şık bir topuzla toplanmış, birkaç teli sağ yanağına düşüyor, Brody'ye fısıldadığında o kristal mavi gözler lanet olası yıldızlar gibi parlıyor.

Ve bunu fark etmekten nefret ediyorum.

Onun ne kadar güzel olduğunu gördüğüm için.

Yine de başka şeyler de fark etmeye başladım. Brody onun yanındayken küçük şeyler. Kolunu ona doladığında geri çekilmemesi gibi. Ya da onun yanında her seferinde biraz daha yakın durması, bana geçmesine izin vermesini beklemesi gibi.

Bunu bana asla yapmaz. Beni küçümsüyormuş gibi itiyor. Öyle olmadığını biliyorum. Acı çektiğini biliyorum. Onun için üzülüyorum.

Ama bu yeni vekil öğretmen, onun için iyi. Bunu şimdiden görebiliyorum.

Neye benzediğimi bilmiyor. Bir güneş gözlüğü bunu düzeltir. Bilmesini istemiyorum. Bu şekilde onu takip etmek daha zor olur. Ancak Brody'nin üvey babası olarak, temasa geçtiği herkesi incelemek benim görevim.

Çekici Bayan Hill de dahil.

Kardeşim Fionn da onun hakkında biraz araştırma yaptı. Sosyal medya hesaplarında hiçbir şey yoktu. Devam edecek bir iz yok. Tüm hesaplara göre o bir hayalet ve bu benim radarımı daha da yükseltti.

Ne saklıyor olabilir ki?

Fionn bir zamanlar nişanlı olduğunu . Adamın kim olduğunu ya da nişanın neden bittiğini bilmiyorum. Büyükannesini tanıyan kasabadaki yaşlı kadınlardan birinden duyduğunu söyledi. Ama onlara söyleyeceği tek şey buymuş. Gerisini anlatmamış, nedenini merak ediyorum.

Ondan saklanıyor mu? Adam onun peşinde mi?

Ona baktığımda, bir tehlike sezmiyorum. Brody'ye zarar vereceğini sanmıyorum. Yine de hayatımızda kimseye güvenilmez.

O bile.

İşten çıkarma sırası Brody'ye geldiğinde, beni işaret ederken ona son bir kez gülümsüyor, dolgun pembe dudakları onunla konuşurken hareket ediyor, muhtemelen onu alanın ben olup olmadığımı soruyor.

Bir kez başını sallıyor, bir an için ona bakıyor, sonra metanetle .

Sanki bir meleklerle birlikte olduğu için şeytana doğru yol alıyor.

Haksız sayılmaz.

Lanet göğsüm sıkışıyor. O bunu hak etmiyor. Hiçbir çocuk babasını kaybetmeyi ve eve geldiğinde annesinin beyninin duvara sığmasını hak etmez.

Haplarını yutacak kadar bile nezaketi yoktu. O okuldayken yatak odasında beynini dağıtmak zorunda kaldı.

Öğretmeni arayıp Willow'un onu almaya gelmediğini söylediğinde, hemen onu almaya gittim. Evine vardığımızda onu aramaya başladı, bulmaya çalışıyordu.

O zaman yaptı.

Göz kapaklarım kapandı. Önce onu bulamadığım için kendimden nefret ediyorum. Willow hakkında kötü düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. O iyi bir kadındı. Aiden onu her şeyiyle sevdi ve bak bu onları nereye getirdi.

Evlilik, çok geç olana kadar yaptıkları hatanın farkına varmayan aptallar tarafından verilen faydasız bir taahhütten başka bir şey değildir.

Ne yazık ki babam buna katılmıyor. Ailenin reisi olarak kuralları o koyuyor, örneğin Quinn ailesinin yeni reisi olabilmem için beni iki ay içinde bir eş bulmaya zorluyor.

Varis istiyor. Bir sürü.

En büyük kız kardeşim Iseult'un Gio Marino ile evli olması ya da en küçük kız kardeşim Eriu'nun da kısa süre önce evlenmiş olması yeterli değil.

En büyükleri olarak, babamın koltuğu benim ve kendi karım olana kadar resmi olarak benim almama izin vermeyecek.

Evlenmek gibi bir planım olmadığı için bu bir sorun olacak.

Eğer şanslıysam, bu saçmalığı unuttur ve işleri istediğim gibi yürütmeme izin verir.

Ona dünyadaki tüm mirasçıları verecek iki erkek kardeşim ve iki kız kardeşim var, o zaman neden beni bu konuda rahatsız ediyor?

Brody bana doğru yöneliyor, sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gidiyor. Onu takip ediyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Bir an duraksıyor, gözüme takılıyor, sonra bir sonraki çocuğa gülümsüyor.

Hakkınızdaki her şeyi öğreneceğim Bayan Hill. Gerçekten iyi arkadaş olacağız.

Siyah cipime doğru ilerlerken Brody'ye yetişiyorum. Arka koltuğun kapısını açıp yükseltici koltuğa atlıyor ve kemerini bağlıyor.

Yemin ederim çocuk benden hep nefret edecek. Ne dersenem deneyeyim, bana açılmıyor. Bana bakmıyor bile. Eğer olursa, bu zorunluluktan olur. Bundan nefret ediyorum.

Ailesi hayattayken iyi anlaşırdık. Aiden ve ben onunla top oynar, onu bowlinge götürürdük.

Beyzbolda iyidir. Bu yüzden ailesi gittikten sonra takımdan ayrılmamasını sağladım. Buna sahip olması onun için iyi.

"Günün nasıl geçti?" Sürücü koltuğuna arabayı yola çıkarıyorum.
Pencereden dışarı bakıyor ve tek kelime etmiyor.
Parmaklarım üstünde kıvrılıyor. "Şu yeni öğretmen iyi birine benziyor.
Adı ?"

Gözlerini dikiz aynasından ayırmıyor. Ve sonunda bana baktığında kalbim duracak gibi oluyor. Sonra geldiği gibi gitti. Yine de oldu. Sadece birkaç saniye sürmüş olsa bile.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

"Bayan Hill, değil mi? Adı bu mu? Son öğretmenden daha mı iyi?
Sanırım Bayan S. daha sertti."

Nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum. Hep kendi kendime konuşuyorum. Ama lanet terapist yapmam gerekenin bu olduğunu söyledi. Ona karşılık veriyormuş gibi davranmalıymışım.

Ancak yaklaşık bir yıl oldu ve hala tek kelime etmedi. Bu kadar olmasından korkuyorum. Asla konuşamayacak. Doktorlar bile bana kesin bir şey söyleyemiyor. Zaman tanımak dışında kimsenin bir cevabı yok.

Zamanı hiç sevmedim. Zaman geçiyor ama bu her zaman iyi bir şey değil. Bazen zamanla birlikte beklediğiniz tek şey hayatınızı mahvedecek daha fazla boktan şey oluyor.

Mesela bir eş bulmak için sadece birkaç ayım var, yoksa babam beni zorla evlendirecek.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Bunu kendi başıma çözmeliyim. Benimle evlenmesi için para verebileceğim bir kadın olsaydı, evlenirdim. Birbirimizi sevmemize gerek kalmazdı. Birbirimizi becerirdik tabii, ama bunun için aşka gerek yok.

Bunu düşünecek kadar *sevdiğim* birini bile tanımıyorum.

Hepimizin sahip olduğu parseller üzerine inşa edilmiş evimin bulunduğu siteye varıyoruz. Babam burada her birimize birer ev inşa etti. Kız kardeşlerim artık bu arazide yaşamıyor; ancak erkek kardeşlerim Fionn ve Cillian ile ben hala burada yaşıyoruz.

Bizim de büyük bir çiftliğimiz var. Paramızı temizleyebilmemizin bir yolu da bu.

Babam Caellach Akademisi'ni de inşa etti. Ama sıradan bir okul değil. Yeni neslin mafya için nasıl katil-suikastçı olunacağını öğrendiği bir yer. Bir süre orada öğretmenlik yaptım. Kardeşlerimin ve Iseult'un da öğrettiği yer. Yapacakları iş için ihtiyaç duydukları diğer pek çok şeyin yanı sıra savaş ve taktik becerileri.

Onları genç yaşta işe alıyoruz. On altı, on yedi. Ve onları geliştiriyoruz. Herkesin katılmasına izin verilmiyor. Davetiye alabilmek için ailemle bağlantılı olmaları gerekiyor.

Ben arabayı kapatırken Brody atlıyor. Birlikte arnavut kaldırımli merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve kapılar hemen açılıyor, iki adamım içeride konuşlanıyor.

Her yerde güvenlik olmasına alışkın. Ailesiyle de böyle yaşıyordu. Gece gündüz güvenlik. Kurşun geçirmez araçlar. Bu şekilde olmak zorunda.

"Git ellerini yıka ve ödevine başla," diyorum ona.

Ruby'nin yanından geçerek banyoya doğru yürür ve Ruby gülerek onun başını okşar.

"Dikkat et, tatlım. Neredeyse bana çarpıyordun." Odadan çıkmadan önce ona özür dileyen bir bakış attı. Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırırken yanıma geliyor.

"Ne halt ediyorum ben?" Ona soruyorum ama bu bir soru bile değil. "Belki de bunun için doğru kişi değilim." Brody duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "İlerleme kaydetmedi. Belki de sorun benim."

"Ah, Tynan." Yüzünü yana yatırıyor, kaşlarında sempati oynuyor. "Yapma bunu. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun." Buruşuk elini ön koluma koyuyor. "Güven bana. Ben görüyorum. Herkes görüyor. Sen çok tatlı bir adamsın ve çabalıyorsun. Herkes böyle yapardı. Şimdi..." Elini çeker. "Sen gidip dinlenmeye ne dersin, ben de akşam yemeğini hazırlayayım?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben yaparım. Ona yapacağımı söyledim. Sözlerimi tutmadığımı düşünmesini istemiyorum."

Gülümsemesi geriliyor. "Gördün mü? Sen iyi bir babasın." "Ben onun babası değilim." Sözlerim gerginlikle kabarıyor.

Bana asla böyle hitap etmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum. "Ama öylesin, Tynan. Şu anda sahip olduğun tek ebeveyn sensin."

Göğsümden güçlkle bir iç çekiş çıkıyor. "Olmak istemedim. Bu şekilde değil."

Gözleri duygusallıkla parlıyor. "Bunu biliyorum. Onları ben de seviyordum. Ama şu anda bulunduğumuz yer burası ve sen o çocuk için doğru olanı yapıyorsun." Omuzları çöktü. "Sen yemek yaparken ben de gidip ödevine yardım edeyim."

Başımı sallıyorum ve mutfığa gidiyorum, en sevdiği yemeği yapmayı planlıyorum: pastırmalı peynirli makarna.

En azından bunu doğru yapabilirim.

CHAPTER 3

ELARA

ERTESİ GÜN, CUMARTESİ SABAHI KOŞUMA GIDERKEN DURDUM.

Büyükanneme kahvaltı götürmek için yerel bir kafeye uğrayacağım.

girer girmez, tanıdığım biri bana el sallıyor.

"Elara! Aman Tanrım! Selam!" Okuldaki öğretmen arkadaşımız Alice arıyor. Benim yaşlarımda: yirmi üç. Sanırım arkadaş olmamızı istiyor. İyi biri ama ne yazık ki güven sorunlarım çok derin.

Onu burada gördüğüme şaşırmadım. Her hafta sonu burada. Yemin ederim beni her gördüğünde şaşırmış gibi davranıyor, sanki kismetmiş gibi.

Ona doğru ilerlediğimde gözleri heyecanla dönüyor ama yalnız değil. Yanında tanımadığım bir adam var.

"Hey, Alice." Görüşüm onların arasında gidip geliyor.

"Oh..." Yüzü aydınlanıyor. "Bu benim erkek arkadaşım, Chris. Yeni sayılır." Yanakları renkleniyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım ve o da sıktı.

"Sen de öyle. Alice bana senin hakkında çok şey anlattı." Ona bakıyor ve gülümsüyor, gözleri şefkatle dolu.

"Öyle mi?"

"Evet..." Oturduğu yerde doğruldu. "Okuldaki tek arkadaşının sen olduğunu söyledi."

"Chris!" Kıkırıyor ve elinin tersiyle koluna vuruyor. "Çok gülünç."

"O harika biri." Ne diyeceğimi bilemeden sıkıca gülümsüyorum.

Onu çok az tanıyorum. Ara sıra ögle yemeklerinde birlikte oturuyoruz ya da koridorlarda birbirimizi gördüğümüzde birkaç kelime ediyoruz.

"Seni görmek güzeldi Alice, seninle tanıştığıma da memnun oldum Chris. Büyükanne biraz yemek götürmeliyim yoksa huysuzlanacak."

"Tabii ki! Aman Tanrım, büyükannesini *seviyorum*." Alice Chris'e bakar. "Çok komik biri. Büyükannele briç oynuyor ve en müstehcen şakaları o yapıyor," diye fısıldıyor.

Oh, hayır... Bu Gran gibi geliyor.

"Bir keresinde en komik olanını duydum." Gülüyor, dikkati Chris ve benim aramda gidip geliyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Peki, seks nasıl bir briç oyununa benziyor?"

"Bilmiyorum. Nasıl?" Chris sırtıyor.

"Eğer eliniz iyiye, bir ortağa ihtiyacınız yoktur." Bir kahkaha patlatır. "Çok komik değil mi?"

"Bu o: çok komik." *Ve biraz da rahatsız edici.* "Her neyse, bu eğlenceliydi. Ona selamını söylerim. Pazartesi görüşürüz, Alice."

"Tamam, tabii! Görüşürüz!"

Ona son bir kez bakıp el sallıyorum ve tezgâha doğru ilerliyorum.

Bunu yaparken bir duvara çarpıyorum ve bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. "Bu da ne..." Söz konusu duvara bakıyorum.

Görünüşe göre tam olarak bir duvar değil, bir adam. Uzun boylu, tuğladan yapılmış gibi görünen bir vücudu olan bir adam.

Tuğlalarla ya da erkeklerle . En azından artık değil. Kadınlardan da hoşlanmıyorum. "Yetişkin insanlardan hoşlanmıyorum" dönemimdeyim.

Bir küfür mırıldanırken omzumu ovuşturuyorum, kolumdan aşağı acı akıyor. Kaşlarını çatıyor, parlak yeşil gözleri neşeye doluyor.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," diye azarlıyor derin, gırtlaktan gelen sesi ve ondan şimdiden nefret ettiğime karar veriyorum.

Arkamda Alice'in nefesi kesiliyor ve kasiyer hareket etmeyi bırakıyor, sanki çok heyecanlı bir televizyon programına girmişiz gibi ikimize bakıyor. Kafenin etrafına baktığımda, müşterilerin de ağzı açık bize baktığını görüyorum.

Bu da ne demek oluyor?

Eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor.

Beş-iki boyumla pek de uzun sayılmam ve kesinlikle bir metreden uzun olan bu adamın yanında durmak kendimi daha da küçük hissetmeme neden oluyor.

Çenemi kaldırarak, gözlerini hâlâ benimkilere dikmiş olan adama yoğun bir bakış fırlatıyorum. "Çok teşekkür ederim. Bunu bir kenara yazacağımdan emin olabilirsiniz."

tavsiye."

"İşte iyi bir kız." Gülümserken gözleri oynuyor.

Rahatsızca yer değiştiriyorum, hipnotik sesi içime işliyor ve tüm uzuvlarıma sıcaklık yayıyor.

Hiç bir erkek bana bunu söylememiştir. Hoşuma gideceğini bile düşünmemiştim. Şimdiye kadar.

Bakışlarına aynı hararetle karşılık veriyor, sanki ilk vazgeçen o olmayacakmış gibi.

Merak etmeyin. Ben de kaybetmeyi sevmem.

Gülümsemesi derinleşiyor ve ben bakmadan duramıyorum. O canlı yeşil gözlere, yüksek elmacık kemiklerine ve parmak uçlarını üzerinde gezdirmek isteyeceğim kadar kirli sakalı olan o sert, köşeli çeneye bakıyorum.

Saçları geriye taranmış ve bahse girerim ellerimi koyu kahverengi tonlarında gezdirip biraz karıştırırsam da aynı derecede seksi görünecektir.

Aslında ne kadar çekici olduğunu görünce midem sıkışıyor. Ne kadar hükmedici. Bir odaya sadece girerek hükmediyor.

Onu incelemeye devam etmemeye çalışıyorum, ama bu oldukça imkansız hale geliyor.

Wall Street'teki bir iş toplantısına gider gibi giyinmiş. Gri elbise pantolonu, beyaz düğmeli bluzu ve gri ipek kravatıyla ilgili bir şey beni gerçekten tahrik ediyor. Gömleği her girintiyi, her santim kası kolayca gösteriyor. Görüş alanımın yanlışıyla orada durduğunu fark ettiğinde sert, belirgin göğsü sarsılıyor.

Tamam, belki de "insanlardan hoşlanmıyorum" dönemimde *ufak* bir çentik var.

Eğlencesini kaybetmeden önce ağzı bir parça seğiriyor. Ve dikkati dudaklarıma yöneldiğinde boğazı düğümleniyor.

Bağırsaklarım sıcak bir şekilde sarsılıyor, aramızdaki ani elektrik enerjisi kalbimin yemek boruma doğru sıçramasına neden oluyor. Ve onun delici bakışları benimkileri delip geçtikçe, tenim daha da diken diken oluyor.

Beni ya da tanımak istiyormuş gibi bakıyor. İkisi de iyi değil.

Bir adım öne çıktı ve nefesim kesildi. Gözleri benimkilere daha derinden bakıyor, etrafımızdaki hava onu boğazlamak için duyduğum inkar edilemez dürtüyle daha da yoğunlaşıyor. Ya da onun da bana karşılık vermesini. Şu anda o kadar da seçici değilim.

Aramızdaki bu çekim yüzünden nabzım yükseliyor. Bu sessiz ama sinir bozucu çekimden dolayı yokmuş gibi davranmak için deli gibi savaşıyorum.

duymam gereken tipte bir adam gibi görünmüyor. Tehlikeli erkeklerden çok çektim.

Peki ya bu? Tehlike gibi *kokuyor*.

O da kim? Onu daha önce hiç görmedim. Onu hemen tanırdım.

"Artık gerçekten gitmeliyim..." Fısıldıyorum, cesur ve tamamen etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum, ancak tamamen ve tamamen başarısız oluyorum.

Tek kelime etmiyor.

Bunun yerine yavaş bir nefes alıyor, parmakları yüzüme uzanıyor, saçımın bir tutamını itip kulağımın arkasına sıkıştırmadan hemen önce duruyor.

Ve sadece bu dokunuşla bile nefes almayı unutuyorum.

Başka bir yere bakamıyorum, hareket edemiyorum ve buradan çıkamıyorum. Sanki anahtarı elinde tutuyormuş gibi beni bir şekilde bağlı tutuyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi ağzı seğiriyor.

Ben.

Nazik vuruşlarla kravatını düzeltiyor, kravatın üstündeki kalın damarlar büyük eli derisinin altında yılan gibi kıvrılıyordu.

Onu istememden nefret ediyorum. Bedenimin onu arzulamasından.

İçimde oluşan heyecan verici gerilimden midem bulanıyor, sanki tek bir dokunuşla parçalanacaktım gibi.

Kolonyasının sarhoş edici kokusu etrafımı sarıyor - erkeksi ve pahalı bir şey - kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken, aklımda onun ve benim birbirimizin kıyafetlerini parçaladığımız düşünceler canlanıyor.

Boğazımı temizleyerek, aramızdaki manyetik bağdan kurtulmak için kendimi zorluyorum ve tezgâha yöneliyorum. Ama onu arkamda hissedebiliyor, vücudunun neredeyse benimkine değdiğini hissedebiliyorum.

Yavaş, sığ nefesler alıyorum, onun varlığını unutmak için elimden geleni yapıyorum ve Gran için bir yumurtalı burrito ve kahve sipariş ediyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor kasiyer, arkamdan *ona* bakarak.

Oda hâlâ ürkütücü bir sessizlik içinde, içim ürperiyor.

Sıcak nefesi ensemde gezinerek beni küle çeviriyor. "Hayır," diyor o boğuk tını, içimi bir ürperti kaplıyor.

Omurga. "Kendisi için bir şeyler sipariş edecek."

Arkamdan kolunu uzatıyor ve ona bir kart uzatıyor. Ve bunu yaparken, parmakları yavaşça dans eden bir alev gibi kolumu sıyrıyor ve durduğum yerde beni yakıyor.

Omzumun arkasından ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun-"

"Sipariş ettiğin yemeğin senin için değil de büyükannen için olduğunu mu?" Ukala, orantısız bir sırtışıla bana vuruyor. "Arkadaşlarınla konuşurken duydum." Başımı şaşkın Alice'e doğru eğdi. "O yüzden lütfen kendin için bir şeyler sipariş et. Benden. Bilirsin işte..." Ağzı kulağıma doğru iniyor, nefesi boynumu okşuyor. "...sana rastladığım için."

Nefes alışlarım titreklaşıyor, ama o beni rahatlatmıyor. Bunun yerine daha da yaklaşıyor, ön kısmı bastırarak gücünü hissetmemi sağlıyor.

Pantolonunun içindekini kastetmiyorum. Ya da belki de öyle... Şu anda hiçbir şeyden tam olarak emin .

Sinirlerim karıncalanıyor, neredeyse kontrol edilemez hale gelen bu nabız gibi atan ihtiyacı doyurmak için beni kalçalarımı çimdiklemeye zorluyor.

Bu adamda arzuladığım ama aynı zamanda korktuğum bir şey var ve o da bunu biliyor.

Böyle adamlarla tanıştım. Beni incittiklerinde gözlerinin içine baktım ve başka bir gün yaşadım.

Bu adamla birlikte, diğerleri gibi olmayı reddediyorum. Korku içinde sinmeyeceğim. Babam ve Jerry'nin yaptığı gibi başka bir adamın beni incitmesine izin vermeyeceğim.

"Ödemeyi teklif etmeniz çok nazikçe, ama buna gerek yok." Dikkatimi kasiyere verip belimdeki keseye uzanıyorum ve yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp ona uzatıyorum. "Siparişimi alabilir misiniz lütfen?"

Elinde kartıyla, iznine ihtiyacı varmış gibi ona bakar. "Kartımı kullan," der ona.

Bunu hemen yapıyor, kartı ona geri verirken parmakları titriyor, sonra bana bir makbuz veriyor. Ben başımı sallayıp onunla yüzleşmek için arkamı dönerken o sipariş ettiğim şeyleri almak için acele ediyor.

"Herkes senin her istediğini yapar mı?"

"Genellikle. Eğer akıllılarsa, yani."

Mideme ağır bir şey batıyor. Bu adam... kesinlikle tehlikeli.

Yine de son derece çekici.

"." Kasiyer bana kahverengi bir poşet uzatıyor ve kahve tezgâha yerleştiriyor.

"Teşekkürler," diyorum ona dönerek. "Lütfen bunu alın." Ona yirmiliği uzatmaya çalışırken yüzü sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun? Paranı almıyorum." Neredeyse öfkeli görünüyordu ama bu sadece bir an sürdü. "Bu benim ikramım, Bayan Hill." Parmakları dirseğimin üzerinde geziniyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "Karşı koymayın."

O zaman anladım.

Adımı biliyor. Panik derimi ürpertiyor.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Yirmiliği çantama geri koyup kapatırken kelimelerim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor.

Ağzı hızlı bir sırtışa dönüşüyor. "Bu kasabadaki herkesi tanıyorum."

Bu sözlerin bende yarattığı korkuyu yutuyorum. İstedğim son şey onun benim kim olduğumu bilmesi. Elara olmadan önce kim olduğumu.

Adını sormaya zahmet etmedim. istemiyorum.

"Bunun için teşekkürler." Siparişi aldım. "Şimdi, izin verirsiniz..."

Kaçmayı umarak yanından geçip gidiyorum ama bileğimi aniden kavrayışı beni olduğum yerde bırakıyor.

Bana dokunduğu yer tenimi yakıyor. Ona dönüp baktığımda gözlerinin yeni bir sıcaklıkla yandığını görüyorum. Boynundaki damar zonkluyor.

"Bir şey düşürdünüz Bayan Hill." Adımı sanki onunla seks yapıyormuş gibi vurguluyor.

Tüm bunlar katlanılamayacak kadar çok olur.

Sonra beni bırakıyor, bir şey almak için diz çöküyor, gözleri hâlâ benimkilerde.

Ve bunun benim ehliyetim olduğunu fark ettim.

Tanrım, nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

"Asla çok dikkatli olamazsın." Yavaşça keseyi açıyor ve ehliyeti tekrar içine yerleştiriyor.

Ve parmaklarının hareket edişi, elinin üstündeki damarların adeta derisini yırtması, kalçalarımın arasında yeni bir arzu mırıltısına hayat veriyor.

"Koşunun tadını çıkar." O derin, hırıltılı bariton tüm varlığımı sıcak ve arzulu bir şeye dönüştürüyor.

Bekle. Koşuya çıkacağımı nereden biliyordu?

Belki de giyim tarzımdan dolayı böyle düşünmüştür. Eminim .

Kalbim küt küt atarken, serin havayı içime çekerek kapıdan dışarı fırlıyorum.

Büyükanneme doğru ilerlerken kapılar açılıyor ve karşımda sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmış Alice duruyor.

"Aman Tanrım!" diye fısıldıyor, beni kendine çekiyor ve sağ tarafındaki kafeye doğru utangaç bir bakış atıyor. "Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Onu daha önce hiç görmedim."

Elinin tersiyle alnını sildi. "Genelde şehrin bu kısmına pek uğramaz."

"Peki kim o?" Şimdi gerçekten merak ettim.

"Ailesi burada kraliyet ailesinden sayılır. Çok zenginler. Birkaç mil kuzeyde bir sürü arazileri ve mülkleri var. Bu kafe de dahil olmak üzere bu kasabadaki hemen hemen her şeyin sahibiler."

"Ne?" Ses tonumdaki şaşkınlığa engel olamıyorum.

"Evet." Yavaşça başını sallarken kaşları havaya kalkıyor. "Ve söylentiye göre..." Eğiliyor. "Mafyayla bağlantıları var."

Daha bakmadan, tehditkâr yeşil bakışlarını üzerimde hissediyorum - içimde titreşen yakıcı yoğunluğu hissediyorum. Geriye bakıyorum ve pencereden onunla göz göze geliyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Biliyordum. Korkulması gereken biri olduğunu biliyordum.

Ya bir zamanlar bağlı olduğum insanları biliyorsa? Ya sırlarımı keşfedip beni onlara teslim ederse?

Ve daha da kötüsü, ya ne yaptığımı biliyorsa... Gömdüğüm cesetleri.

Ya bunu bir şekilde bana karşı kullanırsa?

İçimdeki her molekül bavulumu toplayıp tekrar kaçmak istiyor. Onunla ilgili her şey beni huzursuz ediyor. Sanki bilinçaltım bana onun güvende olmadığını söylüyor.

Ama ya bunu yapmazsa? sadece korkuyorsam?

Emin olmak zorundayım. Yeterince iyi bir sebep olmadıkça büyükannem ve büyükbabamı burada yalnız bırakmak istemiyorum. Benim hakkımda bir şey bilip bilmediğini öğrenmeliyim.

"İyi misin?" Alice endişeli elini koluma koyuyor, ben de yanlışlıkla elimi geri çekiyorum.

"Ben iyiyim. Üzgünüm," diye mırıldandım. "Yine de gitmem gerek. Arama ekibi göndermeden önce bu yemeği büyükanneme götürmeliyim."

"Elbette. Sadece dikkatli ol," diyor yumuşak bir sesle.

Şeytan beni zaten daha fazla çözmenin bir yolunu bulmadan önce gitmeliyim.

BÖLÜM 4

ELARA

"SANA KAHVALTI GETİRDİM BÜYÜKANNE." KAPISINI ÇALDIM.

Cevap vermesi için.

Yine de aklım hala gizemli adamda.

Onunla arama mesafe koymalıyım. Mafya üyesi olabilecek bir adamdan etkilenmek yapabileceğim en kötü şeylerden biri, özellikle de bu adam bir şekilde geçmişimle bağlantılıysa.

"Geliyorum, canım!" Kapı açılmadan önce arkasından ayaklarını sürüyerek geliyor. Gri saçlarını kısa bir at kuyruğu yapmış, çiçekli elbisesi bana bir bahar gününü hatırlatıyor. "Bana karşı çok iyisin."

Kahverengi kese kâğıdını ve kahve fincanını almadan önce kollarıyla beni sımsıcak bir şekilde kucaklıyor. "İçeri gelmek ister misin? Sen küçükken yaptığımız gibi biraz *Family Feud* izleyebiliriz."

"Şimdi olmaz büyükanne. Büyükbabamı görmeye gitmeden önce biraz koşmak istiyorum."

"Elbette tatlım. Anlıyorum." Soluk mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Bir saat içinde gelip seni alacağım. Seni seviyorum büyükanne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Kapıyı arkasından kapatmadan önce gülümsüyor

On

u. Kulaklıklarımı takıp müzik açıyorum.

Koşmaya başlayarak her zamanki yerime doğru ilerliyorum: açık bir yol, ormanlar ve

uzakta dağlar. Manzaralı ve huzurlu, çok fazla araba geçmiyor.

Koşmayı seviyorum. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor, kendi terapi şeklim gibi. Fırsat buldukça gitmeye çalışıyorum. Hafta sonları. İştten sonra. Bazen günde birden fazla.

Koşuma bir mil kala aklım yine o son derece çekici yabancıda. Onu ne kadar kafamdan atmaya çalışsam da, hemen geri dönüyor.

Karanlık ve tehlikeli aurası düşüncelerime hükmediyor. Ama sıırıttığında, kalbim zayıflıyor. Sanki onu hala görebiliyorum. Tam önümde.

Sonra, ani bir değişimle, Jerry'nin eli boğazıma dolanıyor... sıkıyor.

Daha sıkı.

Ve daha

sıkı.

Nefesim kesiliyor, her nefes göğsüm yanıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum. "Kafamın içinden çık!"

Sonra onları birlikte gördüm, bana doğru geliyorlardı. Yabancı ve babamın beni sattığı adam.

Gözyaşlarıma göz kırpiyorum ve onlarla savaşıyorum. Acı ve öfkeyle savaşıyorum. Hâlâ avlanmamın sebepleriyle savaşıyorum.

Şu ana odaklanıyorum. Hâlâ hayatta olduğum gerçeğine. İşime. Çocuklarıma. Brody'ye. Tek kelime etmediğinde bile beni hep mutlu eden tatlı Brody'ye.

Bu şeyler ayaklarımın yere basmasına yardımcı oluyor. Çünkü kaosun ortasında hala minnettar olunacak çok şey var.

Üç mile ulaştığımda, büyükannemi alabilmek için kasabaya geri dönmeye başlıyorum.

Ama birden arkamda bir şey hissettim. Sanki zihnimden önce bedenim orada birinin olduğunu biliyor.

Müziğin sesini kısıyorum, bir motorun kükremesini kaydediyorum.

Kulaklıkları yavaşça kulağımdan çekip torbaya yerleştirirken vücudumdaki her tüy derimin üzerinde diken diken oluyor.

Omzumun arkasına baktığımda siyah bir cipin beni yavaşça takip ettiğini görürken nabzım boğazımda sekiyor.

Sikeyim.

Onlar olabilir mi?

Öyle olmalı.

Kaçarsam, beni vururlar. Eğer kalırsam, belki konuşarak bundan kurtulabilirim.

Boğazımda bir sinir yumağı oluşuyor. Keşke silahım yanımda olsaydı. Eğer Jerry ya da onun adamlarından biriye, hazır olmak istiyorum.

Bir korkak gibi . Son nefesime kadar onunla savaşıcağım.

Yolda donmuş bir halde arabanın durmasını bekliyorum, yolcu tarafındaki cam açılırken göğsüm ağırlaşıyor.

Ve içeride kimin olduğunu gördüğümde, bunun Jerry ya da adamları olmadığını anladım. *Kendisiydi.*

Kafedeki adam.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor ama bu anlık rahatlama sadece bir anlık.

"Bayan Hill." Beni yumuşak ama sert bir ses tonuyla selamlıyor ve ben o kurnaz yeşil gözlere bakmaktan nefret ediyorum, karanlık ve sırlarla dolu.

"Beni takip mi ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve ağzı bir parça açılıyor. "Sadece gezmeye çıktım. Koşun nasıl gidiyor?" Bakışları vücudumda geziniyor,

ve nefesim daralıyor, her parçam onun gözlerinin nerede olduğunu farkında.

"Güzel. Şimdiye kadar. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Tek kelime etmeden yolcu tarafındaki kapıyı açtı. ", Bayan Hill."

Tamam, demek ki o da bir deli. Harika... Yoksa neden ortada hiçbir neden yokken arabasına atlamamı istesin ki?

"Hayır, teşekkürler." Yüz hatlarım kızgınlıkla kalkıyor. "Bu bir rica değildi." Gözleri meydan okurcasına kısılıyor. Alay ediyorum ve koşmaya başlıyorum.

Elbette, sözde bir mafya babasını kızdırmak muhtemelen bu sabah yapılacak en akıllıca seçim değil, ama işte buradayız.

Arabayı bana yetiştirmek için yolda yuvarlarken hırıltıyı kaydediyorum, kapı hala açık.

"Beni yalnız bırakmalısın." Hareket bırakıp ona sert bir bakış gönderiyorum. "Bu iş suç sınırına dayanıyor."

Kıkırdıyor ve bunu duyduğumda midemin nasıl bulandığını itiraf etmekten nefret ediyorum.

o.

Bu duyguyu bir kenara bırakıp ters ters bakmaya devam ediyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." Bu tek kelime, kaba ve çakıllı, içime bir titreme gönderiyor vücut. "Şimdi iyi bir kız ol ve bin ki seni kasabaya geri . Bu yolda giderken kimi bulacağını asla bilemezsin."

"Artık biliyorum."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Haydi, Bayan Hill. Beni daha fazla bekletmeyin. Ben çok sabırlı bir adam değilim."

İki seçeneğim var: Onunla savaşmak ya da teslim olmak.
, koşmanın beni çok uzağa götüreceğinden emin değilim.
Çünkü böyle bir adam her zaman istediğini alır.

En kötü ne ki? Beni öldürebilir.

Anahtarlarımı almak için elimi gizlice çantama sokuyorum. Elimdeki tek silah onlar ve biri onlarla çok fazla zarar verebilir.

Aklıma boğazından bıçaklamak geliyor.

Gergin bir şekilde cipe doğru ilerlerken parmaklarım onları çevreliyor.

Onunla ilgili her şey ölüm ve yıkım çığlıkları atıyor ve acaba
Kendi mezarıma doğru gidiyorum.

İçimdeki her molekül dışarı çıkmak için yalvarırken, ben onun yanına atladığımda kendinden memnun görünüyor.

Emniyet kemerimi bağlamaya çalıştığımda, elimden kaptı. "Bana bırak."

Beni kemerime gözleri gözlerime takılıyor. Ve parmak eklemleri kazara koluma değdiğinde, vücudum havai fişekler gibi çatırıyor.

Keskin bir nefes alıyorum, gözleri ağzıma inerken kapüşonlu, sonra tekrar yukarı, bakışları daha derine batıyor, sanki beni yutmak istiyor.

Ama şeytan bunu yapamayacak. Ona izin vermeyeceğim.

Omurgasını dikleştiriyor ve arabayı çalıştırıyor, sanki beni mümkün olduğunca uzun süre burada tutmak istiyormuş gibi yavaşça hareket .

"Normalde yol kenarında rastgele kadınları tavlarsınız? Bazı ürkütücü filmlerin böyle başladığını bilmelisin."

O ağız, gülmek ister gibi seğiriyor. "Sence ben ürkütücü müyüm?"

"Doğru cevap verirsem öldürülür müyüm?"

Delici bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Seni neden öldüreyim ki?" Omuz silkiyorum. "Çünkü sen sensin."

"Benim hakkımda ne biliyorsun? Arkadaşın sana ne söyledi?" Sesi kaynıyor ve midem sıkışıyor.

"Hiçbir şey mi?"

"Haydi, Bayan Hill." Avuç içi diz kapağımın hemen üzerinden uyluğumun üst kısmına iniyor ve anında ürperiyorum, inlememek için dudağımı ısırıyorum, tırnaklarım avucuma batıyor.

Bu noktada utanç verici. Bir adam beni nasıl bu kadar etkileyebilir?

Elinin tepesinde yılan gibi kıvrılan bir dövme var; soğuk, seçici gözleri olan bir aslan, sanki beni izliyor.

"Buralarda benim hakkımda ne diyorlar?"

Parmaklarını biraz sıktığında nefesim kesiliyor.

Koltuğumda titriyorum, vücudumu saran garip ihtiyaç dalgasına karşı koyamıyorum. Şu anda bana dokunma şeklinin ne kadar hoşuma gittiğini aklımdan çıkaramıyorum. Elleri -büyük, sert ve erkeksi- sanki onunla kavga etsem bile beni kolayca savuracakmış gibi.

"Hiçbir şey. Yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve bu onun ciğerlerinden sert, kısa bir kıkırdamaya neden oluyor.

"Sen kötü bir yalancısın." Dokunuşu beni terk ediyor ve avucunun olduğu yer anında çoraklaşıyor.

"Sadece tehlikeli olduğunu duydum. Hepsi bu." Dürüstlükten ayrılmıyorum çünkü insanların onun hakkında ne dediğini çok iyi bildiğinden eminim.

"Hmm. Bu yalan olmaz. Peki ya siz Bayan Hill? *Siz* tehlikeli mi?"

Gözlerim büyüyor ve hızla pencereden dışarı bakıp şakağıma bir kurşun yemeyeceğim bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Ben mi? Hayır. Ben sadece bir öğretmenim. Mafyayla bağlantısı olduğu söylenen kişi ben değilim."

Hay aksi. Belki de *bunu* söylememeliydim.

"Mafya ile bağlantılı olduğumu düşünüyorsun ve bu bilgiyi özgürce mi sunuyorsun?"

"Sanırım o kadar zeki değilim."

Geri geldi. Dokunuşu... Tek bir parmak kalçamda geziniyor.

Nereye ineceğini görmek için beklerken nabzım boynumda zonkluyor.

"Buna inanmak çok zor." Sesinden hüner fişkırıyor ve ben daha fazlasını yapması için can atıyorum.

Kendimi onun köşeli çene hattında uzanan kirli sakalına dokunurken hayal ediyorum, gözleri yakınlara kayıyor, beni kucağında tutarken bundan keyif alıyor. O koca eller kalçalarımdaya, beni tam istediği yerde tutuyor.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

Tanrım, en son ne zaman bir erkekten bu kadar etkilendim? Hem de bu kadar yüzsüzce.

Eli kayboldu ve ben hem rahatladım hem de üzüldüm. Bana dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Dokunulmak istemeyeli.

İşte bu. Şehvet. Saf, dalgalı şehvet.

"Nasıl buldunuz? Öğretmenlik."

Sorusu boğazımı temizlememe neden oldu. Kesinlikle işim gibi normal şeylerden konuşmaya devam etmeliyim. Bu güvenli.

Diğer yandan, elleri üzerimde mi? Pek güvenli değil.

Çocukları düşündüğümde gülümsemem genişliyor. "Bu işi seviyorum. Her zaman yapmak istediğim şey buydu. Onlara yardım etmeyi, onlara ulaşmayı seviyorum. Bu beni tatmin ediyor."

Başını sallıyor. "Peki taşındığınız yerde de böyle mi yapıyordunuz?"

Kahretsin. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum ama yine de ona bir şey vermek zorundayım. Nereli olduğumu ya da son bir yıldır oradan oraya taşındığımızı bilmesine imkân yok. Bu kasaba, bir yerde yaşadığımız en uzun süre.

"Evet."

"Övgüye değer. Sizin gibi önemseyen daha fazla öğretmene ihtiyacımız var."

"Teşekkürler." Önümdeki boş yola bakıyorum. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Bilirsiniz, ihtiyacı olan çocuklar için."

"Oh?"

"Evet, bu çok zor. Bazı çocuklar yürek parçalayıcı durumlardan geliyor ve ekstra sevgiye ihtiyaç duyuyorlar."

"Sınıfta biri yaralanıyor mu?" Bana doğru bakıyor ve buz gibi bakışları onu neredeyse insan gibi gösteriyor. Neredeyse bir çocuk kötü muamele görse umursayacakmış gibi görünüyor.

"Oh, öyle bir şey değil."

Göz göze gelmeye devam ediyoruz ve ben anında pişman oluyorum. Bana bir şeyler hissettiriyor. Kötü şeyler. Ya da iyi. Nasıl baktığınıza bağlı sanırım.

"Sonra ne olacak Bayan Hill?"

Sürekli benimle flört ediyormuş gibi adımı söylemeyi kesebilir mi?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, o günahkâr ağız bir tarafa kıvrılıyor. "Sınıfımda bir çocuk var. O..."

"O ne?" Çenesi sıkıştı.

"O tatlı ve nazik biri ve... yaklaşık bir yıl önce konuşmayı bıraktı. Ve onun için hiçbir şey yapamamak kalbimi kırıyor."

Elinin direksiyonu sıkıca kavrayışını, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını kaçırmıyorum ve bir şey söyleyerek hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Neden biliyor musun?" diye soruyor.

"Neden ne?" Kalp atışlarım, bu adamın geri dönmesinden korkuyorum. "Neden konuşmayı kesti."

"Ailesi öldü. Bu işe yarayabilir. Travma bir insana çok şey yapar, özellikle de bu kadar genç birine."

Vücudu gözle görülür şekilde sertleşiyor, boynundaki damar seğiriyor. Bizi kasabaya geri götürürken artık bana neredeyse hiç bakmıyor. Ve ben ona adresimi söyleyemeden, o benim sokağıma geldi.

Kollarımda bir ürperti
hissediyorum. Nerede
yaşadığımı biliyor.

Şeytan nerede yaşadığımı biliyor.

Tam evimin önünde durdu. "İyi günler, Bayan Hill."

Tavırları artık dostça değil. Gözleri kararıyor. Yüz ifadesi soğuk.

Endişemi bastırıp dışarı atlıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatarak ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya yemin ediyorum.

CKAPTER 5

TVNAN

ONU SONRA PEŞİNDEN GİTMEYE DEVAM ETTİM.
onu SUV'uma bindirdim.

Bayan Hill'i birkaç haftadır takip . Onu kafeye kadar da takip ettim. Bilerek ona rastladım. Hatta bir keresinde o uyurken evine gittim, en savunmasız olduğu anda bir şey bulabilir miyim diye.

Brody'ye kimin öğrettiğini bilmem gerek. Onun yanında güvende olup olmadığını. Hâlâ emin değilim. Ne kardeşlerim ne de ben onun hakkında bir bok bulamadık. Hayalet gibi ve bu doğru bir koku değil.

Bir kadını takip eden bir adam olmaktan nefret ediyorum. Bunun için insanlarım var. Ama onunlayken bunu kendim yapmam gerekiyor. Neden bilmiyorum ama adamlarımdan birinin onu takip ettiği düşüncesi beni çıldırttı.

O evde yokken de evine gitmişim. Komodininde sakladığı silahı gördüm.

Elbette bu tek başına pek bir şey ifade etmez ama sanki peşinde biri varmış gibi sürekli omzunun üzerinden baktığını fark ettim.

O da benden korkuyordu.

Bunu gözlerinde gördüm.

Yalan söyleyip beni heyecanlandırmadığını söyleyemem.

Yine de beni en çok heyecanlandıran şey beni istemesiydi. Ben yaklaştıkça onun titrediğini hissedebiliyordum. Ona dokunduğumda neredeyse arabada inlediğini duyacaktım.

Ama o . Ve nedenini bilmem gerek.

Böyle bir kadın ne saklıyor olabilir?

Tehlikeli olup olmadığını sorduğumda vücudundaki sarsıntıyı fark ettim. Gözlerinin kısa bir an için nasıl büyüdüğünü.

Neden kendini bir tehlike olarak görsün ki? Ne yapmış ki? Ve kime?

Büyükannesinin evine varıyor ve onun kullandığı beyaz sedana binmesine yardım ediyor. Büyükanne ve büyükbabasını önemsemesini seviyorum. Bu onun gerçekte kim olduğunu gösteriyor.

Ve şu ana kadar öğrendiğim her şey onun iyi bir öğretmen olduğuna işaret ediyor. Onu buraya getiren şey yüzünden kaybetmek istemiyorum.

İnsanları ne zaman kaçtıklarını bilecek kadar tanırım. Peki ya Elara Hill? Bir şeyden kaçıyor... ya da birinden.

Eski nişanlısını bulup ortadan kaldırılması gerekip gerekmediğini öğrenmeliyim.

Belki de onu incitti ve bu yüzden kaçtı.

Ona vurulacağı düşüncesi ellerimi yumruk , kalbim delirmiş gibi çarpıyor.

Umarım doğru değildir. Onu bulursam ve kıza bir şey yaptığını öğrenirsem o gün hayatta kalamaz.

Yolun köşesinden, beni göremeyeceği bir yerden, büyükannesine gülümserken onu izliyorum.

Ve onun bana böyle gülümsemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

ELARA

Büyükbabamın evine vardık ve ön kapıdan giriş yaptık.

"Merhaba, Nora. Elara," odasına girdiğimizde hemşire bizi selamlıyor. "Hey, Paige." Ona marketten aldığım bir kutu şekeri uzattım.

Büyükbabama iyi davranıyor ve ben de ona minnettarlığımı göstermek için küçük şeyler yapmaktan hoşlanıyorum.

"Oh, çok tatlısın." Kutuyu benden aldı.

Dikkatim bir sandalyede oturmuş pencereden dışarı bakan büyükbabama kayıyor. Büyükanne ona doğru yöneliyor, karşısına yerleşiyor ve dedem ona boş boş bakarken duygularıyla savaşıyor.

"Bugün banyo yapmak istemiyorum," diyor ona.

"Pekala Aaron. Banyo yok, o zaman."

Bu onu gülümsetiyor. Gülümsemesini özlüyorum.

Yüzüm düşüyor ve Paige bunu fark ettiğinde bana sempatik bir bakış atıyor. "Aslında bugün daha iyi. Kim olduğumu biliyordu."

İçimi çektim. "Teşekkürler, Paige."

Gerçi ikimiz de büyükbabamın demans hastalığında her şeyin saatten saate değişebileceğini biliyoruz.

Onu bu şekilde görmek kalbimi kırıyor. Altı ay önce buraya ilk taşındığımızda gayet iyiydi. Ama kısa bir süre sonra büyükannem ve ben bir şeylerin ters gittiğini fark ettik.

Sonra teşhisi kondu.

Büyükannem ilk başlarda ona bakabiliyordu. Ta ki işler zorlaşana ve onu bir eve yerleştirmekten başka seçeneğimiz kalmayana kadar. Keşke zorunda olmasaydım ama yatılı bir yardımcıyı karşılayamam. Evin masraflarını zar zor karşılayabiliyorum.

Bu yüzden işime devam etmek zorundayım. Kimsenin sahtekar olduğumu öğrenmesine izin veremem.

"Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım." Paige dışarı çıkmadan önce elimi sıkıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Merhaba büyükbaba. Benim, Evelyn." Onu bunaltmamak için temkinli bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Bir sandalye kapıp büyükannemin yanına oturuyorum.

Ağzı inceliyor ve bir an için beni tanıyormuş gibi bana bakıyor. Kalbimde umut yeşeriyor.

"Paige?"

Anında sönüyorum ve büyükannemin gözleri nemle parlıyor. Elini kendi elime aldım.

"Adım Evelyn, hatırladın mı? Ben senin torununum. Bu da Judith, karın."

Kaşları çatılıyor ve gözlerinde panik belirerek aramıza bakıyor. "BEN... BEN..."

"yok." Duygularımla savaşıyorum. "Bir şey . Sadece dinlen."

Başını sallıyor, kahverengi deri koltuğa yaslanırken zorlukla yutkunuyor. Battaniyesini kaldırarak etrafına doluyorum.

"Paige?" diye sesleniyor bana ve ben gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Evet?"

"Bana biraz portakal suyu getirebilir misin? Gerçekten portakal suyu istiyorum."

"Mm-hmm. Elbette."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, ama ona sırtımı dönüp odasındaki buzdolabına doğru ilerlerken onları fırçalıyorum. Geçen hafta onun için aldığım meyve suyunu alıp plastik bir bardağa dolduruyorum.

Hayat nasıl bu kadar adaletsiz olabilir? O her zaman güçlü ve yetenekliydi; şimdi ise bir kabuk adam.

Herkesi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sırada kim var?

Zihnim, arkadaşım Kennedy ile sahile gittiğimiz, dalgalar başımızın üzerinden geçerken güldüğümüz geçmişteki mutlu anlara sürükleniyor. Onunla tanışmak başıma gelen en güzel şeylerden biriydi.

Yine de en kötülerinden biri.

Çünkü ikimiz de kurbandık. İkimiz de kullanıldık, istismar edildik ve korkunç şeyler yapmak zorunda bırakıldık. Ama birbirimize sahiptik.

Ta ki yapmayana kadar.

Gözlerimi kapatıyorum, son anlarını hatırladıkça nabzım hızlanıyor. Onu son kez canlı gördüğüm anı.

"Acele edin!" Arka koltuktan bağıriyorum. "Çok fazla kan kaybediyor!"

Kennedy kucağımda, yırtık tişörtümün içinden bile karnından kan sızıyor.

"Hadi, benimle kal! Gözlerini kapatma. Lütfen!" Araba korna çalarak diğer araçların yanından geçerken feryat ediyorum.

"Onu hastaneye bırakacağız. Onunla gidemezsin. Duydun mu?"

Aynadan Jerry ile göz göze geliyorum ve öfkem kabarıyor. "Siktir git! Bunu ona sen yaptın."

Mizahsızca gülüyor. "Orospu bunu kendine yaptı." "Onun hakkında böyle konuşma!"

Kennedy inliyor. "Ben... Üşüyorum. Sadece uyumak istiyorum."

"Hayır. Hayır, lütfen uyanık kal. Neredeyse geldik." Gözyaşlarım gözlerimi yıkıyor, ta ki ben onlarla bir olana kadar, kalbim acıyor.

Onu kaybedemem. Kaybedemem.

"Joe's Pizza'ya gittiğimiz ve içkinde örümcek bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" İçimden kederli bir gülümseme geçiyor. "Çıglık atıp sandalyenden fırladığın ve neredeyse garsona çarpacağın zamanı?"

Gülmeye çalışıyor, ben ona bakarken gözleri benimkilerde. "Sen- sen..."
"Konuşmaya çalışma. Sorun yok." Hıçkırmamaya çalışarak elimi başının üstünden aşağı doğru kaydırıyorum.

Çok fazla kan var. Ölmeden önce daha ne kadar kaybedebilir bilmiyorum.

"Acele et!" Jerry'ye bağırdım.

"Kapa çeneni. Olabildiğince hızlı gidiyorum. Polislerin bizi durdurmasını istemiyorsan tabii. Planın bu mu? Başımı belaya sokmak mı?" diye bağılıyor.
"Unutma, başını daha kötü belaya sokabilirim."

Nasıl unutabilirim ki?

"Pislik."

"Neydi o, sürtük?"

Ondan nefret ediyorum. Hâlâ nişanlı olmamızın tek sebebi şantaj. Kanıtı bulup yok etmenin bir yolunu bulmalıyım. Ama her zaman etrafında adamları var. Evine girip bilgisayarını almamın imkanı yok. Onu orada saklıyor.

Kennedy öksürmeye başlar, kanından öğürür.

"Aman Tanrım!" Ben ağlıyorum. "Nono! Lütfen, ölme!"

". Onu ormanda bırakmak zorundayız." "Ne? Hayır! Ona bunu yapmanıza izin vermeyeceğim."

Arabayı boş bir yolun kenarında durdururken lastikler gıcırdıyor. Çok sayıdaki adamından biri olan Fred'e "Onu dışarı çıkar," der.

Kennedy'nin teni soğuyor. Onun bir çöp gibi yalnız ölmesine izin vermeyeceğim. "Lütfen, Jerry! Yapma bunu!" Varlığımın her zerresiyle yalvarıyorum.

"Ona yardım edebiliriz. Yapabiliriz-"

Fred cipin arkasını açıyor ve onu kabaca yakalayıp kollarının arasına alıyor.

"Hayır! Ona dokunma!"

Jerry arabadan atlıyor, bana doğru koşuyor, Fred Kennedy'yi ormana taşıırken ben onunla mücadele ederken beni tutuyor.

"beni! Onunla birlikte olmalıyım. Yalnız ölmesine izin veremem!"

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Şimdi içeri gir de seni temizleyelim."

"Çek o pis ellerini üzerimden!"

Homurdanıyor ve bir çırpıda saçımdan bir tutam koparıyor. "Nişanlına böyle mi davranıyorsun? Baban seni böyle görmekten pek mutlu olmazdı.

Bu şekilde davranmak. Unutma... Senin sahibin benim."

"Siktir git! O burada değil. Onunla her ne anlaşma yaptıysan artık yok."

Kıkırdıyor, eli acı içinde çenemi kavrarken beni döndürüyor, yüzü benimkine yaklaşıyor. "İşler öyle yürümüyor. Seni bana ödeme olarak verdi. Yani artık benimsin. Bu asla değişmeyecek. Benden asla kurtulamayacaksın." Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben atla dediğimde, sen atla. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Damarlarımdan sızan öfkeyle elini üstümden çekiyorum ve Fred eli boş dönerken beni bırakıyor.

Bir hıçkırık beni sarstıyor. Onu burada bırakamam.

Jerry beni kaldırdı ve arka koltuğa fırlattı. Peki ya kanı? Her yere bulaşmıştı.

Vücudum titrerken arabayı çalıştırıyorlar, arkadaşım orada tek başına ölürken ruhum paramparça oluyor.

Araba hızla uzaklaşıyor ve ben daha iyi düşünemedim kapıyı açıp dışarı atlıyorum, bedenim yolun kenarına yuvarlanıyor ve bir ağaca çarpıyor.

"Ah, lanet olsun!" Lastikler çılgın atarken irkildim.

Ayağa fırlıyorum ve Fred'in beni kovalamasını bekleyerek arabaya bakıyorum. Onun yerine Jerry karanlık, ruhsuz gözlerle bakıyor ve araç hızla uzaklaşmadan önce gülüyor.

Rahatlamış bir şekilde Kennedy'ye koştum. Dünyadaki tek arkadaşıma. Ve onu bulduğumda, dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm! Sana yardım getirebilirim."

Bir araba bulmayı ve şoförden bizi hastaneye götürmesini istemeyi umarak alt kirpiğimin altını kaydırıyorum. Ya da polisi aramayı. Bana ne olacağı umurumda değil. Sadece onu kurtarmam gerek.

Tenine dokunuyorum... soğuk, solgun tenine. Ve iki parmağımı nabzına bastırduğumda, hareketsiz olduğunu görüyorum. İçinde hayat yoktu.

"HAYIR!" Feryat ediyorum. "Hayır! Gidemezsin!" Onu kucağıma alıp salladıkça boğazımda düğümleniyor. "Lütfen geri gel. Lütfen!"

Ama o asla yapmaz.

Orada kalıyorum, karanlık çağırana kadar saatlerce ona sarılıyorum. Ve her şeyi geri alabilmeyi dileyerek onun yanında uykuya dalıyorum.

"İyi misin " diye sesleniyor büyükannemin sesi bana.

Nefes nefese geri sığıyorum ve portakal suyu bardağı dökülüyor. "Ugh. Evet, özür dilerim. Ben iyiyim."

"Bana pek öyle gelmedi."

Sesindeki endişeyi görmezden gelip aceleyle peçete almaya gidiyorum.

"Sadece büyükbabam için endişeleniyorum, hepsi bu."

Beyaz atletimi sildim, şimdi lekeli. Muhteşem.

"İyi bir hayatı vardı," diye düşünüyor, belli belirsiz onun elini okşuyor.

"Böyle yaşamaktan nefret ederdi." Duyguları ses tonuna yansıdı.

Haklı olduğunu biliyorum. Yine de onun için başka ne

yapabiliriz? "Ben bir süre onunla kalacağım. Sen git,

tatlım." "Emin misin? Nasıl geri döneceksin?"

"Lucy'yi ararım, o beni alır." Endişemi geçiştirdi. "Zaten öğle yemeği yemek istiyordu."

"Pekâlâ." Başımı sallıyorum, büyükannemin büyükbabamla yalnız kalmayı sevdiğini biliyorum. Tamamen anlıyorum. "Eğer gelip seni almamı istersen, lütfen ara, tamam mı?"

"Tabii ki yapacağım. Ama iyi olacağım." Uzaktan kumandayı alır ve yarışma programlarını açar.

"Oh, *Family Feud*. *Family Feud*'u severim." Büyükbabam gülümsüyor ve büyükannemin yüzü aydınlanıyor.

"İyi olacağız, tatlım. Sen git. Belki iyi bir adamla tanışırsın, hmm?" Gözlerimi deviriyorum. "Evet, hayır. Ben böyle iyiyim."

"Sonsuza kadar yalnız kalamazsın,

sevgilim." "İzle beni." Göz

kırpiyorum. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Dışarı çıkarken bana bakıyor. "Şu gençler," diyor büyükbabama. "Her şeyi bildiklerini sanıyorlar."

Ben kesinlikle istemiyorum.

Yine de bildiğim bir şey var: Hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok.

Özellikle de kafedeki yakışıklı yabancı gibi birine.

KISIM 6

TVNAN

BİR HAFTA SU

GEÇEN HAFTA, ONU HER ZAMANKINDEN DAHA FAZLA IZLIYORDUM.
Kendimi durdurmak.

İşten eve ne zaman geldiğini biliyorum.

Akşam yemeğini ne zaman yediğini.

Tam olarak ne zaman koşuya çıktığını.

Her zaman oradayım, lanet bir psikopat gibi izliyorum.

Onun hakkında her şeyi bilmeyi takıntı haline getirdim ve sakladığı şeyi ortaya çıkarana kadar rahat etmeyeceğim.

Brody son birkaç gündür ona daha da ısındı. Yanında olmasına izin verdiği tek kişi o. Artık kimsenin yanında olmaktan hoşlanmıyor. Sanki ailesinden sonra kendini kötü hissetmek istemiyor. Sanki çok canı yanıyor ve bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor - acı içinde olduğunu.

Yemin ederim onu için her şeyi yaparım. Ama

yapamam. Belki o yapabilir.

Belki de anahtar Elara'dır.

Okuldan sonra ona bakması ya da ödevlerini yapması için onu tutmalıyım. Ona daha fazla ilgi göstermesini sağlayacak herhangi bir şey. Ona açılmasını sağlamak için. Gittiği terapist bunu yapmasını sağlayamadı. Umudumu kaybediyorum.

Hala onun bakıcısı olduğumu bilmiyor. Onu ne zaman okuldan alsam, diğer çocuklarla çok meşgul oluyor; benimle neredeyse hiç ilgilenmiyor.

Yine de güneş gözlüklerimi taktığımdan emin oluyorum, böylece daha önce tanıştığımızı fark etmesi daha zor olacak.

Ellerimi onun üzerinde tuttuğumu.

Bundan çok daha fazlasını yapmayı düşündüğümü.

Ama sanırım Bayan Hill'le düzgün bir şekilde tanışmamızın zamanı geldi.

Babamın evine vardığımda, kapıdaki korumaları geçip içeri giriyorum, şimdiden sesler duyuyorum. Bugün gelmemi istedi ve nedenini bilmiyorum.

Hay sikeyim. Eğer "evlenelim" saçmalığına başlarsa, hemen çekip giderim.

Çalışma odasına girdiğimde onu ve eşi Fernanda'yı, iki erkek kardeşimi ve küçük kız kardeşim Eriu'yu yeni kocası Devlin'le birlikte buluyorum.

Devlin babam için çalışan bir infazcı ve bir zamanlar Eriu'nun korumasıydı. Ama kendisine bile itiraf etmeden önce kız kardeşime karşı bir şeyler hissediyordu. Yine de hepimiz biliyorduk. Geç değil de erken fark etmesine sevindim. Devlin onun için iyi biri. Evliliğin kutsallığına ve tüm o saçmalıklara inanıyor.

Ama ben

değilim.

Hepsi saçmalık.

"Merhaba oğlum." Babam selamlamak başını sallıyor ve diğer herkes de onu takip ediyor. "Neden buradayım?"

Babam kıkırdadı. "Bir baba oğlunu görmek isteyemez mi?"

"Beni iki gün önce gördün."

Cillian gülerek, "Seni yine taciz edecek," diye fısıldıyor. Ona ters ters bakarak çenemi sıkıyorum.

"Ne?" Avuçlarını havaya kaldırır. "Bu benim suçum değil."

"Sen git evlen ve bir kızı hamile bırak ki beni rahat bıraksın."

"Bunu duydum," diyor babam o kalın İrlandalı aksanıyla. "Şimdi beni dinle evlat. Otuz sekiz yaşındasın, daha da gençleşmeyeceksin ve kadınlar senin beklemiyor. O yüzden kendine iyi bir tane bulsan iyi edersin yoksa ben senin yerine yaparım."

"Olmuyor. Bana tuzak kurmuyorsun." Sözcükler benim bariz küçümsememle kazanmış.

"O zaman kendine sana katlanacak uygun bir gelin bulmak için fazla zamanın yok."

"Evlenmektense bir kaktüsü emmeyi tercih ederim." Herkes gülüyor, ben ise fokurduyorum.

Böyle bir olamaz.

Birinin benim alanıma girmesi, zamanımı çalması, benden vermek istemediğim şeyleri istemesi düşüncesi içimi kemiriyor.

Aşık olmak, böyle savunmasız olmak, benim dünyamda sizi hedef haline getirir. Sizi ve sevdiklerinizi av yapar. Annemin başına gelenlerden sonra babamın bunu anlayabileceğini düşünürdüm.

"Sana söyledim," diye devam ediyor. "Sahip olduğun tek şey iki ay. Şimdi daha az aslında."

"Oh, Pat!" Fernanda başını sallar. "Baban böyle bir baş belası olduğu için üzgünüm." Ona onaylamayan bir bakış fırlatır.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ona iyi geliyor. Fernanda ve babam lisede sevgiliymişler ama Fernanda İtalyan, babam İrlandalı olduğu için aileleri evlenmelerine izin vermemiş. Bu yüzden babam annemle evlendi. Ve onu sevmesine rağmen, Fernanda'yı da sevdi. Onları kıskanmıyorum.

Yalnız olmak daha iyi.

Daha az güçlük.

Daha az acı.

İstemediğim her şeyden daha az.

Tek umursadığım Brody. O benim tek önceliğim. Benimle para için evlenmek isteyen rastgele bir kadın bulduğumu varsayarsak, onun için iyi bir anne figürü olacağını nereden bilebilirim?

Ya değilse? Onu boşayıp evden atıp en baştan mı başlayayım? Ya çocuklarımız olursa, o zaman ne olacak? Boşanmış olsam da olmasam da hayatımın sonuna kadar onunla kalacağım.

Bunu düşünemiyorum bile. Kulağa kâbus gibi geliyor. "Peki," diyorum babama sadece onu yatıştırmak için. "Birini bulacağım."

"Aklının başına gelmesine sevindim." Fernanda'nın elini tutuyor ve üstünden öpüyor.

Kendi kendime bir küfür mırıldanıyorum, köşedeki bara yöneliyorum, sonra Brody'yi birazdan okuldan almam gerektiği için içemeyeceğimi hatırlıyorum. Ama en azından burada saklanabilirim.

"Bu çok sert." Devlin sırtıma bir avuç içi vuruyor.

Belli ki herkesten kaçamıyorum.

"Kendini beğenmiş gibi bakma."

Kısa bir kahkaha atarak ofluyor. "Bence bu konuda bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok komik."

İrlanda aksanı babamınki kadar kalın. Amerika'ya geldiğinde yirmili yaşlarındaydı, bu yüzden aksanını kaybetmemiş olmasına hiç şaşırmadım.

"Sen sadece milyonunu istiyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Acıtmıyor, değil mi?" Sırıttıyor.

"İddiaya göre evlenmek yerine aşık olursam sana bir milyon ödeyecektim." "Hatırlıyorum. Ve kaybedeceğine dair bir his var içimde. Hem de çok fena."

"Bu doğru mu?" Acı bir kahrkaha attım.

"Çok doğru. Geçen gün o öğretmen koşarken onu nasıl takip ettiğini gördüm. Baban için iş yapmak üzere şehirdeydim ve seni cipinde bir sapık gibi gizlenirken gördüm. Sana karşı yasaklama emri çıkarttı mı?"

Herkes beni gerçekten başladı. "Ben sadece Brody'ye göz kulak oluyorum."

"Yaptığın şey bu muydu?" Kıs kıs gülüyor. "Bugünlerde buna böyle dendiğini biliyordum."

"Onunla evlenmeyeceğim. Ayrıca, o çok genç. Daha yirmi üç yaşında."

"Evlenmelisin demedim." Omuz silkiyor. "Sen de yapmamalısın demedim." Gülmemeye çalışıyor. Yemin ederim bununla eğleniyor.

"Ne oldu? Küçük kız kardeşimle evlendin ve şimdi de evlilik konusunda uzman mı oldun?"

"Hayır. Ama bence ondan hoşlanıyorsun." Sırıttıyor.

"O çocuğun öğretmeni ve *benden* hoşlanmadığına eminim." "Belki senden hoşlanmasını sağlayabilirsin. Cazibeni kullan." Gülüyor bakışlarım. "Öte yandan... nerede sorun yaşayacağını ." Bir homurtu çıkardım.

"O değilse, kim?"

Bu adil bir soru. "Bir yolunu bulacağım. Düzgün ve çaresiz birine ihtiyacım var. Ona ödeme yapmayı teklif edeceğim. Bu yeterince cazip olmalı."

Başını sallıyor. "Gerçek bir şey bulmak istemiyor musun? Seni sadece paran için isteyen bir kadın değil?"

"Gerçek bir şey istemiyorum."

Alay ediyor. "Ve benim inatçı bir göt olduğumu söylüyorlar."

"Ben sen değilim. Senin ve kız kardeşimin sahip olduğu şeyi istemiyorum." Omzunu kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Ama birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum. Ciddiyim."

"Sağ ol kardeşim. Belki bir gün, ne yapmış olursan ol, birinin seni sevmesinin çok güzel bir şey olduğunu anlarsın."

"Kapa çeneni, olur mu? Lanet bir Hallmark kartı gibi konuşmaya başladın. Bu beni çok ürkütüyor."

Kendine bir bardak viski doldurur. "Belki de kız kardeşinin yazıları bana bulaşmıştır."

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim..."

Kız kardeşim bir gün yazar olmayı umuyor, aşk kitapları ve bunun gibi şeyler yazacak. Babamız başlangıçta onun kariyer yolunu onaylamıyordu ama şimdi onaylıyor. Kız kardeşimin sevdiği şeyi yapabilmesine sevindim.

Devlin'in gözleri ona gidiyor ve Fernanda'yla konuşurken bir şekilde bunu fark ediyor ve *seni seviyorum diyor*. Birlikte çok tatlılar. Mide bulandırıcı derecede.

Benim için çok kötü, şirin bir şey aramıyorum.

Bir başka bir şey aramıyorum. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

CHAPTER 7

TVNAN

OKULA ZAMANINDA VARDIĞIMDA, ELARA OKULDAN ÇIKARKEN BRODY'YI BEKLEDİM. Diğer çocuklar.

Ona yaklaştığında yüzündeki güneşli ifadeye bakıyorum ve ona sarıldığında adam irkilmiyor bile. Gözlerime inanamıyorum.

Beni işaret ediyor ve o işaret ederken kız beni iki kez süzüyor, kaşları beni tanıyormuş gibi çatılıyor - ya da en azından tanıdığını düşünüyor.

Sonunda dikkatini veriyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, sonra Brody bana doğru yönelip asık suratlı ve ifadesiz bir şekilde yanımdan geçip gidince bu gülümseme hızla kayboluyor.

Ona dönüp bakıyorum ama o çoktan diğer çocukları kovmaya başlamış.

"Hey, dostum." Başının üstünü öpmeye çalışıyorum ama yanımdan geçip gidiyor. Reddedilmeyi kişisel algılamamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Günün nasıl geçti? Umarım iyidir."

Tabii ki cevap vermiyor. Bana bakmadı bile. Onun yerine, cipime doğru ilerlemeye başladı.

"Bir dakika bekleyebilir misin dostum? Bayan Hill'le konuşmak istiyorum." Bunun üzerine yüzü bana doğru döndü ve gözleri yuvarlandı.

"Kötü bir şey değil. Sadece ona bir şey sormak istiyorum."

Geri dönüyoruz ve dersi bitene kadar bekliyoruz. Sonra onunla birlikte ona doğru geçiyorum. Sırtı bana dönük ve kim olduğumu öğreneceği düşüncesiyle ağzıma bir sırıtma düşünüyor.

"Bayan Hill."

Bana doğru dönerken ani bir nefes alıyor, gözleri her saniye büyüyor, parmakları çok sıkılabilir ağzının üzerinde geziniyor.

Güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve sırtışıım genişliyor. "Seni tekrar görmek büyük bir zevk." İyice yaklaşıp fısıldıyorum: "Çok güzel görünüyorsun. Özellikle benim yanımdayken yanaklarının pembeleşmesine bayılıyorum."

İçine vahşi bir nefes çekiyor, sıcak nefesi boynumun yan tarafına dağılıyor ve bu ilgi karşısında sığım zonklıyor. Geri çekilip dar beyaz bluzu, siyah pantolonu ve küçük topuklu ayakkabılarıyla kaplı vücuduna bakıyorum.

Çok seksi.

"Ne? Sen..." Bir adım geri sıçradı. "İçeri girelim de konuşalım. Özel olarak."

Diğer öğretmenler kendi aralarında mırıldanıyor. Bir ünüm olduğunu biliyorum. Kasabadaki insanlar yaptıklarımızdan şüpheleniyor, ama hepsi bu konuda bir şey söylemeye korkuyor.

Hepsinin fısıldaştığını görmek çok eğlenceli.

Onu becermek isteyip istemediğimi merak ediyorlarsa, haklılar.

Brody'ye bakıyor ve endişeyle gülümsüyor, sonra gözlerimiz kilitlenince boğazını temizliyor. "Elbette... onu evlat ebeveyni arayıp bazı şeyleri konuşmak istiyordum. Ben sadece..."

Sözlerinde bir titreme var ve güzel pembe dudaklarının titremesi... lanet olsun, bana bir şey yapıyor.

Onu arabamın kaputuna sıkıştırma düşünceleri beni tüketiyor. Elim boğazına dolanmış, parmaklarım onun içinde, o içinde oluşan arzuyla savaşıırken.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

Bayan Hill'i becermek gereken son şey. Sonra tekrar... Kıkırdıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Kaşları çatıldı. "

şey. Şimdi içeri girebilir miyiz?"

"Mm-hmm." Bana sırtını vermeden önce ağzını sıkıyor ve beni binaya doğru götürüyor.

Onu takip edip sağdaki ilk kapıdan giriyoruz. Odanın ortasında masalar, sol tarafta ise yaşa uygun bazı oyunlar ve oyuncaklar bulunuyor.

Brody'nin hizasında diz çöküp ellerini tutuyor ve Brody de ona izin veriyor. Bana yaptığı gibi onları çıkarmaya bile çalışmıyor. Bu beni her seferinde şok ediyor.

tek seferde.

"Ben... kuzeninle sen gidip oynamaya ne dersin?" Bana soru sorar gibi bakıyor.

"Kuzen iyi."

"Tamam, Brody, sen git." Bir elini başının arkasına götürüyor. Bir an için kaçıp gideceğini düşünüyorum ama onun yerine... ona gülümsüyor. İçime çektiğim nefes ciğerlerimde donuyor.

O. Lanet olsun. Gülümsedi.

Gözleri yaşlarla doluyor, bir avucu göğsünün ortasına bastırıyor. Gözlerini daha hızlı kırıştırıyor, saklayamadığı duygularını geride bırakıyor.

Brody? Ben ne olduğunu anlayamadan ona bakarken o kitaplara bakmaya . Bir yıldır ilk kez gülümsedi. Ve bu onun içindi.

"Bunu o zamandan beri hiç yaptı mı..." diye fısıldıyor. "Sınıfta ya da gördüğüm herhangi bir yerde hiç gülümsemiyor."

"Hayır." Dikkatimi çekici Bayan Hill'e ve taşıdığı büyüye geri veriyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Şey..." Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Ben de ondan hoşlanıyorum. Ve şimdi tamamen utanıyorum çünkü beni gezdirdiğinde ondan bahsettim."

"Olma," diyorum kuru bir sesle. "Bu bilgiyi atladım."

"Neden yaptın?" Gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce yere dalıyor, parmakları kulağının arkasındaki gevşek bir saç telini kaydırıyor ki bunu tekrar yapmayı çok istiyorum.

Ona herhangi bir şekilde dokunmak son zamanlarda düşünebildiğim tek şey. Bu beni öldürüyor.

Beni öldürüyor.

Durmasını

istiyorum.

"Önemli olduğunu düşünmemiştim."

Ya da seni izlediğim ve kim olduğumu tam olarak bilmeni istemediğim için.

Onu masasına kadar takip ediyorum, o da yerleşiyor ve gergin bir şekilde boğazını temizliyor.

Hoşuma gidiyor. Onu yanımda gergin ve rahatsız etmek hoşuma gidiyor.

"Anlıyorum." İç geçiriyor ve daha dik oturuyor, bluzu dolgun göğüslerinin geriliyor.

Tanrım, bu kadınla aramda ne haltlar dönüyor? Ona olan çekiciliğimin sınırı yok. Bunun bitmesi gerek. Bana bir faydası olmayacak.

Gözlerimin az önce nerede olduğunu fark ediyor ve yanakları daha da pembeleşiyor. Aminin ne kadar pembe olduğunu ve benden ne kadar sığabileceğini merak ediyorum.

İşte yine yapıyorum.

"Ben Tynan Quinn, bu arada."

"Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum." Dalgınca saçlarının uçlarıyla oynuyor. "Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Başa geçtiğinden beri Brody'nin senin sınıfında nasıl olduğunu görmek istedim."

"Evet, doğru. Bayan S'nin araba kazasını duyduğuma üzıldüm ama Brody çok iyi uyum sağladı. Aslında, ben devraldığımdan beri harika biri oldu. Dikkatini veriyor ve işlerini zamanında yapıyor."

Brody'ye duyduğu şefkat ve hayranlık gözlerinde parlıyor, yanımdan geçip ona bakıyor.

"Bunu kesinlikle görebiliyorum. Ben de bu yüzden dersten sonra onu evimde, belki günde bir iki saatliğine görmeye istekli olup olmadığını merak ediyordum. Elbette sana iyi bir ödeme yaparım."

Sandalyesini masasına yaklaştırıyor. "Ekstra yardım ister misin?"

"Evet, tabii. Ev ödevi, belki onunla konuşursun, sana açılmasını sağlarsın." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bak, dürüst olacağım. Onu seninle olduğu gibi görmedim, ailesi öldüğünden beri görmedim, bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Omuzlarım çöktü. Çok yorgunum. Sadece onun iyi olmasını istiyorum.

"Bir yıldır konuşmadı ve konuşacak mı bilmiyorum. Ama sana nasıl gülümsediğini, yaklaştığında nasıl aldırmadığını görmek bana umut veriyor. Ve bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şey."

Gözleri yumuşuyor ve bakışları kucağına düşüyor. Bunu düşünüyor. "Bu tam olarak tipik bir durum değil ve okula danışmam gerekiyor. izin verilir."

"Sen söylemezsen ben söylemem." Ona sahip olduğum en iyi gülümsemeyi gösterdim. "Bunu düşünebilir miyim?"

Sikeyim.

"Elbette. Sana kişisel cep telefonumu vereyim, eğer kabul etmeye karar verirsen beni arayabilirsin. Hizmetlerin için saatine bin dolar öderim."

"Ne?! Bir saat için bin dolar mı?" Ağzı açık bana bakıyor. "O kadar zengin misin?" Bir eli göğsüne düştü. "Tanrım, özür dilerim. Bu hiç uygun değildi."

Telaşlanması çok tatlı.

" değil, Bayan Hill." Ağzımın kenarı yukarı kalktı.

Bana ne yapıyor? Ben ne zaman bu kadar güldüm ki?

Ne zaman istedim ki?

Masasından bir not defteri aldım ve numaramı yazdım.

"Adımı söylemeyi keser misin?" Fısıltıyla bağırarak eğiliyor.

"Ne gibi?" Tabii ki ne yaptığımı çok iyi biliyorum. "Benimle flört ediyormuşsun gibi mi?"

"Ya öyle olsaydım? Bu o kadar kötü mü olurdu?"

Bluzunun üstünden görünen teninin karıncalanma şeklini kaçırmıyorum.

"Evet, bu kötü olur. İnsanlar yanlış bir izlenim edinir. Siz benim sınıfımdaki bir çocuğun velisisiniz ve uygunsuz bir ilişki yaşayamayız. Benimle uygunsuz bir ilişki kurmakla ilgilendiğinizi söylemiyorum." Boynunun yan tarafını kaşıyor. "Ama flört etmeye ya da flört ediyor gibi görünmeye izin yok."

Çenem gerildi.

Seninle uygunsuz olmak tam da şu anda istediğim şey. Seni masana fırlatmak ve güzel ağzını benimkiyle kapatmak istiyorum.

"Not edildi, Elara," diyorum onun yerine.

Tam adını bildiğimi fark edince gözleri parlıyor. Herkes hakkında her şeyi bildiğimin farkında değil mi?

Bayan Hill benden hoşlanmak istemeyebilir ama vücudu istiyor. Ve bunu kendi avantajıma kullanmazsam bir Quinn olamam.

Ayağa kalkmaya başladım. "Sizi tekrar görmek güzeldi *Bayan Hill*." Ona çarpık bir sırıtma yapıyorum ve yüzü kızarıyor. "Eminim birbirimizi daha sık göreceğiz. Ekstra hizmetler hakkında yakında bana bilgi verin."

"Tabii. Evet... Sorun değil."

Ayağa kalkmak için hiçbir bulunmuyor ve ben dikkatimi Brody'ye verirken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum.

"Hadi dostum. Şimdi gidiyoruz."

Okuduğu kitabı bırakıp bana doğru yöneliyor ve ona uzun uzun bakıyor. Ona baktığımda, ayağa kalkarken dikkatini ona vermişti.

"Neredeyse unuttuyordum!" Elinde bir kitapla masasının çekmecesine uzanıyor. "Geçen gün kitapçıdaydım..." Ona yaklaşır. "Ve ben gördüm

Bu yeni çizgi romanı seveceğini düşündüm."

Ağzı en tatlı gülümsemeye dönüşüyor. Sanki dünyayı aydınlatabilirmiş gibi.

Kitabı ona uzatıyor.

Ve sanki bu buluşma daha iyi olamazmış gibi, Brody ona tekrar gülümsüyor.

Bir an için sanki o zamanki çocukmuş gibi hissediyorum ve onunla ve Aiden'la geçirdiğim son günlerden birini yeniden yaşamaya başlıyorum. Her şey bu kadar karışık değilken.

Brody için her şeyin yeniden iyi olmasını istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için Elara'ya ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Önce teklifimi kabul etmesi gerek.

BİR YILDAN BIRAZ FAZLA BİR SÜRE ÖNCE

"Hadi, Brody! Topu sana gösterdiğim gibi at," diye sesleniyorum, o da futbol topunu iki eliyle tutuyor ve büyük ihtimalle kafama atmaya hazırlanıyor.

komik bir çocuk. Babasına çekmiş.

"O şeyi kafana nişan alacağını biliyorsun, değil mi?" Aiden kıkırdar.

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Tıpkı senin çocukluğun gibi."

İç çekiyor. "Büyürken güzel oldu, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

Brody topu fırlattı ve eminim ki tam kafama nişan aldı.

Hemen yakaladım. Kocaman bir kahkahayla koşarak bana doğru geliyor.

"Senden daha iyi atıyorum," diye kıkırdıyor.

"Oh, seni küçük pislik." Onu kovalamaya başlıyorum, o da önümde zikzaklar çizerek gülerek kaçıyor.

Sonra, son anda onu yakalamayı başardım ve omzumun üzerinden atarak baş aşağı çevirdim.

Kahkahalarına devam eder. "Kurtar beni, baba! Beni öldürüyor!"

"Bana iyi görünüyorsun." Aiden sırtıyor. "Yine de, senin yaşındayken ondan çok daha iyi savrulduğunu söyleyebilirim."

Kıs kıs gülüyorum ve Brody'yi tekrar ayağa kaldırıyorum. "İyi ama babandan iyi oynadım."

"Öyle mi?" Aiden topu kapar ve geri koşar. "Bakalım şimdi ne kadar iyisin."

"Babam en iyisi değil." Brody kıkırdıyor ve ben de gülmeme engel olamıyorum. "Bil bakalım Brody az önce bana ne söyledi?" Aiden'a sesleniyorum.

"Ne?"

"Hey!" Brody kalçama vurdu.

"Tamam, ona söylemem." Göz kırptıyorum, Brody'yi tutup omuzlarıma yerleştiriyorum, avuçlarımı Aiden'ın atmak üzere olduğu topa doğru açıyorum. "Topu benden daha iyi fırlatabildiğini söyledi."

"İşte benim oğlum!" Aiden onu uçuruyor ama bana zar zor yaklaşıyor. Çocukla birlikte gülüyoruz ve ben de beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum.

"Sanırım bugünlük işimiz bitti." Aiden şakacı bir şekilde homurdanarak bize doğru geliyor. "Dostum, git bak bakalım annem öğle yemeğini hazırlamış mı ve bizim için getirmesine yardım et."

Brody başını sallayıp sırtarak eve geri dönerken, Aiden içeri koşarken sevgiyle bakıyor.

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" "Ben mi?" "Yüzümü buruşturuyorum. "Kesinlikle hayır."

Gülüyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Neden olmasın? Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Evet, çünkü o Brody. Kendi çocuklarımla aram iyi olmazdı. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Omuz silkiyor. "Ben de öyle. Onlarla birlikte öğreniyorsun."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Amca olmayı seviyorum. Ya da kuzen. Bana ne demek istersen artık."

Düşünceli bir ifadeyle bana vuruyor. "Bak, sana bir şey sormak istiyorum. Willow ve ben geçen gün bu konuyu konuştuk." Ses tonunda endişe .

"Ne oldu?" Bir adım daha yaklaştım.

"Bize bir şey olursa diye vasiyetine seni de vasi olarak yazdırmak istiyoruz."

"Siktir, Aiden. ama. Size hiçbir şey olmayacak." Yine de ikimiz de biliyoruz ki yaşadığımız hayatta bu doğru değil.

*"Ryan'ın bir çocukla başa çıkamayacağını biliyorum." Güliyor.
"Kardeşim bu iş için biçilmiş kaftan değil. Ama sen yaparsın. Sabırlısın.
Onunla aran iyi." Brody ile aramızda bir bağ var. Çocuğu seviyorum, o da
bana tapıyor. Ama gerçekten onun ebeveyni olmak? Böyle bir düşünce aklımın
ucundan bile geçmedi.
yıllar.*

*"Bir şey olursa onunla ilgileneneğine söz ver." Aiden'in sesi gerginleşir.
"Oğlumun biz olmadan da iyi olacağını bilmem gerek."*

*Acı boğazımı tıkıyor. Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Brody'nin ailesi
burada olmadan acı çektiğini hayal etmekten nefret ediyorum. Bununla nasıl
başla çıkabilirim? Bunu yapabilecek durumda mıyım?*

*Başka ne seçeneğimiz var ki? Aiden ve Brody benim kanımdan ve ailem
için her şeyi yaparım.*

*"Tamam. Ben yaparım. Siz iyi olacaksınız. Hadi yemeğe gidelim ve bu
lanet konuşmayı unutalım."*

*Bir kolumu omuzlarına atıyorum. Gülüşüyle üzerimden bir yük kalkmış
gibi hissediyorum.*

*Ama ben? Gün bittikten uzun süre sonra bile onun sözleri aklımdan
çıkıyor.*

CKAPTER 8

ELARA

HÂLÂ BRODY'NİN ÜVEY EBEVEYNİ OLDUĞU GERÇEĞİNİ KABULLENEMİYORUM. I
Geçen gün okuldan sonra onu gördüğümde tanıdık bir şeyler olduğunu biliyordum ama etrafı diğer ebeveynlerle çevriliydi ve gerçekten dikkat edemeyecek kadar meşguldüm.

Yatağımda uzanırken, iş teklifini kafamda canlandırıyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.

Bunu nasıl yapabilirim ve muhtemelen işimi riske atabilirim? Ya okul bunu beni işten çıkarmak için bir sebep olarak kullanırsa? Ben sadece bir yedek öğretmenim. Yerim doldurulabilir. O zaman sahip olduğum tek gelir ve tatmin kaynağını kaybederim.

O zaman kiramı ya da dedemin evinin parasını nasıl ödeyeceğim? Saatte bin dolar çok fazla. Benim kazandığımdan daha fazla, orası kesin.

Yine de kirli parayı kabul edebilir miyim? Tehlikeli bir adam için çalışabilir miyim?

Tynan gibi adamlar için hiçbir şey yeterli değildir. Onlara biraz verirseniz, daha fazlasını isterler.

Sonra ne olacak? Dediğini mi yapacağım yoksa ölecek miyim? Bu işin sonu nereye varacak? Kendimi bu duruma sokamam.

Keşke bu konuda konuşabileceğim biri olsaydı.

Büyükannem bir seçenek değil. Onu severim ama kadının düşük. Eğer ona söylersem, tüm kasaba ve okul da öğrenir.

İnleyerek yüzüme bir yastık atıyorum ve gözlerimi kapattığımda gördüğüm o oluyor. Yeşil gözlerinin o canlı tonu, gülümseme şekli. Ve , bu bir meteor yağmuru gibi, nadir ve güzel.

Kendimi azarlayarak, önemli olana odaklanıyorum: büyükanne ve büyükbabama, geçmişimi geçmişte tutmaya. Sınıfımdaki çocuğun çekici babasını düşünemiyorum.

Ama kendime yapmamamı söylediğimde, tek yaptığım onu daha fazla düşünmek oluyor.

Arabada iri, ağır elini kalçama koyuşunu hatırlıyorum, tekrar dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini...

Tanrım. İçimden atmak için birini becermeliyim. Çok uzun zaman oldu. Ve şimdi vücudum açıkça Tynan Quinn'i istediğine karar verdiğine göre, korkarım ihtiyaçlarım rahatlamayacak.

Kalçalarımın arasında nabız gibi atan bir his oluşuyor, elim yoga şortumun altından yavaşça kayana kadar arzu kıvrılıyor ve ahlaksızlaşıyor. Tynan'ın görüntüleri ilham verirken bir parmağımı içime sokup çıkarıyorum, klitorisimin etrafında döndürüyorum.

Bluzumu yırtarak açıyor, bacaklarımı masanın kenarına yayarken düğmeler yere saçılıyor. Yüzü kalçalarımın arasına düşüyor, dili dönüyor, ağzı dokunduğum yerde beni emiyor. Kalın ve sert parmakları, gözlerimin önünde yıldızlar patlayana kadar içimde ilerliyor.

"Tanrım, Tynan, evet!" Beni duyamayacağını bilerek inliyorum. Kimse yapamaz. Serbest bırakma hızlı ve sert geliyor ve beni daha sert alması için can atıyorum,

Masamın üzerine eğilmiş, saçlarımı avucunun içine almış, sikini içime sokuyordu. "Evet..." Parmaklarımı zaten hassas olan parmaklarımın etrafında dolaştırmaya devam ediyorum.

Et.

Duracak gibi görünmüyorum, başka bir orgazma girene kadar ihtiyacım tekrar tırmanıyor, daha sert ve daha hızlı, her santimimi sarsıyor.

Kaslı, çıplak bedeninin görüntüleri, benim için aklını kaybetmiş gibi içime girmesi tekrar tekrar oynatılıyor. İstedğim şey bu, bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam da.

Bedenim sarkıyor ve az önce yaptığım şey yüzünden inliyorum. Bunu yaparken onu düşündüğüme inanamıyorum. Delirmiştım.

Bu yüzden onun iş teklifini kabul edemem. Tynan benimle oynamaktan çok hoşlanıyor ve ben sadece bir insanım. Etkilendiğiniz biriyle bir evde sıkışıp kaldığınızda çok şey olabilir. O kişi istemeniz gereken en son şey olsa bile.

Öte yandan, saati bin dolardan vazgeçmeye vicdanım el vermiyor. O para bana çok iyi gelebilir.

Elimi gözlerime götürüyorum.

Benim için kötü olan erkeklere çekilmeye nasıl devam ediyorum? Jerry ile tanıştığымda ondan hoşlanmışım. Onu her gördüğümde bana iyi davranırdı.

Babamla yıllar boyunca. Babam için çalıştığını sanıyordum, restoran işinde rakamları hesaplıyordu.

Ama çok yanılmışım.

Bilmediğim şey, babamın sadece bir restoran sahibi olmadığıydı. O bir suçluydu ve Jerry tam olarak babam için çalışmıyordu. Babamla rekabet halinde olan bir örgüt için çalışıyordu, babamın borçlu olduğu biri için. Geri ödeyemeyeceği paralar.

Karşılığında beni çetenin başı olan Jerry'nin babasına sattı ve Jerry beni örgütleri için çalışmaya, korkunç şeyler yapmaya zorladı.

Ve boktan babamın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim için ölmek istemediği sürece, ki istemiyordu.

Jerry'den başka kimse onu öldürdüğümü bilmiyor. O pislik cesetleri gömmeme yardım etti. Ondan başka arayabileceğim kimse yoktu.

Tabii ki, eğer bir şeye kalkışırsam, çete için çalışmaya devam etmezsem, hapiste çürümemi sağlayacağına yemin etti.

Bu yüzden kaçmak zorundaydım. Kaçmasaydım, ben de büyükannem ve büyükbabam da ölmüş olacaktı.

Geri dönemem ve hapse giremem.

Jerry ile nişanlandığımı ve onun gerçekte kim olduğunu anladığım günü hâlâ hatırlıyorum.

Babamın beni sevmediğini hep biliyordum. Ama *bunu* yapmak?
Bu affedilemezdi.

TMO YILLAR ÖNCE

Çantamdan ailemin evinin anahtarlarını çıkarıyorum ve babamın bugün beni neden buraya çağırdığını merak ediyorum. Benimle vakit geçirmek pek umurunda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu önemli olmalı.

Garaj yoluna iki araba park etmiş.

Tanımadığım arabalar.

Ensemde bir ürperti hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ama orada, sanki beni henüz anlamadığım bir şey hakkında uyarıyor.

Gerçi babamın evinde her zaman insanlar olurdu. Ben ve burada yaşarken bile. İşinin hesaplarını tutmasına ya da restoranın siparişleriyle ilgilenmesine yardım etmek için orada olduklarını söylerdi. On beş yılı aşkın süredir bu işten iyi para kazanıyor. Dürüst olmak gerekirse tek önemsedığı şey bu.

Açmaya başladığımda kapı gıcırıyor.

"Hey, baba, ben-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Daha önce hiç görmediğim üç adam -korkutucu görünümlü adamlar-fuayenin etrafında duruyor. Siyah gömlekli, uzun boylu, boyunlarında dövme var. Bana sert bakışlar atıyorlar ve ben de korkumu yutkunarak bastırıyorum.

"Um, nerede olduğunu biliyor musun-"

Adamlardan biri sözümü kesti ve sol tarafını, mutfağı işaret etti.

Ben o yöne doğru ilerlerken boğuk sesler daha da yükseliyor. "Ne istersen!" diyor babam birine.

Sesindeki korku yüzünden midem düğümleniyor.

Ben görünür görünmez, takım elbiseli, babamla aynı yaşlarda bir adam arkasında durdu ve silahını görüş alanının dışına doğru indirdi. Ama ben gördüm ve silah babamın kafasına doğrultulmuştu.

Vücudumdaki her uzuv titriyor. Hiç bilmediğim bir korku içimi kaplıyor.

Gözlerim babamınkilere takılıyor. O da aynı şekilde korkmuş. Kaçmak istiyorum. Yardım çağırmak istiyorum.

Bu adam ya bizi soyuyor ya da başka bir şeyler dönüyor. "Tatlım!" Babam oturduğu yerden atlamaya çalıştı ama adam onu omuzlarından tutup aşağı itiyor.

"Sen burada kal," diyor ona, kurnaz kara gözleri üzerime dikilmiş, yüzünde sinsî bir sırıtış.

Bitişikteki oturma odasından gelen ayak sesleri yaklaşıyor ve görüş alanımın yanından Jerry'nin odaya girdiğini görüyorum. İlk başta yüzü okunmuyor... ta ki gözlerinden kendini beğenmiş bir ifade geçene kadar.

Midemin çukuruna ağır bir his çöküyor. Neler olduğunu anlamıyorum.

Jerry'nin burada ne işi var? Onu babamın restoranında son gördüğümünden bu yana belki bir yıl geçti ve bildiğim kadarıyla hala orada çalışıyor.

" oluyor? Neden buradayım?" Jerry'ye sordum.

Cevabı ters ters bakmaktan başka bir şey olmuyor.

Çarpan kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Bu iyi bir soru," diyor takım elbiseli adam. "Ben Isaac. Oğlum Jerry'den sizin hakkınızda çok şey duydum."

Oğlu mu? Oh hayır...

Dehşet tenimde geziniyor. Olanları atlatıp atlatamayacağımdan emin .

Gözlerim babaminkilerle birleşiyor ve onlarda utanca tanık oluyorum.

Bir şey yaptı. Yapmak zorundaydı. Bu yüzden buradalar, değil mi? Bunun nasıl sonuçlanacağını bilecek kadar film izledim.

Bizi öldürmek için buradalar.

Ama ne yapmış olabilir ki? Jerry restoranda onun için çalışıyor ? Babam onlardan geri ödeyemeyeceği bir borç para mı aldı?

"Korktuğunu biliyorum," diye devam ediyor adam. "Ama söz veriyorum korkacak hiçbir şeyin yok, Evelyn."

Yaklaşmaya başlayınca bir adım geri çekildim ve arkama baktığımda iki adamın daha bana yaklaştığını gördüm.

Etrafım sarıldı.

Gidecek hiçbir yer yok.

Kalbim kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden çıkacak diye

korkuyorum. "Bizden ne istiyorsun?"

Bana doğru bir adım daha atarak kıkırdıyor. "Gördüğünüz gibi, babanızla bir işimiz vardı ve o anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremedi. Kendimi adil bir adam olarak görüyorum ama affetmediğim tek şey borcunu ödeyemeyen biri."

Başka bir adam babamın kafasının arkasına bir silah dayarken çılgılığını tutuyorum.

"Tanışmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Elini benimkine uzatıyor ve beni nemli avucumun içinde sıkmaya zorluyor. "Senin gibi güzel bir şeyi bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum."

Omzunun üzerinden babama şöyle bir bakıyor. "Ama baban? Beni alt edebileceğini düşündü. Teslim ettiğim bir şey için bana ödeme yapacağına söz verdi ama yapmadı."

Nono! Babamı öldürmelerine izin veremem. Bana nasıl davrandığı önemli değil, o hala benim babam.

"Belki yardım edebilirim?" Titriyorum ama yine de hiçbir şey yapamıyorum. "Belki sana borcunu ödeyebilirim. Ne kadar?"

Biriktirdiğim on bin dolarım var. Belki bu yeterli olur.

Kahkahası da gözleri kadar sert. "Hak etmediği halde babanı bu karmaşadan kurtarmaya çalıştığın için iyi bir kızsın. Gördüğün gibi, baban zaten bize uygulanabilir bir çözüm sundu. Sen de bu yüzden buradasın."

Tüylerim diken diken oldu.

"Ben mi? Ben nasıl çözüm olabilirim ki?" Panik boğazımı sıkıyor, beni boğuyor. "Baba?"

Tek kelime etmiyor. Bana zar zor bakabiliyor.

Jerry öne çıkıyor, kolunu omuzlarıma atıyor. İçim içimi kemiriyor. Jerry'den hiç hoşlanmamıştım... şimdiye kadar.

"Sana karşı hep bir şeyler hissetmişimdir, Evelyn," diyor.

Ciğerlerim donmuş nefeslerimin ağırlığıyla ağırlaşıyor.

"Bu yüzden baban geri ödeyemediği beş yüz bin için sana ödeme yapmayı teklif ettiğinde hayır diyemedim."

"Ne?" Ani bir güçsüzlük dizlerime vuruyor ve başım dönüyor, ama o beni tutuyor. "Hayır, lütfen!" Başımı sallıyorum, bana bunu yapmaması için yalvarıyorum. "Ben sizin takas edebileceğiniz bir nesne değilim!"

Babam için çok mu önemsizim ki bana ödeme yapmayı teklif ediyor?

"Bu konuda başka seçeneğiniz yok," diyor Isaac. "Anlaşma yapıldı. İşe yaramaz babanın hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu. Bizimle geliyorsun. O yüzden karşı koyma."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve içim burkuluyor.

"Ama endişelenme. Ben iyi bir adam olduğum için, çalışmaya devam etmene ve hep hayalini kurduğun öğretmen olmana izin vereceğim. Hiçbir şey değişmeyecek."

Ama bu bir yalan. Her şey zaten var.

Oda dönüyor, kalbim fiziksel olarak acıyor.

"Eşyalarınızın bugün dairenizden alınmasını ayarlayacağız."

"Hayır! Seninle gelmeyeceğim!" Tarifsiz bir ıstırap beni sarıyor, bütünüyle yutuyor.

Böyle bir şey olamaz. Yardım için babama bakıyorum, o da başını öne eğiyor.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ağlayarak bağıríyorum ama o beni görmezden gelmeye devam ediyor. "Senin için gerçekten bu kadar mı önemsizim?"

"Karşı bile koymadı," diye ekliyor Isaac, ihaneti daha da derinleştirerek. "Seni hangi sıfatla kullanmak istiyorsak o sıfatla bize sundu, sırf onun canını bağışlayalım diye. Ve ben sözümün eri bir adamım, bu yüzden yaşamasına izin vereceğim." Çenemi kavradı ve ters ters baktı. "Ama bir kez itaatsizlik edersen, tüm aileni öldürürüm. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor, onlarla savaşamayacağımı biliyorum. Isaac omzumu avuçluyor ve sıkıyor.

"Oğlumun sana bir hediyesi var." Onlardan hiçbir şey istemiyorum.

Özgürlüğüm dışında hiçbir şey.

Jerry elini cebine atıp siyah bir mücevher kutusu çıkarıyor ve gözlerim büyüyor. Kutuyu açtığında, içinden büyük bir tektaş elmas parlıyor.

"Anlamıyorum..." Fısıldıyorum.

"Oh, babanın anlaşmasının diğer kısmından bahsetmeyi unuttuk.

Yaşamasına izin vermem karşılığında oğlum seninle evlenecek."

Elimi tuttu ve ben irkildim.

"Seni ailemize kabul etmek için sabırsızlanıyorum."

Hayatımın en kötü günlerinden birini yeniden yaşamaktan nefret ediyorum.

Elbette istedikleri tek şey evlilik değildi. Onlarla yaşadığım o bir yıl içinde benden hayal bile edemeyeceğim kadar çok şey aldılar.

Jerry beni hiç sevmeydi. Benden hoşlandığını bile sanmıyorum. Ben sadece kendi ihtiyaçları için kullandığı bir oyuncaktım.

Artık o dünyayla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Normal bir hayat istiyorum. Normal bir koca. Bir aile. Mutlu olmak istiyorum. Ve yeraltı dünyasının göbeğinden gelen adamlarla asla mutlu olamam.

Tynan gibi adamlar.

Gerçi evlilik benim için söz konusu bile değil. Jerry ya da adamları beni bulursa, boku yerim. Ayrıldığım için beni öldürürler ve sırf yapabildikleri için ailemi de öldürürler.

Bekar kalmak ve kaçmak yapmam gereken şey.

Ama Tynan'ın iş teklifini kabul etmem burada, Massachusetts'te kalacağım anlamına gelmiyor. Gitmem gerekiyorsa, giderim. Tynan beni durduramaz.

Büyükannem ve büyükbabamdan ayrılmak beni endişelendiriyor.

Ama Jerry benimle geldiklerini düşünür. Onlara ne kadar yakın olduğumu biliyor. Onları asla arkamda bırakmam.

Komodinimin çekmecesine uzandım ve evden birlikte ayrıldığım silahı aldım. İzi sürülemez ve benim.

Benim değil. Jerry'nin.

Eğer iş o noktaya gelirse, büyükannem ve büyükbabam karşılığında hayatımdan vazgeçerim.

Ben babamın kızı *değilim*. Sevdiklerimi korurum.

BÖLÜM 9

TVNAN

ERTESİ GÜN BRODY'YE "SANA BİR SÜRPRİZİM VAR" DEDİM.
ama kitabından başını bile kaldırmıyor.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bile bilmiyorum. Şimdiye kadarkilerin en kötüsü olduğuna eminim.

Sadece karmaşayı düşünüyorum. Kaos. Tüm o temizliği.

Ama konuşmasına ya da nihayet burada mutlu olmasına yardımcı olacaksa, her şeyi deneyeceğim.

"Barınağa gideriz ve sen de bir köpek seçersin diye düşündüm."

Uzun koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor ve yemin ederim yeşil gözlerinde bir parıltı var.

Gerçi benim fikrim değildi. Terapistin fikriydi. Brody'nin bir köpekten faydalanabileceğini söyledi. Ben de onu barınağa götürüp bir tane seçtirmeyi düşündüm. Belki bu onu tekrar gülümsetir.

"Ee, gitmek ister
misin?" Başını
sallıyor.

"Git üstünü değiştir."

O odasına koşarken ben de telefonuma bakıyorum, acaba bir sorun mu var diye.

Neden Elara iş teklifi için beni aramadı ya da mesaj atmadı? Cep telefonumun bozuk olduğundan şüpheliyim. Birkaç tuşa basıp sorun olup olmadığını kontrol ediyorum. Görebildiğim kadarıyla yok.

Emin olmak için kardeşim Fionn'u
aradım. "Hey, naber?"

"Bana mesaj atabilir misin?"

"Telefonunda bir sorun mu var?"

Ona gerçek nedeni söylersem, yakamdan düşmez.

"Sadece doğru çalıştığından emin olmak istedim."

Gülüyor. "Neden? Bir kız seni geri aramadı mı?"

"Kapa eneni ve yap şunu."

"Oh, kahretsin. Seni hayalet gibi mi gördü?" Kıkırdamaya devam ediyor ve ben onu telefonda boğmak üzereyim.

"şimdi kapatıyorum. Dediğimi yap."

Aramayı bitirdiğimde kahkahası kesiliyor ve saniyeler sonra cep telefonuma bir mesaj geliyor.

FIONN

Telefonunun gayet iyi çalıştığına eminim.

TYNAN

Siktir .

FIONN

Ona biraz elmas al. Kadınlar bayılır.

TYNAN

Senin tavsiyene ihtiyacım yok.

FIONN

Bence biliyorsun. Kadınlar beni arayacaklarını söylediklerinde, gerçekten ararlar.

TYNAN

Öyle bir şey değil. Brody'nin öğretmeninin okuldan sonra ona ekstra ders verebileceğini umuyordum ve hala bana bir cevap vermedi.

FIONN

Ona senin için ders verip veremeyeceğini sor. Brody'den daha çok ihtiyacın var.

TYNAN

Siktir git.

Birkaç saniye sonra telefon çaldı ve arayan . Tabii ki telefonum alışıyor.

"Sakın ."

Yine gülüyor. "Bunu düşünmesi için ona zaman ver. Seninle başa çıkmak çok zor."

"Benim zamanım yok. *Onun* zamanı yok."

Hava ciddileşir. "Konuşacak. . Bu onun için hala zor.
Annemi kaybettiğimizde..."

"Evet..."

"Ve o on kat daha zorunu yaşadı."

"Biliyorum, lanet olsun. Sadece ona yardım etmek istiyorum. Eskisi gibi olmasını istiyorum. Sadece bir kelime söyle. Bana umut edecek bir şey ver."

İç çekiyor. "Benim asla yapamayacağım şeyi yaptın. Hiç tereddüt etmeden onu yanına aldın. O çocuğu seviyorsun. Artık onun baba figürüsün ve bu rozeti sanki bunun için yaratılmışsın gibi takıyorsun. Aiden gurur duyardı."

"Evet..." Acı merkezimi ısıtıyor. "Neyse, bugün gidip bir köpek almam lazım." "Bekle, köpek mi dedin? Ne zamandan beri köpek istiyorsun?"

"Şu andan itibaren. Umalım da çocuk iyi bir tane seçsin."

"Bunu görmeliyim." Kıkırdıyor. "Barınakta buluşuruz." Tam o sırada Brody döner.

"Orada görüşürüz." Telefonu cebime sokuyorum. "Pekâlâ evlat, gidip ne bulabileceğimize bakalım."

Umarım Elara köpekleri seviyordur.

ilerliyor, kasadan kasaya ve gerçekten bir köpek seçeceğinden umudumu kesmek üzereyim.

Bunu gerçekten seveceğini düşünmüştüm, ancak tek bir yavru köpeği bile tutmak istemedi. Barınaktaki kadının bize gösterdiği o şirin beagle'ları bile.

Aralarında küçük bir mesafe bırakarak onun yanında kasıla kasıla yürüyor. "Hoşunuza gidebilecek üç Alman çoban köpeği yavrumuz var."

Kadın onu uzak uca doğru götürürken o sadece omuz silkiyor.

Bana sempatik bir gülümsemeyle bakıyor ve ben en yakın duvarı yumruklamak istiyorum.

Neden benimle konuşamıyor? Lanet olsun, bana küfretse bile. Bu noktada her şeyi kabul ederim.

Soldaki son sandığın yanından geçerken olduğu yerde durur, havlayan ve kuyruğunu sallayan küçük köpeğe konsantre bir şekilde bakar. Diz çöküp parmağını yuvaya sokuyor ve köpek heyecanla parmağını yalıyor.

Gözlerinden birinde bir sorun olduğu kolayca anlaşılıyor. Yavru sanki bir kaçış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi sandığı pençeliyor. Onu suçlamayın. Kafes bir hayat değildir.

Yine de hepimiz öyle ya da böyle bir kafesin içindeyiz. Sadece bazılarımız bunun farkında değil.

"Bu Bubbles." Kadın onun yanına çömelip kapıyı açıyor ve yavru geri çekilmiyor, neredeyse dışarı atlıyor.

"Arkadaşım Brody ile tanışacağın için heyecanlı olduğumu biliyorum." Köpeğin kulağını tırmalıyor ve onu kucağına alıyor. "O bir Havanese ve sadece bir yaşında. Onu altı aylıkken aldık."

Arkalarında durup, belki on kilo ağırlığındaki bu tüylü siyah-beyaz köpeği görünce gözlerinin parlamışını izliyorum.

"Ona bir şey mi oldu?" Yavruya iyice bakmak için yaklaşıyorum.

"Evet, hayata zor bir başlangıç yaptı. Bir gözünde görme yetisini kaybetti ve maalesef bu nedenle çok fazla elden çıkarılıyor. Ama o harika bir köpek, çok tatlı ve oyuncu."

Brody'nin ne düşündüğünü görmek için bekliyorum. "Onu tutmak ister misin?" Ona sırtıyor.

Bizimle kırk beş dakika geçirdikten sonrasanırım sonunda bir köpeğe yöneldiği için rahatladı.

Başını sallıyor.

Halle-lanet-lujah.

Brody ellerini köpeğe doğru uzatıyor ve kadın köpeği Brody'nin kollarına bırakıyor.

Bunu yapar yapmaz, köpek daha da heyecanlanıyor, yüzünü yalıyor, neredeyse üzerine atlıyor.

Gülümsemiyor ama gözlerindeki şey bunu istediğini söylüyor.

Anlayabiliyorum.

Baloncuklar.

Kahretsin.

Bubbles adında bir köpeğim olamaz. Kendimi Bubbles adında bir köpeği mafya liderleriyle tanıştırtırken hayal ediyorum da... Adını değiştirmemiz gerekecek.

"O çok mutlu bir köpek. Değil mi, Bubbles?" Kadın yavrunun kulaklarını kaşıyor ve ben bu isim karşısında içten içe inliyorum.

Brody avucunu köpeğin başından aşağıya doğru indiriyor ve köpek yüzünü Brody'nin göğsüne gömüyor. Gözleri kapanıyor ve yemin ederim gülümsüyor.

Hay sikeyim.

Bubbles bizimle eve geliyor.

"Onu alacağız."

"Harika! Evrak işlerini başlatabilmem için ofisime gitmeye ne dersiniz?"

Brody'ye beni takip etmesini işaret ediyorum ve peşinden gitmeye başladığımızda Bill adında başka bir çalışan onu durduruyor.

"Ah, çok özür dilerim." Yüzünü buruşturarak benimle kadının arasına baktı. "Ama aslında bir saat önce birisi Bubbles için onay aldı. Sisteme girmeyi unutmuşum."

"Oh, hayır!" Bana endişeyle gülümserken kaşları kalkıyor. "Karışıklık için çok üzgünüm. Eminim onun kadar seveceği başka bir köpek bulabiliriz."

Brody'nin gözlerinin sulanmasına ve alt dudağının somurtarak dışarı çıkmasına bir kez baktım ve Bubbles'ı bizim yapmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir kelime. Özel olarak." "Umm...tabi."

Bill kaçıyor, tamamen gözden kaybolmadan önce omzunun arkasından bakıyor.

"Brody, sen burada kal. Ben güzel bayanla Bubbles hakkında konuşacağım."

Biraz uzaklaşıyoruz, Brody'nin köpeği severken ve ona sıkıca sarılırken gözlerindeki yıldızları hâlâ görebiliyorum.

Peki ya köpek? Artık kaçmak istemiyor. Kaçmak istediği birini buldu ve ben de bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağım.

Eğer bu köpeği başkasının alacağını düşünüyorsa, bilmiyordur.

Ben.

"Bunu düzelteceksin." Sesim kaynıyor, ve o kaçınıyor boynunu.

"Bakın efendim, zor bir durumda olduğunuzu görebiliyorum ama-"

Böyle korkunç bir ismi olan bir köpek için savaşmak üzere olduğuma inanamıyorum.

Bu isimleri kim seçiyor?

"Ne kadar?" "Ne kadar?"

"O köpeği bizim yapmak için ne kadar istiyorsunuz? Hemen şimdi barınağa bir çek yazacağım."

"Uh, biz yapmıyoruz-"

"Herkesin bir bedeli vardır, Bayan..." İsim etiketine baktım. "Nancy."

"Daha önce hiç para teklif eden olmamıştı. Ben...Ben sadece bilmiyorum."

Bunu düşünüyor. Tabii ki düşünüyor. "Yüz bin nasıl?"

Gözleri patlıyor. Düşecekler diye korkuyorum. Nancy hiç böyle para görmemişti. Eğer biraz iş anlayışı olsaydı, karşı koyardı. İş oraya giderse bir milyon teklif etmeye hazırdım.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

"Onun için, evet. Şimdi, anlaştık mı?"

Başını salladı. "İşimiz bittikten sonra diğer aileye haber veririm." "Harika."

"Siz ikiniz beni takip edebilirsiniz, böylece imzalamanız için evrakları hazırlayabilirim."

"Gidip Brody'ye iyi haberi vereyim."

Ona geri ve bana bakmıyor bile.

"Hey, dostum. Bubbles bizimle eve geliyor. Ama onu eve götürmeden önce bazı belgeleri imzalamam gerekiyor."

Köpeğe daha da sıkı tutunarak yanımda yürümeye başladı.

Küçük bir koridora girdiğimizde ona, "Sanırım bu isim hakkında konuşmamız gerekiyor," diyorum.

Keskin bir bakışla beni süzüyor ve yavaşça başını sallıyor.

Oh, hayır.

"Yani ismi beğendin mi?" Başını sallıyor.

Yüce Tanrım. Sanırım Bubbles adında bir köpeğimiz olacak.

Brody köpeğin başının üstünü öperken evrak işlerini bitiriyoruz ve anında doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Çekim yazıldıktan sonra, gitmeye hazırız.

Kadın bize bir tasma, bir tasma kayışı ve küçük bir torba yavru köpek maması veriyor. Mağazaya gidip onun için oyuncak ve ödül maması almayı planlıyorum.

SUV'uma doğru ilerlerken, Brody'nin yükselticiye binebilmesi için köpeği ondan alıyorum, ama bunu yaptığımda köpek bana hırlıyor ve havlıyor.

Ona ters ters baktım. Gerçekten mi?

Köpek de mi beni sevmiyor?

Harika. Başka yeni ne var?

"Tamam, Bubbles, rahatlayabilirsin. Seni bir saniye içinde Brody'ye geri vereceğim."

Seni küçük pislik.

Adını söylediğim anda kuyruğunu sallıyor, sanki barınakta duyduğu anda hafızasına kaydetmiş gibi.

Brody kemerini bağladı ve o iyi olduğunda, minik terörü ona geri verip bindim.

"Biliyorsun, köpek sahibi olmak büyük bir sorumluluk. Su ve mama kaplarının temizlendiğinden ve doldurulduğundan, her gün fırçalandığından emin olman gerekecek ve onu birlikte yürüyüşe çıkarmamız gerekecek. Sence buna hazır mısın?"

Neredeyse hevesle başını sallıyor.

Terapistin haklı olduğunu bilerek arabayı çalıştırırken gülümsememi gizliyorum.

Bu iyi bir fikirdi.

Şimdi tek yapmam gereken çocuğa ve köpeğe kendimi nasıl sevdireceğimi bulmak. Belki Elara'yı da.

Evcil hayvan dükkanına otuz dakika içinde varıyoruz ve arabamız bir sürü ıvır zıvırla dolu. Yiyecekler, kaseler, ödülleri, Brody'nin seçtiği pembe bir köpek yatağı ve parlak mor bir tasma.

Uyduğundan emin olmak için köpeğin boynuna takıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Ben siyah tasmayı takarken Brody onu inceliyor. İlk başta seçtiği mor tasma ile onu gezdirirken yakalanmamın imkanı yoktu. Neyse ki çocuk itiraz etmedi.

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve yemin ederim onu sahiplendiğimden beri benimle en çok iletişim kurduğu an bu oldu. Belki de köpeği daha önce almalıydım.

"Pekâlâ, gidip ödeyelim."

Kasaya gidiyoruz, ben siyah kartımı çıkarıp ona verirken o da tüm eşyaları tarayıp poşetlemeye başlıyor.

Bana meraklı bir bakış attıktan sonra çantaları bana uzatmaya başladı. Bu kasabalardaki herkes ailemi tanıyor. Nasıl ki? Biz pratikte

Her Şeye sahip. Restoranlar, barlar, maĒazalar. Her Őeyde elimiz var. Kirli parayı saklamak çok daha kolay.

"Onu arabaya kadar götürebilir misin?"

Köpek bana bakıyor ve memnuniyetsizliĒiyle havlıyor. Sanki konuŖtuĒum için gcenmiŖ gibi.

Ŗu anda bu kararımdan piŖmanlık duymaya baŖladım.

Ama Brody'nin ne kadar mutlu olduĒunu görmek köpeklerin benden nefret etmesine deĒiyor.

CKAPTER LO

ELARA

TYNAN'IN BİRKAÇ GÜN ÖNCE YAPTIĞI İŞ TEKLİFİ HAKKINDA HENÜZ KARAR VERMEDİM.

önce.

O adamı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Onu her gün görmeye zorlanamam. Vücudumu güçsüzleştirmesi benim için çok fazla.

"Aklında ne var tatlım?" Büyükanne, sahibi olduğu kafede masanın diğer tarafından soruyor.

O her yerde, orada olmasa bile. Sanki beni izlediğini hissedebiliyorum, mantıklı gelmese bile.

Büyükannem spekülatif bir şekilde bana bakıyor. Kurnaz bir kadın. Tatlı davranışlarıyla birçok insanı kandırdığı kesin. Tatlı olmadığını söylemiyorum, ama gerektiğinde serttir.

Dedemle birlikte kurduğu bir şirketi yönetiyordu. Tekstil, sattıkları şey buydu. Sonra yaşlandıklarında, restoranının yanı sıra işletmesi için babama devrettiler.

Bu işte pek iyi değildi. Bu, tabii ki, büyükannemi oldukça sinirlendirdi. Kim ki? Ama onun yardımıyla babam bunu çözdü.

O öldükten sonra da burayı başkasına sattı. Artık çalışacak gücü kalmamıştı. Tabii ki kaçtığı için ya satacaktı ya da her şeyi geride bırakacaktı. Biz gitmeden önce parayı bulduğuna sevindim. Yardımı dokunuyor. Gerçi ödemesi gereken borçlardan sonra geriye pek bir şey kalmadı.

İkimiz de zar zor geçiniyoruz. Onun evi her ay on bin dolara mal oluyor. Paramız yok.

"Bir şey yok." Sırıtmaya zorluyorum ve kahvemi elime alıp birkaç yudum alıyorum.

İç çekiyor, elimi tutup sıkıyor, mavi gözleri parlıyor. "Endişeleniyorsun. Bunu görebiliyorum." Masaya daha da yaklaşıyor. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Bizi bulamayacaklar. Burada değil."

"Sadece o değil. Her şey, biliyor musun?" Nefesim kesiliyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Kaçmak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum." Boğazımın arkasına bir ağrı saplanıyor.

"Bu senin hatan değil." Yüzü yana düşer. "Hiçbiri değil. Bu karmaşayı baban yarattı."

O haklı, bu babamın hatası.

Ama resmin tamamına sahip değil. Babamın Jerry ile olan ilişkisi hakkında. Bana ne . Jerry'nin sadece kötü bir erkek arkadaş olduğunu düşünüyor. Ama sözde babam yüzünden taşıdığım yaraları hiç görmedi. Günahları için beni sattığını.

Tüm bunları düşünmek midemi . Onunla ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Şu an bunu düşünemem.

Kafamı boşaltmak için umutsuzca koşuya çıkmam gerekiyor. "Gitmeye hazır mısınız?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor, ben hesabı ödemek için biraz para bırakırken o da cüzdanını alıyor. Ayağa kalktı ve ben de onu kapıya kadar takip ettim.

Sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeki evine dönmeye başladığımızda, tasma arkasında sürüklenen, boynunda mor bir tasma olan küçük siyah-beyaz bir köpeğin bize doğru fark ediyorum.

"Oh, Tanrım!" Büyükannenin nefesi kesildi. "Biri kaçmış olmalı."

"Hey!" diye sesleniyorum yavruya, umarım köpek durur da sahibinin onu bulmasına yardım edebilirim. "Gel buraya! Bak bende ne var!"

Diz çöküyorum, elimde bir ödül varmış gibi yapıyorum ve köpek kollarıma atlıyor.

Bu kolay oldu.

Yüzümü yalamaya başlıyor ve ben de onu durduramayarak gülüyorum. Gözlerinden birinde bir sorun olduğunu söyleyebilirim ve anında onun için üzülüyorum.

"Heyecanlısın, değil mi?" Başının üstünü okşuyorum ve o durmuyor.

Beni gördüğüne bu kadar sevinmesi çok tatlı. En son ne zaman birinin beni yanında görmekten bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyorum.

Hiç köpek sahibi olmadım. Babam onlardan nefret ederdi, işe yaramaz yaratıklar olduklarını söylerdi. Küçük bir kızken, köpeği olan arkadaşlarıma hep imrenirdim. Sonra büyüdüm, bir işim oldu ve bir köpek için zamanım olmadığını fark ettim.

"Elara?" Büyükannenin sesi düşer.

"Evet?" Köpek gözlerimi, burnumu yalarken gülmeye devam ediyorum.

Tanrım, çok değerli. Eminim sahipleri onu çok özölüyordur. "Um-" diye devam ediyor ama derin bir ses onun sözünü kesiyor.

"Bayan Hill."

Ciğerlerime bir nefes çekiyorum.

Çünkü kalbimi bu şekilde attırabilecek tek bir adam var.

Ve bunu yapabilmesinden nefret ediyorum. Şimdiden üzerimde görünmez bir gücü olmasından nefret ediyorum.

Yavaş yavaş köpeği indiriyorum ve gecelerimi , bana yapabileceği tüm pis şeyleri hayal ederek geçirdiğim adamın gözlerinin içine bakıyorum.

"Bay Quinn? Burada ne işiniz var?"

Gülümsemek neredeyse acı vericiymiş gibi ağzı çok az kıpırdıyor. Bir adım öne çıkarken gözleri tehlikeli bir hal alıyor.

"O benim köpeğim."

Gülüyorum. Bu kadar sevimli bir köpeğe sahip olması, hem de mor tasmalı bir köpeğe? Mümkün değil.

Düşünceli bakışları gözlerimi açıyor.

"Oh...sen ciddisin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onu bana ver."

"Uh..."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya yalan söylüyorsa? Köpeği göğsümde tutuyorum ve ona baktıkça hırlıyor. Eğer ona sahipse, ondan pek hoşlanmadığına eminim.

Sanki sabrının her zerresini toplamaya çalışıyormuş gibi göğsü yükseliyor ve yavaşça . "Köpek, Bayan Hill."

"Elara, köpeği ona ver." Büyükannenin sesi gerilir.

Ona tekrar bakmadan önce bir saniyeliğine ona bakıyorum ve anında pişman oluyorum. Kesinlikle beni lime lime etmeye hazır gibi görünüyor. Bunu gerçekten yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Tabii ki var.

Gözleri kısılıyor ve midem bulanıyor.

Ama bu artık sadece korku değil.

Yoğun bakışları vücudumda geziniyor, içimi yakıyor, durduğum yerde beni kavuruyor.

Arzu etrafımı sarıyor, etimin her santimi dayanılmaz hale gelene kadar onun olmak için yalvarıyor. Onda bir şeyler var. Bir kadının vücuduna çok şey yapabilecek o büyük elleriyle tam bir erkek. Onun sert seksapeli karşısında midem sıkışıyor.

Tanrım, Elara! Onun seni 69 tarzında yediğini hayal etmek yerine elindeki soruna odaklan.

Tamam.

Köpek.

Tamam.

Kesinlikle köpeği ona veremem, bir şekilde onun olduğunu kanıtlayamazsa olmaz. Gerçekten ona ait olduğunu nereden bileceğim?

"Elinizde onun bir fotoğrafı var mı?"

İç çekiyor. "Bu sizin yararınıza değil Bayan Hill." Köpek aramıza girene, ağzı kulağıma inene ve nefesi boynumda karıncalanana kadar ilerliyor. "Sorgulanmaktan hoşlanmam. Sizin kadar güzel biri tarafından bile."

Keskin nefes alışım onu alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde kıkırdatıyor.

"Beni aramadın." Avuç içi kalçamı kavırıyor ve nefesim kesiliyor.

"Yapmam mı gerekiyordu?" Fısıldıyorum, vücudunu hissetmekten başım dönüyor.

Benimkine yakın, pahalı kolonyasının kokusu ki artık tüm zamanların en sevdiğim kokusu olduğuna karar verdim.

"İş teklifimi unuttun mu?"

Başımı sallıyorum, nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum. Kalbim kaburgalarımın arasında sanki bir kafesin içindeymiş de kurtulmak istiyormuş gibi tıkırdıyor.

"Güzel. Çünkü yakında bir cevap bekliyorum. Sabır konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Bir nefes geri çekiliyor ve gözleri benimkilerle aynı hizaya geldiğinde yemin ederim ayaklarımın altındaki toprak titriyor.

Tynan Quinn, o benim için iyi değil. Beni zayıf, savunmasız ve korkak yapıyor. Korkmaktan nefret ediyorum.

"Köpek, Bayan Hill. Bir daha sormayacağım."

Boğazımı temizleyip geri çekiliyorum, inançlarıma bağlı kalarak köpeği ona vermeyi reddediyorum. Bu sorumsuzluk olurdu.

"Köpeğin size ait olduğunu kanıtlayamadığınız sürece onu size veremem. Onu öldürmeyeceğini nereden bileyim?" "Ben köpek öldürmem."

Kaşlarını çatıyorum ve fısıldıyorum, "Sadece insanlar o zaman?" Nefesi derinleşiyor ve eli çenemi hafifçe kavıyor, gözleri çılgınca benimkileri arıyor.

"*Seni* öldürecek havada olmadığım için şanslısın." Dudakları neredeyse bir nefes uzağıma düşüyor, kalp atışlarını durduruyor.

"Ne havandasın o zaman?" Sesim aramızdaki manyetizma yüzünden neredeyse kayboluyor.

Ağzını dudaklarıma değene kadar yaklaştırıyor. "Daha fazla saklanamayana kadar seni soymak için."

Gözlerim yerinden fırlıyor ve nabzım hızlanıyor, ta ki duyduğum tek şey tekrarlanan sözleri olana kadar. Ne anlama geliyorlardı? Neyden kaçtığımı biliyor mu?

Hayır. Hayır. Yapamaz.

Geri çekiliyorum, çenemi kaldırdığımda köpek bir havlama sesi çıkarıyor. "Şimdi gidiyorum. Elinde bu kanıt varken nerede yaşadığımı biliyorsun."

Başını sallıyor, kaşlarını çatarak beni ürpertiyor ve gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

"Kim o?" Büyükanneimin kısık sesle söylediği sözler üzerine ona baktım, burada olduğunu ve muhtemelen korkmuş olduğunu hatırladım. Gerçi öyle görünmüyordu.

Ben cevap veremedim o cevap verdi. "Benim adım Tynan Quinn. Seninle tanışmak bir zevk, Nora."

Adam elini tutuyor ve üstünden öpüyor. Kadın anında eriyor ve adamın az önce yaydığı tehlike havasını unutuyor.

Anlaşıldı. Büyükanneim onu çoktan sevdi.

"Sen de genç adam." Bana doğru baktı. "Bekâr mısın? Benim Elara'm güçlü iradeli ve alıngandır, ama iyi bir eş olur. Doğru adam için tabii ki."

"Büyükanne!" Gözlerim büyüyor, yanaklarım kızarıyor ve sırtıttığında utancımın ölme istiyorum.

"Ben bekârım." İçten içe yanan bakışları benimkilere kilitleniyor ve içim daralıyor. "Hem de çok. Peki ya sen Elara? Hiç kocan oldu mu? Nişanlın?"

Gözlerim açılıyor. İçimdeki her içgüdü kaçmak için yalvarıyor.

"Biri vardı." Büyükanneim elimi tuttu. "Ama pisliğin tekiydi."

Karanlık gözbebeklerinden geçiyor. "Nasıl yani?" "O-"

"Kahretsin! Her yerde onu arıyorduk ve sen onu yakaladın ve beni aramadın mı?" Arkasından biri geliyor -Tynan'a benzeyen bir adam- ve...

"Brody?" Başım şaşkınlıkla sarsılıyor.

Adam bana gülümseyerek yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Ben Fionn, bu salağın kardeşiyim." Başını eğerek bir işaret yaptı. "Umarım tam bir pislik gibi davranmıyordur." Göz kırıyor. "Bir saatten fazladır Bubbles'ı arıyoruz. Tynan yeni eşyalarını arabasına koyarken kaçtı."

Ona ve Brody'ye bakıyorum, o da başını kaldırıp bana kocaman bir sırıtış atıyor. Ve tıpkı geçen seferki gibi ağlamak istiyorum. Gülümsemesi çok güzel. Gülümsemeyi bırakmasını hiç istemiyorum.

"Hey, dostum!" Diz çöküyorum ve bunu yaptığımda köpek yüzünü yalamaya başlıyor, bu yüzden onu ona veriyorum ve o da ona sıcak bir şekilde sarılıyor.

Onları görünce kalbim eriyor.

Göğümde yüzen tüm duygularla birlikte tek yapmak istediğim Tynan'a bakmak.

Orada gözlerinin çoktan benimkilere gömüldüğünü görüyorum. Yüzü sert ama içindeki bir şey neredeyse insani, neredeyse ham hissettiriyor. İfadesi yavaşça yumuşuyor ve o ağız... bana küçük bir gülümseme veriyor.

Dudaklarının küçük bir kıvrımı bile içindeki kelebeklerin uçuşması için yeterli oluyor. Ve tıpkı her gülümsediğinde olduğu gibi, tüm kontrolümü kaybediyorum.

Tynan'ı ve bana hissettirmeyi başardığı her şeyi görmezden gelerek dikkatimi Brody'ye veriyorum.

"Bubbles yeni köpeğin mi?" Onu son bir kez sevdim.

Onun üzerine atlıyor, bana yaptığı gibi onu yalıyor, tasmaı yerde sallanıyor.

Başını sallıyor ve onu daha sıkı tutarken sırıtışı genişliyor, her yerini öpmesine izin verirken gözleri kapanıyor.

"Ee, onu yeni mi aldın?" Tynan'a soruyorum, her ne kadar ondan uzaklaşmam gerekse de.

Bugünden sonra Brody'ye yardım etmeyi kabul etmemin imkânı yok. Tynan'ın yanında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden sonra olmaz.

Fionn kardeşinin yoğunluğunu değerlendirirken sırtıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Tynan başını sallıyor. "O biz otoparktaydık." "Oh." Yüzüm düştü. "Onu bulduğuma sevindim. Çok güzel bir kız."

"Evet, öyle..." Beni derin ve araştıran bakışlarının içine çekiyor, yaz çimenleri gibi yeşil, o alçak ve baştan çıkarıcı ses saten gibi tenimde kayıyor, tenimi sarıyor.

Her geçen an, o rahatlamıyor. Sanki ruhuma bakıyor gibi.

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve en başta köpekten bahsedip bahsetmediğini merak etmeye başlıyorum.

"Öğle yemeğinde bize katıl," diyor ve ben de göz kırparak bağlantımızı koparıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Biz sadece-"

Büyükanne bunun yerine, "isteriz," diyor.

O ne düşünüyor?

"Daha yeni yedin büyükanne." Kibarca gülümsüyorum ve bir kolumu omuzlarına atarak "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Boynuma doğru eğilirken onlara sırtıyor. "Böyle bir adama ihtiyacın var. Güçlü. Güçlü. Güven bana."

"Ne dediğinin farkında değilsin. O tehlikeli biri." Görüş alanımın bir köşesinden, bunu duymamış olmasını umarak ona bakıyorum.

"Göreceğiz." Elimi çekiyor, sesi yükseliyor. "Hadi canım. Bir kahve daha içebilirim, senin de sevdiğini biliyoruz."

"Tamam, tabii..."

Brody ve Fionn'un yanına doğru ilerliyor, üçü de önümüzde yürüyor ve her nasılsa ben Tynan'la birlikte geride kalıyorum.

Yaklaşıyor, kolu koluma değişiyor, odunsu kolonyasının kokusu burun deliklerime doluyor, zihnimin her santimetrekaresini bozuyor.

"Büyükanne iyi birine benziyor." Kapıyı benim için açık tutuyor, önce benim girmemi bekliyor.

"O iyi biri, tamam. Eğer senden hoşlanıyorsa."

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre bu benim için pek sorun olmayacak." "Doğru. Ve söylediği şey hakkında-"

"İyi bir eş olman hakkında mı?" Alay ediyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum." Nefesi boynumun kıvrımlarında geziniyor. "Sen tam bir küçük yılansın."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bir dahaki sefere beni köşeye sıkıştırdığınızda bunu hatırlasanız iyi olur Bay Quinn."

"Sizi köşeye sıkıştırmak yeni favori şeyim Bayan Hill." Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Benimki de... ne yazık ki.

Büyükannemin çoktan yerleşmiş olduğu kabine ulaştığımda kahkahaları arkamda çınlıyor. Brody onun yanında, Fionn ise masanın ucundaki bir sandalyede oturuyor.

Bu da tabii ki Tynan'a hemen yanındaki yerden başka bir yer bırakmıyor.

Be

n. Kayıyor, çok yaklaşıyor.

Kalçasının yan tarafı benimkine değiyor ve nabzım içimde daha yüksek sesle atıyor.

kulaklar.

Daha önce bize hizmet eden garson geri döndü. "Tekrar merhaba!" Gözleri iki kardeşe takıldığında, bir parça büyüyor. "Oh, beyler, fark etmemiştim... Ben..."

"Sorun yok, Tina. Gergin olmana gerek yok," diyor Fionn ona. "Burada sadece arkadaşlarla birlikteyiz."

"Tamam... İşte menüler." Bize uzatıyor, Tynan'a bakarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Yine de ona aldırış etmiyor.

"Yemek yedin mi?" diye kulağıma fısıldıyor ve bedenim geriliyor.

Başımı sallıyorum. "Aç değilim."

"Bugünlerde zar zor yemek yiyor," diye gönüllü oluyor büyükannem. "Belki sen onunla biraz konuşabilirsin."

"Niyetim bu." Sesi gürlüyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Tina, bize öğle yemeği menüsündeki her şeyden bir tane getir."

"Her şey mi?" "Ben de öyle dedim."

"Uh, tamam. Hemen geliyorum, efendim."

Fionn büyükannemle sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşarmış gibi konuşmaya başlarken o kaçıp gidiyor. Bubbles kibarca Brody'nin kucağına oturuyor ve Brody ona sokularak kalbimin hayranlıkla şişmesine neden oluyor.

"Neden ?" Sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Yemek yiyorum." Yüzüm şişiyor. "Abartıyor."

Endişesini bir kenara bırakıp garsonun gitmeden önce masaya koyduğu bir bardak suyu alıyorum.

"Hiç sanmıyorum." Çenemi kavırıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Yoğun gözleriyle beni ateşliyor, sahip olduğu gücün her zerresini yayıyor. "Şu andan itibaren, yemek yemediğini anlayacağım."

"Oh, öyle mi? Nasıl yani? Beni her gün izleyecek misin?"

Ağzı yavaşça bir tarafa doğru kıvrılıyor ve elini bırakıyor. "Yaptığınızdan emin olun Bayan Hill. Üzerimde bayılmanızı istemem."

Avuç içi uyluğumun üstüne düşüyor ve onu hissediyorum -ağır ve güçlü, tenimi zonklatıyor ve ardından karıncalanıyor.

Yemekler geldikçe orada kalıyor. Tabağıma farklı şeyler koyarken sadece bir anlığına ayrılıyor. Makarna, salata ve biraz da tavuk.

Eli dizimi kavırıyor, bir parmağı taytımın üzerinde daireler çiziyor. Ve o gözler... Beni dikkatle izliyorlar, yememi bekliyorlar.

Kaşları çatılıyor ve çatalı alıp ağzıma bir parça marul atıyorum.

Memnuniyetsizliğini saklamadan kendi çatalını alır ve bir parça tavuk koparır. "Aç ağzını."

Ve masadaki herkesin sessizleştiğini, dikkatlerinin bizim üzerimizde olduğunu fark ediyorum.

Ama büyükanne? Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ve başaramıyor.

Dudaklarını kulağıma indiriyor. "Ne kadar direnirsen, o kadar zorlamaya devam edeceğim. Hadi, aç ağzını benim için."

Ağır nefes verişim göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve kendimi itaat ederken buluyorum.

Çatalı ağzıma atıyor ve sert bir ifadeyle çiğnememi izliyor.

"Gerisini ben hallederim," diye kekeliyorum ve o da çenesini sıkarak çatalı indirmeyi reddediyor. "Seni yemek yerken görmüyorum."

Ağzını bir kez daha kulağıma indiriyor, tenim sıcak ve durgun. "Sen bitirene kadar yemeyeceğim, o yüzden uslu bir kız ol ve sana her söylediğimde ağzını aç."

Kalp atışlarım göğüs kafesimde titriyor. Bu sözlerin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Ve o yemeği ağzıma her getirdiğinde, savaşımadan kabul ediyorum.

Çünkü çılgınca bir şekilde benimle ilgileniyormuş gibi hissediyorum ve bu çok hoşuma gidiyor.

CKAPTER LL

TVNAN

"ONU EVE GERİ GÖTÜREBİLİR MİSİN?" AYRILIR AYRILMAZ FIONNA SORDUM.
kafeden çıkıp arabalarımıza dönüyoruz.

Brody köpeği kucağında tutuyor, bu sefer onu yere bırakmaya korkuyor. Köpek kaçtığında ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Ama bu benim hatamdı. Tasmaşını tutmasına izin vermemeliydim. Bir güvercin gördüğünde çok heyecanlandı ve çok sert çekti ve o da tutunamadı.

Gözleri yaşlarla doldu ve ne kadar uzun sürerse sürsün o köpeği bulacağıma yemin ettim.

Başka birini kaybetmesine izin veremezdim. Her şeyden sonra olmaz. "Neden?" Fionn soruyor. "Nereye gidiyorsun?"

Eğlenen ifadesinden onu takip etmeye gittiğimi düşündüğü anlaşılıyor. Ama yanılıyor.

"Seni ilgilendirmez." Brody'nin önünde diz çöktüm. "Yakında evde olacağım." Başını sallıyor ve ben kendi arabama binmeden önce Fionn onun için arabasının kapısını açıyor.

Elara'nın şimdi nereye gittiğini biliyorum: koşuya. Bunun için çoktan giyinmişti bile; sıkı bacaklarını ve yuvarlak poposunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan dar gri taytlar. Çok hoşuma gidecek bir şey.

Tüm bu süre boyunca yanımda oturması, ona yapmak istememem gereken şeyleri yapmak istememe neden oldu. Bana ne yaptığını ve nasıl yaptığını bilmiyorum, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmekten kendimi alamıyorum.

O lanet bir yılan, onun izni olmadan nefes bile alamayana kadar etrafımı sarıyor.

Artık kendime yalan söyleyemem ve onu Brody'nin iyiliği için izliyormuşum gibi davranmam. Bu sefer her şey benim için.

Onun hakkında bildiğim her şeyi hafızama kaydettim. Kahvesini sadece biraz krema ile sevmesi gibi. Yemeğe çıktığında kırmızı yerine bir kadeh beyaz şarap sipariş eder. Ve çok gergin olduğunda saçıyla oynaması. Dikkat etmediğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey ve bu beni deli ediyor.

Çok güzel, ama beni cezbeden sadece güzelliği değil. Onun aurası. Benden korkmasına rağmen aklından geçenleri söylemesi ve keskin zekâsıyla benimle savaşması.

Çıplak tenini parmak uçlarımda hissetmek istiyorum, bana ne sakladığını söyleyecek kadar güvenene kadar her santimini mümkün olan her şekilde ortaya çıkarmak istiyorum.

Nişanlısından bahsettiğimde, vücudunun gözle görülür bir şekilde ürperdiğini gözden kaçırmadım. Onu incitmiş. Bu olmalı.

Adını bilmem gerek. Onu bulmam lazım.

Belki büyükannesi bu bilgiyi paylaşmaktan mutluluk duyacaktır. Ama şimdilik onu izleyeceğim ve kendi başıma ne bulabileceğime bakacağım.

Uzaktan bakıldığında, onu son gördüğüm patikada koşarken at kuyruğu sallanıyor. Sanırım uyarımı dikkate almadı.

Arkamı dönüp cipimi ters yöne çeviriyorum ve ne bulabileceğimi görmek için evine doğru ilerliyorum. Oraya son gittiğimde babam aradığında hemen ayrılmak zorunda kalmıştım. Bu sefer acele etmeyeceğim.

On dakika sonra, evinin arkasına park ettim. İki yatak odalı, iki katlı, mavi panjurlu küçük bir ev. Onun için mükemmel.

Kapıyı açıp arka kapıya yöneldim ve kilidi kolayca açarak içeri, mutfığa girdim.

Tezgâhının üzerindeki portakal kâsesinden narenciye kokusu havaya yayılıyor.

Buzdolabına yönelmeden önce parmaklarımı mermerin üzerinde gezdiriyorum, orada birkaç hayvan magnetinden başka bir şey göremiyorum. Köpekler, kediler, kuşlar. O bir hayvan insanı. Bubbles'ın hayranı olmasına şaşmamalı.

Dolaplarını karıştırıyorum. Her fincanı, her kavanozu, her kabı. Burada bana cevap verebilecek hiçbir şey yok.

Bir şey olmalı. Gözümün önünde bir şey.

Mutfağı geçip oturma odasına doğru ilerlerken koltuk minderlerini karıştırıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Birinci katın her santimetresine baktıktan sonra bile.

Hayal kırıklığımı dizginleyerek, onun ve ailesinin fotoğraflarının bulunduğu sehpaye doğru ilerliyorum. Birinde büyükanne ve büyükbabası, diğerinde ise daha önce hiç görmediğim iki kişi var.

Fotoğrafı elime alıp parmağımı Elara'nın yüzünde gezdiriyorum; birkaç yaş daha genç ama yine de aynı güzellikte.

Çift daha yaşlı, büyük ihtimalle anne ve babası. Kadına benziyor, aynı mavi gözler, ama Elara'nın saçları daha koyu, babasının saçları.

? Öldüler mi? Lanet bir bulmaca gibi.

Telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çektim. Yüz tanıma yazılımında aratıp ailesinin eşleşip eşleşmediğine bakacağım.

Tanık koruma programında mı? Olay bu mu? Onlarla bağlantımız yok. O dosyaları alamayız.

Fotoğrafı tekrar aşağı indiriyorum ve bunu yaparken kayıyor.

"Kahretsin."

Kırılmaz. Buraya birinin geldiğini bilmesini istemiyorum. Eski sevgilisi olduğunu düşünecek. Bir kere kaçtıysa, tekrar kaçacaktır. Brody onu kaybedemez.

Cam etkilenmiş gibi görünmüyor ama arkası söküldü. Tam düzeltecekken kadifenin arkasından bir şey kaydı.

Çekip çıkardığımda küçük, düzgünce katlanmış bir kağıt parçası buluyorum. Bu da ne böyle?

Açıp okudum. Sadece iki harf ve bir telefon numarası.

3

722-sss-6se2

732. Bu bir New Jersey alan kodu. Oralı mı? DK de kim?

Cep telefonumu tekrar çıkarıp bilginin çekiyorum ve kağıdı çerçeveye geri koyup ilk durduğu yere yerleştiriyorum.

Üst kattaki yatak odasına çıkmaya niyetlendiğimde, anahtarlar birbirine çarpmadan önce yumuşak ayak sesleri yeri dövüyor.

Görünüşe göre bugün koşusunu biraz kısa kesmiş.

Mutfağa dönüp bir tabureye yerleşerek onun beni bulmasını beklerken yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

Sanırım birini bekletmenin hoş bir şey olmadığı konusunda küçük bir tartışma yapmamızın zamanı geldi.

İş teklifim hakkında bir cevap istiyorum. Ve bunu bugün istiyorum.

ELARA

Alnımda ter boncukları oluşurken bile ensemden bir ürperme belirliyor. Soluk soluğa nefes alıyorum ama koşudan değil. Tamamen başka bir şeyden kaynaklanıyor.

Arkamdaki bir araba yavaşlıyor.

Plakasız siyah bir sedan. Camları renkli.

Daha hızlı koşmaya başladığımda nefesim kesiliyor, araç hızlanmadan hemen önce motor kükreyerek canlanıyor.

Daha yakın.

Yaklaşıyor.

Beni boş yolda kovalıyor.

Tynan haklıydı. Seni burada kimin bulabileceğini asla bilemezsin. Ve bu sefer, o değil.

Vücudum karıncalanıyor, şoför benimle oynarken tekerlekler beton üzerinde yanıyor.

Jerry mi? Babası mı? Adamlarından biri mi?

Hayır. Ölemem. Pes edemem.

Koş.

Koşmaya devam

et.

Ama ben denk

değilim.

Beni etkiliyor.

Daha

hızlı.

Daha

hızlı.

Korna çalıyor ama ben devam ediyorum, ciğerlerim yanıyor sanki.

Aramızda sadece birkaç metre kaldı. Ve tam arkamdan yaklaştığında ormana doğru yön değiştiriyorum, ayaklarımın altında çıtırdayan dalların yanından hızla geçiyorum, biri ince, kapüşonlu fermuarlı ceketimin içinden kolumu kesiyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama sürücünün hâlâ beni takip edip etmediğinden emin olamadan acıya rağmen koşmaya devam ediyorum.

Geriye bakamam. Devam etmeliyim. Buradan eve dönüş yolunu biliyorum.

Güvende olmama sadece birkaç mil kaldı. Gerçi

bu aptalca bir düşünce.

Çünkü o direksiyonun arkasındaki her kimse nerede yaşadığını biliyor olmalı.

Belki de teslim olmalıyım. Eğer teslim olursam, büyükannem ve büyükbabamın hayatını bağışlama şansları olur. Ölmelerine izin veremem.

Gözlerime dolan yaşlarla savaşıyorum. Güçlü kalmak ve bundan kurtulmak şu anda elimde kalan tek şey. Başka seçeneğim yok. Eve dönmek zorundayım. Çantalarımı toplayıp ortadan kaybolmalıyım.

bakıyorum, ne bir ses duyuyorum ne de görüyorum.

Koşmaya devam et.

Neredeyse geldik.

Kalbim göğsümden çıkmaya hazır.

Düşüncesizce, eve dönene kadar deli gibi acele ediyorum, anahtarlarımı çıkarmak ve kapıyı olabildiğince çabuk açmak için acele ediyorum.

"Oh, Tanrım..." Ağlıyorum, adrenalin beni terk ediyor, korku kalıyor.

Sırtım kapıya çarpıyor ve gözlerimi kapatırken ağır nefes alarak yere doğru kayıyorum.

Bir plan yapmalıyım. Belki büyükannemle büyükbabamı geride bırakmak gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce beni kimin takip ettiğini bir şekilde bulabilirim.

Ama nasıl? Orada kamera olduğunu sanmıyorum ve olsa bile görüntülere nasıl ulaşabilirdim?

O anda aklıma Tynan geliyor. Bağlantıları var. Belki ona olanları anlatabilirim ve o da sürücüyü bulmama yardım eder.

Elimin tersini terli alnıma sürerek kalkmaya başlıyorum, yaramı temizlemem gerekiyor.

Malzemeyi çoktan ıslatmış olan kana bakarken yüzümü

buruşturuyorum. Telefonum çalıyor ve nabzım şakaklarımda atıyor.

Geri aldığım huzurevinden aradıklarını görünce paniğe kapılıyorum.

Ya Jerry ona bir şey yaptıysa? "H-h-hello?"

"Bayan Hill? Merhaba, ben Sunset Homes'tan Bayan Davis."

"Evet, büyükbabamla her şey yolunda mı?" Nefes alışım henüz dengelenmedi. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Oh, evet, evet, elbette. Ben de tam onun hesabındaki ödenmemiş fatura için aramıştım. Bu ay için kalan altı bini ödemek için bir hafta daha süre istediğinizi biliyorum, ama korkarım hala bir ödeme alamadık."

Kahretsin. Yeterince yok.

Gözlerimi kısıtırıp boğazımı temizliyorum. "Ah, doğru, evet. Bunun için çok üzgünüm. Bana bir hafta daha vermenizin bir yolu var mı? Lütfen? Bugün iki bin ödeyebilirim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

İç geçiriyor. "Bayan Hill, onu Care Park'a göndermeyi düşündünüz mü? Ayda birkaç bin daha az ve onun için yer var."

Yok artık. Orası berbat bir yer. Orayı bizzat gezdim ve korkunç yorumları okudum. Onu asla o çöplüğe göndermezdim. Başka bir iş bulmam gerekecek.

Tynan sana bir tane teklif etti.

Midem sıkışıyor.

"Bayan Davis, yemin ederim, bir hafta içinde size parayı getireceğim. Bir daha sorun yaşamayacaksınız."

Sabırsız bir nefes veriyor. "Pekâlâ. Faturalandırmayla konuşacağım. Ama bir hafta, Bayan Hill. Hepsi bu kadar. Başka uzatma olmayacak."

"Anlaşıldı." "İyi günler." "Sana da."

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonu sıkıca kavrayıp nefesimi göğsümde hissediyorum. Tynan'a işi istediğimi söylemeliyim. Bu bana haftada en az yedi bin kazandırır. Paranın geri kalanını maaşımdan alacağım.

Kolum acıyor ve mutfağa doğru giderken inliyorum.

İçeri adımımı atar atmaz, kalbim hızla çarparak nefes alıyorum, geriye sıçırıyorum ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Çünkü mutfağımda oturan kişi Tynan Quinn'den başkası değil.

Aklımdan çıkaramadığım o sırtışı takınıyor.

CHAPTER 1s

ELARA

" NE LAN!" AVUÇ İÇLERİMİ DIZLERİMİN ÜZERİNE KOYUP, İÇİMDEKİ SESİ SUSTURMAYA ÇALIŞIYORUM.

kalp atışlarımın vuruşları. "Evimde ne işin var senin?"

Ağzını tehditkâr bir şekilde bükerek kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Size de merhaba Bayan Hill. Sanırım doğru düzgün sohbet etmemizin zamanı geldi, öyle değil mi?"

"Ve sen öylece içeri mi girdin? Sen delisin," diye homurdandım, hâlâ sinirliydim. "Ben polisi aramadan önce evimden defolup gitmen gerek."

Sıkılmış gibi uzun bir nefes üflüyor. "Peki bunun nasıl gitmesini bekliyorsun? Bu şehirdeki her polisi tanıyorum."

Gözleri bedenimin üzerinde dans ediyor ve bakışlarının izlediği yol boyunca sıcaklık çiçek açıyor. O yeşil gözler tekrar benimkilere dönüyor.

"Sen delisin!"

Vücudum öfke ve hayal kırıklığıyla, az önce olan her şeyle -araba, büyükbabamın faturası- titriyor. Buna bir saniye daha katlanamam! Duygularım aşırı hızda ve eğer şimdi gitmezse onu öldüreceğim ya da gözyaşlarına boğulacağım.

"Gitmen gerek!" Sesimde öfke kaynıyor, ama kıpırdamıyor bile, sanki burası onun eviymiş, benim değil gibi oturmaya devam ediyor.

"Oturun Bayan Hill." Elini uzatıyor ve ben inanamayarak gülüyorum.

Başım dönüyor ve çılgılık atmak üzereyim.

"Çık dışarı!" Onu son bir kez daha uyarıyorum.

Ağız seğırdiğinde homurdanıyorum ve tezgâhın üzerinde duran bardağı kaldırıp yüzüne fırlatıyorum. Koltuktan atlıyor ve bardağın duvara çarpıp parçalara ayrılmasını izliyor.

"Vay canına. Çok taşaklısın." Bir an için gururlu görünüyor, sonra yüzü daha korkutucu bir şeye dönüşüyor. Bana doğru yaklaşıyor ve çenemi sıkıca kavıyor. "Bu sana ilk ve son uyarım olsun, küçük yılan. Bunu bir daha denersen, o kadar da nazik olmam. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Çenem titriyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve içimdeki tüm güç kayboluyor. Ve keşke yapsa diyorum. Keşke beni öldürse.

Ağlamamak, zayıf görünmemek için mücadele ederken vücudum ağır nefeslerle sarsılıyor. Buna daha fazla katlanamam. Hiçbirine. Belki de büyükannem ve büyükbabam bensiz daha iyi olurlar.

Kaşları çatılıyor ve eli gevşiyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. " var?"

Başparmağı yanağıma tırmanıp gözyaşlarımı siliyor. düşmüştü. "Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum, kolumdaki acıdan irkiliyorum ve sonra o da görüyor: kan. Siyah kapüşonumla ilk başta gözden kaçırmak kolaydı.

"Bu da ne?" diye tersliyor, kolumu incelemek için bileğimi nazikçe kaldırırken burun delikleri açılıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Ben iyiyim." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Koşu sırasında düştüm. Hepsi bu kadar."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama bir anda kolu karnıma dolanıyor ve beni kendisine çeviriyor, önüm tam onun kine değıyor.

Gözleri gözlerime batıyor, ciğerlerim durgunlaşıyor, nefes almayı reddediyor.

Bu anda, neredeyse olan her şeyi unutuyorum. Bana bakışı dışında her şeyi, sanki beni güvende tutmak istiyormuş gibi.

Sanki düşecek olsam beni yakalamak için orada olacaktı gibi ani bir his kaplıyor içimi.

Ve en korkutucu düşünce de bu. Çünkü bu ona güvenmem gerektiğı anlamına geliyor.

Avuç içi kavıyor, nazik başparmağı ağzımın kenarını okşuyor. "Seni kim incitti?"

"BEN... BEN..."

"Bana sadece bir isim verin ve onun ölüm ilanını okuyun."

Kalbim, neredeyse patlayacak. Sesi ciddi gibi geliyor ve keşke o kadar kolay olsaydı.

"Kimse değildi. Ben düştüm." Onun buyurgan bakışlarıyla karşılaştığımda duygularım boğazımda düğümleniyor, üzerimdeki elleriyle daha fazla mücadele etmek istemiyorum.

Onun tarafından dokunulmak, bu şekilde tutulmak çok iyi hissettiriyor.

"Elara, düşmediğini biliyorum. Birinden korktuğunu biliyorum. Bana yalan söyleme. Tek yapman gereken bana bir isim vermek."

Gözyaşlarım geri dönüyor, haince ve vahşi bir şekilde yanaklarımdan aşağı akıyor. Birine güvenmeyi çok istiyorum. Bu konuda yalnız olmamak için.

Ama yapamam. Yaptıklarımla, insanlarla ilgili kimseye güvenemem. Özellikle de ona. Ya Jerry'nin yaptığı gibi bana karşı kullanacak ya da beni polise ihbar edecek. Ben Brody'nin öğretmeniym. Böyle birinin oğluna öğretmenlik yapmasını istemez.

"İsim yok. Düştü. Yemin ederim."

Gözleri kısılıyor ve başparmağı dudaklarımda geziniyor. "Size kimin zarar verdiğini söyleyecek kadar bana güvenmenizi sağlamam an meselesi Bayan Hill."

Sıcaklık, çorak ve boş uzuvlarımdın üzerinde geziniyor ve beni oksijenle dolduruyor.

"İyi şanslar Bay Quinn."

"Mm." Vücudunu daha da yakına çekiyor, ne kadar güçlü olduğunu, kaslarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, kalçalarımdın arasında bir zonklama hissediyorum. Bendeki değişimi fark etmiş olmalı çünkü sırtışı genişliyor ve ağzı biraz daha yaklaşıyor, sıcak nefesleri benimkilerle karışıyor.

Beni öpmesini istiyorum, hayır, ona *ihtiyacım var*. Bana unutturmasını.

"Sen bir belasın," diye fısıldıyor, ağzı benimkini okşuyor, gürleyen göğsünden bir hırıltı yayılıyor.

"Senin gibi bir adamın biraz beladan hoşlandığını sanırdım."

İçinden derin, hırıltılı bir kahkaha yükseliyor, diğer elinin parmakları saçlarımdın arasında kaybolmadan önce omurgamda geziniyor.

Dalgalarıma bir yumruk indirip başımı arkaya yatırdığında alçak sesle inliyorum. Dudakları boğazıma iniyor, çeneme kadar öpüyor, dişleri kıvrım boyunca ısırıyor ve emiyor.

Her santimim onun için, aramızda dolaşan bu inkar edilemez özlem için ağrıyor.

Başımı daha da geriye çekerek gözlerimin içine bakıyor. "Sana kim zarar verdi? Söyle ki sana yardım edebileyim."

Ona söylemek istiyorum, gerçekten. Ama bundan iyi bir şey çıkmaz. "Hiç kimseye."

"İyi. İstedğin gibi olsun." Ellerini üzerimden çekti ve bir adım geri çekildi. "Yine de öğreneceğim ve yardımımı de istemesen de bakacağım."

Lanet olsun. Araştırmaya ve Jerry'yi aramaya başlamasını istemiyorum. Eğer beni takip eden araba aslında çete değilse, Tynan farkına varmadan onları bana yönlendirebilir. Fazla bir şey belli etmeden ona bir şey söylemeliyim.

"Tamam. Söyleyeceğim."

Tezgâha yaslanırken gözleri kısılıyor.

Şakağımı kaşıyarak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Dürüst olmak gerekirse kim olduğunu bilmiyorum. Koşuyordum ve bir anda bir araba çıktı ve beni kovalamaya başladı."

"Ne arabası?" Boynundaki kaslar sonsuz küçüklükte bir sarsıntı geçiriyor, bakışları patlıyor, sanki dünyayı parçalayıp suçluyu bulmaya hazırmış gibi.

"Bir Toyota Camry'ydi. Siyahtı. Plakası yoktu ve camları , ön camı bile."

"Siktir." Bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Orada olmalıydım."

"Ne?" Yüz hatlarım şaşkınlıkla çiziliyor. "Neden orada olasın ki?"

Parmakları beyaz bir yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Boş ver onu. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hepsi bu kadar. Ormana koştum ve bir ağaç dalından bu kesiği aldım."

"şunu." Kendi takım elbise ceketini çıkarmaya başladı, düğmelerini çözdü ve

sandalyenin üzerine atıyor. "Kapüşonun. Çıkar da yaranı temizleyip sarayım."

Kalbimde bir şeyler sıkışıyor ve duygularım gözlerime çarpıyor. Bu, benimle ilgilenmek için ikinci kez gösterdiği çaba.

Neden istesin ki? Ve neden bunu bu kadar çok arzuluyorum?

Çünkü annenden beri kimse gerçekten sahip olmadı.

", Elara. Enfeksiyon kapmasını istemezsin."

Başımı sallıyorum, bir kolumu çıkarmaya başlarken gözyaşlarımı tutamıyorum. Ama diğerini çıkarmaya çalıştığımda acı içinde homurdanıyorum.

"Bana bırak."

Gözlerimiz birleşiyor ve neredeyse acıyı unutuyorum. Neredeyse ondan etkilenmemem gerektiğini unutuyorum.

Uzun ve derin nefesler alıyor, kapüşonunu yavaşça çıkarıyor, gözleri hâlâ benimkilerde boğuluyor. Ve bunu her yaptıklarında, sinir bozucu bir şey

midemde.

"Alkol ve bandajları burada mı yoksa üst kattaki banyoda mı tutuyorsunuz?" "Burada."

Evimi zaten biliyormuş gibi oraya doğru gidiyor. Belki de ben taşınmadan önce burada yaşayan yaşlı çifti tanıdığı için tanıyor.

Saniyeler sonra geri dönüp alkol, merhem ve gazlı bezi tezgâha koyduktan sonra kelepçelerinin düğmelerini çözüyor.

Bu şekilde bakmamam gerektiğini biliyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum. Sağ kolunu dirseğine kadar çekip dövmesinin geri kalanını, dikenli sarmaşıkları ve kafataslarını tüm koluna ve çevresine yayarak ortaya çıkarırken kalın ön kollarından çıkan damarlar derisinin altında yılan gibi kıvrılıyor. Karşı koymaya çalışsam da bacaklarımın arasında ısı zaplıyor.

Bu cazibe başka bir dünyaya ait.

Günahkâr

Karanlık.

Uğursuz.

Özünde düpedüz yanlış. Yine de ne yaparsam yapayım bunu durduramıyorum.

Aynı şeyi diğer koluna da yapıyor, yukarı doğru sürüklüyor, o kolda dövme yok ve ben hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum.

Tam bir erkek; uzun boylu, sert, büyük elleri, geniş omuzları var. Üzerimde yükseliyor ama artık onun varlığında kendimi küçük hissetmiyorum.

"Otur."

Benim için sandalyeyi çekip beni kalçalarımın tutarak sandalyeye kaldırıyor ve bana dokunduğu yerde tenim karıncalanıyor.

Yanıma yaklaşp alkolü alıyor ve bileğimi lavabonun üzerinde tutuyor. "Bu acıtacak."

Başımı sallıyorum ve yaranın üzerine alkol döküyor.

"Kahretsin." Dişlerimi sıkıyorum ve en yoğun acı tenime çarparken gözlerimi kapatıyorum.

"Özür dilerim."

"yok." Ona bakmayı başarıyorum, yüz ifadesi gergin bir şekilde yarama bakıyor.

"Bu bir daha asla olmayacak."

"Tamam." Kendi kendime

gülüyorum.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve bu kesinlikle son olmayacak.

Eğer peşimdeki gerçekten Jerry'yse, gitmem gerekecek, hem de hemen. Ama bunu düşününce kalbimde bir sızı hissediyorum.

İlk defa gitmek istemiyorum. Öğretmenliği özleyeceğim. Brody'yi özleyeceğim.

Onu özleyebilirim bile.

Bu çok saçma, biliyorum ama yine de şekilde doğru.

Kolumu sarmaya başlıyor, arada bir bana bakıyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Olanlar için üzgünüm, Elara." Tanrım, sesi çok tatlı ve içten geliyor.

Gözlerim yaşardı.

"Hepsi tamam." Kollarını tekrar aşağı indiriyor, keşke indirmeseydi. "Şu andan itibaren adamlarımdan biri seni sürekli izleyecek. Adı Rogue. Tıpkı benimki gibi bir cipi olacak. Plakayı sana mesaj atacağım, böylece takip edildiğinde o olduğunu anlayacaksın."

Oh, hayır. Her ne kadar korunmaya ihtiyacım olsa da, Tynan'ın geçmişimi öğrenmesini göze alamam.

"Bu çılgınlık! Bunu yapamazsın." "İzle beni." Bakışlarında yoğunluk var.

"Çileden çıkarıyorsun! Hayatıma öylece girip her şeyi kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu doğru. Ve sen konuda hiçbir şey yapmayacaksın." Kıs kıs gülüyorum.

"Belli ki biri senin peşinde ve sen bana kim olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun, bu da bana başka seçenek bırakmıyor."

Kalbimi bir şey çekiyor ve yeniden ağlamak istiyorum. "Bana ne olacağını neden umursuyorsun ki? Sen benim erkek arkadaşım ya da kocam değilsin. Arkadaş bile değiliz."

Benim alanıma giriyor, sert bedeni yumuşak bedenimle buluşuyor. Parmak eklemleri yanağımı okşarken gözlerinin içine bakıyorum ve o hain karıncalanmalar geri dönüyor.

Dokunuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama yine de çok iyi hissettiriyor, yanmak üzere olduğunu bile bile ateşe doğru çekilmek gibi. Ama sıcaklık çok çekici.

Dudakları kulağıma değiyor. "Arkadaş olmamızı istiyorum."

"Lütfen," diye yalvarıyorum utanç dolu bir iniltiyle. "Lütfen bunu yapma."

"Neyi yapmayın, Bayan Hill?" Kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor ve ben zevkle nefes alıyorum.

"Bu. Yapamam... Onunla savaşamam."

"O zaman yapma." Saçımı yumrukladı. "Bana bak."

Yapmamaya çalışıyorum. Bu adama parçalanmadan bakamıyorum. "Bana bak dedim."

Ve bunu yaptığımda, aç ve ahlaksız bir adam buluyorum. "Yavaş yavaş takıntıma dönüşüyorsun."

İtirafı kalp atışlarımın daha da hızlanmasına neden oluyor.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Baritonu yumuşak ve sert, yasak olan her şeyin bir karışımı. "Anlıyor musun?"

Neden? Neden umursuyorsun? Umutsuzca sormak istediğim şey bu. Ama onun yerine "Evet." diyorum.

Beni fırtınalı bakışlarının içine daha da çekerken nefeslerim kesiliyor.

Elinin tersiyle çenemi okşayarak, aramızda sadece bir fısıltı genişliği kalana kadar yüzünü indiriyor.

Sonra dudakları vahşi ve hırçın bir fırtına gibi dudaklarıma çarpıyor. Dili kabaca ağzımı parçalıyor, savaşmadan beni işgal ediyor.

Onun için zayıfım ve o da bunu biliyor.

Tırnaklarım kaslı sırtına batıyor, avuç içi kıcımlı kavrarken diğeri saçlarımı tutuyor ve aramızdaki bağı derinleştiriyor.

Hıncı ağzı boğazıma tutkulu öpücükler bırakıp boynumla omzum arasındaki deriyi ısıtırken inlememe engel olamıyorum.

"Yapamayız..." Nabzım kulaklarımda davul gibi atıyor.

O öpücük, isteyebileceğim her şeydi. Ama yeterli değil ve vücudum bunu biliyor.

"Neden olmasın?" Dudaklarımı tekrar yakalıyor, bu sefer beni yavaşça öpüyor, sanki bana her iki erkek de olabileceğini göstermek istiyor - sessiz ve gürültülü, beyefendi ve canavar.

"Çünkü işimi kaybedebilirim." Saçını çekiştiriyorum, tarifsiz bir zevkle inliyorum. "Ve ben kimseyle çıkmıyorum."

"Sizinle çıkmak istemiyordum Bayan Hill." Kıcımlı sıkıp beni kaya gibi sert ereksiyonuna bastırırken homurdanıyor.

Yüzüm onun sözleriyle anında ısınıyor ve onu itiyorum. Tabii ki onun gibi bir adam kimseyle çıkmaz. O sadece yürüyen her şeyi becerir.

"Harika. Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bunu bir daha asla yapmayalım." Kuruyan boğazım için bir şişe suya ihtiyaç duyarak buzdolabıma doğru ilerliyorum.

Arkamdan sinsice yaklaşıyor, avuç içleri omuzlarıma iniyor, parmakları kollarımda aşağı yukarı geziniyor. "Benimle çıkmak mı istiyorsun? Seni bu kadar üzen bu mu?"

Gülüyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Vay canına. Kendini beğenmiş bir pisliksin." Yaklaşıyorum, çenemi kaldırıyorum ve vücudumu onunkeye dayıyorum. "Ne seninle çıkmak istiyorum, ne de hızlı bir sevişme. Senden ya da başkasından."

O şeytani ağzı yukarı kalkıyor ve çenemi iki parmağının arasına alırken gözleri kapanıyor. "Çıkmıyorsun ve sevişmiyorsun. Peki nasıl boşalıyorsunuz Bayan Hill?"

Benim şaşkın ifadem onun sırtışını daha da büyütüyor.

"Bakın, aslında bunun için oyuncaklar icat ettiler ve beni herhangi bir erkeğin yapabileceğinden daha iyi boşaltabiliyorlar."

Kıkırdıyor, çenemi daha sıkı kavıyor. "Şimdiye kadar siktiğın tüm erkekler."

Gözleri anlamla yanıyor ve midem alçalıyor, kalbim çılgınca atıyor.

"Kendinle oynamanı izlemeyi çok isterdim. Ama görüyorsun, hiçbir oyuncak gerçeğinin yerini tutamaz." Başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve vücudum titriyor, meme uçlarım çakıllanıyor ve onun ağzı için ağrıyor. "İnsan teninin hissi, sesler, bağlantı. Bir oyuncak sana bunları veremez."

Bu sözler zaten fokurdayan çekirdeğime bir şok dalgası gönderdi.

"Ama sen yapabilirsin?" Delicesine tahrik olmamış gibi görünmeye çalışsam da içimden bir kahkaha daha yükseliyor.

Parmak eklemleri çeneme iniyor, onu okşuyor ve başımı döndürüyor. Gözleri gözlerimi yakıyor ve gömleğini yırtıp az önce tarif ettiğı her şeyi yaşamak istiyorum.

"Fark etmez, değil mi? İlgilenmiyorsun, yani haklısın. Bu bir daha olamaz." Neşe bakışlarını dolduruyor.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Lütfen git buradan da sonunda nefes alabileyim.

Onu kaldırmaya çalıştığımda, kolunu sırtımın alt kısmına doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Beş bin," . "Ne?"

"Ben de sana bunu teklif ediyorum. Brody'ye yardım ettiğın için günde beş bin. Bu benim son teklifim. Sonra başka birini arayacağım."

Tamam. Bu çılgınca bir para. Umutsuzca ihtiyacım olan para.

"Sana ne zaman haber gerekiyor?"

"Önümüzdeki on saniye içinde."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne?"

"Zaman geçiyor, Elara. Ya şimdi evet dersin ya da demezsin." "Sen... bana bir daha böyle dokunmayacağına söz vermelisin. I yapamam-"

"Neyi yapamazsın, bebeğim?"

Yüce İsa. Bana işkence ediyor. Üzerimdeki etkisini biliyor, o yüzden bunu bilerek yapıyor.

"Bana öyle deme, ya da küçük yılan, ya da birinin sevgilisine taktığı başka bir lakap. Ben senin kız arkadaşın ya da fahişen değilim. Bu yüzden lütfen, eğer kabul edersem, bunu zorlayamazsın."

"En son ne zaman içinize bir erkek girdi Bayan Hill?" Kalçalarını içime doğru kaldırıyor ve bunu tekrar hissediyorum: kalın, sert boyu karnıma bastırıyor.

"Seni ilgilendirmez," diye boğuluyorum, uyarılmışlığım artıyor.

Çok uzun.

Sıcak, kaslı vücudunu benimkine doğru itiyor ve beni duvara yaslıyor.

Beni tuzağa düşürüyorsun.

Şehvet dolu bakışları beni daha da esir alıyor. "Zamanın doldu. Ne ?"

"Tamam, evet. Yapacağım... Yapacağım. Brody'ye yardım edeceğim."

İnliyor, kalçalarını içime doğru yuvarlıyor, ağzı boğazıma dayanıyor.

"Aferin kızıma."

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan eli pantolonumun bel bandından kayıyor, kalçalarımın arasına iniyor.

"Külot yok," diye . "Sanki benden bunu istiyorsun."

"Oh, lanet olsun!" Başım arkaya çarpıyor, klitorisimi parmaklarken gözlerim kapanıyor ve vücudumda uyanan bir sıcaklık izi bırakıyor.

"Şimdiden çok ıslanmışsın, küçük yılan. Hepsi benim için mi?"

İki parmağını içeri sokup daha derine ve daha sert sokarken ağlıyorum.

"Sen bir pisliksin," diye inliyorum, saçlarını çekiyorum, kalçalarımı döndürerek

Daha fazla.

Gülüştü karanlık ve kirli. "Yine de benim için sırlıslıklam olan sensin. Belki de hoşuna giden budur." Bir itiş daha. "Bu kadar mı?"

Parmakları daha derine bastırırken bakışları kararıyor, kıvrılıyor ve G noktama doğru itiyor.

İçimden art arda çıkan erotik seslere engel olamıyorum.

"Benden hoşlanmak istemiyorsun ama bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Onu umutsuzca istememden nefret ediyorum.

"Beni düşünerek bu amcığa dokundun mu?" Klitorisimi çimdikliyor ve gözlerim geri dönüyor.

Bunu kabul edemem. Bu ona üstünlük sağlar. Ve eğer onun için çalışacaksam, ondan ne kadar etkilendiğimi bilmesine izin veremem.

Gerçi muhtemelen şimdiye kadar biliyordur. Bilirsin, sesimin ne kadar muhtaç olduğunu düşünürsek.

Sinirli bir hırıltıyla hareketlerini durduruyor, çenemi kavıyor ve beni gözlerimi açmaya zorluyor. "Bana doğruyu söyle. Senin ağzından tek bir gerçek duymak istiyorum." Dişlerini gıcırdatarak dudaklarıma bakıyor. Yemin ederim bu adam beni canlı canlı yiyebilir. "Beni hiç düşündün mü Elara?"

"Bunun ne önemi var ki?" Sesim bir fısıltıdan ibaret, göğsüm ağır soluklarla iniyor. "Sen çıkmıyorsun, ben de çıkmıyorum ve senin fahişen olmayacağım."

"Ama seni bir erkek gibi parmaklamama izin vereceksin. değil mi?" Yüzünde tembel bir yarım gülümseme beliriyor ve sanki yaklaşan öfkemi hissetmiş gibi klitorisime hafifçe vuruyor, ben de bir inilti daha çıkarıyorum. "İçten içe benim fahişem olmak istiyorsun. Bunda yanlış bir şey yok bebeğim. Sen benim tek fahişem olacaksın."

"Asla." Kirpiklerim titriyor, içim ihtiyaçla doluyor ve parmaklarını tekrar içime sokuyor. "Oh, siktir... Lütfen!"

"Bana gerçeği söyle ve gelmene izin vereyim."

Sinirli bir iniltiyle gömleğini tutuyorum. "İyi! Evet, tamam mı? Evet, aldım.

Seni düşünerek kendime dokundum."

"Kahretsin," diye tıslıyor.

Ve parmaklarını tekrar içime soktuğunda, ağzı sert bir öpücükle benimkini alıyor.

Başparmağı klitorisimle oynarken siki karnıma doğru yükseliyor ve orgazm olmam için beni cesaretlendiriyor.

Bu öpücük, cinsel. Sanki beni sahipleniyor ve bunu bilmemi istiyor.

Vücudum kasılıyor, ellerim titriyor. Ve bu sefer klitorisime dokunduğunda, düşüyorum, adını haykırıyorum.

"Evet, Tynan, Tanrım!"

"Adımı haykırırken sesin çok güzel çıkıyor."

Daha derine, daha hızlı vuruyor, benden her şeyi alıyor, beni nefessiz ve daha fazlası için aç bırakıyor.

İçimdeki onun için.

Çıplak teni benimkine değdiği için.

Parmaklarını ağzının içine sokup emerek temizlemeden önce parmakları içimden kayıyor. "Dilimde senin tadına gerçekten alışabilirim."

Yanaklarım ısınıyor ve ağzını bükerek eğilip beni tekrar öpüyor.

Daha yavaş, sanki tadını çıkarıyormuş gibi. Benim tadıma bakıyor.

İnlemeleri dudaklarımda titreşiyor, elleri saçlarımda, çekiyor ve yumrukluyor. Tanrım, bu adam öpüşebiliyor mu?

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, geri çekiliyor, beni bırakmaya hazır değilmiş gibi dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Pazartesi başlıyorsun. Altı nasıl?"

"Um...iyi. Evet." Kuru boğazımı geçip yutkunuyorum, beni tekrar böyle öpmesi için her şeyi kabul etmeye hazırım.

"Güzel. Dört gözle bekliyorum." Beni serbest bırakıyor ve gömleğinin yakasını düzeltiyor, beni doyumsuz ve çorak bırakıyor. "Oh, ve Rogue bir saatten kısa bir süre içinde evinizin önüne park etmiş olacak."

Tek kelime edemiyorum, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum, nutkum tutuldu.

"Yakında görüşeceğiz Bayan Hill."

Kapıya doğru yöneldiğinde bir adım atıyorum. "Tynan?"

"Hmm?" Bana bakıyor, yarayı inceliyor ve öfkesi tekrar ortaya çıkıyor.

"Teşekkür ."

"Ne için?"

"Önemsediğim için." Kırık bir gülümsemeyle omuz silkiyorum.

"Neredeyse nasıl bir his olduğunu unutuyordum."

Gözlerinden bir şey geçiyor, ama geldiği gibi hızla kayboluyor.

Sonra kapıdan çıktı ve ben hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ettim.

CKAPTER 31

TVNAN

EVİME GİRDİĞİMDE HALA PARMAK UÇLARIMDA ONUN KOKUSUNU HİSSEDEBİLİYORUM. Hala benim için inleyişini, gelmem için yalvarışını duyuyorum.

Bunun olacağını düşünmemiştim bile. Bunu yapmaya niyetim yoktu ama yine de kendime engel olamadım. Zehrini doğrudan kalbime akıttı ve tek düşünebildiğim onu öpmek ve iyi hissetmesini sağlamaktı.

Onu duvara yaslayıp sikkeliydim. Yine de direndim. Neden bilmiyorum. İstedikimi almakta hiç sorun yaşamadım ve o da tam istediğim gibi biri. Ama o ve ben, bunun olması kaderimizde var. Bu sadece bir zaman meselesi.

"Hadi, Bubbles, ayakkabıyı bırak!" Ruby çağırıyor.

Oturma odasına girdiğimde onu ve Brody'yi köpeğin peşinden koşarken buldum.

Sikeyim.

Bubbles'ın ağızda mokesenlerimden biri var. İtalyan derisi mahvoldu.

"Oh, hadi ama..." İnledim.

İkisi de bana bakıyor, sonunda evde olduğumu anlıyorlar.

"Çok özür dilerim!" Ruby'nin omuzları çöktü. "Acımasızdır. Ve senin ayakkabılarını diğerlerinden daha çok seviyor gibi görünüyor. Bu yok ettiği üçüncü ayakkabı."

"Harika." Çenemi sıkıyorum ve Brody sinirli bakışımı yakaladığında yüzü düşüyor.

Kahretsin, rahatlamalıyım. Onlar sadece ayakkabı. Çocuk mutlu; önemli olan da bu.

"Sorun yok Ruby. sonrasını ben hallederim."

"Emin misin?" Gözle görülür bir şekilde nefessiz kaldı ve bunun için üzülüyorum. "Evet, git rahatla. Küçük canavarı yakaladım."

"Tamam." Başını sallıyor. "Yavru köpekler zordur."

"Bunu görebiliyorum."

"Oh, ve o senin ofisine işedi." "Ugh, siktir..."

"Dil," diyor. Beni azarlamasına izin verdiğim tek kişi o. "Çoktan temizledim ama bilmeni istedim. Bir eğitmen tutmak isteyebilirsiniz."

Gözlerimi kapattım, her geçen saniye Bubbles'ı alma kararımdan ciddi şekilde pişmanlık duyuyordum.

Beni suratını asmış bir Brody ve ağzında ayakkabıyla koşan bir köpekle bırakarak odadan çıktı.

"Sorun , dostum. Kızgın değilim." Ağzı inceliyor.

"Hadi, Bubbles. Bırak onu."

Önümde duruyor, hırlıyor, kuyruğunu sallıyor, ayakkabısı hâlâ ağzında, sanki benimle alay ediyor.

Bana Elara'yı hatırlatıyor. Ne zaman bana karşı çıksa o alıngan kadını düşünüp kendi kendime gülüyorum. Bunu çok seviyorum.

Yavruya doğru atılıyorum, ama son saniyede yolumdan çekiliyor ve yuvaya doğru koşmaya başlıyor.

Brody onun peşinden koşuyor, kocaman sırtıyor ve bu beni de gülümsetiyor. Onu böyle gülümsetebilirse istediği kadar deri parçalayabilir.

"Belki de onu cezbetmek için ödülllerinden birini almalıyız. Neden ona aldığımız yeni kemikleri getirmiyorsun? Mutfakta, lavabonun altında olmalılar."

Başını salladı ve aceleyle dışarı çıktı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde bir tane vardı. "Bak Brody'nin elinde ne var, Bubbles."

Adını söyler söylemez dönüyor ve ayakkabıyı onun elinde görüyor, hepsi bu kadar. Ayakkabıyı bırakarak ona doğru koştu.

Bir kez baktım ve inleyerek salyalı, yırtık mokesen ayakkabıyı elime aldım. Bundan sonra bütün ayakkabılarımı saklamam gerekecek.

Brody, Bubbles'ı odanın köşesindeki yatağına götürüyor ve ben ayakkabıyı mutfaktaki çöpe atarken o kemiğini çiğniyor.

"Merhaba? Evde kimse var mı?" Babamın sesi antreden yükseliyor ve ne istediğine bakmaya gidiyorum, umarım yine beni rahatsız etmeye gelmemiştir.

"Merhaba baba." Onu görür görmez selamlamak için çenemi eğiyorum.
"Burada ne yapıyorsun?"

"Her zaman çok hoşsun." Kıkırdıyor. "Sadece merhaba demek için geldim. Bir dakikan var mı?"

En kötüsünü beklemem gerektiğini bilerek keskin bir nefes alıyorum.

"Hadi ofisime gidelim." "Pekâlâ." Yolda Brody'nin yanından geçiyoruz, köpeğin yanında oturuyor ve bu Babam onunla ilk kez tanışıyor. "Hey!" Bubbles'a doğru yürüyor, onu sevmek için diz çöküyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Çok tatlı," diyor Brody'ye. O da gülümsemeyi reddederek başını sallıyor.

Umarım Elara buraya geldiğinde bu çocuğun herkes için gülümsemesini sağlayabilir.

O aklıma geldiği anda sikim seğiriyor, hâlâ onun içinde olmak istiyorum.

Yüzümü sert bir içiyle ovarak onun kokusunu kovalıyorum, bu çılgınlığı durdurmam gerekiyor.

Koridorda yürüyüp ofisime girmeden önce babam Brody'ye "Birazdan görüşürüz dostum," diyor.

O kanepeye yerleşirken ben kapıyı kapatıyorum.

"Seninle olası bir evlilik anlaşması hakkında konuşmam gerekiyordu."

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Sana söyledim.

Bunu asla kabul etmem."

"Evet, ama ona bir bakmalısınız. Ortaklarımızdan birinin kızı. Güzel. Zeki. Uysal. Tam istediğiniz gibi."

"Neyi sevdiğimi bilmiyorsun."

Uysal olması istediğim son şey. Onun öfkeli ve sert olmasını istiyorum. Gözlerindeki alevleri görmek istiyorum.

Sonra Elara'yı gördüm. Ve ondan nefret ettim.

Onunla evlenemem. Bu asla işe yaramaz. Onu çok arzuluyorum. Evliliğimizi sadece bir iş anlaşması olarak sürdürmek imkansız olurdu. Hiçbir şey hissetmediğim biriyle evlenmeliyim.

Onunla aramızdaki şey sadece bir çekim. Ağır, nefes alamayana kadar göğsüme yük olan bir çekim. Bu yüzden evleneceğim kişi o .

Ama başka kim ?

Babam beni görmezden gelip telefonunu çıkarıyor ve elime tutuşturmadan önce birkaç tuşa basıyor.

Kahverengi gözlü esmer bir kıza bakıyorum. Güzel bir kız. Ama benim için hiçbir şey yapmıyor.

Telefonu ona geri veriyorum. "Onu istemiyorum."

İnliyor. "Bak evlat, bu işi olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun. Bir eş bul, kağıt üzerinde istediğin gibi biri olduğundan emin ol ve onu hamile bırak. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar mı?" Kıkırdıyorum, sonra yüzüm sertleşiyor. "Bana hiç yapmak istemediğim bir şeyi yaptırıyorsun."

"Ama benim yerime geçmek istiyorsun. Tabii koltuğumu Iseult'a devretmemi istemiyorsan. Yine de soyunun seninle birlikte ölmesini gerçekten istiyor musun? Servetini ve adını aktaracak çocukların olsun istemiyor musun?"

"Belki."

Bu düşünce evlilik düşüncesi kadar kötü değil, ama Brody var. Ancak babam için bu yeterli değil. Bir sürü torun istiyor. "O koltuk benim."

Ters ters bakıyorum ve ağzı bir karış açılıyor.

"İşte benim oğlum. Şimdi, eğer kendi başına bir eş bulmayı kabul etmezsen, Cassidy ile evleneceksin." Telefonunu havaya kaldırdı.

Siktir et.

"Aklında başka var mı? Yoksa unutacağımı düşünerek zaman mı kazanıyorsun?"

"Belki..."

Elara benim tek seçeneğim gibi görünüyor. Ama o asla kabul etmez. En azından isteyerek.

Yine de ona bir seçenek sunmak zorunda değilim. Paraya ihtiyacı var. Büyükbabasının bakım masraflarını karşılama konusunda yaşadığı sorunları biliyorum. Bunu ve daha fazlasını karşılayabilirim. Benimleyken hiçbir şey istemeyecek.

Bunu düşünmem gerekecek. Brody ile çalışmaya başladığında ne olacağını görmeliyiz.

"Gitmeliyim," dedim babama. "Kendin çıkabilirsin."

"Ben de seni seviyorum oğlum," diye sesleniyor eğlenerek, ben lanet olası bir duş almak için yukarı fırlarken.

Suyu çalıştırır çalıştırmaz kükrüyor. Kıyafetlerimi çıkarıp buharın altına giriyorum.

Sıvı başımdan aşağı dökülüyor, avucumun içine alıp okşadığımda sikim sertleşiyor ve zonkluyor. Onun görüntüleri zihnimde fırtınalar koparıyor.

Parmaklarımla siktiğimde amının ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu hissediyordum. Şimdi hissedebiliyorum, parmaklarımla üzerinde geriliyor. Amanın bana uyacak şekilde esnemesini izlemek istiyorum. Piercinglerimin her birini almasını ve daha fazlası için yalvarmasını sağlayacağım.

Dizlerimin üzerine çöküp onun tadına bakmalıydım. "Oh, lanet olsun."

Başım fayanslı duvara yaslanıyor ve tam da bunu yaptığımı, bacağını omzuma attığını ve dilimi ıslak amının üzerinde gezdirdiğimi hayal ederken taşaklarım ağrıyor.

Saçlarımı çekip ağzımın her yerine boşalırken o da kükrüyor ve inliyor, ismim dilinde. O boşalırken ben de kükrüyorum, döllerim dışarı fişkırıyor ve suyla yıkanıyor. Yine de tatmin olmamıştım, çünkü gerçek bir şey istiyordum.

Onu istiyorum.

İşte tam da bu yüzden onunla evlenemem... Yine de başka birinin soyadını alma düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Elara Quinn. Kulağa hoş geliyor.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra giyiniyorum ve yatağımın üzerinde bıraktığım telefonu alıyorum. Açtığımda, çektiğim fotoğraflardan birini buldum. Bu DK'nın kim olduğunu bilmem gerek. Şifonyerimin çekmecesinden dizüstü bilgisayarımı alıp güvenlik sistemimize giriyorum, bu kişi ve Elara'yı nasıl tanıdığı hakkında bir şeyler bulmayı umuyorum.

Ama elim boş. Numara en üst seviyede şifrelenmiş. Bağlandığı kişi her kimse izlerini nasıl gizleyeceğini biliyor. Numaraya bakıyorum, aramamam gerektiğini biliyorum.

Canı cehenneme. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Diğer hatta kimin olduğunu bilmem gerek.

Fikrimi değiştirmeden önce arıyorum ve iki kez çalıyor.

"Alo?" diye bir adam cevap verir. "Alo? Evelyn? Beni bu numaradan arayarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

Evelyn de kim?

Telefon çaldı ve kapattığını fark ettim.

Kahretsin.

Belki de geri arayıp onu korkutmalıyım ki bana kim olduğunu ve Evelyn'in Elara'yla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlatsın.

Ama aradığımda numaranın artık kapalı olduğunu fark ettim.

"Lanet olsun!" Telefonu avucumun içinde sıkıyorum.

Ne yaptım ben?

Şimdi gerçekten devam edecek bir şeyim yok.

KISIM L 4

ELARA

DEREK, YENİ KİMLİĞİMİ YARATAN KİŞİ, YAKICIMI HIÇ ARAMADI.

Acil bir durum olmadığı sürece, çantamda titreşen bir cep telefonu bulduğumda nabzım hızlanır. Özellikle de numarayı tanımadığım için. Ama numaraya sahip olan tek kişi o.

Neden yeni bir numarası olsun ki?

Belki de o değildir.

Beni Jerry'ye mi verdi? Oh, hayır! Konuşması için ona işkence etmiş olabilirler.

Eğer onun bir fare olduğunu anlarsa, onu köpeklere yem ederler. Kelimenin tam anlamıyla.

İş çantamı omzuma atıp arabama doğru ilerlerken, o olmama ihtimaline karşı tek kelime etmeden telefonu açıyorum.

"Evelyn?" diye fısıldar.

"Derek? İyi misin?"

"Oh, şükürler olsun!" diye sertçe nefes verdi. "Sana bir şey oldu sandım."

"Neden bana bir şey olsun ki? Onlara bir şey mi söyledin?" Sesimde alarm zilleri çalıyor.

"Tabii ki hayır! Senden vazgeçmektense ölürüm. Bunu biliyorsun."

Arabamın kapısına yaslandım. "Benim için ölmeni beklemiyorum. Ama teşekkür ederim."

"Bakın, yeni bir numara almam gerektiği için aradım. İki gün önce biri sana verdiğim numarayı aradı. O numaraya sahip olan tek kişi sensin. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Elara, ama bu iyi değil."

"Bekle, ne? Biri seni mi aradı?"

"Evet, hiçbir şey söylemediler ama..."

Midem sıkışıyor. "Ama ne?"

"Adını söyledim. Sana Evelyn dedim."

"Oh, hayır... Sence Jerry mi yoksa babası mı?"

"Hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar beni öldürürlerdi. Her ihtimale karşı seni aramak için bekledim ama telefonlarımı ya da evimi dinlemediler. Onlar olduğunu sanmıyorum. Numarama ulaşan oldu mu? Nerede saklıyorsun?"

"I-"

Sonra aklıma

geldi.

Tynan.

Hayır.

Yine de mantıklı. Evimdeydi. Zorla girmiş. Onu bulmuş ve aramış olmalı. Artık adımı biliyor.

"Sanırım kim olduğunu biliyorum."

"gereken biri var mı?"

"Hayır. Ben hallederim. Bir şeyler bulacağım. Merak etme." "Tamam, ama Evelyn, arkanı kolla. Kimseye güvenemezsin."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun."

"Hoşça kal." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonu çantamın fermuarlı gözüne tıkıyorum.

Bu gece Tynan için çalışmaya başlıyorum. Onunla yüzleşmem gerekecek ve Derek hakkında ne söyleyeceğime karar versem iyi olacak.

Belki ona fazla bir şey vermeden gerçeğin tadına baktırabilirim. Bu işe yaramalı yoksa öleceğim ve beni öldürenin Jerry mi yoksa Tynan mı olacağından emin değilim.

İşten sonra, Tynan'a gitmeden önce hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için eve geldim.

Ona ne söyleyeceğimi düşündükçe midem düğümleniyor. Buna inanması gerekiyor ki şüphelerinden kurtulabilsin.

Dar bir kot pantolon ve sade siyah bir atlet giyerek saçımı ne yapacağıma karar veriyorum. Aşağı mı toplayayım? At kuyruğu mu yapayım? Hiçbir fikrim yok.

Ugh! Neden nasıl görüldüğüm hakkında endişeleniyorum ki? Beni istememesi uğraşıyorum.

Ha! Kime yalan söylüyorsun? Sırf ona defolup gitmesini söyleyebilmek için kalbini yemesini istiyorsun.

İnliyorum. Neden böyleyim?

Siktir , saçlar aşağı. Uçlarını biraz kıvrıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, sonra biraz maskara ve allık sürüyorum.

Koluma bakıyorum, yara çok daha iyi görünüyor. Banyodan büyük bir yara bandı alıp elimden geldiğince yapıştırıyorum.

Dışarı çıktığımda, yeni korumam Rogue'u arabasının yolcu tarafında dururken buluyorum.

"Hanımefendi." Selamlamak için başını sallıyor.

"Hey. Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin? Her gün burada olduğun için kendimi kötü hissediyorum."

"Gerekli değil, ama teşekkür ."

"Tamam, eğer fikrini değiştirirsen..." Arabama doğru gitmeye başladığımda kesti.

"Bay Quinn sizi götürmemi istedi."

"Kendim sürebilirim." Beni durdurmak için elini kapının üzerine koyduğunda kapıyı açıyorum.

"Israr etti. Onu arayalım mı?"

Uzun, sinirli bir nefes çekiyorum. "Peki. Hadi gidelim."

Cipine doğru geri dönüyor ve benim için kapıyı açıyor, kendi tarafına geçmeden önce kalkmama yardım ediyor.

Otuz dakika sonra, devasa bir siteye giriyoruz, ötesinde dönümlerce arazi var, görebildiğimden bile fazla. Uzakta bazı evler ve yanından geçerken karşımıza çıkan birkaç yüksek konak var.

Bu insanlar zengin. Zengin kelimesi hafif kalır. Böyle yaşamamanın, para için hiç endişelenmemenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum.

Başka bir malikanenin önünden geçiyoruz -soluk tuğla duvarlar, siyah panjurlar, birinci katta bir teras- ve bu sefer Rogue araba yoluna doğru kayıyor. İçerisinin neye benzediğini hayal edebiliyorum.

Önce Rogue çıkıyor ve ben kapımı açamadan o benim yerime açıyor, çıkmama yardım ediyor ve beni ön tarafa kadar takip ediyor.

Ağır çift kapının her iki yanında iki muhafız duruyor ve korku ensemde diken diken oluyor. Dikkatle bakıyorlar, geçmeme izin vermeden önce başlarını sallayarak beni selamlıyorlar.

Fuayeye adım attığımda, yüksek katedral tavandan büyük bir kristal avize parıldıyor. Soluk gri ve beyaz mermer zemin ayaklarımın altında parıldıyor. Her yer tertemiz.

Evin içinde bir yerden bir köpek havlaması duyuyorum ve hemen gülümsüyorum.

Bubbles olmalı.

"Bu taraftalar." Rogue beni sağa, gri saçlarını sıkı bir topuz yapmış bir kadının kesmekte olduğu domateslerden başını kaldırıp baktığı bir mutfağa götürüyor.

Beni görür görmez sırtıyor ve ellerini pembe çiçekli önlüğüne siliyor. "Merhaba! Ben Ruby. Sen de Elara olmalısın! Tynan bana senden çok bahsetti."

"Öyle mi?"

Bu onun yapacağı bir şey değil. Yine de onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, değil mi?

Kollarını bana doluyor, sonra geri çekiyor. "Ah, evet. Harika bir öğretmen olduğunuzu ve Brody'nin size bayıldığını söylüyor." Çocuğun adı geçince yüz ifadesi üzgünleşiyor. "Tekrar konuşabilmesi için her şeyi yapardık." Kahverengi gözleri acıyla parlıyor ama boğazını temizleyip yemek yapmaya devam ediyor. "Akşam yemeğine kalacak mısınız?"

"I-"

"Evet, öyle olacak."

Arkamda onun hırıltılı sesini duyduğumda nabzım hızla atmaya başladı. Ben.

Ona doğru döndüğümde, o yanan gözlerin bana odaklandığını görüyorum. ağzı sıkı bir çizgi halinde.

"Gerçekten zorlamak istemiyorum."

Yardım edemem ama ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni sorgulayabilmek için kalmamı mı istiyor? Benden işkenceyle bilgi almak için mi? Mafyadaki insanlar böyle yapar, değil mi?

"Bu bir dayatma olmaz." Yaklaşıyor ve kalbim hızlanıyor. "Akşam yemeğinde bize katılmaman için bir neden göremiyorum."

Ağız kulağıma yaklaşıp kadar yaklaşıyor.

"Kaldığınız için size ödeme yapmamı istiyorsanız, söylemeniz yeterli Bayan Hill. Gördüğünüz gibi, para benim için bir sorun değil."

"Um..."

Dudakları lobumun hemen altından geçiyor ve Ruby'nin hâlâ burada olduğunu tamamen unutarak içimde yarattığı hisle bir nefesi bastırıyorum.

"Kokunu hala parmaklarımda hissedebiliyorum."

Aman Tanrım.

Yüzüm kızarıyor. Bir nefes ciğerlerime hapsoluyor. Arzu içimde daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

Derin ve alçak sesle kıkırdıyor, gömleğinin kollarını kaldırırken kendini düzeltiyor ve o ön kollar bana günahkârca şeyler yapıyor. Her zaman yaparlar.

Ruby gülümsemeye karşı koyarak aramıza bakıyor ve bu sadece yüzümün utançla ısınmasına neden oluyor.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Tahrik olmadan onun yanında bile duramıyorum.

Boğazımı kaşıyarak gergin bir gülümseme takınıyorum. "Gerekli değil, Bay.

Quinn. Akşam yemeği teklifinizi kabul ediyorum.

Teşekkürler, Ruby." "Elbette canım."

Tynan ve Ruby arasında bir şey geçiyor ve Tynan'ın çenesi sıkılıyor.

Bu da neydi böyle?

"Hadi," diyor. "Eminim Brody seni göreceği için çok heyecanlıdır."

Onu düşününce ne kadar gergin olduğumu unutuyorum ve Tynan'ı çalışma odasına kadar takip ediyorum. Brody bana döner dönmez doğruca kollarıma koşuyor.

"Hey, tatlım." Onu kendime yakın tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum, onun hayatını her düşündüğümde kalbim anında parçalanıyor. "Ee..." Geriye tünüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp ona bakıyorum. "Ödevini bitirdin mi?"

Başını sallıyor.

"Aferin oğlum. Belki Bubbles ile yürüyüşe çıkabiliriz."

Görünüşe göre burada kat edilecek çok yer var. Tynan'a bakıyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Harika. Selam, Bubbles!"

Ve onun adını duyunca köpek koşup ellerimi yalıyor, sanki yüzümü de yalamak istiyormuş gibi zıplıyor.

"Tamam, tamam." Gülüyorum, onu kaldırıyorum ve en kötüsünü yapmasına izin veriyorum. Küçük, mutlu bir ses çıkarıyor, her zamanki gibi heyecanlı.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Onu okşuyorum, kara kara düşünen Tynan'a bakıyorum.

"Ona dikkat etsen iyi olur. Tam bir baş belası," diye orantısız bir sırtı atıyor ve tam da içime oturuyor.

"Benden mi yoksa köpekten mi bahsediyorsun?" Bubbles'ı tekrar yere bırakıyorum. "Bilmek istemez miydin?" O sırtı derinleşiyor ve benim onun için cazibe.

Ama hepsi yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış.

Dişlerim alt dudağımın köşesine batıyor ve bunun üzerine gözleri kapanıyor, çenesindeki kaslar seğiriyor.

Kirli düşünceler zihnimi

dolduruyor. Birlikte.

Yatağında.

Yere yat.

Mutfakta.

O kollar, o damarlar kalın ve zonkluyor, beni oradan oraya savuruyor ve ben onu reddederken bile benimle kişisel oyuncağı gibi oynuyor. Ama direnmek sadece böyle bir adamı cesaretlendirir ve ben bundan hoşlanıyorum.

"İyi misiniz Bayan Hill?" Önümde durana kadar yaklaşıyor, sırtı genişliyor. "Yüzünüz kızarıyor."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve köpek onu uzak durması için uyarır gibi hırlıyor.

Bu iyi olurdu, çünkü bu çok fazla. Kokusu -tüm erkeksi ve pahalı- ve kendini benim alanıma zorla sokması.

Nabzım boğazımda dört nala atıyor. "Yüzüm kızarmıyor."

Sert kahkahası etrafımı sarıyor, sıcak ve baştan çıkarıcı, tanıdık bir şarkı gibi beni çağırıyor.

Yine de bu sadece bir yanılsama. Bu adam dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil, şeytan beni ne kadar çağırırsa çağırsın uzak durmam gereken bir uyuşturucu.

Yanımdan geçip spor ayakkabılarını giymekte olan Brody'ye doğru ilerliyorum. Yine de arkamdan Tynan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, bedenim farkındalıkla karıncalanıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, onu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde buluyorum.

İçimdeki parmaklarının anısı zihnimi dolduruyor ve umutsuzca tekrar bir performans arzuluyorum.

Hayır. Oraya gitmiyoruz.

Hislerime göre hareket etmeden önce buradan gitmeliyim.

Brody muhtemelen köpeğin tasmaını almak için dışarı koşarken, ben rüyalarımaya girmeye başlayan adamla yalnız kalıyorum.

Dün gece rüyamda gördüğüm oydu. O kadar gerçekçiydi ki, sanki onu içimde hissediyordum, beni becerirken müstehcen şeyler söylediğini duyuyordum, beni sevdiğini söylediğini duyuyordum.

Biz uyurken zihnın yapabildikleri delice. Ama bir de ona bakın. Tüm sert kenarlar ve nasırlı eller. Onu nasıl istemem? Ve Tanrım, o eller vücudumda gezinirken iyi hissettirir miydi?

Sanki zihnimin içini görebiliyormuş gibi ağzını eğıyor. O kadar belli oluyor muyum? Yine mi kızarıyorum?

"Hadi, Brody!" Ben ona söylerken, Bubbles da en az benim kadar buradan çıkmak istiyormuş gibi küçük bir çığlık atıyor.

Brody koşarak geliyor, tasmaını yavruya takıyor ve sıkıca kavırıyor, ben de ona elimi uzatıyorum. Hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor ve bu kalbimi sevinçle dolduruyor.

Tynan'ın kaşları birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken çatılıyor ve yüzü yumuşuyor. Her ne kadar sert bir adam olsa da, daha şimdiden yumuşak tarafını görüyorum ve bana istemediğim şeyleri hissettiriyor.

Brody beni arka tarafa götürüyor, çift camlı kapıları açıyor ve yemyeşil bahçeye doğru ilerliyor.

Bir tarafta, ortasında bir kuğu heykeli bulunan ve su fişkirtan yuvarlak bir havuza bakan üç bank yer almaktadır. Sol tarafta büyük bir dikdörtgen havuz ve hemen arkasında bir jakuzi yer almaktadır. Ayrıca içinde uyunabilecek kadar rahat görünen sandalyeler ve yataklar bulunan bir çardak da var. Havuzun yanından geçip kilometrelerce uzanıyormuş gibi hissettiren açık araziye, yeşil çimenlere doğru ilerliyoruz.

Her sabah koşmak için ne güzel bir yer.

Bu düşünce neden aklıma geldi bilmiyorum. Her gün burada bunu yapmak için uyanacak değilim. Yine de burası doğal bir yer ve arazinin geri kalanının neye benzediğini hayal edebiliyorum.

"Burada yaşamak güzel olmalı." Brody'ye bakıyorum. "Gerçi eminim sen de evini özölorsundur."

Köpek burnunu çekip kuyruğunu sallarken yüzü eğik ve ayaklarına bakıyor.

"Özür dilerim, Brody." Elini sıkıyorum. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama eğer benimle konuşmak istersen - ve bu konuşmak zorunda değilsin

Kelimelerle, bir mektupla, herhangi bir şeye... Seni dinlemek için buradayım. Seni çok önemsemişimi bilmeni istiyorum, tıpkı kuzenin gibi."

Başını sallıyor ve bana doğru bakmıyor. Acı verici bir şeyi gündeme getirmek istemiyorum ama bence yüzleşmekten korkmak yerine acıyı kucaklaması ve ondan iyileşmeyi öğrenmesi onun için iyi olur. Sadece içini dökecek kadar güvende hissetmeye ihtiyacı var. Çığlık atmak, ağlamak ve ihtiyacı sürece yapması gereken her şeyi yapmak için.

"Biliyor musun, ben de ailemi kaybettim. Senin kadar genç değildim ama onları gerçekten seviyordum. Anneme çok yakındım. O benim en iyi arkadaşımdı."

Yukarı bakıyor ve çenesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor ve benimkiler de doluyor. İstirabını elle tutulur gibi hissedebiliyorum.

"O iyi bir anneydi, tıpkı seninki gibi. Annen seni çok severdi. Bundan eminim. Baban da öyle. Nerede olurlarsa olsunlar seni izlediklerini ve seninle çok ama çok gurur duyduklarını biliyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Önünde diz çökerek yüzünü tutuyorum ve kendi gözyaşlarının serbestçe akmasına izin veriyorum.

"Ağlaman sorun değil, tatlım." Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Onları özlemen ve burada seninle olmalarını dilemen değil."

Burnunu çekerek kollarını bana doluyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bana sıkıca sarılıyor. Ben de onun acısını dindirmek ve kendi acım haline getirmek için ona sarılıyorum.

Uzaktan *onu* görüyorum, bir gölge gibi bizi *izliyor*.

Yoğun bir şekilde bakıyor ve korku omurgamı diken diken ediyor. Ona duyduğum çekim artarken bile bir yanımda hâlâ ondan korkuyorum.

Tam Brody elinin tersiyle gözlerini silerken bize doğru gelmeye başlıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Tüm dikkatimi ona veriyorum. Başını sallıyor.

"Güzel. Yemekten sonra dondurma yemeye ne dersin? Eminim buzlukta biraz vardır."

Gözleri heyecanla parlıyor.

"Nefes alamayacak kadar doyana kadar . Kulağa nasıl geliyor?"

Bana kocaman, dişlek bir sırıtışla ve başparmağını kaldırarak vuruyor.

Tynana doğru ilerlemeye başlıyoruz ve önümüze geldiğinde Brody'nin başını okşuyor.

"Bayan Hill ve ben konuşurken sen de gidip Bubbles ile biraz koşturmak ne dersin?"

İşte .

Üzerime bir gerginlik çöküyor ve Derek hakkında konuşmak isteyeceğini bildiğim için ürperiyorum.

Buna hazırım. Olmak zorundayım. Beni de yanlarında götürmeden önce şeytanlarımı kovalamayı bırakmasını istiyorum.

Brody yavruyla birlikte uzaklaşmadan önce ikimize de meraklı bir bakış atıyor.

"Bak, ben-"

Ama sözümü bitirmeme izin vermiyor, önü benimkine değene kadar aramızdaki mesafeyi kısaltıyor. "Evelyn kim?" Elinin tersiyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Ve sakın bana yalan söylemeyi düşünme. Çocuğumun yanındasın. Neye bulaştığını bilmem gerek."

Gözleri kısılr, ifadesi sertleşir.

Göğsüm ağırlaşırken kirpiklerim kısa bir kapanış için çırpınıyor. "Tamam, sana söyleyeceğim. Ama bundan sonra peşini bırakacağına söz ver. Hayatımı olduğundan daha fazla mahvetmene izin veremem."

Geçmişim hakkında düşünmekten nefret etsem de, ona soru sormayı bırakacak kadarını anlatmak için cesaretimi topluyorum.

"Konuşmaya başla."

Bir nefes veriyorum ve dikkatim ona yönelmeden önce gökyüzüne bakıyorum. "Bak, sen haklıydın. Eski sevgilim var. Onu terk ettim ve-"

"Neden?" Tavrı anında daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "O ne yaptı?"

Kaşlarım çatılıyor ve Jerry'yi düşündükçe karnımdaki yara yanarken gözyaşlarımla savaşıyorum.

. "Beni incitti, tamam mı? Daha fazla dayanamayana kadar."

Adem elması sallanıyor ve yüzü sertleşse de gözleri yumuşuyor. Sonra başparmağı yanağımda geziniyor ve acımın kalıntılarını siliyor.

"Elara..." Acı dolu nefesi beni biraz öldürüyor.

"Nerede olduğumu bilmesini istemediğim için adımı değiştirdim. Gerçek adım Evelyn Connors."

Çenesi sıkıştı.

Umarım ona bunu söyleyerek hata yapmamışımdır ama bir şeyler yapmalıydım. Zaten üzerimde pek bir şey bulamayacak.

"Aradığınız numara, hala evde yaşayan ve eski sevgilim koklamaya gittiğinde beni haberdar eden bir arkadaşım. Bana yeni bir kimlik ayarlayan kişi o. Aynı şey büyükannem ve büyükbabam için de geçerli."

"Eski sevgilinin bağlantısı var mı?"

"Lütfen, Tynan." Sert pazusunu kavıyorum ve sarsılıyor. "Sana yalvarıyorum, lütfen bu işin peşini bırak. Huzur içinde yaşamama izin ver. Burada kalmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Mutlu olmama izin ver."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor. "Nişanlın mıydı?"

Başımı sallıyorum, utanç yüzümü kaplıyor. "Ne kadar zamandır?"

"Çok olmadı."

"Nasıl tanıştınız?"

Neden bu kadar üzgün görünüyor?

Abartılı bir iç çekiyorum. "Öyle bir şey değildi. Babam bunu iş için ayarladı. Onu hiç sevmedim. Aslında, ondan nefret ettim."

"Ve sana vurdu mu?"

Başımı salladım. "O çok şey yaptı. Eğer arkadaş olduğumuzu söylediğinde bunu kasteden bir parçan varsa, bırak gitsin."

"Beni çok iyi tanımiyorsunuz Bayan Hill." Parmak eklemleri yanağımı hafifçe okşuyor, gözleri duygularının ham gücüyle doluyor. "Böyle şeylerin peşini bırakmam. Biri değer verdiğim birine zarar verirse, icabına bakarım."

Önem ver...

Beni önemsiyor mu?

Midem düğümleniyor ve kalbim buna sahip olmak için çarpıyor - bir erkeğin benimle ilgilenmesi ve bunu kastetmesi.

Parmak eklemleri dudaklarımı okşuyor ve dokunuşunun ardından dudaklarım titriyor.

"Eğer bana onun adını vermek istemiyorsan, onu kendim bulacağım ve öldüreceğim. Ve bu bir sözdür."

Bir parçam bunu istiyor. O piçi ve babasını ölü görmek istiyorum. Ama bir yanımda her şeyin bitmesini diliyor. Gerçi onlar hâlâ hayattaysa ve beni arıyorlarsa hiç bitebilir mi?

"Her şeyi bırakmayı , değil mi?" "Önemli olduğunda değil."

"Ve ben önemli miyim?" Fısıldıyorum, beklentiyle titriyorum, önemli olduğumu duymayı umuyorum. Bir şey ifade ettiğimi.

İfadesi gevşiyor, ağzının kenarında bir gülümseme belirliyor. "İçeride görüşürüz, Bayan Hill."

O beni bırakıyor, benimse tek istediğim bana tekrar dokunması, o sıcaklığın geri gelmesini arzuluyorum.

Yine de en , önemli olduğumu söylemesini duymak için can atıyorum. Ama bunun yerine, çekip gidiyor.

Mesafemi korumayı istemekten Tynan Quinn'in gerçekten umursadığını kabul etmesini istemeye nasıl merak ederek uzun süre orada kalıyorum.

KISIM 15

TVNAN

DÜN DÜRÜST OLMAK ONUN İÇİN ÇOK ZOR OLDU. ACISININ gözlerinden sızdı, aklımdan çıkmıyor. Ona bu şekilde davranabileceğini düşünen biri tarafından incitildiğini bilmekten nefret ediyordum.

Akademimizin yeraltı teknoloji ofisindeki bilgisayara bakarken Evelyn Connors'ı arıyorum ve bana bakan bir fotoğrafını buluyorum.

Sosyal medya profili aktif değil ve birkaç yıl öncesine ait ama bu o. Nişanlısı hakkında hiçbir şey yok, ancak onu ve kimin için çalıştığını bulmam an meselesi. Bizim çevremizde değil ama dışarıda birçok çete grubu var. Herhangi birinde olabilir.

Brody yattıktan sonra daha fazla araştırma yapmam gerekecek. Elara her an burada olabilir. Ekranı kapatıp kalkıyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Evim akademiye on dakikalık yürüme mesafesinde ve Ruby'nin çoktan hazırlamaya başladığı akşam yemeğinin kokusunu alarak daha kısa sürede geri dönüyorum.

Ben kapıya yönelirken, Rogue geldi.

Geldi.

Gözlerimiz buluşuyor ve ağzı titreyerek küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Rogue ona dokunmaya fırsat bulamadan oradaydım, kapısını açıyordum.

"Bana bırak." Elini kendi elime aldım.

Dışarı çıkarken uzun, koyu kirpikleri dalgalanıyor ve elini elimden çekmeye çalıştığında kavrayışımı sıkılaştırıyorum.

"Seni görmek güzel, *Elara*."

Boğazını temizliyor ve önümüzde yürüyen Rogue'un başının arkasına bakıyor.

"Adımı öyle söyleme!" Sesi alçak ve hırıltılı. "Ama seninle oynamak çok eğlenceli." Sözlerim kulağına sertçe çarpıyor.

Orayı kaşıyor ve ben kıkırdıyorum. Onu kızdırmayı neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum. Daha önce bir kadınla bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Beni iterek mutfığa yöneliyor ve Ruby'yi selamlıyor, ben arkasında dururken bakışlarımın onun günahkâr kıvrımlarında gezinmesine engel olamıyorum.

Daha önce kendime ne söylemiş olursam olayım, evleneceğim kişi o olmalı. O mükemmel bir seçim. Sadece paraya değil, korunmaya da ihtiyacı var. Benimle kalması karşılığında ona ikisini de sunabilirim. Boşanma bir seçenek olmaz.

Onu hamile bırakma düşüncesi sikimi zonklatıyor. İtiraz ederdi ama onu hizaya getirirdim. Sadece buna nazıkçe yaklaşmalıyım. Bunun ikimiz için de iyi bir fikir olduğunu düşünmesini sağlamalıyım.

Ve eğer kabul ... şey, başka yollar da var.

Yemek odasında oynamaları için bir masa oyunu getiren Brody ile birlikte gidiyor. Kapı pervazından onlara bakıyorum. Onun burada olmasından gerçekten mutlu görünüyor ve daha ikinci gün.

Onlar Monopoly oynarken yavru köpek ayaklarının dibinde uyuyor. Bana bakıp gerçek gülümsemelerinden birini verdiğinde, içimde bir şeyler kopuyor, gözlerinin gözlerimde hissine kapılana kadar çözülüyor.

Ellerim kıvrılıyor ve kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Bunun karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiden başka bir şey olması gerekmiyor.

İsteyerek kabul etmesi için ona bir şans vereceğim. Ama kabul etmezse... diyelim ki bu kadın zaten benim karım. Sadece henüz bunu bilmiyor.

Ama evli olmamız birbirimizi sevmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. Çevremde bir sürü sevgisiz görücü usulü evlilik var.

Sadece birçoğundan biri

olurduk. Harika bir seksle.

Öyle olacağını biliyorum.

Bunun dışında, bebek yapmak dışında, onu çok fazla görmem ya da onunla zaman geçirmem gerekmiyor. Brody'nin iyiliği için değilse tabii.

Çocuk yapacak kadar , sonra da ayrı hayatlar yaşayacağız. Umarım bu onun için işe yarar. Çünkü benim için işe yarayacak. Uzun zaman önce kendime bir kadına bağlanmayacağımı söylemişim.

Gerçek bir şey hissetmeme izin vermeyeceğim çünkü bu bok sadece acıya yol açar.

Annemin görüntüleri zihnimde fırtınalar koparıyor. Vücudu alevlerle tutuşmuş, bir sandalyeye bağlı çılgık atarken Sergey sesi kesilene kadar gülüyordu.

Ölene kadar.

Sert bir nefes çekiyorum.

Hayır. Onu sevmeyeceğim.

Sevemem.

Aşk benim karşılayamayacağım bir şey.

Ruby hazırladığı salata için biraz marul keserken ben de yüzümü ovalayarak mutfaktaki tabureye yerleşiyorum.

"İyi birine benziyor." Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Yapma bunu, Ruby."

"Neyi, efendim?" Bana sırtını dönüyor, biraz biber alıyor, muhtemelen görmemi istemediği bir sırıtış atıyor.

"Bana 'efendim' deme. Ve tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Onunla ilgilenmiyorum."

Bana tekrar baktığında kaşlarını çatıyor. "Bunu yüzüne söyledin mi?" Hızlı bir kahkahayla omuzları zıplıyor. "Ondan hoşlanmaya başlıyorsun ve bu seni öldürüyor, değil mi?"

İnliyorum ve şakağımı çimdikliyorum. "Şimdi gidiyorum."

Ayağa kalkarak, Elara'dan uzak durmak için çalışma odasına doğru ilerliyorum.

"Gerçeği duymak zor," diye sesleniyor Ruby . "Ama o çok tatlı." Çok sevimli.

Ve güzel.

Ve tatlı.

Dayanılmaz .

Oturma odasının önünden geçiyorum, onu tekrar görmek istiyorum.

Sanki bana bulaşmış gibi. Onun orada olduğunu bilsem bile ters yöne doğru yürüyemem.

Dokunacak kadar yakın.

Tatmak için.

Hissetmek.

Kahretsin, bana her şeyi hissettiriyor ve bu beni korkutuyor.

Beni bakarken bulduğunda, ağzı bir tarafa kıvrılıyor.

"Bizimle oynamak ister misin? Brody tuvalette ve dönmek üzere."

Uzun bir nefes çekiyorum.

Bu iyi bir fikir değil.

"Bunu neden yapayım ki?" Oysa ayaklarım çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seni yenebileyim diye mi?"

Kuru kuru kıkırdıyorum. "Tamam. Ama beni yenemeyeceksin."

"Göreceğiz." Çenesini öne eğiyor. "Yine de bilmelisin. Çok rekabetçiyimdir."

Sandalyeyi onunkinin yanına çekiyorum, avucum uyluğunun iç tarafına iniyor. Gözleri açılıyor.

O çok küçük. Çok vahşi. Çok güzel.

"Ben de öyle Bayan Hill. Kazanmanıza izin vermeyeceğim." "Verirseniz gücenirim."

Bundan keyif alıyor, gözlerindeki ışıltı parlıyor ve içimden bir ses bundan hoşlanıyor. Onun oyunculuğu. Daha fazlasını görmek istiyorum. Daha çok gülümsemesini ve mutlu olmasını.

Eski sevgilisinin düşünceleri zihnimi dolduruyor ve ona neler yapmış olabileceğini hayal etmeden duramıyorum. Her ayrıntıyı sormak istiyorum, çünkü bilmem gerekiyor. Her bir günahı için onu parçalamak istiyorum. Ama bunu ona tekrar yaşatmayacağım.

Ona dokundu.

Onu incitti.

Ve bu kadar yeter.

Brody heyecanla geri koşuyor ve beni görünce yerde duruyor, kasveti geri geliyor, görüşü ikimiz arasında gidip geliyor.

Bundan nefret ediyorum. Benden nefret etmesi için ne yaptım? Ailesi ölmeden öncesini düşünmeye çalışıyorum. Hep iyi geçinirdik. Onlar öldükten sonra işler değişti. Sanki bunun için benden nefret ediyor. Bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Bir zamanlar sahip olduğumuz ilişkiyi geri getirmek için.

Fark etmiş olmalı, çünkü elimi tutup sıkıca kavıyor ve bir an için bana doğru bakıyor. Ama reddedilmenin beni nasıl etkilediğini saklıyorum. Saklamak . Ona yardım etmeye odaklanmalıyım.

"Tynan bizimle oynayacak. Bu harika değil mi?"

Brody omuz silkiyor.

"Belki de gitmeliyim?" Kulağına fısıldadım.

"Hayır." Sesi de bir o kadar alçak. "Buna ihtiyacı var. Ona muhtemelen ailesini, babasını hatırlattığını ve bunun canını acıttığını anlamalısın. Hepsi bu. Acı." Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Seni öpmek istiyorum.

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Biliyorum. Bu yüzden ben varım." Göz kırıyor. "Şimdi, hadi oynayalım!" Avuçlarını ovuşturuyor ve Brody sonunda onun karşı tarafına oturuyor.

Otuz dakikadan fazla oynuyoruz, çok eğleniyoruz. Iseult'nun beni her seferinde yendiği ve bununla övündüğü küçüklüğümünden beri masa oyunu oynadığımı sanmıyorum. Onda pek bir şey değişmedi. Hâlâ böbürleniyor ve hâlâ kıcımı tekmeleyebiliyor.

"Akşam yemeği, çocuklar!" Ruby çağırıyor.

Brody temizlik yapmamıza yardım ediyor ve oyunu kaldırıyor, bizi bir dakikalığına yalnız bırakıyor.

"Bu güzeldi. Sorduğun için teşekkürler." Elim onunkine uzanıyor ve parmak uçlarımız birbirine değerek uzuvlarımdaki tüm molekülleri sarsıyor.

" ederim. Belki bunu bir ara tekrar yaparız. Brody için iyi olur."

"Bunu çok isterim." Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve her küçük saç telinin yükselişinin tadını çıkarıyorum.

Yakınlığımızdan gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyor ve hızlı bir bakışla yanımdan geçmeden önce sandalyesini masanın içine doğru itiyor.

Gülüşümü kendime saklıyorum ama ona dokunduğumda verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Afrodizyak gibi bir şey.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, havada tavuk ve sarımsak kokuları dolaşıyor.

Hepimiz masanın etrafına yerleştik ve yemeğe başladık. Ruby oyunu ve kimin kazandığını soruyor ve tabii ki ikimiz de Brody'nin kazanmasına izin veriyoruz. Ama iş o noktaya gelseydi beni yeneceğini biliyorum. Bu düşünceyle içten içe sırtıyorum.

"Çok lezzetliydi. Teşekkürler Ruby." Elara ona gülümseyerek kendi tabağını ve Brody'ninkini lavaboya götürür ve yıkamaya başlar.

Elimde benimkiyle arkasından yürüyüp onu tezgâha doğru itiyorum. Nefes nefese kaldı ve ben de kısık bir inilti çıkardım, neredeyse Ruby'yi ya da Brody ya da bu kadın dışında herhangi biri. Aklımı başımdan alan bu lanet kadın. Tabağımı lavaboya bırakıyorum ve onun sabunlu ellerini kendi ellerime alıp Brody'nin tabağını onunla birlikte yıkıyorum, ıslak parmak uçlarımı onun parmaklarının içinde ve etrafında gezdiriyorum.

"Tynan," diye fısıldıyor, alçak sesle ve gırtlaktan, ve sikim anında sertleşiyor.

Bunu hissedebileceğini biliyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Onu çıplak ve yalvarır halde istiyorum ve-

Ani bir ses dikkatimizi çekiyor ve bizi transımızdan koparıyor.

İkimiz de Brody'nin elinde cam bir bardakla sertçe baktığını görmek için döndüğümüzde beni itiyor.

"Hey, dostum!" Elara onun önünde diz çökerken beni görmezden gelerek ona doğru yürüyor.

Kulağına bir şeyler fısıldadığında, hevesle başını sallıyor ve ona heyecanla

Arkasına geçiyorum ve Brody bana sert bir bakış atıyor.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve sanki dünya yeniden değişiyor. Bana her baktığında.

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum, damarlarımdaki moleküller onunkilere doğru çekiliyor. Elim omzunda aşağı yukarı okşuyor, titrediğini hissediyorum.

"Film izlemeye ve dondurma yemeye gideceğiz. Gelmek ister misin?" Saçıyla oynuyor.

Onu sinirlendiriyorum.

"Evet." Tereddüt yok.

"Harika." Boğazını temizliyor ve Brody üç kaşık alırken dondurucudan bir kutu dondurma alıyor.

Belki de benden o nefret etmiyordur.

Kimi kandırıyorum ki?

Elara kıpırdanıp dondurmayı sıkı sıkı tutarken o bizi çalışma odasına bırakıyor.

"Yani bu şeyin içinden mi yiyeceğiz?" Ben soruyorum.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" O güzel gözlerinde bir pırıltı var.

"Yok. Sadece kuralların ne olduğunu kontrol ediyorum."

Gülüyor, gerçek bir kahkaha gibi. Ve bunu ona tekrar yaptıracağıma yemin ediyorum. "Ona söz verdim ve sözümü tutarım."

"Bu sahip olunması gereken iyi bir özellik." Ruby gözden kaybolur kaybolmaz başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Beni delirtiyorsun," diye homurdanıyorum, vücudunu duvara doğru itiyorum, elim saçlarına dolanıyor.

"Bunu konuşmuştuk, Tynan," diye inliyor, bileğimi tutuyor ama beni itmeye yeltenmiyor bile.

Onun dokunuşuyla tenim anında ısınıyor.

"Kendime engel olamıyorum." Ağzım boğazına iniyor, aceleci öpücüklerle onu baştan çıkarıyorum.

Arka planda televizyonun gürültüsü canlanıyor ve kadın ağır bir inilti çıkarıyor.

"Lütfen..." Saçlarımı çekiştirerek ağzımı daha da derine itiyor. "Lütfen dur."

Atan nabzına karşı kıkırdıyorum, orayı öpüyorum, çiçek kokusunu içime çekiyorum. İçinde kaybolmak istediğim bir koku.

"Sadece kibarca sorduğun için." Boğazına doğru sırtıyorum ve omzuyla boynunun birleştiği noktaya son bir öpücük bırakıyorum.

İsteksizce, duvara karşı becerilmeden önce gitmesine izin veriyorum. Sinirli bir elimi yüzümde gezdirerek günün geri kalanında uslu duracağıma dair kendime söz veriyorum.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Başını sallıyor, boğazını temizliyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

Onu Brody'nin kanepede beklediği çalışma odasına kadar takip ettiğimde yüzüme çarpık bir gülümseme yerleşiyor. Ben onun diğer tarafına geçerken o da yanına yerleşiyor. Hangi filmin oynadığına dair hiçbir fikrim yok, umurumda da değil.

Kaşığı çikolatalı dondurmaya daldırıp emiyor, ben ona bakarken o da ekrana bakıyor. Ve tek düşünebildiğim onu öpmek.

Gözlerim, giydiği pembe bluzun ilk iki düğmesi açık, dolgun ve baştan çıkarıcı göğüslerinin üstüne düşüyor. Beni sınıfına geri götürüyor, gömleğini yırtıp açmak ve onu sırasının üzerine yatırmak istiyorum.

Bu kadına duyduğum ihtiyacı bastırmak için elimi yanına kıvırıyorum.

"Hiç yemeyecek misin?" diye fısıldıyor ve kutuyu bana doğru itiyor.

Soğuk bir şeyler yiyebilirim. Ağzıma bir kaşık alıyorum ve o da çevresinden beni izliyor.

Kaşığı doldurup bu kez dudaklarına götürüyorum. "Ağzını aç." O muhteşem dudaklarını aralayarak gözlerini benimkilere kilitlediğinde gözleri parlıyor.

Kaşığı emerek beni inletiyor.

Ağzım kulağına doğru iniyor. "Eğer uslu durmamı istiyorsan bu kadar masum bir şey yaparken bu kadar iyi görünmemelisin."

Ağzı açık, yüzü kızarmış bir şekilde bana bakıyor ve lanet olsun, beni tahrik ediyor.

Brody ona yaklaşıyor, hevesle ekranı izliyor ve ben de kendimi en iyi davranışımı sergilemeye zorluyorum.

Tekrar.

"Eğleniyor," diye mırıldanıyor, belli ki konu değişikliğine en az benim kadar ihtiyacı var.

"Ona iyi , tıpkı düşündüğüm gibi."

"Sen de öylesin." Avucunu uyluğumun üstüne koyuyor ve kaslarım dalgalanıyor.

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi eli geri çekildi. Bileğini tutup avucunu eski haline getiriyorum.

"Bırak onu," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna. "Orayı seviyorum."

Elindeki kaşık titrerken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Kaşığı ondan alarak onu beslemeye başlıyorum ve bundan çok keyif aldığımı fark ediyorum.

Soğuk metalle dudaklarını ayırıp ağzının hareketini izlerken gözlerini benden ayırmıyor. Yemek yeme şekli bile çekici.

Onunla evlenmenin bir hata olacağını biliyorum. Ama şu anda bu hatayı yapmaya hazırım.

Çünkü onu istiyorum.

Ve kadar.

KISIM 16

ELARA

BİR HAFTA SU

GÜNLER BİRBİRİNİN İÇİNE GİRİYOR VE ONCA ZAMANDIR birlikte geçirirken, kalbim sadece yakınlaşmamaya yemin ettiğim adam için yumuşuyor.

Bana günler için nakit ödeme . Bu kadar param olduğuna inanamıyorum. Tekrar koşturmak zorunda kalırsam diye birazını saklayabilirim.

Bakımevi de ödemeler için beni rahatsız etmeyi bıraktı, bu da büyük bir rahatlama oldu.

Brody ve ben bu Twister turunu hangimizin kazanacağını düşünürken Ruby, "Sağ el kırmızıda," diye anons ediyor.

Elini o noktaya koyar ve neredeyse düşecekken sırttır. Ruby çarkı tekrar döndürüyor. "Sol ayak sarıda."

"Oh, oğlum." Elim ayağımdan çok uzaktayken bunu nasıl yapacağımı anlamaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum.

Ayağımla bir şekilde manevra yaparken, başım eğik, düşmemeye çalışıyorum.

Kalçalarımın arasından Tynan'ın arkamda ilerlediğini, vücudunun yaklaştığını görüyorum. Siyah mokasen ayakkabılar ve gri elbise pantolonu. Ne kadar seksi görüldüğünü görünce dizlerimin bağı çözülüyor. Her zaman bir tür takım elbise giyiyor, muhtemelen bir evin peşinatından daha pahalıya mal oluyor.

Kıçımın hemen arkasında durmaya geldi. "Yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Hill?" Sesi yumuşak, okşayıcı bir dokunuş gibi. "Görünüşe bakılırsa kendinizi iyice kaptırmışsınız."

"Hayır." Düşmemek için savaşıyorum. "Sadece beni kaybettirmeden önce benden uzak durmanı istiyorum."

Ruby gülüyor.

Parmakları sırtımda gezinirken ürperiyorum ve her yerimde hissediyorum.

"Burada işin biter bitmez benimle ofisimde buluş. Konuşmam gereken önemli bir konu var."

Midem bulanıyor. "Tamam."

Benimle ne hakkında konuşabilir ki? Jerry'den ya da benim hakkımda öğrendiği bir şeyden bahsetmedi. Ama belki de sonunda onu bir şekilde bulmuştur. Belki de onu çoktan öldürdü ve bana iyi haberi vermek istiyor.

Arkama düşmeden önce birkaç dakika daha oynuyoruz.

Brody sırtıyor.

"Yine sen kazandın, evlat. Ben senin dengin değilim." Başımı salladım.

"Hemen döneceğim, tamam mı?"

Başının tepesini öpüyorum ve küçük kolları kalçalarımın dolanıyor, ben kucaklamaya karşılık verirken beni sıkıca tutuyor. Bu küçük çocuğu çok seviyorum.

Gitmeme izin veriyor ve şu anda bulduğu bir çorabı yırtmakta olan Bubbles'a doğru yürüyor. Tynan'a ait olduğuna eminim.

Odadan çıkıp dar koridorda tedirgin bir şekilde yürürken, soldaki ilk kapı olan onun kapısını çalıyorum.

"İçeri gelin Bayan Hill," diye sesleniyor karşı konulmaz sesi ve bana söyleyeceklerinden korktuğum için köprücük kemiğimi ovuşturuyorum.

Kapı aralanır ve adam oradadır, ceketi siyah deri bir sandalyenin üzerine asılmıştır, manşetleri çözülmüş, kolları kollarının kıvrımlarını sıkıca sarmıştır.

Sinirlerime rağmen onu gördüğümde içim ısınıyor.

"Kapıyı kapat ve otur." Arkasına yaslanıyor, varlığıyla odadaki tüm havayı yutuyor.

Karşısındaki boş sandalyeye otururken kalbim göğsümde çarpıyor, atışları dengesiz.

"Peki, ben neden buradayım?" Göğsümdeki titreme hissini görmezden gelerek soruyu cesurca soruyorum.

Gözleri benimkilere odaklanıyor ve bir an için konuşup konuşmayacağını bile merak ediyorum.

"Sana başka bir teklifim var."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. Benden daha fazlasını isteyeceğini biliyordum. Onun gibi erkekler için hiçbir şey yeterli değildir.

"Neymiş o?"

"Evlen benimle."

Bir kahkaha patlattım. Duramıyorum.

Ama ona baktıkça fark ediyorum ki... "Şaka yapmıyorsun."

"Biraz bile değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Aman Tanrım. Bana evlenme teklif ettiğine inanamıyorum.

"Sen açıkça delisin. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Daha bir randevuya bile çıkmadık ve sen bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Öyleyim. Ve yapabilirim. Sana çıkma teklif edebilirim. misin?" Tüylerim diken diken oldu.

Evet. Hayır. Hayır. Belki?

Bu deliye inanamayarak bakıyorum, nabzım şakaklarımda atıyor.

Bu konuşmadan nasıl çıkabilirim?

"Bahsettiğimiz şey bu değil." Yüz hatlarımda alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama buna izin vermeyeceğim. Brody için buradayım. Bu . Eğer bir eş arıyorsan, başka birini bul. Eminim birçok istekli katılımcı bulabilirsin."

Lütfen başka birini bulmasına izin verin!

"Bunu yapabilirdim. Ama seçiyorum." Bakışları daralıyor. "Ben istiyorum ki

sen, Elara Hill, ve sen evet diyeceksin."

İçimden bir kahkaha daha yükseliyor, ancak içimin derinliklerine bir batma hissi düşüyor. Sanki bundan kurtuluş yokmuş gibi. Korku omurgama tırmanıyor.

"Sen küstah, kendini beğenmiş-"

"Devam et. Bitir şu cümleyi." Dudakları ince, sanki bana meydan okuyor. "Pislik." Sinirimden yüzüm ısınıyor.

Kıkırdıyor. "Pislikler için sırlıslıkam sürece, bir tane olarak kalmaktan mutluyum."

Küstah davranışları karşısında başımı sallıyorum ama o bunu sadece eğlenceli buluyor. Onun için çalışmayı asla kabul etmemeliydim.

"Seninle evlenmeyeceğim, Tynan."

Asıl soru bunu neden istediği. Hiç mantıklı değil.

Bundan ne çıkarıyor? "Önce beni dinle."

İçimi çektim. "Peki. Ama bu fikrimi değiştirmeyecek. Yani vaktini boşa harcıyorsun."

"İş bir eşe ihtiyacım var ve sizin de korunmaya ve paraya çok ihtiyacınız var."

"Aman Tanrım..." Çenem gevşedi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Devam ederken beni görmezden geliyor. "Sana ikisini de verebilirim. Bir daha asla mücadele etmeyeceksin. Her şeye sahip olacaksın. Para, güç. Sana ve büyükanne ve büyükbabana bakacağım. İhtiyacın olan bu değil mi?"

Geri çekiliyorum, aslında ne dediğini anlayamıyorum. Evliliğe bir satranç oyunu gibi davranıyor. Yine de... kafamda başka düşünceler de oynamaya başlıyor.

Çılgınca düşünceler.

Beni ve büyükanneyle büyükbabamı Jerry'den koruyabileceği gerçeği gibi, bir sonraki hamlemi düşünmeme yetecek kadar.

"Ne kadar süre için?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha ne kadar senin karın olarak kalacağım?"

Ağzı alaycı bir sırıtişla dans ediyor. "Hayatınızın geri kalanı için, Bayan Hill. Bu anlaşma kalıcı olacak. Gitmenize izin vermeye hiç niyetim yok."

Nabzım hızlanıyor ve hayatımın geri kalanında onun karısı olacağım için ürperiyorum. "Yani sonsuza kadar senin karın olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

anlaşma yapalım mı?" Ona tiksintiyle bakıyorum. "Bu ne cüret!"

Masaya yaklaşıyor, dirseklerini masanın üzerine koyuyor ve dikkatle bana bakıyor. "Ben o değilim, Elara. Sana zarar vermeyeceğim. Evli olduğumuz her yıl için büyük bir çek alacaksın ve birlikte yaptığımız her çocuk için daha büyük bir çek alacaksın. Ve diğer zamanlarda, istediğin buysa seni yalnız bırakacağım."

"Ne kadar romantik." Midem bulanıyor. "Umarım seninle asla yatmayacağımı biliyorsundur."

Öksürerek gülüyor. "Bu zor olurdu, çünkü tüm bunların amacı bir çocuk sahibi olmak."

Bu hayalperest adama gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen açıkça delisin. Bana dokunmana ya da gelecek neslini yaratmak için bana bir araçmışım gibi davranmana izin vermeyeceğim." Ayağa fırladım. "Hayır Bay Quinn, kesinlikle olmaz. Sakın bir daha sormaya cüret etmeyin, yoksa sizin için çalışmayı bırakırım. Ve bunu Brody'ye yapmak istemiyorum."

Burun delikleri genişler ve gözbebekleri daralır.

Ne kadar kızgın olduğunu umursamadan dönüp uzaklaşmaya başlıyorum. Asıl kızması gereken *benim*.

Sesi beliriyor. "Çok büyük bir hata yapıyorsunuz, Bayan Hill."

Korku bedenimden aşağı damlıyor. Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum, öne atılıyorum ve masasının kenarına tutunuyorum.

"Belki de hayır cevabını duymaya alışık değilsiniz. Ama bunu size memnuniyetle söyleyecek ilk kişi ben olacağım. *Hayır*, Bay Quinn. Ve bu son sözüm." Kaşlarım meydan okurcasına kalktı. "Şimdi izninizle. Brody'nin yanına dönmeliyim."

Vücudum uğuldarken, oradan hışımla çıkıyorum ve kapıyı bir gürültüyle kapatıyorum, bunun son olmasını umuyorum.

Ama Tynan gibi adamlarla, daha iyi biliyorum.

Birkaç saat sonra olanları unutamıyorum. Ben Brody ile birlikteyken bana tek kelime etmedi, ki bu iyi bir şeydi. Olay çıkaracaktım.

Bu ne cüret? Bırak onun gibi bir adamı, bir yabancıyla bile evlenmezdim. Tehlikeli bir adamla. Bana ne kadar para verirse versin.

Mafyanın iyi adamlardan oluşmadığını biliyorum. Acımasızlar. Hayatımın sonuna kadar birine bağlı kalmayacağım.

Bu benim başıma nasıl geldi? Önce babamın ihanetleri, sonra Jerry ile nişanlanmaya zorlanmam. Şimdi de bu mu? Bunları hak edecek ne yaptım ben?

"İyi misin tatlım?" Büyükanne masanın karşısından soruyor.

Büyükbabamı ziyaret ettikten sonra akşam yemeğine geldi ama zar zor yiyebildim. Zaten iştahımla mücadele ediyordum, bugünden sonra o da gitti. Koşuşturmak, sürekli omzunun üzerinden bakmak, bir şeyi mideye indirmeyi zorlaştırıyor.

Büyükannem merakla bana bakmaya devam ediyor ve bir iç çekiyorum, biriyle konuşmaya ihtiyacım var ve sahip olduğum tek şey o.

"Seni rahatsız eden ne?" Ben ona bakmadan önce kısa bir süre tavana bakarken o parmaklarımı avucunun içine sıkıştırıyor.

"Kafedeki adamı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Onu kim unutabilir ki?" Bana çapkınca bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Şahsen çok isterim."

"Oh, hadi ama. Onu nasıl incelediğini gördüm. Yakışıklı bir adam."

"Ciddi misin?"

"Ne?" Ellerin havaya kaldırır. "Yaşlı olabilirim ama kör değilim. Peki ya o? Bir şey mi yaptı?" Anında endişelenmeye başladı.

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Oh, iyi. O piçi vurmaya hazırdım." Bir kahkaha attım. "Büyükanne, seni seviyorum."

Ben devam ederken elimi okşadı.

"Tamam, gülmeyin ama bugün işten sonra... şey..." Kulağa saçma gelmeden bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Evet?"

"Bana evlenme teklif etti."

"Ne?" Sandalyeye geri dönüyor, gözleri parlıyor.

"Biliyorum, değil mi? Adam deli. Belli ki ağır bir ilaç tedavisine ihtiyacı var." "Bunu neden yapsın ki?"

Omuz silktim. "Bir iş anlaşması için bir eşe ihtiyacı olduğu dışında bana çok fazla ayrıntı vermedi. Böyle saçma bir teklifi kabul edeceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir."

Sessizce bakıyor, kır saçlarının kenarını kaşıyor.

"Ona Jerry'den bahsettim ve taciz yüzünden ayrılmak zorunda kaldığımı söyledim. O da bunu bana karşı kullandı, karşılığında koruma ve para teklif edeceğini söyledi, sanki kendisini kurtarması için ona ihtiyacı olan çaresiz küçük bir kızmışım gibi."

"Hmm." Tüm söylediği bu. "Ne?"

Sesim sinirli bir hal alıyor.

"Hiçbir şey." Boğazını temizliyor, ama daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ve bundan hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Aman Tanrım. Sen de delisin!"

"Bir dakika beni dinle."

Başımı sallayarak yüzümü avuçlarıma gömüyorum. "İnanılır gibi değil."

"Bak tatlım, onun bağlantılarını duydum. Ve, şey, sanırım

Durumumuzu göz önünde bulundurursak senin için o

kadar da kötü olmayabilir." O devam ederken

bakışlarımı kısıyorum.

"Sana söylemiştim. Kaçtığımız insanların benzerlerine karşı durmak için güçlü bir adama ihtiyacınız var. Bunun üzerine bir de Jerry'yi eklersek..." İç çekiyor. "Ne tür bir adamın bunu yapabileceğini düşünüyorsun? Rastgele bir adam mı? Seni kurtarmadan önce kaçarlardı."

Sanki evlenme teklif ettiğinde aklımdan geçenleri tekrarlıyor gibiydi. Ama onun bu mantığa gerçekten katılmasını istemedim!

"Yani bir yabancıyla mı evleneyim? Bir gangsterin karısı olmak için hayatımdan vaz mı geçeyim? Teklif ettiğin şey bu mu?"

"Onunla evlendiğimde deden benim için bir yabancıydı."

"Ne?" Koltuğuma daha da gömüldüm.

Bu benim için yeni bir haber.

"Evet. Evlenmemiz kararlaştırılmıştı ve şu halimize bak!" Gözlerinde sevgi büyüyor. "O adam benim bütün dünyam. Gerçek şu ki tatlım, sonunda ne olacağını asla bilemezsin."

"Bu çılgınlık." İnanılmaz bir şekilde gülüyorum. "Bana bunu düşünmemi söylemen bile inanılmaz. O tehlikeli biri."

"Şu yaşadığımız hayata bakın! Muhtemelen bizi kovalamaktan asla vazgeçmeyecek olan o insanlardan kaçıyoruz. Babana ve annene ne yaptıklarını hatırlamıyor musun?" Tekrar bana bakmadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. "Yani hangisinin daha iyi olduğuna karar vermelisin. Bu mu yoksa seni güvende tutabilecek bir adamla evlenmek mi?"

"Ama beni ondan kim koruyacak...?" Sesim kayıyor ve onun yüzü önümde beliriyor.

Ellerini üzerimde hissettiğimde tenim karıncalanıyor, bedeni bedenime yaslanıyor.

Ben o değilim, Elara. Sana zarar vermeyeceğim, diye fısıldıyor günahkâr sesi kulağıma.

Ve ona inanmak istiyorum. Onun farklı olduğuna inanmak istiyorum. "Ondan hoşlanıyorsun."

Parmaklarım boğazımda geziniyor. Sanki buradaymış gibi nefesinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

"Bunu gözlerinde görebiliyorum," diye devam ediyor büyükanne. "Bu bir evlilik başlatmak için yeterli."

"Hayatta olmaz büyükanne. O berbat adamla evlenmektense kaçmaya devam etmeyi tercih ederim."

Oh, Elara. Yalan söylediğinde bile sevimli olmuyorsun. Onda korkunç bir şey yok, belki çok yakışıklı olması dışında.

Başını iki yana sallar. "Sen de baban kadar inatçısın."

Onunla birlikte anılmak istemediğim için azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece yemek yiyelim. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Ağzı buruşuyor ama isteklerime saygı duyuyor ve kızartmasına devam ediyor.

Brody'yi kaybetmek istemem ama iş oraya gelirse bırakırım.

Bırakmak zorundayım.

Tynan Quinn'in karısı olmamın imkanı yok.

KISIM L 7

TVNAN

ERTESİ GÜN ONUN GÖZLERİNİ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM, ÖFKESİNİ içlerinde.

O bunu istemiyor.

Ben de öyle, Elara. Ama bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız.

Ve yakında bu konuda hiçbir söz hakkı olmadığını anlayacak. Benimle olmaz.

O benim karım *olacak*.

Benim yüzüğümü
takacak.

Ve beni reddetmeyecek.

Evdeki ofisimin kapısı çalındı. Kardeşlerim Fionn ve Cillian kasıla kasıla içeri giriyor ve selamlamak için başlarını yukarı kaldırarak kanepeye yerleşiyorlar. Cillian benden üç yaş küçük, Fionn'la aramızda ise yedi yaş var.

"Hazır mısın?" Fionn arkasına yaslanır.

"Evet. Her an burada olabilirler."

Anlaşmalarımızın çoğunu burada gerçekleştiriyoruz. En son Ruslarla bir silah anlaşması yaptık.

Marinov ailesi güçlüdür ve uyuşturucu ve silah dünyasında derin bağlantıları vardır.

en kaliteli silahlardan bazılarına erişimleri var.

Onlarla çalışmak en sevdiğim şey olmayabilir ama ateş gücüne ihtiyacımız var.

Konstantin Marinov Bratva'yı yönetiyor. Kendisi ve diğer kardeşleri Aleksei, Anton ve Kirill'in akli dengesi bozuktur.

Ne tür pislikler yaptıklarını, insanları dişleriyle parçaladıklarını biliyoruz.

Babaları Sergey, içlerinde en kötüsüydü. Annemizi öldüren oydu.

Vücudu diri diri yanarken attığı çığlıklar hâlâ aklımdan çıkmıyor ve bu olayın üzerinden yaklaşık on dört yıl geçti.

Her şeyi babamla mülk konusunda anlaşmazlık yaşadıkları için yaptı. Annem sadece intikam alıyordu. Sonra babam oğullarından birini öldürdü. Konstantin ateşkes yapana ve Rusya'ya dönen babasını sürgüne gönderene kadar her iki tarafta da kan döküldü.

Ama bundan üç yıl sonra Iseult için geldi.

Kaçtıktan sonra nasıl görüldüğünü hatırladıkça kanım kaynıyor.

Kanlı ve morarmıştı ama yüzünde hâlâ taşıdığı öfke vardı.

Kaçmadan önce adamın gözlerinden birini aldı ve piç kurusu bir türlü gitmiyordu.

Kısa bir süre önce Eriu'nun peşine düştü ve bu onun tabutuna çakılan çivi oldu.

Şimdi toprakta çürüyor.

Ruslarla uzun süredir savaşmadan varlığımızı sürdürüyoruz ve hepimiz bunun böyle devam etmesini istiyoruz. Yine de ihtiyaç olursa, hazır olacağız. Her zaman hazırız.

Cep telefonum çalıyor ve adamlarımdan biri olduğunu görünce cevap .

"Evet?" "Geldiler."

"Onları içeri gönderin."

Kardeşlerim daha dik oturuyor.

Uzaktan gelen ağır ayak sesleri kapı açılana ve Konstantin içeri girene kadar yaklaşır.

"Konstantin." Ben ayağa kalkıyorum, kardeşlerim de beni takip ediyor.

Elini kendi elimle tokatlıyorum, hepimiz birbirimizi selamlıyoruz. İri yarı, muhtemelen altı-yedi boyunda. Daha da büyük bir egosu olan büyük bir piç.

"Lütfen oturun" diyorum, onlar boş olan iki deri koltuğa doğru ilerlerken, kardeşlerim de diğerine oturuyor. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bunun sizin için bir yolculuk olduğunu biliyorum."

"Eh." Konstantin ağır aksanıyla endişesini geçiştiriyor. "Benim jetimle geldik. Hızlı bir yolculuk oldu."

Tabii ki yaptı. New Jersey'de. Arabayla gitmek çok uzun sürer.

Bu düşünce bana hemen Elara'yı ve bulduğum DK numarasını düşündürdü. Onun kim olduğuna dair makul bir açıklama yaptı ve bunların hepsi doğru olabilir, ama içimde çok daha fazlası olduğuna dair bir his var. Evlendiğimizde bana her şeyi anlatacak.

"İşimize dönmeye ne dersiniz?" Konstantin'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Deriye yaslanıyor, karanlık, kurnaz gözleri beni değerlendiriyor.

Aleksei öne doğru eğilerek bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Onları buraya, Amerika'ya getirecek malzemelere ve araçlara sahibiz." Aksanı kardeşininki kadar kalın. Aslında hepsinde var. "Sadece istediğimiz fiyat konusunda iyi olduğunuzu bilmemiz gerekiyor."

"O da ne?"

Ruslar pazarlık yapmaz. Fiyat fiyattır. Ve bizim onların silahlarına ihtiyacımız var.

"Üç milyon."

Mantıksız değil.

"Mühimmat mı?"

"Her şey, dostum." Konstantin'in ağzı seğirir. "Beş yüz yoldaş."

Ne demek istediğini biliyorum. Ateşli silahlar. Beş yüz tane, tam istediğimiz gibi.

"Bu adil." Başımı salladım. "Amerika'ya nasıl götüreceksiniz?"

Parmaklarını kesilmiş keçi sakalının üzerinde gezdiriyor. "Bunun için endişelenme." Sırtışı büyüyor. "Bilmen gereken tek şey, işe yarayan bir sistemimiz olduğu ve bunu aile dışında kimseye açıklamadığımız. Asıl soru, sevkiyat geldiğinde hazır olacak mısınız?"

"Arazimiz güvenli. Burada yapabiliriz, sorun yok."

"Güzel." Ofisime şöyle bir baktı. "Arazinizden ve her şeyi yönetme şeklinizden çok etkilendiğimi söyleyebilirim. Neredeyse bizim sürecimize rakip olacak."

Sanırım bunun bir iltifat olması gerekiyordu.

"Sevkiyat ne zaman gelecek?"

"İki hafta içinde. Uygun düzenlemeleri yapabilmeniz için Amerika'ya ulaştığında size haber vereceğim."

"Pekâlâ. Babam bunu duyduğuna çok sevinecek."

"Baban nerede?"

"O dışarıda, ancak bildiğiniz gibi çok yakında ailenin başına ben geçeceğim."

"Ah, evet." Konstantin kollarını uzatır. "Babanın seni evlendirmek istediğini duydum. Nasıl gidiyor?"

Fionn kıkırdar. "Aklında biri var." Ona ters ters bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Ne? Yakında hepsi öğrenecek."

"Peki o kim?" Kirill gözlerini kısıyor, boynundaki dövmeleler seğiriyor. "Biliyorsun, eğer bu iş yürümezse, ailemizde bir sürü güzel kadın var."

"Ah, kardeşim doğru bir noktaya değindi. Bu iyi bir fikir olabilir." Konstantin düşünceli bir şekilde kardeşlerimle benim aramda bakışıyor. "Çevremizde ittifaklar kurmak her zaman en iyisidir, sence de öyle değil mi? Ve bir zamanlar - elbette uzak geçmişte - paylaştığımız onca küskünlüğe rağmen, bir evliliğin karşılıklı fayda sağlayan ilişkimizi uzatıp uzatmayacağını merak ediyorum."

"Teklif için teşekkürler, ama ben ."

Konstantin'in boynundaki damar titriyor, ağzı köşeden kıvrılıyor. "Tek Quinn sen değilsin." Dikkati kardeşlerime kayıyor.

Fionn sırtıyor. "Ben kendime bir Rus kadını beğendim. Ya sen, kardeşim?" Bu fikirden pek de memnun görünmeyen Cillian'a dirsek atıyor.

"Evet, yani..." Boğazını temizler. "Bunu düşüneceğim."

Konstantin çenesini sıkar. "Güzel."

"Evet," diye mırıldanıyor Cillian, herifi daha fazla kızdırmak istemiyor. Konstantin haksız değil. Düşünülmesi gereken bir şey olabilir. Sadece benim için değil.

İstediğim eşe sahibim. Bana ihtiyacım olanı verecek ve Brody'ye yardım edecek mükemmel bir kadın.

"Size bir hediye getirdik." Konstantin cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Adamlarımdan biri onu buraya getirecek."

"Elbette."

Dakikalar sonra, adamlarından biri ona altın bir şişe içki uzatır. Konstantin masamın üzerine koyuyor.

"Bu Russo-Baltique votkası. Hiç duymuş ?" "Tabii ki duydum."

Maliyeti 1.3 milyon dolar.

Gülüyor. "O zaman altından yapılmış kurşun geçirmez bir şişede geldiğini biliyorsun. Dostlar için sadece en iyisi. Ve biz arkadaşız, değil mi?"

Ya Ruslarla dertsunuzdur ya da onların düşmanısınızdır.

"Öyleyiz." Ağır şişeyi elime alıyorum ve Rus kartalının bir kopyası olan elmas kaplı kapağı inceliyorum. "Bu çok cömertçe."

"Arkadaşlarım için elimden geleni yaparım." Kardeşleri ayağa kalkmaya başlar. "Paranın önümüzdeki hafta Cayman'daki hesabıma yatmasını bekliyorum. Bu sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Çok iyi." Kapıya doğru ilerliyor ama çıkmadan önce kardeşlerime tekrar bakıyor. "Biliyor musun, bir sonraki partime katıldığında ailemdeki bekâr kadınlardan bazılarıyla tanışabilirsin."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Fionn avucunu Kirill'inkiyle tokuşturuyor ve onlar buradan siktirip gitmeden önce hepimiz birbirimize hoş geldin diyoruz.

Onların bizim alanımızda olmasından nefret ediyorum. Yanlış bir hareketle başka bir savaş başlatabilirler. Onları kızdırmak için çok şey gerekmiyor, özellikle de Konstantin'i. Bir keresinde sırf bunun için İtalya'dan ithal ettiği Calabrian siyah domuzlarını cesetlerle beslediğini duymuştum. Cesetlerden kurtulmanın faydalı bir yolu olduğunu kabul etmeliyim. Temizleyecek kanıt yok.

"Kahretsin, o aileyle evlendiğini düşünsene." Cillian ıslık çalar.

"Bu bazı ilginç aile yemeklerine yol açabilir." Fionn gülüyor, babamın onlara ne kadar düşkün olduğunu biliyor.

Telefonuma bakarken, Brody'yi almak için geç kaldığımı fark ettim. Kahretsin.

"Gitmem gerek." Anahtarlarımı ve telefonumu alıp kapıya yöneldim. "Brody beni bekliyor. Muhtemelen normalde olduğundan daha sinirli."

"Evet, çocuk senden nefret ediyor." Fionn sırtıyor. "Onu kim suçlayabilir ki?" "Siktir git." En küçük kardeşime ters ters bakıp dışarı çıkıyorum ve Arabam, SUV'u yola çıkarmak.

Umarım hâlâ oradadır. Umarım Elara, Rogue onu bana getirmeden önce normalde yaptığı gibi henüz eve gitmemiştir.

O zaman onu
görüyorum.

Aklımda.

O beden günah için yaratıldı.

Her santimi bozulmak için yalvarıyor.

Sahip olunmak için.

Ama tek istediğim

bu. İhtiyacım olan

tek şey.

Kelimenin tam anlamıyla benim olacak.

Yirmi dakika sonra okulun önüne geldim. Her yer bomboş, dışarıda çocuklarını bekleyen veliler yok. Sadece benim gibi geç kaldıktan sonra çocuklarını almak için binadan çıkan birkaç kişi.

İçeri girer girmez güvenlik görevlisi beni karşıladı. "Bay Quinn, nasılsınız?"

"Ben iyiyim Phil. Ailen nasıl?"

Eski polis omuz silkiyor. "Her zamanki gibi iyiyim. Çocuklar artık üniversitede."

"Benim için iyi dileklerini ilet." Ana giriş kapısının hemen yanında plastik bir bölmeyle ayrılmış bir ofiste oturan sekretere dönüyorum. "Üzgünüm, geç kaldım."

"Sorun değil. Brody her an çıkabilir." "Teşekkür ederim."

Sabırsızlıkla okulun içine doğru açılan cam kapıya bakıyorum, Brody ve Elara'yı alıp buradan çıkmak istiyorum, böylece onunla tekrar konuşabilirim. Sert önlemlere başvurmak zorunda kalmadan önce mantıklı düşünmesini sağlamak.

Tam o sırada Elara koridorda belirir, biriyle konuşmaktadır. Sadece biriyle değil.

Bir adam.

Ona bakıyor, ağzını ve vücudunun diğer kısımlarını gizlice süzüyor.

Sıcak öfke kanımı
kaynatıyor. Beni görmüyor.

Henüz görmüyor.

Piç kurusu benden çok da büyük görünmüyor ve elini kızın omzuna koyduğunda tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Beni içeri alabilir misiniz?" Sekretere söyledim. "Bayan Hill'le Brody hakkında konuşmak istiyorum."

"Tabii ki."

Kimse ona dokunamaz. Ya da ona öyle bakamaz. Benden başka kimse.

Yavaşça yaklaşırken içimde dolaşan adrenalini kontrol altına almaya çalışıyorum. Henüz bana bakmadı. Akıl almaz kıskançlığımın kanıtını henüz yakalayamadı.

"Seni bir ara dışarı çıkarmayı çok isterim," diyor ona.

Ölmek mi istiyorsun?

Sinirli bir şekilde gülüyor, çıplak stiletlerinin üzerinde kayıyor. Üzerindeki siyah kalem etek o kadar seksi ki -sıkı ve şık- onu dizime yatırıp kışının elimde pembeleşmesini izlemek istiyorum.

"Çok tatlısın Vincent, ama ben-"

İşte o zaman dikkati bana yöneliyor ve güzel ağzını ayırıyor, gözlerini benimkilere dikeyor, içinde şok ve uyarılma büyüyor.

Minik bir gülümseme ağzımı yukarı kaldırıyor.

Vincent aramıza bakıyor, gözleri büyüyor. Çünkü tabii ki benim kim olduğumu biliyor. Bu kasabadaki herkes biliyor.

Gözüm üzerinde olacak, Vincent. Müstakbel karıma asılmaya çalışmak kötü bir hareketti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Brody'yi ve seni almaya geldim. Hazır buradayken seni de bırakayım dedim."

Göğsü yükselip alçalıyor, göğüslerinin kabarıklığı ellerimi alacak kadar büyük.

Bir kadının göğüs ölçüsü ya da sahip olduğu vücut tipiyle hiçbir zaman çok fazla ilgilenmedim. Her türlü vücudu her zaman güzel bulmuşumdur.

Ama Elara ile artık bir tipim var.

Adı her neyse boğazını temizliyor. "Bay Quinn, merhaba. Ben-"

"Kim olduğun umurumda değil."

Hamamböceği bana doğru miktarda korkuyla bakıyor. "Seni özledim." Şakağını öpüyorum ve yanımda sarsılıyor.

Pisliğin suratının bembeyaz oluşunu görmezden gelmiyorum.

Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı kulağına doğru eğdim. "Uslu dursanız iyi olur Bayan Hill."

Kaburgalarımın dirsek atıyor, acı gövdemden aşağı yayılıyor. Bu alingan küçük yılanın evcilleştirilmesi gerekiyor.

Aramıza rahatsız bir şekilde bakıyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" Ona sordum. "Akşam yemeği için plan yaptım." Gözlerini bana dikeyor, yüz hatları gerginleşiyor.

Memnuniyetimi gizleyemiyorum.

"Harika." Beni itmeye çalışarak sırtıyor.

Boğazını temizler. "Pekala, sizi bırakayım. Yarın görüşürüz, Elara."

Yüzüme bakar bakmaz gülümsemesi kayboluyor.

Eğer aletini ondan uzak tutmazsan, yarını görecekt kadar yaşayamayabilirsin.

", gidelim." Onu çıkışa doğru çekiyorum. "Henüz gitmeye hazır değilim."

"Olay ıkarma ve beni takip et. Seni evime bizzat götüreceğim, böylece Brody ile bugün erken başlayabilirsin."

Kahretsin. Brody.

"İnanılmazsın! Sana benimle flört etmemeni söylemiştim. İşimi kaybedemem ve sen buradasın, birlikteymişiz gibi davranıyorsun. Bu da ne böyle?"

Bir hırıltıyla k cını avuladım.

"Ne yapıyorsun?" Sesi alçak perdeden, her hecesine sinirlilik damgasını vuruyor.

Olduğum yerde durup vücudunun  n kısmını kendiminkine bastırıyorum.

"Seni becermek istiyor ve hâlâ bizi izliyor, bu yüzden ona kibarca benim olduğunu söylüyorum." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, kendimi durduramıyorum. "Bunun yerine onu  ld rmemi mi tercih ederdin?"

Nefes alışları ağırlaşıyor, ağzımın içinde dalgalanıyor. "Ben senin değilim. İstediğim kişiyle yatabilirim."

Tiz sesi sikime kadar ulaşıyor. Eminim şu anda külotunu ıslatıyordur.

"Biz birlikte değiliz," diye devam ediyor, avuçlarını göğsüme dayayarak beni itmeye çalışırken inandırıcı olmayı başaramıyor. "ıkıyoruz ve asla evlenmeyeceğimiz de kesin. Bunu o kalın kafana sok."

Soğuk bir şekilde kıkırdıyorum.

Başparmağım yavaşça dudaklarının üzerinde geziniyor, gözlerim onun yolunu takip ediyor. "Ne kadar kirli bir ağız. Başka neler yapabileceğini merak ediyorum."

Yüzü kızarıyor ve enemdeki gerginlik içime yayılıyor.

Dudaklarım alçalıyor, neredeyse tekrar onunkilerle buluşuyor. "Sizi kimse sikmeyecek Bayan Hill. Benden başka kimse."

Başparmağım çenesini okşuyor ve nefesini içine çekiyor. Eminim onun için ne kadar sert olduğumu hissediyordur.

"Burası benim şehrim, Elara. Benim kurallarım. Herkes onlara uyar ve yakında sen de uyacaksın. Bunu hatırlaman en iyisi."

"Durman gerek," diye fısıldıyor, sesi bariz bir tahrikle dolu olsa da.

"Ama durmamı istemiyorsun, değil mi? Bu hoşuna gidiyor." Diğer avucumla saçlarını yumrukluyorum.

"Evet..."

Bu itiraf beni cesaretlendirdi. "Bu sadece başlangıç. Sana yaptıracağım şeyler..."

Mümkün olduğunca çabuk eve gitmeliyiz.

Biri boğazını temizliyor ve aramızda bir bomba patlamış gibi elimden fırlıyor. Yaşı hemşire Brody ile birlikte orada duruyor ve bize onaylamaz bir şekilde bakıyor.

"Bay Quinn." Sert ses tonu beni daha da sinirlendiriyor. Benden hiç hoşlanmadı. Bu kadın kim olduğunu sanıyor bilmiyorum.

"Gretchen."

Ona ilk ismiyle seslendiğimde yüzünün gerilmesini özlemiyorum. "Hadi, Brody. Gidelim," diyorum ona.

Suratını astı ve benim yanıma gelmek yerine Elara'nın yanına doğru ilerledi. "Hey, dostum," diye selamlıyor onu.

Kolumu ona dolayarak, sekreter ve güvenlik görevlisinin şaşkın bakışlarını kaçırmadan onları binadan çıkarıyorum.

Az önce iddiamı ortaya koydum ve Elara'nın bu konuda yapabileceğı hiçbir şey yok. İstese de istemese de o benim.

Artık bu kasabadaki herkes de bunu bilecek.

Rogue, benimkinin arkasına park etmiş cipin yanında bizi bekliyor. Bizi gördüğünde başıyla selamlıyor.

"Brody, neden Rogue ile gitmiyorsun? Bayan Hill'le konuşmamız gereken bazı şeyler var. Değil mi, bebeğim?"

Brody bu fikirden memnun görünmüyor ve Rogue'a doğru yürümeden önce suratını asıyor.

Elara bana doğru bakarken yüzünde beni küçümseyen bir ifade parlıyor. "Bana bebek deme," diye fısıldıyor.

Elimin tersiyle çenesinin dış hatlarını okşadıktan sonra narin boğazını kavıyorum ve gözlerinin içine vaatle bakıyorum. "Sana ne istersem onu diyeceğim."

Bataklık kumu gibi kaybolmadan önce soğuk bir gülümseme yayıyor. Ağzı kulağıma doğru yükseliyor. "Sürdüğün o parlak arabalar gibi bana asla sahip olamayacaksın."

Alçak bir hırıltı çıkarırken parmaklarım boğazını sıkıyor. "Arabaya bin, Elara."

"Bırak beni," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Sırıtişım onu daha da kızdırıyor.

Ama okula daha fazla konuşma fırsatı vermeden elimi bırakıyorum.

Parmak uçları boğazında geziniyor ve gözlerinde nefretten başka bir şey var. Bana olan ilgisi çok açık.

Bir eşte aradığım şey bu. zevk alacağım biri. Ben onu duvara dayamadan ve vermemek için savaştığı her şeyi almadan önce beni duvara fırlatmak isteyen biri.

Rogue'un arabasına doğru yürüyor ve ilk başta arabaya atlamasını bekliyorum ama onun yerine Brody ile konuşuyor, ben de pantolonumu gizlice yeniden düzenliyorum, bu büyük ereksiyonu evcilleştirmem gerekiyor.

"Eve gidip Monopoly oynamak için sabırsızlanıyorum!" diyor ben arkasında belirirken.

Sırıttırıyor ve yemin ederim bunu her yaptığında kelimelerle anlatamayacağım bir şey oluyor.

"Tamam, kemerini bağla." Dizine vuruyor. "Ben hemen arkanda olacağım."

Başını sallıyor ve söyleneni yapar.

Yanımda onunla birlikte arabaya doğru yürürken beni görmezden geliyor. "Onunla bu kadar iyi olman beni hiç şaşırtmıyor."

"İş kolaylaştırıyor." Arabanın kapısını açıyor, sırtı bana dönük, ama sesindeki gülümsemeyi fark ediyorum ve bu kalbimi ateşliyor.

Kolumu ön tarafına doladım ve omzunu öptüm. Keskin bir nefes alıyor ve kucağımda kalıyor, hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyor.

Ve ben de yapamam.

Onu daha yeni tanımama rağmen neden onunla olmak bu kadar kolay? Ona bu kadar yakinken neden her şey mümkünmüş gibi geliyor?

Kollarımda dönüyor, bana bakmadan önce dudaklarımı tararken kaşları çatılıyor. "Brody'nin önünde bana bu şekilde dokunmamalısın. Bu ona yanlış bir fikir verecektir."

Düzensiz bir iç çekişle onu bıraktım. O haklı; ellerimi ondan uzak tutmalıyım. Brody yüzünden olmasa da.

İçimde çekmeyen şeyleri ortaya çıkarıyor. Bir iş anlaşması. Hepsi bu olacak. Onunla evlenmek.

Onu beceriyorum.

Onu hamile bırakmak.

Durula ve tekrarlar.

Duygu yok.

Ek yok.

Hepsi bu kadar.

"Geliyor musun?" O gözler beni çağırıyor ve bu şiddetli anlık sahiplenme duygusu beni yakalıyor.

Kahretsin. Boku yedim.

". " İçeri girmesine yardım ettim, emniyet kemerini kaptım ve

On

u. İtiraz etmiyor. Ne kadar hızlı öğreniyor. Ağzımın kenarı çekildi. Kendi tarafıma geçip arabayı , yola çıkıyoruz ve

Rogue'u takip ediyor.

Gözleri kasıklarına kayıyor, sikim kalın ve sert.

O kavgalar değil için bak, sıkma onu dizler sıkı ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor. Ama kendine engel

olamıyor.

Kalçalarını ayırıp tadına bakma düşüncesi beni ele geçiriyor, ta ki yerimde kıpırdayan ben olana kadar.

Ereksiyonuma bakıyorum. "Kötü eş. Bak ne yaptın." Boğazını temizlerken titriyor. "Ben senin karın değilim."

"Ama olacaksın."

"Ben ciddiym, Tynan. Kendini ve evleneceğimize dair karmaşık fikrini aşmalısın. Teklifini asla kabul etmeyeceğim."

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum." Kalçasının üst kısmını kavriyorum ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Sinirleriyle savaşıyor ve ses tonunu sabit tutuyor.

"Bu, sen istesen de istemesen de bunun olacağı anlamına geliyor." Başparmağımla tenine masaj yaparak eteğini uyluğunun ortasına kadar itiyorum. "Ve bil diye söylüyorum, eğer biriyle yattığını öğrenirsem, o gece hayatta kalamazlar."

"Sen delisin!" diye alay ediyor.

"Belgelenebilir." Ağzım ince bir çizgi oluşturuyor. Ne kadar ciddi olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

"Günün geri kalanında seninle konuşmaktan bıktım."

Alçak sesle kıkırdadım. "Henüz konuşmamız bitmedi Bayan Hill. Şimdi orada oturun ve uslu durun."

Tırnakları deriyi kazıyor.

"Neden karşı koyuyorsun anlamıyorum. Benim seni becermek istediğim kadar senin de beni becermek istediğin çok açık." Parmaklarım biraz daha yukarı kayıyor, tam iç uyluğunun üzerine. "Eğleniriz. İkimiz için de tatsız olmak zorunda değil." Göz ucuyla bakışlarım onun vücudunda geziniyor. "I

her sabah senin yanında uyanmaktan ve kahvaltıda seni yemekten çok keyif alırdım."

İçinden gözle görülür bir titreme geçiyor.

"Seninle ilgilenirdim Elara. Düşmanların benim düşmanlarım olacak. Senin sorunların benim sorunlarım olurdu. İstedğin ya da ihtiyaç duyduğun her şeyi gerçekleştirirdim."

Daha dik oturuyor, arabanın dışarı bakarken bile nihayet dinliyor.

"Brody için ihtiyacım olan kişi sensin," diye açıklamaya devam ediyorum, avucumu bacağında aşağı yukarı gezdirirken teninin elimin altında karıncalandığını hissediyorum. "Seni zorlamak istemiyorum. Kendi özgür iradenle evet demeni istiyorum."

"Bu asla olmayacak Bay Quinn. Siz bir suçlusunuz. Seninle asla evlenmeyeceğim. Beni öldürmek istiyorsan, durma."

Bana soyadıyla hitap etmesinden nefret ediyorum. Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor.

"Sana zarar vermek gibi bir planım yok Elara. Ben kadınlara zarar vermem. Beni ne kadar kızdırırlarsa kızdırsınlar. Ve siz, Bayan Hill, o kadar derine indiriniz ki..." Kalçasını sıkıyorum. "Senden asla kurtulmak istemiyorum. Ve bu bir ilk."

Bu itiraflar nereden geldiğini ya da neden yüksek sesle söylediğimi bilmiyorum ama sanki onun yanındayken tüm konuşmayı kalbim yapıyor.

Göğsü daha hızlı ve daha hızlı yükseliyor ve ben sadece beni istediğini itiraf ettiğini duymak istiyorum. Onunlayken benim hissettiklerimi hissettiğini. Ama bunun için çok inatçı. Benim hakkımda kararını vermiş ve bu fikri yok etmek için çok şey gerekecek.

Her iki şekilde de fark
etmez. Çünkü ben istediğimi
alırım.

Ve Bayan Hill için çok kötü, onu istediğime karar verdim.

KISIM 18

ELARA

BRODY İLE BİRLİKTEYKEN TYNAN'PEK GÖREMIYORUM.
ve oyun oynayarak vakit geçirmek.

Onu konuşturmaya yakın mıyım bilmiyorum ama eğlendiği gerçeği var ya? Bu onun iyileşmesi için önemli. Umarım bir gün ben gittiğimde tekrar konuşur ve iyi olur.

Ama burada kalamayacağımı biliyorum. Tynan'ın söylediklerinden sonra olmaz.

Gitmeme izin vermeyecek. Meseleyi kendi ellerime almak zorundayım.
Başka seçeneğimiz yok.

"Yarın görüşürüz, dostum."

Ben arabaya yönelmeden önce kollarını kalçalarımaya doluyor.

"Ben de seni seviyorum." Elim başının üzerinde geziniyor ve tepesini öpüyorum, kalbim o kadar sıkışıyor ki ağlayabilirim.

Ama en iyisi bu.

Gitmek zorundayım.

Kafamı kaldırdığımda Tynan kapının pervazına yaslanmış, yüzüne şeytanlar musallat olmuş, aynı şeytanlar onun kalbinde de yaşıyor.

Bu küçük çocuğa nasıl davranırsa davranısın, o iyi bir adam değil. Onun yanındayken kendimi ne kadar güvende hissedersen hissedeyim. Hepsisi iyi hazırlanmış bir yalan.

Suç dolu bir hayat yaşıyor. İnsanları öldürüyor. Onun karısı olmayacağım, kaprislerine göre emir verebileceği bir kukla. Suistimal edebileceği, aldatılabileceği ve ihtiyaçları karşılanmadığında bir çöp gibi atılabileceği biri.

Boğazıma bir ağrı saplanıyor ve bunun yerine Brody'ye gülümsüyorum, bana bakan güzel ve sert adama bakmayı reddediyorum. Üzerinde sade beyaz bir tişört var.

Gömleği şimdi, gri eşofmanları yapılı kalçalarında aşağı doğru sarkıyordu. Günaha girmeden önce gitmem gerektiğini bildiğim için içimde utanç verici bir sıcaklık hissediyorum.

Onunla yatmak yapmam gereken en son şey.

Yine de istediğim tek şey.

"Seni arabaya kadar geçireyim," dedi.

Burada kalırsam başıma geleceklerin önsezisi gibi bir ürperti kol ve bacaklarımı sarıyor.

"Tamam." Tynan yanımda, çok yakınımda durmadan önce Brody'ye son bir kez veda ediyorum.

Bana döndü. "Yarın görüşürüz, Bayan Hill."

"Evet." Göz göze geldiğimiz anda gülümsemem kayboluyor.

Midemde düğümler sıkılaşıyor.

Parmak uçları hafifçe benimkilere değiyor ve tenimde karıncalanmalar başlıyor. Haince şeyler. Bedenimin onu zihnimden daha çok arzuladığını hatırlatıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Rogue geniş garaj yolunda beklerken soruyor. "

Yolcu tarafına biniyorum. "Güle güle, Tynan." Ona bir tane veriyorum Son bakış.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor ama bu sadece bir saniye sürüyor.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, sanki beni renkli camdan görebiliyormuş gibi dikkatle izlediğini fark ediyorum.

Gitmeyi planladığımdan mı şüpheleniyor?

Hayır, tabii ki . Nereye gideceğimi ya da nasıl yapacağımı bile .

o.

Şu ana kadar bana verdiği para bende. Büyükbabamın masraflarını karşılayabilirim.

geri kalanını da ben kullanabilirim. Bu bana yaşayacak bir yer bulmam ve iş bulmam için yeterli zamanı verecek, böylece ona daha fazla para gönderebileceğim.

Göğsümde hüznün birikiyor. Büyükanmem ve büyükbabamdan ayrılmaktan nefret ediyorum. Büyükanmem hiçbir şey söyleyemem. Ben gidene kadar olmaz. Böylesi daha iyi. Kalmam için beni ikna etmeye çalışmasını istemiyorum. Tynan'la evlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü zaten söyledi.

Eve gider gitmez, endişelerim artıyor. Gitmek zorundayım. Bu gece. Tynan beni onunla evlendirecek. Bunu nasıl yapacağından emin değilim ama yapacak. Bunu pek çok kelimeyle söyledi ve ben onun piyonu olmayı reddediyorum.

Kapıyı kilitleyerek perdeden dışarı bakıyorum ve Rogue'un arabasında oturduğunu görüyorum. Bütün gece burada olacak. Ama sabah dört gibi ayrılacak ve bir saat sonra dönecek. Ben de o zaman gideceğim.

Üst kata çıkıyorum ve sahip olduğum en büyük bavulu çıkarıp tamamen dolana kadar kıyafetlerimi, ayakkabılarımı ve ihtiyacım olan diğer her şeyi içine koymaya başlıyorum.

Birkaç saat uyuyacağım ve sabahın üçünde uyanacağım. Sonra, Rogue gider gitmez, ben de gideceğim.

Keşke gitmek zorunda olmasaydım. Bu şehri ve işimi seviyorum. Brody'yi de seviyorum. Onu deli gibi özleyeceğim. Gittiğimi öğrenince üzüleceğini bilmek kalbimi kırıyor.

Artık öğretmen olarak çalışamayacağım, değil mi? Tynan beni bu şekilde kolayca bulacaktır. Dikkat çekmemem gerekecek.

Şimdi hem Jerry'den hem de Tynan'dan saklanmak zorunda kalacağım. Bu harika olacak. Saatler sonra yatmadan önce bir şeyler yemek için kendimi zorluyorum ama o kadar korkmuş ve gerginim ki midem hiçbir şeyi kaldırmıyor. Fıstık

tereyağlı ve jöleli sandviçin tadı acıdır, ama ben .

Yoldayken yapmam gereken çok şey var. Bu evin sahibine geri dönmeyeceğimi söylemem, ardından okulu aramam ve ortadan kaybolmam için makul bir mazeret bulmam gerekecek. Bir tür ailevi acil durum. Kısmen doğru.

Kanepeye yerleşip rastgele bir televizyon programı açıyorum, Tynan temelli ayrıldığımı anladığında ne olacağı korkusundan kendimi uzaklaştırmam gerekiyor.

"Şşş..." diye mırıldanıyor yanımdan bir ses, beni derin uykumdan okşayarak çıkarıyor.

Belki de rüya görüyordumdur.

İnliyorum, uzuvlarımı geriyorum ve esniyorum, neden kalkmam gerektiğini hatırlıyorum.

Vakit mi? Alarmım çalmadı. "Uyan, Elara."

Sesini duyar duymaz, kalbim kontrolsüzce çarparak oturur pozisyona geçiyorum.

Ve yatakta yanımda oturan adam, uzaklaşmaya yemin ettiğim adamdı.

Onun burada ne işi var?!

Oh, Tanrım. Bavullar.

Yatak odamın köşesinde.

Belki de görmemiştir.

Belki de delidir ve geçen seferki gibi yine evime girmiştir.

Yorganımı göğsümün üzerinde sürüklüyorum, üzerimde bol bir eşofman ve tayttan başka bir şey yok, saçlarım da dağınık. Berbat görünüyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğradım, Bayan Hill." Zehirli bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Aklınızın başınıza gelme ihtimali olduğunu düşünmüştüm ama gelmedi, değil mi?"

İçimdeki korkuyu bastırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bavuluma küçümseyen bir bakış attı. "Gidiyorsun." "I-"

"Sakın bana yalan söylemeye kalkma." Çenemi tutuyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

Gözlerimi kapattım, gözlerim yaşlarla doldu. Denedim. Gerçekten denedim, ama o yine de öğrendi.

"Nasıl?" Nefes alıyorum.

"Nereden bilebilirdim ki?" Bir kahkaha attı. "Gitmeden önce bana bakışından anladım. Gözlerinde görebiliyordum. Çarklar dönüyordu." Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Şimdi iki seçeneğin var, küçük yılan. Ya hizaya geleceksin ya da karşılık vereceksin. Akıllıca seçim yapmanı öneririm."

"Ben... Ben anlamıyorum." Kalbim küt küt atıyor.

Karanlıkta bile gözlerinin parıltısını kaçırmıyorum. "Biz evleniyoruz, Elara. Ya isteyerek kabul edersin ya da ben seni zorlarım."

Başımı sallıyorum, korku göğsümü tırmalıyor. "Lütfen bunu yapma." Omuz silkiyor. "Yine de buradayız. Söyle bana, ne olacak?"

Gözlerim etrafı tarıyor. Belki kaçabilirim. Belki ona vurup arka kapıdan kaçabilirim. Ama kıyafetlerimden başka bir şeyim olmadan nereye gideceğim?

Ayağa kalkıp yatağımın başucundaki lambayı yaktı.

Düşünmeye fırsat bulamadan telefonumu kaptığım gibi yatağın diğer tarafına atlıyorum ve hırıltısı odada yankılanırken koşarak dışarı çıkıyorum.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın." Merdivenlerden arka kapıya doğru koşarken sesi arkamda gürlüyor.

Kapıyı iterek açıyorum, çimenlerin üzerinde yalınayak koşuyorum, etrafımdaki dünya sessiz ve karanlık. Sadece kalp atışlarım yankılanıyor. Nefes alışlarım havayı delip geçiyor.

Kaçabilirim.

Biri bana eşyalarımı getirene kadar saklanabilirim. Sonra ortadan kaybolurum.

Bana yeni bir kimlik ayarlaması için kalpazan arkadaşım Derek'i arayacağım. Tynan becerikli, Jerry'den çok daha zeki. Bu sefer daha dikkatli olacağım.

Arkamda ayak sesleri çıtırıyor, uzakta bir araba kükrüyor. Sadece kendimi kandırıyorum, değil mi?

"Siktir!" Bir şey ayağımın topuğunu deliyor ve acı içinde inliyorum ama durmuyorum.

Duramıyorum. Arkamda olduğunu biliyorum.

Koşmaya devam et.

Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu.

Her iki tarafın da ormanla kaplı olduğunu bilerek, her zaman koşularımı yola doğru ilerliyorum. Belki saklanacak bir yer bulabilirim.

Yolun kenarına varır varmaz, onunla savaşıırken bir kol beni sarıyor. Kaçmak için savaş.

Ama yapamam.

O çok güçlü.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun." Sesi vücudumda geziniyor; en kötü kâbuslarımın ipeksi ama ölümcül bir karışımı. "Seni mutlu edeceğime söz veriyorum, Elara."

Daha fazla mücadele edemedi ağzımı ve burnumu bir şeyle kapattı.

Görüşüm kararıyor.

Sonra her şey kararıyor.

KISIM L 9

TVNAN

BUNU YAPMAKTAN NEFRET EDİYORDUM. BU ŞEKİLDE OLMASINI İSTEMİYORDUM AMA ASLINDA NE YAPIYORDUM?

Beklemek mi? Mücadele etmeden kendini bana vermesini mi?

Yapacağına inanarak kendimi kandırıyordum.

Yine de onu uyardım.

Ona seçenek sundum.

Kabul etmedi.

Yavaşça onu yatağıma yatırıyorum, böylece ayak tabanındaki kesiği temizleyebiliyorum. Derin değil ve çabuk iyileşecektir. Yine de onu görmekten, benim yüzümden yaralandığını bilmekten nefret ediyorum.

Ayağını kaldırıp üstünden öpüyorum ve yastığımın üzerinde hareketsiz duran yüzünü izliyorum. "Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim. Bir daha asla kimseden korkmak zorunda kalmayacaksın."

Senden korkuyor, özellikle de bugünden sonra.

Onun mutlu olmasını istiyorsam bunu değiştirmek zorundayım. O buna inanmayabilir ama ben bunu istiyorum.

Burası bizim evimiz. Ailemle tanışmak zorunda kalacak. Katılmak zorunda olduğum etkinliklere katılacak. Dünyanın, karımın benden nefret ettiğini düşünmesine izin veremem.

Bacağını tekrar yatağa koyduktan sonra yarasını temizlemek ve sarmak için bir şeyler almak üzere banyoya gidiyorum.

Dakikalar sonra, yanına oturup yanağını okşayarak uyanmasını beklerken temizlenmiş ve örtülmüştü.

Her an olabilir.

"Mm," diye inliyor, bacaklarını geriyor, kirpikleri dalgalanıyor.

Ama gözleri benimkilere takılınca dehşetle büyüyor.
"Uzak dur benden!" Geri çekiliyor, ilaçlardan dolayı sesi zayıf çıkıyor. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Hill."
"Lütfen!" Başını sallıyor, gözlerinden acı fişkırıyor. "Bunu bana yapma. Seninle evlenemem."
Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyorum ve ona vermeden önce bir şeyler yazmak için telefonuma uzanıyorum.
"Bu nedir?" Rakama bakıyor. Beş milyon.
"Karım olduğun için her yıl sana ödenecek miktar. Senin için çoktan bir banka hesabı açtım ve kendi kartını alacaksın. Kimse o paraya dokunamayacak. Hükümet bile."
Gözlerini dolduran yaşlarla bana bakıyor ve ben o gözyaşlarının bana yaptıklarıyla savaşıyorum. Beni nasıl çözdükleriyle.
"Başlamanız için zaten bir milyon yatırdığımı göreceksiniz."
Titreyen ellerine baktığında nefesi kesilir. "Aman Tanrım. Bu da ne böyle, Tynan?"
Parmasında büyük bir tektaş elmas parlıyor.
Elini tutup üstünden öpüyorum ve vahşi mavi gözlerine bakıyorum. "Bu senin nişan yüzüğün. Evet dediğinde uyuyordun."
Ağzım bir sırtışı dönüşüyor ama onun yüzünde sadece küçümseme var. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Yürüyebilir misin? Yoksa seni taşımalı mıyım?"
"Beni nereye taşıyacaksın?" Gözlerinde biriken taze yaşlar kalbimi taş a çeviriyor.
"Biz evleniyoruz, Elara. Hemen şimdi."
"NE? Sen... bunu yapamazsın!" Kelimeler titreyerek döküldü. "Bu yanına kalmayacak!"
Kollarımı altından geçirerek onu göğsüme doğru kaldırıyorum.
"Çoktan aldım." Dudaklarım onunkilerin köşesine düşüyor. "Ölüm bizi ayırana kadar."

ELARA

Ben kendi düğünümde ağlarım.

Rahip aramıza bakıyor, ben Tynan'ın kollarındayım, o ise her zamanki gibi sert ve hoşnutsuz görünüyor.

İki erkek kardeşi, Fionn ve Cillian, onun kadar soğuk ve hareketsiz bir şekilde tanık olarak duruyorlar. Tek kelime etmiyorlar. Kimse bir şey söylemiyor. Rahip dışında kimse.

"Bundan emin misin?" diye sorar, adamı vurarak öldürmeye hazır görünen Tynan'a.

Burnumu çekiyorum ve bana baktığında yüz hatları yumuşuyor ve neredeyse nazik görünüyor.

Ne aptalca bir düşünce.

Elinin tersi usulca yanağımı okşuyor ve ben onlardan nefret ediyorum. Bana her dokunduğunda yükselen o keleklerden nefret ediyorum. Onları istemiyorum. Bugünden sonra olmaz.

Derin derin bakıyor ve fısıldarken ağzı benimkine düşüyor, "Ná caoin a stór. Tá tú ag briseadh mo chroí."

Bu kelimeler ondan döküldü.

Ne anlama geldiklerine dair hiçbir fikrim olmasa da onları hissedebiliyorum. Ama garip bir nedenden dolayı, her parçam olanlarla savaşıırken bile beni rahatlatıyorlar.

"Galce mi konuşuyorsun?"

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hepimiz biliyoruz. Babamız bize dili öğretti ve ben de çocuğumuza öğreteceğim."

Çocuk. Bir çocuk istiyor. Oh, Tanrım. Unutmuşum.

Gözyaşlarımı siliyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor. "Özür dilerim, Elara." Sesi kulağımın dibinde mırıldanıyor. "Lütfen ağlama. Kalbimi kırıyorsun."

Bir tane olduğunu bile bilmiyordum.

Kaderimi kabullenirken burnumun ucu acıyor.

En azından şimdilik.

Kollarımı boynuna doladığımda, içimdeki tüm mücadele yok oluyor. Şu anda savaşacak gücüm yok.

Kaşları toplanıyor, gözlerinde yoğunluk parlıyor, sanki bunun ne anlama geldiğini anlıyor. Hazır olduğumu.

"Başla," der rahibe. "Ve sadece iyi kısma gel. Bitmesini istiyorum."

Rahip endişeyle başını sallar ve İncil'i daha sıkı tutar.

"Benden sonra tekrar et," der Tynan'a. "Ben, Tynan Donal Quinn, seni, Elara Rain Hill'i, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek karım olarak kabul ediyorum."

Tynan'ın kendi yemin bölümünü okumasını beklerken boğazındaki yumruyu yutuyorum. Yeni adımı kullanmayı bilmesine sevindim. Jerry'ye beni bulma şansı vermek istemiyorum.

Tynan kelimeleri tekrarlıyor. Sonra sıra bana geliyor, istemediğim bir adamın karısı olacağıma yemin ediyorum.

Rahip, "Tanrım, Tynan Donal Quinn ve Elara Rain Hill'i kutsa ve evliliklerini takdis et" demeden önce kutsama dualarını okuyarak geri kalanını bitiriyor.

Tynan'ın kardeşlerinden biri ona iki yüzük uzatıyor ve Tynan pırlanta işlemeli yüzüğü nişan yüzüğümün üzerine takıp diğerini bana veriyor.

"Parmağıma yerleştir." Takabilmem için elini altımdan yukarı doğru itiyor.

"Bu yüzükler birbirinize olan inancınızın bir sembolü ve sevginizin bir hatırlatıcısı olsun. Rabbimiz İsa aracılığıyla. Amin. Gelini öpebilirsiniz."

Bunun üzerine Tynan'ın gözleri kararıyor, göğsü her derin nefeste yükseliyor. Yanağımı kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor ve sanki donmuş gibiyim, başka tarafa bakamıyorum. İstemesem de.

Ve dudaklarımı yakalayıp inlerken, ondan nefret etmem gerektiğini neredeyse unutuyorum.

CHAPTER yani

ELARA

RAHIP GİTTİĞİNDE HALA ŞOKTAYDIM. KÖTÜ BİR RÜYA GİBİ. AMA
Parmağıma baktığımda bunun gerçek olduğunu fark
ediyorum. "Bunu istemiyorum."

Gözlerine baktığımda gözlerimi tarıyor. Şu anda ondan nefret ediyorum.
Beni zorladığı şeyden nefret ediyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve o
orada, yüzümü kavırıyor ve bana önemliymişim gibi bakıyor.

Ama o bir canavar.

Ve canavarların umurunda değil.

"Bunun senin için kötü olmasını istemiyorum, Elara. Bana inanmadığını
biliyorum ama senin mutluluğun benim için önemli."

Başparmağı dudaklarımı okşuyor ve kirpiklerim titriyor. Üzerimdeki
ellerinin beni bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Mutluluğum beni isteğim dışında götürecek kadar önemli mi?" Alay
ediyorum.

Uzun bir nefes çeker. "Ben senin eski sevgilin . Sana zarar vermeyeceğim."

"Yine de beni seninle evlenmeye zorladın." Gülüşüm kısa ve kuru. "Sen
gerçek bir beyefendisin."

Elini itiyorum, o da beni bırakıyor, birkaç adım geri gidiyor ve elini
yüzünde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum. "Öğrendiklerinde okuldaki insanlara ne diyeceğim?
İşimi kaybedebilirim. Umurunda mı yoksa benim çalışmama engel mi
olacaksın? Çünkü yemin ederim, Tynan..." Ona doğru yürüyorum ve bir dizin
kazıyorum

parmağını sert göğsüne soktu. "Eğer bırakacağımı düşünüyorsan, başka bir şey daha düşünmelisin."

Bileğimi tutuyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor, kapüşonlu gözlerle bana bakarken yavaşça öpüyor. "İstifa etmeni beklemiyorum ve eğer işten çıkarılacağın için endişeleniyorsan, endişelenme. Bölge müdürünü iyi tanırım. Karımı kovarak beni kızdırmak istemez."

Karısı.

Bu sözlerin bana verdiği sıcaklığı üzerimden atıyorum ve onun yerine içimi bir rahatlama kaplıyor. En azından işimi kaybetmeyeceğim.

Ama bir mafya adamıyla evleneceğim. Ve beni hamile bırakmaya niyetli. Beni zorlayacak mı? Oh, Tanrım...

"Bana bunu neden yaptığını söyle. Neden ben?"

Ağır bir iç çeker. "Gel yanıma otur."

Kanepeye doğru ilerliyor. Ev karanlık, bu geç saatte uyanık kimse yok. Onun karşı köşesine geçtiğimde başını sallıyor ve hemen yanındaki boşluğa vuruyor.

"Bana yakın olmaya alışsan iyi olur."

Dudaklarında orantısız bir gülümseme beliriyor ve bu gülümseme içime yerleşerek nefretin altında ikimizi de tüketmeyi bekleyen dayanılmaz bir çekim olduğunu hatırlatıyor.

Biraz mesafeyi koruyarak yaklaşıyorum. Ama o bir kolunu sırtıma doluyor ve beni rahatsız edici bir şekilde kendine doğru çekiyor. Dış uyluklarımız buluşuyor ve kalbim boğazımda dört nala atıyor.

"Artık evli olduğumuza göre, sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim."

Elimi tutup kucağına alıyor, tenimin üzerinde daireler çizerek beni ısıtıyor. Bana yaptığı şey bu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Babam İrlanda mafyasının başıdır. Yakında emekli olmayı planlıyor ve sırada ben varım."

Bana ne söylemeye çalıştığını fark ederek ağzımı kapatıyorum. "Ve bunu yapmak için evlenmen gerekiyordu..."

"Evet. Babam soyumuzu devam ettirmek konusunda çok ısrarcı ve bir eş bulmak için iki ayım vardı. Sonra seninle tanıştım ve Brody için ne kadar iyi olduğunu gördüm ve o hayatımda benim için en önemli olan kişi."

Gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor ve bana dönüp baktığında kalbim kabarıyor. Çünkü görebiliyorum... Brodyyi nasıl sevdiğini. Onu gerçekten seviyor. Onun

ıstırap, o da var.

"Yani rastgele bir kadın bulmak yerine seni seçtim." "Çok şanslıyım." Ses tonumdan alaycılık damlıyor.

Kısa bir kahkaha nefesi veriyor. "Anlıyorum. Evliliğinizi bu şekilde hayal etmemiştiniz. Muhtemelen aşık olmak ve büyük bir düğün yapmak istiyordun." Düşünceli düşünceli bakıyor. "Sana bunu verebilirim; bir düğün, bir elbise, ne istersen. Ama seni asla sevmeyeceğim. Bu benim tek şartım. Aramızdaki bu şey dostça kalacak." Gözleri dudaklarımın üzerinde dans ediyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Yani beni becermek istiyorsun. Beni hazırla-"

"Bir kereden fazla." Yüzünde bir sırıtma belirir.

"Doğru. Bir kereden fazla," diye tekrarlıyorum gözlerimi devirerek. "Ve bana aşık olmadı. Ne olacaktık yani? Çıkarları olan arkadaşlar mı?"

"Sanırım

öyle." "Ne

kadar tatlı."

"Senden hoşlanıyorum, Elara. Bu yeterli değil mi?"

Boğazımın arkasında bir acı zonkluyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi toparlamak için mücadele ediyorum çünkü Jerry'den sonra aşık olmak ve evlenmek söz konusu değildi.

Ve şimdi hayatının geri kalanını benimle geçirmeye niyetli olan bu adamın beni sevmeyi reddettiğini bilmek? Acıtıyor.

Minnettar olmalıyım. Onun sevgisini istemiyorum. Ya da şefkatini. Ondan hiçbir şey istemiyorum. Sadece özgürlüğümü istiyorum.

Ama aklımın bir köşesinde, bir zamanlar parlak bir gelecek gören o küçük kız sevilme istiyor. Onun için hayatını ortaya koyacak, onu önemseyen bir adam istiyor. Onu sevmek *isteyen birini*. Ve bu asla o olmayacak.

"Benim de sana aşık olmak gibi bir planım yok, Tynan Quinn, o yüzden bu konuda endişelenme."

Gözlerinin önünden kalp kırıklığını andıran bir şey geçer. Ama bu saçma bir düşünce.

"Kuralların üzerinden geçmeliyiz," diye devam ediyor. "Kurallar mı var?"

"Var, Bayan Hill..." Kendini tutarak gülümsüyor. "Yani Mrs. Quinn."

Kulağa bu kadar hoş gelmesinden nefret ediyorum. "Nedir onlar? Bu kurallar."

"Yeni başlayanlar için, Rogue nereye giderseniz gidin sizi takip etmeye devam edecek. Planlarınız değişirse, ona haber vermelisiniz."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

Elini cebine atıyor ve bir mücevher kutusu çıkarıyor. Gözlerim genişliyor, içinde ne olduğunu merak ediyorum. Kutuyu açtığında ince altın bir tenis bileziği çıkıyor. Kolumu kaldırıp bileğime takıyor.

"Onu asla ." Kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

"Takip cihazı var."

"Ne?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Eğer çıkarırsan haberim olur. Su geçirmez olduğu için duşta da takabilirsin."

"Beni *takip etmeyi* mi planlıyorsun?"

"Artık mafya liderinin karısısın. Evet, seni takip ediyorum. Düşmanlarım artık senin de düşmanların ve kadın olmanı umursamayacaklar. Yani bu senin korunman için, Elara." Çenemi avucunun içine aldı. "Eğer itaatsizlik , sana bir iz sürücü *takmak* zorunda kalacağım. Hangisini tercih edeceğin sana kalmış."

Bu adama bakarken, gerçekten ne kadar deli olduğuna inanamıyorum. Elini üzerimden itip öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. En azından Jerry'nin bana yaptığını yapmayacak. En azından bu var.

Ama ondan kaçmanın bir yolunu bulacağım.

Bunun sonsuza dek süreceğini düşünebilir ama benim başka planlarım var. Doğru fırsat geldiğinde, sonsuza dek ortadan kaybolacağım.

"Size yatak odamızı göstermeden önce evi gezdirmeme ne dersiniz?"

Kalkmaya başladı, ben de onu takip ettim, fazla seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Bizim yatak odamız mı? Ayrı uyuyamaz mıyız?"

"Sen benim karımsın, Elara. Seni yatağında istiyorum." Kolu etrafımda dolanıyor, beni vücuduna doğru bastırıyor.

O gözler benimkilerle aynı hizaya geliyor ve bunu yapar yapmaz, havadaki o değişim... geri dönüyor. Göğsüme çarpıyor ve bana hissettiriyor. Bana dokunduğunda ve gözlerimin içine öyle baktığında her şeyi hissediyorum.

Sanki önemliymişim gibi.

"Eğer bana aşık olmayı planlamıyorsan, birlikte mümkün olduğunca az zaman geçirmemiz daha iyi olur."

Saçının bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor, ağzı kulağımın üzerine düşüyor ve beni ürpertiyor.

Ağır, sıcak nefesler tenime çarpıyor. "Aşık olmanın bu kadar kolay olduğunu mu ?"

Tenimde gıdıklanan uyarılmanın yoğun tadını yutkunarak bastırıyorum. Derin, gürleyen kıkırdaması nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Kendini düzeltti ve elimi kendi elinin içine soktu. "Gelin, size yeni evinizi göstereyim Bayan Quinn. Bu size vermeyi planladığım şeylerin sadece başlangıcı."

Buna alışabilirim...

Hayır. Hayır. Kesinlikle yapamam.

Beni evin her yerine götürüyor, birçok yatak odasını gösteriyor.

Bir oyun odası ve bir tiyatro salonu, hatta bir kütüphane. Burada şey var.

Sonra yatak odasına geçiyoruz.

Onunla paylaşmak zorunda kalacağım.

Her gece.

Kapıyı açıyor ve beni geniş alana davet ediyor. İçeri adım attıkça kalbim daha hızlı atıyor. Ve odanın ortasındaki siyah döşemeli yatak bir şekilde daha büyük görünüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye arkamdan söyleniyor ve kollarımdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, çünkü belli ki sorundan çok daha fazlası var. Evi çok güzel.

Bu hisleri görmezden gelmeye çalışarak evin geri kalanına göz gezdiriyorum. Yatağın ayakucunda, altında tüylü bir halı olan beyaz bir sezlong duruyor. Büyük bir şömine duvarın ortasına yerleştirilmiş. Muhtemelen kışın sıcaktır.

Büyük, güçlü avuç içleri kollarıma iniyor, aşağı yukarı okşayarak beni erimiş lav haline getiriyordu.

"Umarım yatak odamızı beğenirsiniz, Bayan Quinn." Kötücül ağzını kulağımın arkasındaki boşluğa indiriyor. "Çünkü elime geçirebildiğim her an seni becermeye niyetlendiğim yer burası."

Gözle görülür bir şekilde titriyorum, onu her yerimde istiyorum.

"Seninle yatmayacağım," diye fısıldıyorum, bunun doğru olmasını isteyerek. Bu yatakta beni oradan oraya savurmasını ve hoyratça götürmesini düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum.

Onu hiçbir şekilde istememeliyim. Ama bedenim ve zihnim savaş halinde ve şu anda bedenim kazanıyor.

"Sen benim karımsın. Benim malımsın." Tek bir parmağı göğüs kafesimde gezinerek nefes nefese bir iç neden oluyor. "Yatağımı paylaşacaksın. Paylaşacaksın"

vücudunu. Ve senin her santimini sahipleneceğim."

Onun sözlerinden hoşlanmamalıyım ama yine de tek istediğim onları tekrar duymak. Bunu bana nasıl yapıyor?

"Bir varis istiyorum ve sen bana bir tane vereceksin. Babamı mutlu etmek için ihtiyacım olan tek şey bu."

"Tüm istediğin bu mu? Bir çocuk mu?" Nefes alıyorum, hala ona doğru dönmüyorum, bende uyandırdığı duygulardan korkuyorum.

"Hepsi bu kadar." Ağzı boğazımın kıvrımına düşüyor ve başım göğsüne yaslanıyor.

"Ve çocuğumuzun birbirini sevmeyen iki ebeveyni mi var?" "Hayır," dedi. "Çocuğumuzun onu seven ebeveynleri olacak."

"Ya da o."

"Evet... ya da o. Ama çocuk sahibi olmak için birbirimizi sevmek zorunda değiliz." "Ve sen isteyeceksin..."

"Sikeyim mi?" diye homurdanıyor, başparmağını çakıllı bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor. "Evet. Hem de çok." Dişleri kulak mememi ısırtıyor ve ben yasak bir inilti çıkarıyorum. "Tüm bunları daha önce belirlediğimizi sanıyordum. Ne çabuk unutuyorsun."

"Mm..." Bunun ne kadar harika hissettirdiğine engel olamıyorum.

"Sesin çok iyi gelmeye devam ediyor, erken denemeye başlayabilirim."

"Oh, Tanrım... Bebekten sonra, sen... artık bana dokunmayacaksın, değil mi?"

Lütfen bana tekrar dokun.

"Benim karım olacaksın ve bir erkeğin ihtiyaçları vardır. Başka bir yere gitmemi mi öneriyorsun?"

"Hayır." Cevap anında gelir.

"Aferin kızıma."

Onu o kadar çok istiyorum ki, bir erkek için böyle hissetmeyi aklım almıyor. Hiç kimse için böyle olmamıştım.

"Sana sadece evli kaldığımız her yıl için ödeme yapmakla kalmayacağım, aynı zamanda çocuklarımı doğurman için de ödeme yapacağım."

"Çocuklarımızdan bahsediyorsun ve sadece bir tanesine ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Evet, Bayan Quinn." Vücudum onunkine bastırılana kadar beni döndürüyor. "Ama sevişmelerimiz sonunda birden fazla çocuğumuz olabilir."

Sözleri tenimde uçuşarak her santimin uyanmasına neden oluyor.

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlıyorsun, değil mi? Lütfen bana anladığını söyle."

Başını sallıyor. "Hiçbir zaman bir eş istemedim. Hiç aklımda yoktu ama babamın başka planları vardı."

"Bu benim için de söz konusu değildi." Çenemi sıkıca avucunun içine almadan hemen önce ayaklarıma bakıyorum.

"Neden olmasın?"

Bana bakışı, sanki beni görmek istiyormuş gibi. Sanki hakkımda her şeyi bilmek istiyor. Ona her şeyi anlatmak neredeyse yeterli.

Neredeyse.

"Eski sevgilim. Benden çok şey aldı." Gözleri yarıklara dönüştü, sessiz bir öfke vardı.

"Seni incittiği için üzgünüm. Bunu ona ödeteceğim. Söz veriyorum, Elara." Başparmağı çenemin alt tarafını hafifçe okşadı.

İçim duygularla, onun koyduğu sinirlerle dolup taşıyor.

Bileğini tuttum. "Bunu söylediğin için teşekkürler ama beni hiç bulmamasını tercih ederim. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Bir esneme kaçıyor benden.

"Biraz dinlenmeye ne dersin? Geç oldu." Yorganı benim için kaldırıyor ve ben de içeri kayıyorum.

"Hangi uyuyorsun?" diye sordum.

"Kapıya yakın olan."

Ayakkabılarını çıkarıp dolaba yerleştiriyor, ardından gömleğinin düğmelerini açıyor ve kollarını çekip çıkarıyor. Tynan'ın gömleksiz halini görünce yatakta olduğuma şükrediyorum. Sekiz kas gücüne sahip kasları gösterdiğim ilgi karşısında sarsılınca kalçalarım birbirine yapışıyor.

Pencereye bakıyorum ve o bir kıkırdama çıkarıyor.

"Hayır, lütfen, bakmaya devam et. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor."

"Bakmıyordum. Yani, bakıyordum ama o şekilde değil."

Kıkırdıyor. "Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

Kalın bir şekilde yutkunarak kocama bakmaya devam ediyorum ve kalın sikinin dış hatlarını gözden kaçırmak zor.

Tamam, kesinlikle bir sorunumuz var.

Bu adamla aynı yatağı paylaşıp beni becermesine izin vermeyecekmişim gibi nasıl davranabilirim? Ve ona baktıkça, bu kadarı daha çok kabulleniyorum. Yani, onunla yatmak çok da kötü bir fikir değil. Kaşınacak bir yerim var ve o da çok istekli bir katılımcı.

Ama o seni hamile bırakmak istiyor, seni aptal.

Doğru. Tamam. Belki o kısmı unutmuşumdur.

Dolabının çekmecesini karıştırıyor, sonra bana beyaz bir tişört fırlatıyor. "Bunu giy."

Elime aldım ve ona şaşkın bir bakış attım. "Zaten pijamalarımı giydim."

"Ve ne kadar sevimli olsalar da, ileride benim kıyafetlerimi giymeni istiyorum.

Ve altına bir şey giymediğinden emin ol." Sinirlerim boğazımda düğümleniyor. "Um..."

Bana doğru ilerliyor, parmak eklemleri boğazımın kenarına düşüyor. "Eğer buysa, seni asla zorlamayacağım. Ama birbirimize alışmaya başlamamızın iyi olacağını düşünüyorum, de öyle değil mi?"

Hayır. Mesafemi korumayı tercih ederim. "Gidip banyoda üstümü değiştireceğim."

Beni serbest bırakıyor ve onun dokunuşu olmadan kendimi çıplak hissediyorum.

Aceleyle kalkıp banyoya giriyorum ve uzun, sık bir nefes alıyorum, nabzım boğazımda atıyor. Mafya lideriyle evlendim. Artık bir gangsterin karısıyım. Bunu sindirmek biraz zaman alacak.

Belki bu Jerry ve babasını korkutur. Belki onunla evlendiğimi öğrenince Quinn'lerle savaşmaktan kaçınırlar. Ya da belki ukalalaşıp mafyayla başa çıkabileceklerini düşünürler. Isaac her zaman kendini üstün görürdü, oğlu da öyle.

Kaçmak muhtemelen en iyi seçenek.

Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım ve kapıyı tamamen kapatmadığımı fark ettim.

Çatlaktan beni izlediğini görüyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda arkasını dönmüyor. Bunun yerine bakışları çıplak bedenimde geziniyor ve ben onda derin bir arzu buluyorum.

Sonra karnımdaki yara izini hatırladım. Jerry'nin bana verdiği.

Gömleğiyle saklamaya özen gösteriyorum ama er ya da geç görecek. Ona bundan bahsetmeliyim ki hazırlıklı olsun.

Boğazı sallanıyor ve bana gösterdiği ilgiden hoşlandığımı fark ediyorum. Gördüklerini beğeniyor... ama beni yara izimle de beğenecek mi, yoksa bu onu itecek mi?

Bağlantımızı kestim, tişörtü vücuduma geçirdim ve kapıyı açtım. "Bir kadını çıplakken dikizlemenin kabalık olduğuna eminim."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen herhangi bir kadın değilsin. Sen benim karımsın, Elara. Ve benden saklanamazsın."

Boynumun arkasını kavriyor, vücudundaki her sert kası fark edene kadar beni ona doğru zorluyor.

"Çok güzelsin." Başparmağı çenemde geziniyor. "Bunu her gün duymalısın ve ben de sana her fırsatta bunu söylemeyi planlıyorum."

Yüzüm ısınıyor ve izi düşüncesi aklıma geliyor. "Bilmelisin ki..."

"Ne oldu?" Yüzümü kendine doğru çekti.

"Bir yara izim var. Karnımda. Oldukça kötü, bu yüzden çirkin olduğunu düşünüyorsanız ve... bilirsiniz, ışıkları kapalı tutmak istiyorsanız-"

"Göster bana." Öfkeli sesi boğazımın kurumasına neden oluyor.

Yüzüm kızarıyor. "Ben... uh... bunun altında hiçbir şey yok ve-"

"Umurumda değil. Görmek istiyorum."

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum ve o geri çekilince gömleğimi kaldırmaya başlıyorum. Gömleğimi yukarı çekerken ona bakmayı reddediyorum, göbek deliğimin sağından başlayıp kalçama yakın karnımın alt kısmına kadar uzanan kalın dikey yara izini ortaya çıkarıyorum.

Duyulabilir nefesi beni utançla dolduruyor.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sıkılmış dişlerinin arasından tükürüyor. Gömleğimi indirdiğimde, başımı sallarken ona bakmaya cesaret ediyorum. "Siktir, Elara!" Adımı söylerken acı çekiyor.

Tanrım, sanki bana yapılan her şeyi geri almak istiyor.

Saçını bir avuç tutuyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. Ve bana dönüp baktığında, daha yumuşak.

Yüzümü iki elinin arasına alıyor. "İsmine ihtiyacım var, bebeğim. Lütfen..." Alnı benimkine düşüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Seni bu şekilde inciten kişinin hâlâ nefes aldığını bilerek bir gün daha yaşayamam."

Kollarını sıkıyorum, gözyaşlarım diken diken oluyor. "Sana söylemek istiyorum ama nerede olduğumu bilmesini istemiyorum. Kaçmak için ne kadar uğraştığımı anlamıyorsun. Sonunda ondan ve ailesinden kurtuldum ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Lütfen buna saygı göster."

"İşe yaramaz hissetmeye alışık değilim, Elara." Geriye doğru eğilir ve iç çeker. "İşe yaramazlık yapmıyorsun. Bana ihtiyacım olanı veriyorsun ve bu da

iyi bir koca ne yapar."

"Öyle mi oluyorum?" Melankolik bir gülümseme çöküyor yüzüne. "Nedense seni şimdiden hayal kırıklığına uğratmışım gibi geliyor."

"Söz veriyorum değilsin. Hadi biraz dinlenelim. Yarın işim var." Sonra aklıma geldi. "Aman Tanrım. Kıyafetlerim!"

"Adamlarım çoktan evinize geldi, her şeyi getiriyorlar. Uyandığında hepsine sahip olacaksın."

Pantolonunu çıkarıyor ve üzerinde sadece bir boxer kalıyor.

"Bunlar senin yararına." Bel kemerini çekiştiriyor. "Normalde çıplak uyurum."

Sonra beni yatağa geri çekiyor ve arkama geçiyor. Ve gitmeme izin vermek yerine, kaşıklaşana kadar beni daha sıkı tutuyor.

"İyi geceler." Lambayı kapatıyor ve omzumu öpüyor.

Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi bir dizi kısa nefes alıp verdiğini kaydediyorum.

"Tynan?"

"Hmm?" Bana daha da yaklaşıyor.

"Ben iyiyim."

Sert bir nefes veriyor, beni daha da yakın tutuyor. "Bana kalçandaki şu çiçek dövmesinden bahset."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı boyuyor. "Annem gelincikleri çok severdi. Evimizi onlarla doldururdu." Kederli bir şekilde gülüyorum. "O çiçekler onu mutlu ederdi ve onu ne kadar özölüyorsam o çiçekleri de o kadar özölüyorum. Onun bir parçası gibiydiler."

Ben devam ettikçe bana daha sıkı sarılıyor.

"Bir gün bana onunla birlikte dövme yaptırmak isteyip istemediğimi sordu, ben de tabii ki evet dedim. Böylece ikimiz de kalçalarımıza küçük kırmızı gelincik dövmesi yaptırđık."

"Özür dilerim." Başımın arkasını öpüyor ve o öpücüğün bedenimi sıcaklığa boğduğunu hissederek kirpiklerim birbirine yaklaşıyor.

"Ben de öyle. Bu dövme annemden bana kalan tek şey. Birlikte yaptığımız son şey." Gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Dövmenin yara izimin hemen yanında olmasından nefret ediyorum, yine de garip bir şekilde beni rahatlatıyor. Çünkü o gün ölebilirdim ama hâlâ hayattayım ve belki de tüm bunlar onun sayesinde. Belki de o gün beni izliyordu. Belki de hâlâ burada olmamın bir sebebi vardır.

Başka bir şey söylemiyor ama sanki acımı çok iyi anlıyormuş gibi derin bir nefes veriyor.

Ama nasıl ?

Avuçları karnımda geziniyor ve dudakları bir kez daha usulca başımın arkasına konuyor.

Ve ilk defa kendimi sakin hissediyorum, ait olduğum yer burasıymış gibi. Bu adamla.

Kollarında, ben gözlerimi kapatana kadar beni tutuyor.

Uykuya dalmak güvenli olana kadar, çünkü belki de bir kez olsun beni koruyacak bir adam buldum.

CKAPTER SL

ELARA

BİR ALARM ÇALİYOR VE GÖZLERİMİ AÇIYORUM, KAPAKLARIM AĞIRLAŞIYOR, İpeksi yumuşak çarşafların üzerinde uzuvlarımı geri yordum. Yatağa girdiğimizde neredeyse hiç uyuyamamıştım.

Yorgunluk bir kamyon gibi üzerime geliyor, yine de işi atlayamıyorum. İnleyerek yanımdaki boşluğa bakıyorum.

Sanırım çoktan gitmiş. Bir mafya patronu her gün ne yapar ki?

Duvardaki saate göre saat sabahın altısı ve bir buçuk saat içinde okulda olmam gerekiyor.

Kalktığımda komodinin üzerinde daha önce olmayan küçük bir vazo fark ediyorum ve içinde bir buket kırmızı gelincik var.

Gözlerim yaşlarla doluyor, titreyen ellerim titreyen ağızma doğru koşuyor. Yumuşak çığlıklarımın nefesimi tutamıyor gibiyim.

Bana gelincik aldı.

Her nasılsa, ben uyanmadan önce onları almayı başarmış ve sabah ilk iş olarak onları görmemi sağlamış.

Bana ne yapmaya çalışıyor? Koşup onu bulmak, kollarımı ona dolamak ve teşekkür etmek istiyorum. Çünkü bu gerçekten çok tatlıydı.

Göz yaşlarımı silerek kapıya yöneliyorum ve o sırada odanın uzak köşesinde duran fark ediyorum.

Söz verdiği gibi eşyalarımın da burada olduğundan emin oldu.

Dolabına doğru ilerliyorum, kapıyı açtığımda geniş bir alanla karşılaşıyorum. Tüm giysilerimin bir arada olduğunu fark ettiğimde elim göğsüme düşüyor.

çoktan asılmıştı, ayakkabılarım bir tarafa düzgünce dizilmişti, çok fazla ayakkabım olduğundan değil. Çok fazla koşmak istemedim.

Benim de onun kadar çok kıyafetim yok. Takım elbiseler, pantolonlar ve tişörtler renklerine göre düzenlenir.

Bütün bunları beni uyandırmadan buraya nasıl soktu? Biz uyurken adamları yatak odasında mıydı?

Bundan hoşlanmadım. Bunu ona sormam gerek. Ama önce, çiçekler için ona teşekkür etmek istiyorum.

Kıyafet ararken bir çift siyah elbise pantolonu ve bebek mavisi bir bluzda karar kılıyorum. Hafif bir makyaj yapıp parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra nihayet hazırım. Merdivenlerden inerken Ruby'nin sesini duyuyorum.

"Hadi, Bubbles. İyi bir kız ol ve önlüğümü bırak."

Tam son basamağa geldiğimde bir kahkahayı bastırıyorum ve sağımdan bana doğru kasıla kasıla geldiğini görüyorum.

"Nasıl uyudun?"

Göz göze geldiğimizde, kalbim küçük bir sıçrama yapıyor. Ve tüm bu düşünceler anında kafama hücum ediyor. Dün gece bana nasıl sarıldığını, ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Yine neden burada olduğumu unutamıyorum.

Çünkü jestleri ne kadar tatlı olursa olsun, yine de beni kaçırdı. Hala beni onunla evlenmeye zorluyor. Bunu nasıl unutabilirim?

Hizaya girip sorun yokmuş gibi davranacağımı düşünmesine izin vermeyi reddediyorum. Bana dokunması ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin.

"Bok gibi uyudum. Yatağın berbat."

Bir yalan. Tamamen bir yalan. Yatak cennet gibiydi. Keşke geri dönüp üzerinde biraz daha uyuyabilsem.

"Bunun için özür dilerim." Çenesi gerildi.

"Sorun değil." Boğazımı temizleyerek parmağımla saçımı geriye itiyorum ve saç tellerini gözümünden uzaklaştırıyorum. "Çiçekler için teşekkürler. Çok güzeller."

"Bu bir sorun değil. Annenin kendini evinde gibi hissettiğini biliyorum. Ondan bir parçayı sana getirmek istedim. Böylece belki bir gün bu ev de bir yuva gibi hissedebilir."

"Tynan..." Göğsümde duygular kabardı.

Bana bu kadar iyi davranmasını kaldıramıyorum. Mafyadaki birinden beklediğim gibi olmasını istiyorum: acımasız ve kalpsiz biri.

Ama Tynan Quinn? Onun hakkındaki tüm düşüncelerimi yerle bir ediyor. Boğazıma düğümlenen duyguları bastırıyorum. "Uyandıgımda tüm kıyafetlerimi aldığınız için de teşekkür ederim. Ama, uh..." Yüzüm kızarıyor.

"Ne oldu?" Yanağımı okşuyor.

Anında gözlerimi kapatıyorum ve içimde bir yerlerde bunun -bu her neyse- gerçek bir şey olabileceğine inanmak istiyorum.

"Bir dahaki sefere adamlarınız ben uyurken yatak odamıza girdiğinde önce beni uyandırır mısınız diye soracaktım?"

Şaşkınlık kaşlarına yerleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kıyafetlerim buraya bu şekilde geldi, değil mi? Adamlarının evdeki eşyalarını paketlediğini söylemiştin?"

"Getirdiler ama onları yatak odamıza getiren bendim." Diğer avucunu yüzüme kapatıyor, gözleri yoğun bir şekilde bakıyor. "Sen uyurken başka erkeklerin odamıza girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Karımın yatağımızda yattığını ve bu sabah uyandıgımda senin kadar güzel göründüğünü görmelerine izin vermeden önce gözlerini yakarım."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, gözleri hareketini takip ediyor. Kalçalarımın arasında baş döndürücü bir ihtiyaç yaşıyor.

Karım.

Söylediğinde kulağa çok hoş geliyor.

"Yani bütün bunları sen mi yaptın?" Dudaklarım aralandı.

Peki ya kalbim? Kaburgalarımın çarpıyor, onun cevabını bekliyor.

Başını sallıyor. "Söz verdiğim gibi yapıldığından emin olmak için senden birkaç saat önce uyandım. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım.

"Teşekkür ." Bunu o yaptı... benim için.

Neden bu kadar karmaşık bir adam? Kendisiyle evlenmem için peşime düşüp beni uyuşturan bir adamdan, annemin en sevdiği çiçekleri alan, uyandıgımda tüm eşyalarımın hazır olduğundan emin olmak için erkenden kalkan bir adama nasıl dönüştü?

Kollarını indiriyor ve bir elini benimkinin arasından geçiriyor. "İşe gitmeden önce gidip kahvaltı edelim. Kısa süre içinde gitmem gereken bir toplantı var ama ben gitmeden önce hep birlikte yemek yiyelim istiyorum."

Brody beni görür görmez gözleri parlıyor. Ruby sorgulayıcı bir şekilde aramızda bakıyor.

Tynan benim için bir tabure çekiyor ve boğazını temizleyerek kalkmama yardım ediyor. "Elara ve ben evlendik. O burada yaşayacak."

Bombayı bırakmanın yolu, kocacığım.

Ruby geri çekiliyor, Brody'nin küçük ağzı açılıyor ve şaşkınlıkla aramıza bakıyor. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan pek emin değilim.

"Tebrikler, siz ikiniz!" Ruby'nin şaşkın ifadesi ikimizi de kucaklarken mutlu bir ifadeye dönüşüyor. "Burada olduğunuz için çok heyecanlıyım." Elimi okşuyor, nezaketi gözlerinden okunuyor. "Burada işlerimi nasıl yaptığımı beğenmezseniz, bana haber verin ve bunu hemen düzeltebiliriz."

"Oh..." Elimi havaya kaldırdım. "Beni memnun etmek zor değil. Benim için endişelenme."

"Artık evin kadını sizsiniz Bayan Quinn. Siz ne dersiniz o olur."

Göz ucuyla Tynan'ın ağzının seğirdiğini görüyorum ve içimde yükselen kelebekleri kontrol etmeye çalışıyorum.

Ben tüm kahvaltı seçeneklerine bakarken o kahve makinesine yönelip iki fincan hazırlıyor: pastırma, yumurta, krep ve kekler.

Demek zenginler böyle yaşıyor.

Ruby, "Şimdi siz kahvaltınızın tadını çıkarın," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa koridorun sonundaki çamaşır odasında olacağım."

"Bizimle yemeyecek misin?"

"Oh, hayır. Yemek yaparken yedim. Ama hepiniz afiyet olsun."

Tynan bana bir tabak hazırlayıp kendi tabağını yanıma oturtmadan hemen önce önüme bırakırken o odadan dışarı fırlıyor. "Burada yaşıyor, yani onu çok göreceksin."

"İyi birine benziyor. Sizin için çalışmak gibi bir talihsizliğe nasıl sahip oldu?"

"Komiksin." Kaşlarını kaldırıyor. "Onunla bir otelde anlaşma yaparken tanıştım ve ona ne kadar kötü davranıldığını gördüm. Ben de ona bir iş teklif ettim, o da kabul etti. Bu beş yıl önceydi."

"Ailesi var mı?"

Başını sallıyor. "Tek oğlu orduda öldü ve kocası da yıllar önce vefat etti."

"Bu çok üzücü," diye

fısıldadım. "Artık onun

ailesi biziz." "Bunu

görebiliyorum."

Brody şişkin gözlerle bize bakmaya devam ediyor, sanki buna gerçekten inanamıyormuş gibi. Onu suçlamıyorum, çünkü ben de inanamıyorum.

"Bu senin için kafa karıştırıcı olmalı," diyorum ona. "Ama söz , hâlâ senin öğretmeninin olacağım. Sadece burada yaşıyor olacağım."

"Doğru," diye araya giriyor Tynan. "Eminim Bayan Quinn'e sahip olmaktan hoşlanacaksın-" Kıkırdıyor. "Yani Bayan Quinn'in okuldan sonra tek başına olması."

"Ama..." Ona doğru dönüyorum ve zavallı -muhtemelen kafası karışmış- Brody'ye bakmadan önce gözlerimi kısıyorum. "Okulda hâlâ Bayan Hill olacağım."

"Şimdilik," diyor ve yemin ederim gözüne bir çatal yemek üzereyim.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Brody'ye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Harika. Şimdi hep birlikte yiyelim," diye ekliyor Tynan.

Ağzıma biraz domuz pastırması atmak için kendimi zorluyorum ve dilime değer değmez hafifçe inliyorum. Bunun şimdiye kadar tattığım en iyi pastırma parçası olduğunu itiraf etmeliyim.

"Güzel, biliyorum. Ruby buralardaki en iyi aşçıdır." Pantolonunun cebine uzanmadan önce kahvesinden bir yudum alır. "Gitmeden önce sana bunu vermeyi neredeyse unuttuyordum."

Bana bir kredi kartı uzattı.

Boş boş baktım.

"Bu bir kredi kartı. Bomba değil." "Neden bana veriyorsun?" "Kullanmak için mi?"

"O hesabı benim için çoktan açtın. Artık senin paranı istemiyorum, Tynan." Fısıltıyla devam etmeden önce meraklı Brody'ye bakıyorum. "Çiçekler, giysiler ve kartlar için minnettarım. Ama beni parayla satın alamazsın. Bu işe yaramaz. Ben o kadın değilim."

Nankörlük mü ediyorum?

Seni onunla evlenmeye zorladı! Tabii ki evlenmeyeceksin!

İnliyor. "Tanrı aşkına, Elara. Deniyorum, tamam mı? Mutlu olmanı istiyorum. Seni sevmeyeceğimi söylemiş olmam seninle ilgilenmek istemediğim anlamına gelmiyor ve bu da bunu yapabilmemin sadece bir yolu." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece şu lanet kartı al. Hesabına yatırdığım para senin biriktirmen için."

Önüne koydu. "Bunun bir sınırı yok. Bir günde beş yüzün üzerinde harcama yapmazsan, bankam beni aramaz bile, bu yüzden kendin için, büyükannen ve büyükbaban için ne istersen al. Neye ihtiyacın varsa."

"Beş yüz dolar mı? Neden o kadar harcamam gereksin ki?"

Bana zaten büyükbabamın ev masraflarını karşılayacak kadar para veriyor. Artık büyükannemin evini de kolayca ödeyebilirim. Onun kredi kartına ihtiyacım yok.

Gülüyor. "Beş yüz bin, bebeğim."

Neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Ah, eminim ki asla harcama yapmam gerekmeyecek o kadar. Asla."

"Eğer yaparsan, haberim olur." Ağzı kıvrılıyor ve Tanrım, çok seksi. Özellikle de böyle gülümsediğinde.

Onu sırtımdan atmak için kartı alıyorum ve cüzdanıma yerleştiriyorum. İçimi çekerek tabağıma bakıyorum ve Brody'nin duymaması için ses tonumu alçaltarak ona doğru eğiliyorum.

"Tekrar düşünme şansınız var mı?" "Neyi tekrar düşünmek?"

"Bu!" Elimle aramızda bir işaret yapıyorum. "Lütfen, Tynan," diye yalvarıyorum varlığımın her zerresiyle, ağzımı kulağına yaklaştırarak. "Senin karın olamam. Bunu yapamam."

Bir parça pastırma kesip ağzına atıyor ve bana kayıtsızca bakıyor. Brody'nin önünde bunlardan hiç bahsetmemem gerektiğini biliyorum ama çaresizim. Beni bırakmasına ihtiyacım var. Bu çılgınlığı sonsuza dek durdurması için.

"Yemeğin soğumadan ye." Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi davranmaya devam ediyor ve bu beni daha da öfkeliyor.

Tabağını geri iterek ayağa kalkıyor ve Brody'nin başının üstüne bir öpücük konduruyor. "Okuldan sonra görüşürüz, dostum." Bana hızlıca bir bakış attı. "Onu okula götürebilir misin?"

Başımı salladım.

"Teşekkürler. Ve

Elara?" "Evet?"

"Şu anda dünyanın sonu gibi göründüğünü biliyorum ama göreceksin. O kadar da kötü olmayacak."

Sonra da ruhumu acı içinde ve yaralı bırakarak çekip gidiyor. Çünkü istediğim bu değil ve onun değil gibi görünüyor. Ve bunun için onu affedemem.

CHAPTER ss

TVNAN

ELARA'NIN BUNUNLA SAVAŞMAMASINI BEKLEMİYORDUM. ONUN POZİSYONUNDAKİ HERKES

olur. Ona zaman vermeliyim. Bunu biliyorum. Ve şanslıyız ki, dünya kadar zamanımız var. Tek ihtiyacım olan evlenmekti ve şimdi babamın koltuğu benim olacak.

Onu neden önemsedığimi ya da onun mutluluğu için neden bu kadar uğraştığımı bile bilmiyorum. Bir kadının mutluluğu benim için ne zaman önemli oldu ki? Evet, o benim karım ama ben öyle olmasını istediğim için değil.

O bir için bir araç. Hepsi bu.

Telefonu elime alıp, kişisel alışverişçimi aradım.

İlk çılmada cevap veriyor. "Efendim? Nasıl yardımcı olabilirim?" "Yeni bir yatağa ihtiyacım var. En . Yumuşak.

Rahat." "Ama efendim, sizde zaten var."

"O zaman bana bir tane daha getir. Ve bunu bugün yap. Anladın mı?" "Evet, elbette. Neye ihtiyacın varsa."

Telefonu kapattım ve elimi yüzümde gezdirdim. Elara'nın bana yatağımızda rahat olmadığını söylemesi hoşuma gitmemişti. Umarım bu gece daha iyi uyur.

Bir telefon daha ediyorum, bu kez tavsiye almak için kız kardeşim Iseult'yu arıyorum. Güne böyle başlamak istemezdim ama ailemin geri kalanına evli olduğumu söylemeye başlamam gerekiyor.

"Hey, ağabey. Senin için ne yapabilirim?"

Nefesimi verirken, ona sorduğuma pişman olacağımı biliyorum. Yine de bunun için gidebileceğim tek kişi o.

"Boston'da kadınlar için en iyi üst düzey giyim mağazaları hangileridir?"
Moda dünyasında pek çok kişi tanıyoruz ama bugünlerde kadınların ne giydiğini takip .

Bir kahkaha patlattı. "İşte bu, senin ağzından duyacağımı hiç düşünmediğim bir soru."

"Kapa çeneni ve bana söyle, olur mu?"

"Neden?" Sesi titriyor. "Benden sakladığın gizli bir kız arkadaşın mı var?"

Hayal kırıklığı içinde

inliyorum. "Hayır."

"Anlamıştım."

"Benim bir karım var."

Sessizlik. Tam ve mutlak sessizlik.

"Um, ne? Bana şaka mı yapıyorsun? Çünkü bu aptalca bir şaka."

"Şaka değil. Dün gece evlendim."

Bir kahkaha atar. "Özür dilerim. Bir saniye geri alalım. Biriyle evlendin ve ben davet edilmedim mi? Babamın haberi var mı? O da kim?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "O bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ama bu gece öğrenecek. Akşam yemeğine gelmesi için ona daha önce mesaj attım. Sonra da Eriu'ya mesaj atmayı planlıyordum. Mesajın muhtemelen kaybolmuştur."

"Ha-ha," diye alay ediyor. "Peki, kim bu kadın?" "Brody'nin öğretmeni."

"Kahretsin... Seninle evlendi mi? İsteyerek mi?"

"Mmm. Tam olarak değil. İçeri zorla girdim, onu kaçırdım ve benimle evlenmeye zorladım. Yine de bir rahip buldum."

"Aww," diye alaycı bir şekilde fışkırıyor. "*Çok* romantiksin." "Kapa çeneni, Iz."

"Seni henüz öldürmemiş şaşırdım. Şimdiye kadar öldürmüş olurdum." "O sen değilsin."

"Bunu değiştirebilirim. Sadece bana onunla beş dakika ver." Yüzündeki sırıtışı görebiliyorum.

"Anlaşılabilir bir şekilde benden nefret ediyor ama ikimizin de buna ihtiyacı vardı."

"Bundan emin misin? Görünüşe göre buna ihtiyacı olan sensin ve onu kullanıyorsun. Hiç hoş değil, kardeşim. Hiç hoş değil."

", bitti, yani..." Her konuda haklı olduğunu bilerek içimi çektim. Elara'ya onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı. "Bunu sadece kendim için yapmadım. Brody için de yaptım. Ondan hoşlanıyor. Onu gülümsetiyor, Iseult. Bunu hayal edebiliyor musun? Ya onu konuşturacak anahtar oysa?"

Sessizliği geri geliyor, ama sadece bir anlığına. "Böyle bir evlilik yapıp onun mutlu olmasını bekleyemezsin."

"Denemek istiyorum."

"Boku yemişsin. Ama yine de seni seviyorum." Gülüyor. "Mağazalara gelince, önce bana onun tarzından bahset."

"Bilmiyorum amına koyayım. Şık giyiniyor. Bilirsin, bluzlar ve diz boyu etekler. Yani, bir okulda çalışıyor. Çalışmadığı zamanlarda onu kot pantolon ve atletle gördüm. Öyle gösterişli falan değil."

"Tamam, ben Carolina Herrera'yı denerdim. Vera'yı ara." "Teşekkürler. Bir randevu ayarlayacağım."

"Bu gece onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Eriu ve Devlin'le birlikte arabayla geleceğiz." "Beni utandırma yeter."

"Kız kardeşler bunun içindir. Oh, ve tebrikler. Sakın etme."

Tüm ailemin yanında olmaktan ve soracakları tüm sorulardan şimdiden korkarken görüşmeyi sonlandırıyor.

ELARA

Bütün gün okuldayken tek düşünebildiğim elimdeki bu yüzük ve bunun geleceğim için ne anlama geldiği.

Tynan gibi bir adamdan nasıl kaçacağım, özellikle de Rogue peşimdeyken?

Kalmak bir seçenek değil ama hemen de gidemem. Bu hayatı kabul ettiğimi düşünmesine ihtiyacım var. Gardını indirene kadar.

Çünkü böyle biri her zaman kendisinde olduğunu varsayar.

Gerçi ben de aynı derecede kötü adamlardan kaçtım ve bunu anlatacak kadar yaşadım.

Tüm çocukları gönderdikten sonra Brody'yi yanıma alıyorum ve Tynan'ın sedanına yerleştirdiği araba koltuğuna oturtuyorum.

Müdürle evliliğim hakkında konuştum ve benim adıma mutlu oldu, bu garipti çünkü yemin ederim okuldaki son günüme girdiğimi düşünüyordum.

Rogue aracıma yaklaşıyor, yüz ifadesi her zamanki gibi gergin. "Hanımefendi, Bay Quinn aradı ve bugün sizi alışverişe götüreceğimi söyledi."

"O ne? Neden?"

Zaten her var. Başka neye ihtiyacım var? Belki biraz daha iç çamaşırı...

"Bilmiyorum. Onu arayalım mı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. "Hayır, sorun değil." Brody'ye bakıyorum. "Alışverişe gidiyoruz, dostum. Heyecan verici değil mi?"

Omuz silkiyor. Temelde alışveriş konusunda nasıl hissettiğimi anlatıyor. İnternette bir şeyler almayı ve beğenmediklerimi iade etmeyi tercih ediyorum.

"Beni takip edebilirsiniz

hanımefendi." "Tamam. Evet, tabii."

Sürücü tarafına geçip emniyet kemerimi takıyorum ve Rogue'un peşinden gitmeden önce aynamı düzeltiyorum. Muhtemelen ona nereye gittiğimizi sormalıyım ama benim için fark etmez. Sadece birkaç şey alacağım ve işim bitecek.

İşaretlenmemiş bir depo binasında durduğunda endişeleniyorum.

Bu da ne böyle? Burası bir mağaza değil. Bu çok açık.

Önce o iniyor, ben de camımı açıyorum.

"Neredeyiz, Rogue?"

"Burası Bay Quinn'e ait ticari bir bina. Mağaza sahibinden tüm kıyafetlerini denemeniz için buraya getirmesini istedi."

"Oh... Hangi mağaza olduğunu söyledi mi?"

"Carolina Herrera, sanırım. Umarım doğru telaffuz etmişimdir."

Ağzım açık kalıyor ve şaşkınlığımı yutkunarak bastırıyorum. "Onunla konuşmam için bana bir dakika verir misiniz lütfen?"

"Acele etmeyin hanımefendi."

Hemen onu aradım ve hemen cevap verdi. "Mağazaya gittin mi?"

"Karanlık görünümlü bir depodan mı bahsediyorsun? Evet,

buradayım." "Neden kızgın gibisin?"

"Çünkü," diye fısıldıyorum. "Sana bir şeylere ihtiyacım olmadığını söyledim, Tynan. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Bu eşyaların ne kadar tuttuğunu tahmin edebiliyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Anlamıyor gibisin. Sen artık benim karımsın. Bunun sadece benim için değil, dış dünya için de bir anlamı var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, rolüne uygun giyinmen ve rolünü oynaman gerektiği anlamına geliyor. Anladınız mı?"

Kendime bakıyorum. "Kıyafetlerimde bir sorun mu var?" "Hayır, bebeğim. Kıyafetlerini beğendim. Aslında, gördüklerimden sonra Ama toplum içindeyken ya da sosyal etkinliklerde, diğer kadınlar tasarımcı kıyafetleri giyerken, seninle ilgilendüşünmelerini istemiyorum."

Alay ediyorum. "Ne düşündükleri umurumda değil. Ama olsun, hiçbir konuda fazla söz hakkım olmadığı için senin oyununu oynayacağım, öyle görünüyor."

İnliyor. "Elbette istiyorsun, Elara. Ama biraz vermek zorundasın. Artık böyle."

"Tamam. Gidip bir ton paranızı harcayacağım." "*Bizim paramız*. Brody nasıl?"

"O kesinlikle iyi. Alışveriş konusunda en az kadar heyecanlı."

Alaycı olduğumu bildiği için kıkırdıyor. "Pekâlâ, keyfine bakmaya çalış. Evde görüşürüz. Unutmadan, bu akşam ailemle tanışacaksın."

"Harika! Büyük, mutlu bir aile. Ne kadar heyecan verici."

"İşte hoşuma giden o alıngan ağız. Seni sevecekler, merak etme."

"Beni sevmeleri konusunda endişelenmiyorum. Asıl soru benim onları sevip sevmeyeceğim."

"Sanırım öğreneceğiz. Alışverişte iyi eğlenceler." Sesi boğuklaşıyor. "Ne aldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve bu şekilde konuştuğumuzda, sanki gerçek bir ilişkimiz varmış gibi hissediyoruz.

"Gitmem gerek." Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum, tüm duygularım bastırıyor: ondan nefret ediyorum, ondan hoşlanıyorum, onu istiyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara. Ne zaman istersen." Sonra hat kesiliyor. "Tamam, Brody, içeri gireceğiz gibi görünüyor."

O emniyet kemerini çözüp dışarı atlarken ben de inip kapımı kapattım.

"Benimle geldiğin için teşekkürler. Benimle gelseydin kesinlikle eğlenemezdin.

burada değildi."

Küçük gülümsemesi büyür.

", gidelim." Sırıttıyorum, elini tutuyorum ve bizi binanın içine götüren Rogue'a doğru yürüyorum.

"Merhaba!" Ellili yaşlarda yaşlı bir kadın beni selamlıyor.

Muhtemelen benim haftalık maaşımdan daha pahalı olan beyaz bir bluz giymiş, sarışın, yüksek kültürlü kadınlardan birine benziyor.

saçları mükemmel bir topuzla sarılmış.

"Ben Vera, siz de Bayan Quinn olmalısınız. Benim için bir zevk!" Ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve yüzümün iki yanını öpüyor.

"Teşekkürler. Ben de memnun oldum." Parlak mermer zeminli, tepesinde pırıl pırıl bir avize olan ve etrafımızda giysi, çanta ve ayakkabı rafları bulunan geniş alana göz gezdiriyorum.

"Bay Quinn'in isteği üzerine geniş bir ürün yelpazesi hazırladık. Soyunma odasında sizi bekleyen parçalardan bazılarını size gösterebilmem için beni takip edebilirsiniz."

"Elbette." Rogue'un yanında oturan Brody'ye bakıyorum. "Ben ona göz kulak olurum hanımefendi. Merak etmeyin."

"Bir saniye içinde çıkacağım, tamam mı dostum?" Brody biraz üzgün görünerek başını sallar.

Kalbim sıkışıyor. Onu bırakmaktan nefret ediyorum ama Rogue ve Tynan için çalışıyor, bu yüzden emin ellerde olduğunu biliyorum.

Beni oraya geri götürdüğünde, küçük bir giyinme odası bulmayı umuyorum; bunun yerine kocaman, beni bekleyen bir sürü kıyafet var.

"Bay Quinn sadece iş kıyafetlerine değil, gündelik ve gece kıyafetlerine de ihtiyacınız olacağını söyledi." Uzun siyah ipek bir elbise aldı.

Fiyat etiketine bile istemiyorum ama yine de kendimi onu alırken buluyorum.

Lanet olsun.

\$9,990.

Yani yuvarlayabilirlerdi. Tek bir elbise için on bin dolar mı? O kadar parayı düşünemiyorum bile.

Bana endişeli bir bakış attı. "Bu ürün yelpazesindeki hiçbir şeyi beğenmediysen, deneyebileceğin daha pek çok ürünü var."

"Oh..." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "değil. Sadece tüm alışkın değilim."

Ağzı gergin bir çizgi oluşturuyor. "Anlaşılabilir, ama sen şanslı bir kızsın. Şimdi neden şeyler denemeye başlamıyorsun, hmm?" "Tamam, tabii. Teşekkürler."

Ben etrafımda asılı duran kıyafetlere bakarken o çıkıp kapıyı kapatıyor.

Annem hiç tasarımcı giymedi, ben de giymedim. Giydiğin bir şey için kadar çok para harcamanın her zaman çılgınca olduğunu düşünmüşümdür, ama şimdi güzel parçalara bakınca onları istemekten kendimi alamıyorum. Bu beni ne yapar?

Kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum ve iş için mükemmel olacak siyah bir kalem elbisenin içine kayıyorum. Fiyat etiketine baktığımda nabzım hızlanıyor.

İki bin dolar. Bir elbise için. Yani, 10 binden iyidir, ama yine de...

Bu kadar parayla çok iyi şeyler yapılabilir. Bunları aldığım için kendimi neredeyse bencil hissediyorum.

Giyip aynada kendime baktığım zaman hariç... çok güzel. Yerde diğer on çift ayakkabının yanında bir çift çıplak topuklu ayakkabı duruyor ve soyunma odasından çıkmadan önce onları giyiyorum.

"Vay canına!" Vera fişkırıyor. "Şu bak!"

Bu sefer yalnız değil. Diğer iki mağaza temsilcisi de yanında duruyor. Ama bir tanesi... Benden hoşlanmışa benzemiyor, eğer kaşları çatıksa o başka.

"Teşekkür ederim." Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Bunu kesinlikle alacağım."

"Harika!"

"Bana gerçekten banyonun nerede olduğunu gösterecek misin?"

Muhtemelen kirlletmeden önce bu elbiseyi çıkarmalıyım ama bekleyebileceğimi sanmıyorum.

"Tabii ki! Sadece odayı geç ve sağa dön."

"Teşekkürler." Kadınlar benimkinin yanındaki soyunma odasına girerken ben de o yöne doğru ilerliyorum.

El çantamı unuttuğumu fark edip, konuştuklarını duyunca bir adım geri çekiliyorum.

Kadınlardan biri diğerine, "Onda ne bulduğunu hiç anlamıyorum," diyor. "Yani, o kadar güzel bile değil."

Bir diğeri gülüyor. "Seni çevirdiği için kıskanıyorsun."

Vera, "Hanımlar, onun kiminle evlenmeyi seçtiği bizi ilgilendirmez," dedi. "Yine de sana katılıyorum hayatım. Onun özel biri olduğunu sanmıyorum. En azından Tynan gibi biri için. Belli ki onunla para için evlenmiş, ama neden onu seçtiğini anlayamıyorum."

"Belki de yatak odasında iyidir."

Hepsi gülüyor ve yüzüm ısınıyor.

Kadınlardan biri kıs kıs güler. "Belki de aptalın tekidir. Bana sahip olabilirdi ama ona mı razı oldu? Tanrım!"

"Tatlım, aralarındaki ilişkinin uzun süreceğinden şüpheliyim. O zaman sen de şansını deneyebilirsin. Hep aynı etkinliklere katılıyoruz. Eminim onu baştan çıkarabilirsin."

Öfke içime yayılıyor ve yaklaştığımı duymalarını isteyerek ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Artık bu elbiseyle ya da sundukları herhangi bir şeyle ilgilenmiyorum.

Ayak seslerimi fark ettiklerinde odadan dışarı fırlıyorlar. Vera'nın yüzü sürdüğü ruj kadar kızarıyor. Ben ellerimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışırken o boğazını temizliyor.

Tynan ve benim hakkımda bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ederler?

"İşte buradasın." Vera şakağını kaşıyor. "Bize ihtiyacın olduğunda burada olacağız."

Ağzımın kenarı kalkıyor, gözlerim kısılıyor. "Aslında artık bu kıyafetlerin hiçbirini beğenmediğime karar verdim. Ama bu elbiseyi ve ayakkabıları saklayacağım."

Vera'nın kaşları havaya kalktı. "Tek istediğin bu mu? Ama denemeniz için sıraya dizilmiş bir sürü harika ürünümüz var."

Ona doğru yaklaşıyorum, neredeyse yüz yüze geliyoruz ve daha önce kaşlarını çatan o genç kadın, kocamı isteyen kadın... şimdi dehşete düşmüş görünüyor.

Vera'ya sert bir bakışla bakıyorum. "Benim gibi birinin harika giysilerinizi lekelemesini istemem." Yüzü soldu. "Görünüşe göre sizi duyamayacağımı düşündüğünüzde konuşacak çok şeyiniz varmış."

"Ben... ben... ben çok üzgünüm, Bayan Quinn! Lütfen bizi affedin. Kızım, Bay Quinn'in onu istememesini kışkırdı ve-"

"Anne!"

"Sen sus. Yeterince zarar verdin."

"Sahte özürlerinle ilgilenmiyorum," diyorum ona. "Şimdi gidiyorum ve benden tek kuruş bile almayacaksın."

Kolumu tuttu. "Lütfen Bay Quinn'e bundan bahsetme!"

Gülüyorum, elini üzerimden atıyorum.

"Lütfen. Ne istersen yaparım."

"Cehenneme gitmeye ne dersin?" Soyunma odasından eşyalarımı alıp Rogue ve Brody'ye doğru yöneliyorum, kalp atışlarım göğsümde patlıyor.

Rogue yüz ifademi görünce sırtını dikleştiriyor, gözleri kısılıyor ve arkamdaki kadınlara bakıyor. "Ne oldu?"

"Pek bir şey yok." Çenemi kaldırıyorum ve sözlerinin hiçbir gücü yokmuş gibi davranıyorum ama bu bir yalan. "Tuvalette olduğumu düşündükleri sırada bana hakaret ediyorlardı. Sadece gitmek istiyorum."

Çenesinde bir kas esniyor. "Hadi gidelim."

Onlara ters ters bakan Brody'nin elini tutuyorum ve eğer kalbim onu zaten sevmiyorsa, bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

O kadınların beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyorum, ama onlar beni böyle mi görüyor? Çirkin bir servet avcısı mı? Çirkin olduğumu düşündüğümde değil, ama sözleri yine de acıtıyor.

Dönüş yolculuğu boyunca, söylediklerini aklımdan çıkarmaya çalıştım ve bu gece Tynan'ın ailesiyle tanışmaya hazırlanmaya odaklandım.

Onlar da mı beni böyle görecekler?

CKAPTER 3s

TVNAN

ROGUE AZ ÖNCE DEPOYA VARDIKLARINI MESAJ ATTI. BIRAKIYORUM.

tam kardeşlerim içeri girerken masamdaki telefonu açtım. "Selam. N'aber?" Fionn kanepeye yerleşti.

"Burada ne işimiz var?" Cillian onun yanında yerini alır.

"Elara'ya daha derin bir dalış yapmanı istiyorum."

"Neden?" Fionn sorar.

"Elara onun gerçek adı değil. Evelyn Connors. Neyden ve neden kaçtığını bilmem gerek. Ailesini, büyükanne ve büyükbabasını, arkadaşlarını araştırın. Bulabildiğin herkesi. Sanırım New Jersey'den. O yüzden oradan başla."

"Bir şeylere bulaştığını mı düşünüyorsun?" Cillian dirseklerini dizlerinin üzerine koyar.

"Umarım öyle değildir." Altın yüzüğümü yüzük parmağında döndürüyorum. "Bu arada, bu akşam yemeğe geliyorsun."

"Öyle miyiz?" Fionn deriye yaslanıyor.

"Herkes evli olduğumu söylemeliyim," diye mırıldandım.

Cillian kıkırdar. "Bu konuda o kadar heyecanlı görünme. Bu iyi bir şey. Artık babam seni rahat bırakabilir."

"Doğru... Ta ki beni başka bir konuda rahatsız etmeye başlayana kadar."

"Ben kendi adıma baldızımı tanımak için sabırsızlanıyorum." Fionn sırtıyor. "Şimdiye kadar hakkında topladığımız fotoğraflardan ve diğer şeylerden onu zaten tanıyor gibiyim."

"Evet, ve asla sağla."

"Yapmayacak. Ama dinle, neden Grant'ten de onu araştırmasını istemiyorsun?"

O her şeyi bulabilir."

Bunu düşündüm. Grant Westfield, Iseult'un kocası Gio Marino'nun bir arkadaşı. Etraftaki en iyi hacker. Ayrıca şu anda piyasadaki en popüler cep telefonunu ve bellek çipleri gibi diğer bazı teknoloji ürünlerini yaratan Westfield Enterprises'ın sahibi olması da ona zarar vermiyor. Şirketi aynı zamanda yapay zeka ile de çok yakından ilgileniyor. Her şeye erişimi var. Ve bunların yasal değil. Söylentilere göre lisedeyken CIA'in veri tabanını hacklemiş. O lanet bir dahi. Aile dışından birini bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum ama yardımı dokunabilir.

"Bu iyi bir fikir. Bunu yapacağım. Yine de sizin de onu araştırmanızı istiyorum. Bunu bizim bilgi işlem elemanlarına aktarmayın. Kimsenin onun hakkında bir şey bilmesini istemiyorum."

Telefonum çaldığında ikisi de başını salladı ve arayan numarada Rogue'u buldum.

KI

M "Evet? Her şey yolunda mı?"

LI "Hayır, efendim. Az önce dükkandan çıktık. Görünüşe göre, kadınlar

K.

duymadığını düşünürken. Çok üzgün."

"Onlar *ne*?" Parmaklarım yanımda kıvrılıyor. "Ne söylediler?" "Bana söylemedi."

"Eve gidiyorum." Telefonu kapattım, o kadınların boğazını parçalamaya hazırdım.

Vera, Boston'daki Carolina Herrera mağazasının sahibi. Ailemi yıllardır tanır. Ve karıma hakaret etme cüretini mi gösteriyor?

"Benim için bir şey yapmanızı istiyorum," diyorum hemen kardeşlerime, o kadının yaptığına pişman olacağını bilerek.

Adresi yazıyorum ve talimatları veriyorum. Fionn sırtıyor.

Bunun için yaşıyor.

"O ne yaptı?"

"Karımı incitti."

"Kaza gibi mi görünmeli?" Başımı salladım.

"Bu işi halledeceğiz." Cillian kalkmaya başlar.

Vera, benim olanla oynadığında ne olacağına dair çok zor bir ders almak üzere.

ELARA

Garaj yoluna geldiğimizde, Tynan'ın cipini çoktan orada buluyorum. Evde mi? Bu çok garip.

Brody yanımdayken fuayeye giriyorum ve onu volta atarken buluyorum. Bizi görür görmez ileri atıldı.

"İyi misin?" Boynumun yan tarafını tutuyor, başparmağı çenemi yukarı kaldırıyor. Endişesi yüzünün her santimini dolduruyor.

"Evet, ben iyiyim. Neden?" Onun dokunuşuyla nabzım daha yüksek atıyor. "Rogue söyledi."

"Ah, şu." Kalbim, sözleri kalbime bıçak saplanmış gibi çarparken, onun endişesini geçiştiriyorum. Ama bunun beni incittiğini bilmesini istemiyorum. "Ben iyiyim. Sadece müşterilerine böyle davranıyorlarsa onlara iş vermek istemedim."

"Brody..." Saçlarını karıştırır. "Neden gidip Ruby'yi mutfakta görmüyorsun? Yemekten önce sana atıştırmalık bir şeyler hazırladı."

Başını sallıyor ve beni endişeli kocamla yalnız bırakarak aceleyle uzaklaşmadan önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor.

Önemsiyormuş gibi davranması çok garip bir duygu. Daha önce hiç bir erkek bunu yapmamıştı.

"Elara, bana bak." Yüzümü iki elinin arasına aldı. "Ne söylediler? Bilmem gerek."

Bir an için gözlerimi kapadım ve bileğine tutundum. "Sadece bende ne gördüğünü bilmediklerini, muhtemelen bir servet avcısı olduğumu ve senin için çok itici olduğumu. Kör olman gerektiğini ve Vera'nın kızının seni nasıl baştan çıkarması gerektiğini."

"Kızı mı? Ne şaka ama." Öfkesi gözbebeklerinde kıvılcımlanıyor, kaynıyor ve ölümcül. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunun farkındasın, değil mi? Bunu öylesine söylemiyorum."

Midem sıkışıyor ama omuz silkiyorum, duygularım gözlerimi kaplıyor.

"Söyle, Elara." Başparmakları yanaklarımda geziniyor. "Çünkü bunu bilmene ve kabul etmene ihtiyacım var. Sen çok güzelsin."

Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarımı boyuyor.

"Tamam, evet, ben güzelim." Ağzı benimkine yaklaştığında kalbim daha hızlı çarpıyor.

"Çok güzelsin." Vücudu yaklaşıyor, beni kapıya doğru itiyor. "Senden daha iyisini asla yapamazdım."

Dudakları boğazıma düşüyor, ben soluk soluğa kalırken parmaklarım saçlarını karıştırıyor, o da şiddetli nabzımın üzerine öpücükler bırakıyor.

"Tynan... birileri içeri girebilecekken bunu yapmamalıyız."

Bir hırıltı odaya yayılır. "Bırak onları." Elbisemin eteğinden tutup yukarı doğru çekmeye başladı. "Bunu sevdim. Daha fazlasını almalıyız."

"Gitmeden önce aldığım tek şey bu. Ve bir kuruş bile ödemedim." Parmağı pamuklu tangamın içine girip onu kenara iterken inleyerek sırtıyorum.

Bir parmağını içime sokarken gururlu bir sırıtışla aç gözlerle bana bakıyor ve gözlerimin geri dönmesine neden oluyor. "İşte böyle, bebeğim. Sana dokunmama izin ver."

Sonra içime giriyor, daha derine ve daha derine, ama her şeyi hissetmem için yeterince yavaş.

"Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum, küçük yılan. Ben içindeyken kendini kaybetmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler, ağrıyan merkezime zonklayan bir nabız gönderiyor.

İçgüdüsel olarak, elim kalın boyunun etrafını sarıyor ve pantolonunun içinden bir şey hissediyorum...

"Bunlar..." Gözlerim büyüyor.

"Eğer piercingli olup olmadığımı merak ediyorsan, evet, öyleyim." Kıkır kıkır gülüyor. "Ve her birini almanı izlemekten zevk alacağım."

"Oh, Tanrım..."

Parmakları aceleci bir ritimle girip çıkarken, diğer avucu boğazıma dolanıyor ve aldığım her nefes onun izniyle olana kadar sıkıyor.

"Beni delirtiyorsun, Elara. Çok delirtiyorsun," diye kulağıma doğru homurdanıyor ve ben alevler içinde kalıyorum.

Homurtuları, içime girme şekli, bana sahip olduğunda ve bedenimi sadece onun yapabileceği şekilde kontrol ettiğinde bana verdiği his... Buna doyamıyorum.

Boğazıma sarılan o el her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

"Seni ters çevirmek ve bu duvara yaslayıp sıkmek istiyorum. Ama yapmayacağım." Parmak uçları boynumun derinliklerine doğru sıkıyor. "Sen isteyene kadar olmaz."

"Peki ya hiç yapamazsam?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Kıkırdaması serttir, kendi uyarılmışlığıyla kaplanmış. "Oh, yapacaksın, bebeğim.

O gün için sabırsızlanıyorum."

Başparmağı klitorisimle oynadığında, zevk çok güçlü hale geliyor ve kendimi inlemekten alıkoyamıyorum, hava arzumla doluyor.

Rogue'un kapının hemen dışındaki muhafızlardan biriyle konuştuğunu kaydedebiliyorum, Ruby'nin mutfakta Brody'ye bir şeyler söylediğini duyabiliyorum. Herhangi biri içeri girip bizi bu halde bulabilir.

Ama kendimi durduramıyorum, iniltilerim coşkuyla damlıyor. Parmaklarını hafifçe dışarı çıkarıyor, sonra yarı yolda geri sokuyor, beni en işkenceli şekilde kenara çekiyor.

Çıkardığım sesler yükselmeye başlayınca avucunu ağzıma kapatıyor ve sırtıyor.

"Yatak odamıza geçtiğimizde, adımı istediğin kadar yüksek sesle haykırmana izin vereceğim, ama şimdi iyi bir kız ol ve sessiz kal."

Bakışları benimkilerle aynı hızadayken, titreyip inleyene ve adını haykırmamak için avucunu ısırana kadar sert ve derin bir şekilde içime pistonlar sokuyor.

Durmuyor, beni parçalara ayırırken kapıya karşı tutsak tutuyor, bitmek bilmeyen salıverilmem daha sabit bir ritme gelene kadar üzerimden akıyor.

İçimden kayarak çıkarken, ağzımı parmaklarıyla doldururken, beni onları emmeye zorlarken, yoğun bir şekilde izlerken nefeslerim dalgalar halinde dağılıyor.

"Muhteşem amına koyayım," diye homurdanıyor, kendi arzusu ses tonundan belli oluyor. Parmaklarını çekiyor ve ben nefesimi tutamıyorum gibiyim.

Elbisemi aşağı çekerek elimi avucunun içine alıyor ve üst kısmını dudaklarına götürüyor. "Hadi, ayakkabılarını çıkar ve ailem gelip seni delirtmeden önce biraz rahatla."

Zayıf bir kahkaha attım, orgazmın etkisiyle hâlâ başım dönüyordu. "Büyükanne mi arayıp ona bu güzel haberi vermeliyim. Ona henüz söylemedim."

"Sanırım mutlu olacak. Bu arada onu daha önce arayıp davet ettim bile." Kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Senin aksine, o benden gerçekten hoşlanıyor."

"Evet, ben de korkuyorum." Sonra aklıma geldi. "Bekle, ona evli olduğumuzu söyledin mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bunu sana bırakmam gerektiğini düşündüm."

"Peki ona ne diyeceğimi sanıyorsun? 'Hey, büyükanne, kafedeki korkunç adamı hatırlıyor musun? Beni kaçırdı ve onunla evlenmeye zorladı. Sürpriz!'"

"Eminim biraz daha romantik bir şey bulursun." "Yatağında dört karatlık bir yüzükle uyandım'a ne dersin?"

"Hmm." Yüzünde şakacı bir ifadeyle bunu düşünüyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Sinir bozucusun."

"Bir saniye önce rahatsız edici değildi." Az önce içimde olan parmaklarını burnunun üzerinde gezdiriyor.

Yüzüm kıpkırmızı oldu.

Bu uzun bir gece olacak.

Umarım büyükannem utanç verici bir şey söylemez.

KISIM 4

ELARA

KAPI ÇALDI VE GÖZLERİM DÖNDÜ. QUINN'LERİN ILKI aile yeni geldi.

Tynan bana bakıyor ve elini benimkine uzatıyor. "Hadi ama. Utanma artık."

"Ben utangaç değilim." Parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor ve her ısınıyor. "Sadece daha önce hiç bir grup gangsterle tanışmadım."

"En kötüsüyle tanıştın." Ağzı seğiriyor. "Diğerleri o kadar da kötü değil. Iseult hariç. O... şey, edinilmiş bir tat."

"Ve bu..."

"Kız kardeşim. İki tane var. Büyük o." "Anladım."

Umarım söylediği kadar kötü biri değildir.

Birlikte kapıya yöneliyoruz. Kapıyı açtığı anda, Tynan'ın gözlerine sahip yaşlı bir adam ve omuz hizasındaki kahverengi saçlarını düzelten, çok da genç olmayan bir kadınla karşılaşıyorum.

İkisi de merakla bana bakıyor. Onlara kim olduğumu söylemedi mi? Aman Tanrım...

"İçeri girin." Tynan kapıyı kapatmadan önce onları içeri almak için kenara çekiliyor. "Sizi karım Elara ile tanıştırayım."

Sanırım gözleri yuvalarından çıkmak üzere. Onları suçlama. Kim ailesine evlendiğini söylemez ki?

Doğru ya.

Bir kadını bunu yapmaya zorlayan bir adam.

Gecenin bir yarısı.

Bir çift eşofman ve dağınık saçlarla.

Eksik olan tek şey bu güzel anı yakalayacak bir fotoğrafçıydı.

"Elara, bu babam Patrick ve eşi Fernanda."

Karısı.

Yani bu onun annesi değil. Annesinin nerede olduğunu merak ediyorum.

"Karım mı? Siz ikiniz evlendiniz mi? Biz olmadan mı?" Babası yüzündeki şaşkınlığı silemiyor gibi görünüyor. "İzninizle." Öksürerek gülüyor, İrlanda aksanını fark etmemek zor. "Oğlum babasına hiçbir şey anlatmaz. Sanki onu yeni görmüşüm de bana planlarından hiç bahsetmemiş gibi hissediyorum."

"Çok çabuk oldu," diye mırıldanıyor Tynan, belli ki bu konuşmanın bitmesini istiyor. "Kimseyi davet edecek vaktimiz olmadı."

Fernanda'nın kurnaz, karanlık gözleri benimkilerle birleşiyor. Bunun gerçek olduğuna inanmasını umarak gülümsemeye zorluyorum. Ya da hamile olduğumu falan düşünmez.

"Tebrikler oğlum." Patrick, Fernanda'yla birlikte bana sarılıp beni de tebrik etmeden önce omzunu avuçluyor.

"Peki, siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Fernanda aramıza bakarak soruyor.

Saçmalık. Saçmalık. Düşün!

"Umm..." Yardım için Tynan'a bakıyorum, ipucunu anlaması için gözlerimi biraz büyütüyorum. "Sence ne kadar sürer tatlım?"

Kolumu onun koluna dolayarak onu kendime çekiyorum ve ona tam bir aptal gibi sırtıyorum. Tamamen aşık bir aptal. Ya da bizim sattığımız hikaye bu.

"Aşağı yukarı üç hafta, değil mi?" Bana bakarken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım bildiğin zaman, bilirsin."

Babası kıkırdar. "Bu doğru, oğlum. Sonunda aklının başına gelmesine sevindim. Zaman ilerliyordu."

Doğru. Pozisyonunu korumak için buna ihtiyacı vardı, bu yüzden babası elbette memnun. Eminim Tynan'ın beni nasıl bulduğu umurunda değildir.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Kaşlarını kaldırıyor ve ikimize de çatışmacı bir bakış fırlatıyor.

"Um..." Onlara kim olduğumu ya da Tynan'ı parmağıma yüzük takmadan önce nasıl tanıdığımı söylemeye iznim var mı bilmiyorum.

"O Brody'nin öğretmeni."

"Vay canına!" Fernanda kocasına bakar. "Bu ne kadar çılgınca? Değil mi Pat?"

"Bunu kesinlikle beklemiyordum." Elimi iki elinin arasına aldı. "Ama diğer çocuklarımdan senin hakkında çok şey duydum ve Brody'ye ne kadar iyi davrandığını biliyorum. Sana sahip olduğu için minnettarım."

kızardı. "Brody'ye bayılıyorum. Onu sevmek çok kolay."

Dudakları kıpırdıyor, oğluna bakmadan önce bakışları şefkatle doluyor. "O bir bakıcı." Başını eğerek bana bir işaret yapıyor.

"Evet..." Şakağımı öpüyor. "Onunla bu yüzden evlendim."

"Ayy, bu çok güzel." Fernanda gözlerinin altını okşuyor. "O zamanki halimizi hatırlıyor musun Pat? Ne kadar aşıktık?"

Onu kollarıyla sarıyor ve gözlerinin derinliklerine bakıyor. "Ve hala ne kadar aşığız, genç kız."

Onları görünce kalbim eriyor. Belli ki burada bilmediğim bir tarih var.

Tynan dramatik bir nefes vererek benim gülmeme neden oluyor. "Kes şunu." Göğsüne vuruyorum. "Çok tatlılar."

"Gördün mü evlat? Çok tatlıyız. Hanımını dinle." Fernanda'yı yanına çekip şakağından öpüyor, tıpkı Tynan'ın bana yaptığı gibi.

Ve bu ilk kez de değildi. Okulda Vincent'in gözünü korkuturken beni bu şekilde öptüğünü hatırlıyorum. Bunu oradan mı öğrendi? Babasından mı?

Onu biraz daha sıkı tutuyorum, bu da onun bana şaşkın bir ifadeyle bakmasına neden oluyor.

"Ee muhabbet kuşları, düğün olacak mı?" Fernanda soruyor.

"Sadece Elara'nın istediği buysa." Tynan'ın gözleri benimkilere kayıyor ve benim beyaz bir elbise içinde, onun da smokin içinde mihrapta beni beklediği görüntüler nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Ama yapamam. Bu da başka bir sahtekarlık olur.

"Ben pek düğün kızı sayılmam." Yüzümü buruşturdum.

"Özür dilerim." "Ah." Fernanda neredeyse somurtacak.

"Önemli değil."

"Güzel karımın kusuruna bakmayın," diyor Patrick. "İyi bir partiye bayılır."

"Beni suçlayabilir misiniz? Düğünlerle ilgili çok güzel bir şey var..." İç geçirdi. "Fikrinizi değiştirirseniz lütfen bana haber verin. Her şeyi planlamaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür , yapacağız." Hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissederek kibarca gülümsedim.

Onu.

Onları sevdim. Normal görünüyorlar. Bana kesinlikle "mafyadayız" hissi vermiyorlar. Ama yine de, kimseyi gerçekten tanıyamazsın.

Kapı zili tekrar çaldı.

Patrick, Fernanda'yı da yanına alarak, "Siz ikiniz herkesi selamlarken biz içeri gireceğiz," diyor.

Bu kez, Tynan kapıyı açtığında, daha önce hiç görmediğim dört kişi var.

Güzel, uzun boylu bir kızıl saçlı elinde bir kaktüsle Tynan'a sırtıyor, yanında ise daha da uzun boylu, koyu renk gözlü ve daha da koyu renk saçlı bir adam duruyor. Fernanda'ya çok benziyor...

Olabilir mi?

"Ben Gio Marino, ve bu da Iseult, benim kesinlikle güzel karım."

Gözlerini deviriyor ve ona dirsek atarak yanımızdan kasıla kasıla geçiyor. Tynan kapıyı kapatmadan önce herkes onu takip ediyor.

"Bu *benim* ailem olduğuna göre bizi tanıştırmam gerekmez mi?" Kaktüsü Tynan'a doğru iterken dikkatini bana yöneltmeden önce yüzünü şakacı bir şekilde ona çeviriyor.

Kaşlarını çatarak alıyor.

Elini benimkine uzattı. "Merhaba. Ben Tynan'ın kız kardeşiyim ve bu da benim çekilmez kocam."

Karşılıklı konuşmalarına gülüyorum ve ikisinin de elini sıkıyorum.

"Bu benim diğer kız kardeşim Eriu ve kocası Devlin." Tynan sonunda diğer çifti tanıtıyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar. Ben Elara."

"Sizinle tanıştığıma gerçekten çok sevindim." Devlin selamlamak için başını sallar.

"İkimiz de öyleyiz." Eriu sırtıyor, gözlerinin içi de ağabeyininki kadar yeşil.

Onunla Devlin arasında bariz bir yaş farkı var. O çok daha genç, Devlin ise kesinlikle Tynan'ın yaşlarında. Acaba o da mı zorlandı? Ama yüzündeki ışıltıya bakılırsa, çok aşık olduğunu söyleyebilirim.

Kıskanç.

"Kardeşimin evleneceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Değil mi Devlin?" Gözlerini kocasına dikeyor.

"Bu doğru, mo stoirín. Sanırım yanıldığımızı kanıtladı." Tynan'ın öfkeli bakışlarını yakaladığında sırtışını gizliyor.

"Belki de hepinizin akşam yemeği için burada olması büyük bir hataydı." Iseult onun sırtını sıvazladı. "İşte, işte, kardeşim."

Adam kadının elini iterek kıkırdamasına neden oluyor. "Neden bana bir kaktüs getirdin ki?"

"Oh..." Dudakları yukarı kalktı. "Bu senin düğün hediyen." "Çok tatlı," diye teklif ediyorum.

"O asla tatlı değildir." Tynan ona ters ters bakar.

"Şey..." Çenesini eğiyor. "Buraya gelirken Eriu bana geçen gün senin 'Evlenmektense kaktüs emmeyi tercih ederim' dediğini söyledi. İşte buradasın. Keyfini çıkar."

Kadın göz kırparken, adam sinirli bir şekilde başını sallıyor.

"Öyle bir şey demedin!" Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Ben de benimle tanıştığın anda bana aşık olduğumu sanmıştım. Şimdi boşanma davası açmak zorunda kalabilirim." Hakarete uğramış gibi yapıyorum ve Gio kıkırdıyor.

Tynan mı? O gülmüyor. Aslında, ona işkence ettiğimiz için hepimizi öldürmeye hazır gibi görünüyor. Gerçi bunu hak ediyor.

Biz ona daha fazla işkence edemeden zil tekrar çalıyor. Tynan neredeyse koşarak kapıyı açıyor ve benle Iseult'un gülme krizine girmemize neden oluyor.

Bana doğru yaklaştı ve fısıldayarak, "Ona işkence etmekten zevk alıyorum." dedi.

Kapıyı açarken kışına bakıyorum. "Sanırım ben de ona işkence etmekten zevk alacağım."

"Oh, çok iyi anlaşıyoruz."

"Sanırım haklısın." Tynan'a doğru ilerleyip Gran'i Fionn ve Cillian'la birlikte bulmadan önce ona bakarken ağzım kıvrılıyor.

Her ne kadar iki erkek kardeşiyle törenimizde şahitlik yaptıklarında tanışmış olsam da, onları tam olarak tanımıyorum.

"Elara, tatlım!" Büyükanmem bana kocaman sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Parmağındaki yüzük mü?"

"Evet?"

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor. "İkinizi de tebrik ederim!" Tynan'ı kucaklamadan önce bana sıkıca sarıldı. "Kızıma iyi bak, duydun mu? O özel biri."

"Yapacağım." Başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Gözleri nemle doluyor. "Harika bir haber!"

Tynan "Yemek odasına geçmeye ne dersiniz?" demeden önce ailenin geri kalanı onu selamlıyor. Babam ve Fernanda zaten oradalar."

Büyükanne kolunu benimkinin içinden geçirirken birbirimizin peşinden sürükleniyoruz, ikimiz de en son gidiyoruz.

"Onunla evlenmekle akıllılık etmişsin." İki yanında dağların ve doğanın güzel resimlerinin bulunduğu fuayeye göz gezdiriyor.

"Sen öyle diyorsan." Gözlerim en sol köşeye doğru kayarken, gözüme muhteşem bir şey çarpıyor.

Yan masanın ortasında kırmızı dolu büyük vazo duruyor.

bakıyorum, kalbim o kadar çok duyguyla doluyor ki zapt edemiyorum.

"Bunlar annenin en sevdikleri değil miydi?" Büyükannem fısıldıyor.

"Öyleydiler." Burnumu çektim.

Onları bugün buraya koymuş olmalı. Buna gösterdiği özen ve düşünce kalbimi ısıtıyor. Basit görünebilir ama benim için çok şey ifade ediyor.

"Ne kadar tatlı, değil mi? Seninle ilgileneceğini biliyordum. Onunla tanıştığım andan beri bunu biliyordum."

Yüzüme bir gülümseme yayılırken kirpiklerim titriyor. "Seni törene davet edemediğim için üzgünüm. Ani oldu ve sadece biz vardık."

Küçümseyen bir elini havaya kaldırıyor. "Sen mutlu olduğun ve o da sana iyi davrandığı sürece ben de mutluyum."

Büyükannemden bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum. Ona gerçekte nasıl evlendiğimi anlatmak istiyorum. Ama ona söylemenin hiçbir faydası olmaz. Bu sadece onun zalim olacağından endişelenmesine neden olur. Yine de şimdiye kadar bana iyi davrandı.

"Şuranın büyüklüğüne bakar mısınız?" diye haykırıyor. "İyi iş çıkardın Elara."

"Büyükanne. Sus. Ben öyle biri değilim."

"Senin olmadığını biliyorum ama ben öyleyim." Göz kırıyor. "Hayatında bir galibiyete ihtiyacın vardı ve durum ne olursa olsun, o artık senin kocan."

"Sadece babama zarar veren insanların Brody ya da Tynan'ın peşine düşmesinden korkuyorum."

Parmaklarımı sıkıyor. "Tynan büyük bir çocuk. Onun karşısında hiç şansları yok. Ben olsam endişelenmezdim, tatlım. Şimdi gidip eğlenelim. Yeni aileni tanımak istiyorum!"

İnledim. "Lütfen utanç verici bir şey söyleme."

Çenesini kaldırıyor. "Asla söylemem."

Dakikalar sonra, Fionn'la sohbet etmeye ve ona en son müstehcen şakasını anlatmaya başlamıştı bile.

Onları izlerken, kollarım aniden karıncalanmaya başlıyor, vücudumdaki her molekül . Onun yaklaştığını hissedebiliyorum ve tam arkamda durduğunu anlamak için bakmama bile yok.

Sanki bedenim onu kendi evi yapmış ve ben de ona yetişmeye çalışıyorum. Tynan, "Büyükannen buraya tam uymuş gibi görünüyor," diye fısıldıyor.

kulağımı, avuç içleriyle kollarımı okşadı. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Kollarını etrafımda dolaştırıyor ve herkesi izlerken sırtımı önüne yapıştırıyor.

Brody'ye bakıyorum, elinde bir kitapla koltukta oturuyor, tamamen büyülenmiş durumda. Kitaplarının içinde kaybolmasına bayılıyorum. Bana çocukluğumu hatırlatıyor. Dünyaya o kadar kapılırdım ki, annem lambamı kapatmamı söyleyene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım, yoksa okula gitmek için asla uyanamazdım.

Annemi düşünmek beni anında onu ölü bulduğum güne geri götürüyor. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bunun Brody'ye dokunmasına izin veremem. Bu aileden kimsenin benim yüzümden zarar görmesine izin veremem. Onlar gibi insanlar için tehlikenin her köşe başında olduğunu biliyorum ama buna kendiminkini ekleyemem. Bu doğru olmaz.

Jerry ve ailesi acımasızdır. Brody'yi öldürebilirler. Daha önce de sırf ailelerine ulaşmak için çocukları öldürdüler. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Gitmeme izin vereceğini umarak Tynan'a her şeyi anlatmak istiyorum. Ama onun için fark etmeyeceğini biliyorum. Gitmeme izin vermeyecek. Jerry ile dövüşmek isteyecektir. Sonra ne olacak? Brody sahip olduğu tek ebeveyn figürünü mü kaybedecek?

Iseult gözüme takılıyor, küçük kız kardeşinden ayrılıp bize doğru gelmeden önce Eriu'ya bir şeyler söylüyor.

"Yani..." Bir elini kalçasına atıyor. "Umarım kardeşim sana iyi davranıyordur..." Ona camı kesebilecek sertlikte bir bakış atıyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Beni zorladığını biliyor mu? Biliyor olmalı.

İnliyor ve bir kolunu kalçalarımın dolayarak beni yanına çekiyor. "Ona iyi davranıyorum, gördün mü?"

"Doğru. Şey..." Bana doğru eğildi. "Eğer kışına iyi bir tekme yemesi gerekirse, beni ara. Onu kavgada her zaman yenerim."

Kızın göz kırpması, adamın sinirle homurdanmasına neden oluyor. Kardeş kavgası biraz sevimli. Belli ki yakınlar ve kız onun sinirlerini bozmayı seviyor, ki bu o kadar da zor görünmüyor.

"Seni ailemize kattığımız için mutluyuz." Kesinlikle samimi görünüyor ve bu da burada olduğum için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bilmiyorum, belki de benim fazla ailem kalmadığı için ve onun çok fazla ailesi olduğu için, onların gerçekten ailem olmasını isterdim.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Arkasından Gio'nun Patrick'le konuştuğunu görüyorum, sonra bir elini sırtına vurup karısını belinden yakalamak için ayağa kalkıyor.

Dudaklarına bir gülümseme dokunuşu gelmeden önce şaşkınlıkla sıçırıyor.

"Tanrım, bu kadını seviyorum," diye inliyor, çenesini kavıyor ve onu sertçe öpüyor.

"Tanrım, beni herkesin içinde hırpalamasan olmaz mı?" Gözlerini deviriyor ama ağzı hafifçe kıvrılıyor.

Kravatını düzeltiyor ve koyu renk gözleri karısına kilitlenmiş bir şekilde ağır bir nefes veriyor. "Başkaları etraftayken benden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı seviyor çünkü bunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor."

"Gio!" Onun göğsüne vuruyor. "Onun için üzgünüm." Bir süre başını sallayarak tavana baktı. "Ne zaman onu insan içine çıkarabileceğimi düşünsem, bana çıkaramayacağımı hatırlatıyor." Gözlerini ona dikey ve bileğini çekiştiriyor. "Hadi, başka iğrenç bir şey söylemeden önce gidelim."

Onlar uzaklaşırken Tynan'a fısıldıyorum: "Kız kardeşin anlattığından daha iyi birine benziyor."

"Evet, öyle. Bir adamı öldürmediği zamanlarda."

"Oh..." Kasıla kasıla uzaklaşmaya devam ederken gözlerimi kaçırıyorum. Tabii ki yaşamak için insanları öldürüyor.

Eriu ve Devlin bize doğru ilerliyor. Devlin kıkırdıyor ve bir elini Tynan'ın sırtına vuruyor.

"Peki, bana bir milyon borçlu olmana ne kadar var?"

Tynan aniden bakışlarını benimkilerle birleştiriyor ve vücudum bu yoğunluktan dolayı titriyor.

Ama sonra keskin bir şekilde Devlin'e dönüyor ve beni o bakışın neyle ilgili olduğunu ya da ne konuştuklarını merakta bırakıyor.

"Kapa ," der Devlin'e. O da gülerek karşılık verir. "Seçme şansın olduğunu düşünmeni komik buluyorum."

Tynan gözle görülür biçimde geriliyor, ben de konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Eriu, Devlin'le nasıl tanıştınız?" Aslında gerçekten merak ediyorum.

Gözlerini kocasına dikey. "Eskiden benim korumamdı."

"Oh." Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Evet." Bir kolunu ona doluyor ve başının üstünü öperek onu kendine çekiyor. "Bana biraz aşıktı."

"Ve küçük derken, hayır cevabını kabul etmeyeceğim kadar büyük demek istiyor."

"İhtiyacım olan şey buydu." Gözleri onunkilere gidiyor ve sevgi dolu. Bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırıyor ve onu öpüyor.

Tam o sırada Patrick bardağını şingirdatarak odayı susturur ve herkesin dikkati ona yönelir. "Tüm çocuklarım burada olduğu için çok mutluyum. Özellikle de Tynan'ın sonunda böyle güzel bir kadınla yuva kurmaya karar vermesinden dolayı çok mutluyum."

Herkes alkışlıyor ve bütün yüzüm kızarıyor.

"Senin için biçilmiş kaftan hayatım," diyor Patrick. "Ama merak etme, hepimiz senin yanındayız. Eğer kışına iyi bir tekme atmak isterse, bize söylemen yeterli."

"Bunu ona zaten söyledim." Iseult kendisiyle gurur duyuyor.

Tynan bir inilti çıkarıyor ve ben tüm bunları eğlenceli bulmaktan kendimi alamıyorum. Normal bir aile gibi görünüyorlar. Gerçekte oldukları gibi değiller.

Yine de, bildiğimiz gibi, görünüş aldatıcı olabilir.

KISIM 5

TVNAN

GECE BITTİKTEN VE AILEM EVE GİTTİKTEN SONRA

yatmaya hazırlanırdı. Herkesin ona hayran olması sürpriz değildi. Elara'nın sevilmecek nesi var? Aklıma tek bir şey bile gelmiyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor, tişörtlerimden birine sarınmış, bedeni onu adeta yutuyor. Onu bu şekilde görmek çok tatlı. Saçları dağınık bir topuz. Yüzü makyajdan arınmış.

Çok güzel.

Nabzım deli gibi atıyor.

Tek yapmak istediğim ona sarılmakken kendimi duygularıma kapılmaktan nasıl alıkoyabilirim?

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Boğazını temizliyor ve gevşek saçlarından bir tutamı endişeyle kulağının arkasına götürerek bakışlarını bir an için aşağıya kaydırıyor.

"Sebebi yok." Tişörtümden vazgeçerek yatağa doğru sürünüyorum ve önce onun girmesi için yorganı üzerinden atıyorum.

Bunu yaparken tişörtü kalçalarına kadar iniyor, neredeyse poposunu ortaya çıkarıyor ve ben istemeden bir inilti çıkarıyorum.

Nefesi kesiliyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, ısıırıyor.

du

da "Bana böyle bakmaya devam edeceksen, o zaman seni becermemi iste."

k. Şiltenin üstüne çıkıp tüm yatağı hareket ettirdiğinde burun deliklerim Sanki benden uzaklaşmak istiyormuş gibi. Hayır.

Korktuğu ya da iğrendiği için değil, aramızda büyüyen şehveti hissettiği için.

Yorganı göğsüne bastırarak doğruluyor, yanakları kızarıyor.

Tatlı amcığı muhtemelen çoktan ıslanmış ve tadına bakmam için yalvarıyordur.

Yatağa sürünerek giriyorum, önü benimkiyle buluşana kadar kolumu sırtının küçük kısmına doluyorum. Ne kadar sert olduğumu hissedebileceğini biliyorum. Bana ne yaptığını bilip bilmemesi umurumda değil. Bilmesini istiyorum.

"Tynan..." Nefes alış veriş i sığlaşıyor, tırnakları omuzlarımı tırmalıyor.

"İkimizin de ihtiyacı olan şeyi sana verebilirim, karıcığım." Çenesini kavırıyorum, sıcak nefes alışlarını hissedene kadar eğiliyorum. "Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyorum. Sadece bunu itiraf etmekten nefret ediyorsun."

Elimi saçlarına daldırıyorum ve saç tellerini bileğime doluyorum. Göğsü yükseliyor, gözleri bakışlarını arıyor ve sıkım onun içinde olmak için zonkluyor.

"İnatçı lanet kadın." Ağzımı daha da yaklaştırıyorum, sadece onunkini fırçalayana kadar, tüm kısıtlamalar çözülene ve dudaklarını dudaklarıma çarpana kadar.

Yumuşak kadınsı sesleri taşaklarımda hissedene kadar içimde titreşiyor. Dilim onun ayırık dudaklarının arasına giriyor ve ben onunkini ağzımın içine çekiyorum, umutsuzca onun her santimine ihtiyaç duyuyorum.

Üstüne kayıyorum, ağırlığımla onu yatağa sabitliyorum, kalçalarımı uyluklarının arasına sürüyorum. Öpüşmemiz daha derin ve istekli bir hal alıyor, elleri her yerde, etimi pençeliyor.

Vücudundaki her hücreye sahip çıkmak istiyorum. Benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Tırnakları sırtımı tırmıklıyor, ereksiyonumun tepesi klitorisine sürünürken gömleği yükseliyor. Lanet olsun, onun her muhteşem santimine sahip olmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Benim için oluşu, beni öpüşü... Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Asla olmayacak.

Başka biriyle asla istemem.

Ne kadar inkâr etmek istesem de bunun doğru olduğunu biliyorum. Sanki duvarlar üzerime geliyor ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Onun için çıldırıyorum. Onu gördüğüm ve takip etmeye başladığım anda öyleydim. Aksine inanmak için kendimi kandırıyordum.

Elim aramızda kayıyor, iki parmağım klitorisini okşuyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor, kaşları zevkle çekilmiş, sırtı eğilmiş, bacakları titriyor. Hiç bu kadar güzel bir manzara olmamıştı.

"Lütfen," diye yalvarıyor, zevk içinde

kıvraniyor. "Lütfen kim?"

Söylediğini duymak istiyorum. Kime ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Bana kim olduğumu söyle." Parmaklarımı içine sokuyorum, onu geriyorum, tadına duyduğum ihtiyaç beni tüketene kadar onu istiyorum. "Söyle ve boşalmana izin vereyim."

O titrek bir karmaşa olana kadar daha derine pistonluyorum, benim kadar kötü bir şekilde serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor.

"Kocam... sen benim kocamsın."

"Evet..." Tıslıyorum, daha derine itiyorum, onun yerine benim sikim olmasını diliyorum. "Bu doğru. Ben senin kocam ve bu da benim."

Parmaklarımla onu becerirken başparmağım klitorisinin üzerinde yuvarlanıyor, tatlı amcığı adımı haykırana kadar beni daha derine çekiyor.

Ve bu sefer ona izin verdim.

Ağzını yakalıyorum, sanki bu ona sahip olacağım son günmüş gibi öpüyorum. Ciğerlerimdeki hava bu kadının tadı ve kokusuyla doluyor.

Karım.

Benim malım.

Kesinlikle çıldırtıcı, işte bu o.

Aşağı doğru manevra yaparak dizlerinin altından tutup bacaklarını karnına doğru büküyorum ve gözleri çılgına dönüyor.

"Nesin sen-oh, Tanrım..." Sesi zevkten kayboluyor, dilim içine girmeden önce klitorisinin üzerinde bir gezinti yaptığında vücudu seğiriyor.

"Yine..."

Ben kalçalarını iki yandan düz tutarken vücudu eğiliyor, elleri çarşafı yumrukluyor.

"Benim için tekrar boşalacaksın." İşaret ıslaklığında gezdiriyorum. "Çok güzel ve pembe."

Klitorisini ağzıma aldığımda kükrüyor, damarlarımdan sızan ihtiyaçla hırlıyor.

O benim.

Her zaman benim

olacak. Bu sonsuza

kadar.

"Tynan! Ben geliyorum."

İniltilerim göğsümde kükrüyor ve onu tutuşuma karşı koydukça, boğazında bir çığlık ölene ve vücudu sarsılana kadar kalçalarını daha sert sıkıyorum.

Sarsılarak ve haykırarak bana veriyor, boşalmaya devam ederken tırnakları kafa derimi kazıyor ve ağzımı amının derinliklerine doğru zorluyor.

Küçük bir kıkırdama çıkarıyorum, inleyene ve vücudu kasılmayı bırakana kadar dilimle onu çalıştırıyorum.

"Çok seksi..." Kalçasına, dizinin alt tarafına öpücükler konduruyorum, ağzım yara izini takip ediyor, daha yukarı çıkmadan önce her santimetresini öpüyorum.

Elim tişörtünü çekip göğüslerini ortaya çıkarıyor, onların da tadına bakmak istiyorum.

Yanına doğru kayarken sert sesim "Çıkar şunu," diyor. Nefes nefese itaat ediyor, gelişigüzel bir şekilde kafasından çıkarmaya çalışıyor ve Yolun geri kalanında ona yardım ediyorum.

"Çok daha iyi..." Bakışlarım onun vahşi kıvrımlarında geziniyor, bu kadının tamamen benim olduğuna inanamıyorum. İşaret parmağım titreyene kadar göğüs kafesinde geziniyor. "Karım onu tatmamdan hoşlanıyor, değil mi?"

Parmak ucum klitorisinin etrafında dönüyor ve beni itmeye çalışarak pantolonunu indiriyor.

Sikim . İçimdeki hayvan onu almak istiyor. Benimle dolana kadar onu becermek.

Ama ben bunu yapmayacağım. Bana teslim olmasını istiyorum.

Gözleri çıkık ereksiyonuma takılıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Bu sadece kibarca isteyen iyi kızlar içindir. Sen isteyecek misin?"

İstedğini biliyorum. Umutsuzca duymak istediğim kelimeleri söylemeyi reddetse de bunu görebiliyorum.

Tamam, bebeğim. Bu oyunu oynayabiliriz.

Alnımı onunkine yapıştırmadan önce onu yavaşça öpüyorum. "İyi geceler."

Yatağın başucundaki lambayı kapatarak onu kaşıkliyorum, tenini tenime değdirmek istiyorum. Ama sikim onun içinde olmak için yalvarırken bu gece uyumama imkân yok.

Sikeyim.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, acaba boş yatak odalarından birine girip azgın ereksiyonumla ilgilensem mi diye düşünüyorum. Onun yanında uyuyamam, hem de onun orada olduğunu bilerek, kişisel bir teklif gibi çırılçıplak.

Sessizce yataktan kalkmaya başladığımda, onun sesi beni durduruyor.

"Tynan," diye inliyor, bacaklarını biraz sallıyor, yorganı aşağı kaydırarak göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Onu rüyalarında beni çağırırken bulduğumda kaşlarım çatılıyor. "Mm..." diye devam ediyor, gitmemi daha da zorlaştırıyor.

Gitmek istemiyorum. Burada onun yanında olmak istiyorum. Onu anlamsızca becermek.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, sikimi boxer'ımdan tutup çıplak vücuduna doğru okşuyorum.

Çıkardığı seslere.

Onun için o kadar çıldırıyorum ki, kendimi yorganı yavaşça aşağı çekmekten alıkoyamıyorum, ta ki tamamen ortaya çıkana kadar.

O lanet olası bir günahkar.

Ve tamamen benim.

Ona tapınma, onu içine gömülü sikimle uyandırma arzusu, parmak uçlarım uyluğunun iç kısmında iz bırakana kadar onu ele geçiriyor.

Hırıltılı bir çığlık atıyor ve başı bana doğru dönüyor, gözleri hâlâ sabit. Dikkatlice bir parmağımı sıcak, güzel ve ıslak yarığının üzerinde gezdiriyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var, onu açıyorum, bacaklarını yanlara kaydırarak aralarında manevra yapıyorum, ta ki bana bakan güzel klitorisini bulana kadar.

Sikimi sıkıca kavradıktan sonra ucunu amına sürüyorum, verdiği his yüzünden lanet dudağımı ısııyorum. Islaklığını daha hızlı okşuyorum, tepeyi birazcık içine itiyorum.

"Tynan..." diye ağlıyor. "Lütfen."

Ama o hala uyuyor, bilinçaltında bile beni istiyor.

Şaftımı sıkı bir şekilde kavrayarak, delirmeden önce serbest kalmaya ihtiyacım olacağını bilerek, vücudunun tadını biraz daha çıkarmama izin verdim.

Ama bu şekilde değil. Ne kadar iyi olursa . Yine de kendimi durduramıyorum.

"Siktir...." Başım geriye düşüyor.

Burası cennet. Hissettiğim son şey bu olsaydı, şu anda bir kurşun yer ve mutlu bir şekilde ölürdüm. Gördüğüm son manzara.

Çırpınmaya ve inlemeye devam ediyor, karımın şekline bürünmüş bir cennet parçası gibi ses çıkarmaya devam ediyor.

Karım.

Bu iki kelime... Onlara hiç ihtiyacım olmadı. Hiç istemedim. Şimdi...

Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Beni tüketiyor. Ve bu beni artık eskisi gibi korkutmuyor.

Yavaşlamadan ve ucunu tekrar girişine zorlamadan önce sikimi klitorisine bastırduğımda vücudu titriyor.

Alt dudağı titriyor, nefes alışları daha yüksek sesle...

"Sen ne-" Gözleri fal taşı gibi açılıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor, bakışları bedenimin onunkıyla buluştuğu yere doğru kayıyor.

Dirseklerinin yükseliyor ama beni itmeye çalışmıyor. Hepsi iyiye işaret.

Ve hıncırcıca sırtımama engel olamıyorum.

"Sen uyurken seninle eğleniyordum, sen rüyanda benim adımı söylerken..." Klitorisini okşayarak inliyorum ve gözleri geri dönüyor. "Tam olarak ne hayal ediyordun, mo chuisle?"

"I-"

"Bu muydu?" Ereksiyonumun tepesini girişine dayıyorum, o haykırırken oraya sürüyorum. "Bu mükemmel pembe amcığı geren sikimi içinde hayal ettin mi?"

"Tynan... Lütfen, bu adil değil."

İçine biraz daha girdiğimde nefesi kesiliyor. "Asla adil bir adammışım gibi davranmadım, Elara."

Bileğimden tutup beni daha derine çekmeye çalışıyor.

"Lanet olsun, bana ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri benimkilere kayıyor, göğsü kabarıyor, meme uçları boncuklu ve dilime yalvarıyor.

"Ne demek istiyorum?" Bedenimi onunkinin üzerine indiriyorum, çenesini sıkıca kavıyorum, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. "Yani seni aklımdan çıkaramıyorum. Sen aklımda olmadan, dilimde senin tadın ve kafamda senin sesin olmadan uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ya da nefes alamıyorum. Her zaman oradasın, Elara. Tek düşündüğüm sensin. Bunu nasıl durduracağımı söyle."

Aletimin başını içeri sokuyorum ve etrafımda bir mengene gibi sıkılıyor.

"Bana bu işkenceyi sonsuza dek nasıl sona erdireceğimi söyle." Ağzım onunkine değiyor.

"Tynan..." Onun muhtaç sesi beni daha da azdırmaya devam ediyor. "Asla böyle olmaması gerekiyordu, benim için değil."

"Lütfen..."

"Kocandan sikini iste. Yalvarmanı istiyorum."

"Bunun hiçbir anlamı yok..." Gözlerindeki kıvılcım geri dönüyor, benim küçük yılanım ortaya çıkıyor.

"Yine de sor."

Gözleri yumuşuyor, duvarları kalın bedenime uyum sağlamak için esnemeye başlıyor.

"Seni hissetmek istiyorum," diye ağlıyor. "O piercingleri içimde hissetmek istiyorum." "Kahretsin." Dudaklarını yakalıyorum, onu kabaca öpüyorum, tırnakları

Sırtımı.

Onun da hissetmesini istiyorum, o dokuz halterin içine battığını hissetmek istiyorum.

Biraz geri çekilerek, çıldırtıcı bir saplantıyla ona bakıyorum. "Benim olduğunu bilmeni istiyorum. Ne kadar karşı çıkarsan çık, her zaman benim . Sana sahibim Elara Quinn ve bunu sana hatırlatmamın zamanı geldi."

Hırlayarak, ilk delicinin soğuk hissini ona karşı hissedene kadar bir inç itiyorum.

"Oh, Tanrım!" Tırnakları daha derine batıyor ve ben acının tadını çıkarıyorum.

"İçine girerken onları say." Avuç içimi sertçe sarıyorum ve ilkini içeri itmeye başlıyorum.

Gözleri büyüyor, ağzı kocaman açılıyor. "Oh..."

Aman Tanrım!" "Kont."

"Kaç tane?" Zar zor konuşabiliyor ve çığlık atmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

"Dokuz."

"Ne?" Kristal mavisi gözler şaşkınlıkla bana bakıyor ve bir duyuluyor.

"Kont, Elara."

Gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor, dişleri alt dudağını ısırıyor. "Bir."

"Aferin kızıma. Devam et."

Kendimi daha derine zorluyorum, yavaş gitmek istiyorum ki her birinin girişini hissedebilsin.

On

u. "İki."

"Mm. Bak ne kadar iyi alıyorsun."

Sıcak nefesleri dalgalar halinde kaçıyor, nefesleri boğazında düğümleniyor.

"Çok iyi."

"Henüz seninle işim bitmedi bile." Kalçalarım kıvrılıyor ve bir tane daha içine giriyor.

"Üç." Kalçaları kalçalarımın etrafında kenetlendi. "Dört... Tanrım, Tynan." Nefes nefese ve muhtaç, doldurulmak ve becerilmek için çaresiz.

"İsmimi böyle inleliğini asla aklımdan çıkaramayacağım." Kendimi durduramadan, ona nefes alması için bir saniye bile vermeden sonuna kadar .

Sırtı eğildi, ağzı yarıldı, boğazında bir çığlık söndü.

Çok ateşli.

"İyi misin?" Kendimi onun içine oturtuyorum ve orada kalıyorum, hareket etmeye o kadar çok ihtiyacım var ki.

Bakışları benimkileri yakalıyor. "Durma."

Teşekkürler.

Hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı döndürüyorum, sikimi sonuna kadar sürüklüyorum, sonra her seferinde daha sert ve daha derine giriyorum.

Onu hissetmek, ıslak ve sıcak, bana yapışması, bana , hayal ettiğimden bile daha fazlası.

Her şey var.

"Evet, evet, evet, lütfen!"

Bacaklarından birini kaldırıp onu daha da derine götürmek için omzuma attığımda hızım artıyor.

Sikeyim. Çok iyi hissettiriyor.

Duvarları etrafımı sarıyor, küçük sarsıntılarla kasılıyor. Bahse girerim onu fıskırtabilirim.

"Tynan, ben... ben geliyorum!"

Tam düşündüğüm gibi, her yere dökülüyor, çarşafı olduğu gibi ıslatıyor. Nefes nefese, zevkle haykırıyor, duramıyor.

Ve o bunu yaparken ben de her anın tadını çıkarıyor, onu ilk kez sikimin üzerine boşalttığım anın tadını çıkarıyorum. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz.

Bir hırıltıyla ağzını yakalıyorum ve sonuna kadar itiyorum, canavarca hareketlerimi durduramıyorum, duvarlarını döllerimle kaplamak istiyorum.

Ona sahip olma

ihtiyacı. Onu benim

olarak işaretlemek

için.

Elara bebeğimi

doğuracak. Ve lanet olsun,

onu şimdi istiyorum.

Saçlarını avuçluyorum, öpüşmemizi , ıslak ve sıcak amcığına boşalırken dilini ağzıma çekiyorum, ağzına kadar dolana kadar homurdanıyorum.

Hareketlerim yavaşlıyor ve o da bana istek ve şaşkınlıkla bakıyor.

"I..." Ağzı kapanıyor ve gözlerini kısıtıyor. "Bu sadece seksti."

Ama sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Evet, bebeğim." Ağzım bir sırtışa dönüşüyor, sikim hala onun sıcaklığının içinde, ayrılmak istemiyor. "Sadece seks."

Sonra ağzını yavaşça alıyorum ve o da sıraya giriyor, elleri omuzlarımı kavıyor, beni hararetle öpüyor.

Dudaklarımı çenesinin kıvrımına indiriyorum, bacaklarını ayırıp gitmek istediğim yere ulaşırken boynundan aşağı, göğüslerinin arasından öpüyorum.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken girişinden klitorisine kadar yalıyorum, söz verdiğim gibi tadına bakıyorum. Başımın arkasını tutarak kıpırdandı.

Altındaki yatak sırlısklam ve engel olamıyorum. Yüzünü kapatarak inliyor.

"Tadın çok güzel. Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Başını sallıyor, bana bakmayı reddediyor. Bu kadar utanması çok tatlı. Gülmeye devam ediyorum, kalçalarının iç kısımlarını yalıyorum, bu kadın için çıldırıyorum.

"Yetmedi mi daha?" Kolunu yüzünden indiriyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Azıcık bile değil." Klitorisini ağzıma alıyorum ve sırtı sarsılıyor. "Seni boşaltmak hoşuma gidiyor."

"Oh, Tanrım!"

Zonklayan etinin üzerinde mırıldanıyorum. "Tekrar ihtiyacın var, değil mi?"

Sonra ağız ve parmaklar, dilimin konuşmasına izin verirken onu çalıştırıyorum. Ta ki ağlamaya, çırpınmaya ve yalvarmaya başlayana kadar.

Ve lanet olsun, yalvarırken sesi çok iyi geliyor.

"Lütfen, lütfen, aynen böyle!" Saçlarımdan bir tutam çekerek kalçalarını ağzıma doğru sürüklüyor.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve üçüncü bir parmak ekliyorum, onları kıvrıyorum, tekrar düşene kadar içindeki o noktaya çarpıyorum, her fişkirtiyorum. Ve bu sefer, hepsini tadıyorum, onu tarif edemediğim bir çaresizlikle istiyorum.

Şu anda Devlin'le girdiğim bahis umurumda değil. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim şey umurumda değil.

Asla aşık olamayacağımı.

Çünkü hayatımda ilk kez bunu istiyorum.

KISIM 6

ELARA

ERTESİ SABAH İŞİMİ BITİRDİKTEN SONRA MUTFAKTA YALNIZDIM.

Mülkün etrafında koşmam. Fırsat buldukça bunu yapmayı planlıyorum. Burası çok güzel. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu, dağların manzarası.

Ruby çoktan kahvaltı hazırlamış, tabağıma biraz pastırma ve waffle bırakmıştı.

Uyandığımda Tynan'ı görmedim ve bu kadar erken nereye gittiğini merak ettim. Saat daha altı buçuk ama muhtemelen çoktan işe gitmiştir. Her zaman çalışıyor gibi görünüyor.

Yine de biraz yalnız kalabildiğim için minnettarım. Dün gece Tynan'la aramızda olanları düşünme zamanı.

Büyülü, dünyayı sarsan şeyler...

Beni becermesine izin verdiğime inanamıyorum. Ama bunu aklımdan çıkaramıyorum ve tekrar olmasını ne kadar çok istediğimi.

Onu iliklerime kadar arzuluyorum.

Ben uyurken bana dokunması beni tiksindirmeliydi ama bu beni sadece tahrik etti. Ben bundan mı hoşlanıyorum?

Sevdiğim şeyleri bile bilmiyorum. Jerry iğrençti. Ve ondan önceki adam çok dürüsttü. Benimle hiç yatmadı bile.

Ama Tynan? Onun bu konuda bir sorunu olmadığı açık.

Dilinin hareket edişi... Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Beni başka bir yatak odasına götürdüğünde yorgundum, yatağıımızı temizleyeceğine söz verdi.

Yarın. Daha önce hiç fıskırtmamıştım. Yapabileceğimi bile fark etmemiştim ama vay canına. Bundan sonra geri dönüş yok, çünkü gerçekten inanılmazdı.

"Günaydın." Sesi arkamdan gürlüyor, elleri omuzlarımda, beni bir sarsıntıyla irkiliyor. "Dün gece daha iyi uyudun mu?"

"Mm-hmm." Arkama baktığımda yüzüm kızarıyor, o büyük avuçlar kollarımı yukarı aşağı okşadığında bedenim karıncalanıyor.

Güvercin grisi bir takım elbise giymişti ve bunca zamandır evde miydi yoksa yeni mi geldi emin değilim.

"Güzel." Kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor ve yemin ederim eriyorum.

Erimemeliyim. Yine de buradayım, onun için bir şeyler hissediyorum. Tehlikeli şeyler.

Kendine bir fincan kahve dolduruyor ve benim boş fincanımı alıp içine biraz daha ekliyor. "Bugün biraz ofise gitmem gerekiyor ama sonra dönerim." Yavaşça bir yudum alıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Yarın başka bir yerden alışveriş yapmanı da ayarladım. Seninle ilgileneceklerine söz veriyorum. Bundan emin olacağım."

"Teşekkürler. Ama buna gerçekten gerek yok."

"Evet, öyle. Ayrıca, bugün ilerleyen saatlerde denemeniz için birkaç gece elbisesi bırakacaklar."

"Neden? Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet. Bu akşam altıda bir hayır etkinliğimiz var. Tamamen unutmuşum. o."

"Oh. Ne hayır kurumu?"

"Yıllar önce başladığım bir şey. Çocukluk kanseri araştırmaları için." Gözlerim büyüdü.

"Şaşırmış görünüyorsun." Kuru kuru gülüyor. "Ben sadece..."

"Mafyadan birinin bir grup hastayı umursadığını düşünmemiştim. çocuklar?"

Başımı salladım.

"Ama bunun var."

Kocamın bir kalbi var.

"Uh..." Konuyu açmak istediğimde yüzüm kızarıyor ama sanki odadaki bir fil gibi hissediyorum.

"Ne oldu, Elara?"

"Um..." Kupayı elime alıyorum, ellerim kupanın etrafında ısınıyor. "Dün gece hakkında. Güzeldi ama..."

Ama ne kadar iyi olduğu konusunda dehşete düştüm.

Elindeki kahveyi tezgâha bırakıp yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni zorlamak ya da rahatsız etmek için burada değılim. Sadece yatağımızda ne kadar muhteşem görüldüğün dikkatimi dağıttı. Sen istemediğın sürece bir daha olmayacak."

Bunu istiyorum.

"Tamam."

Ellerini üzerimden çekiyor ve geri dönmelerini o kadar çok istiyorum ki içim acıyor. Onun yerine dışarı çıkmaya başladı.

"Tynan..."

"Evet,
bebeğim?"

"Nerede çalışıyorsun?"

"Tüm işlerimizi yürüten bir şirketimiz var. Ben yönetiyorum. Bir sürü evrak işi var." Bana orantısız bir sırıtışla vurdu.

Evrak işlerinden daha fazlası olduğuna eminim ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Gerçekte ne yaptığını bilmek istemiyorum. Kesinlikle öldürdüğü insanları.

"O zaman işte iyi günler." Başını sallıyor. "Sana da iyi günler."

Sonra uzaklaşıyor ve kapı kapandığında keşke ona veda öpücüğü verseydim diyorum.

Saatler sonra, Brody ve ben hayatımda gördüğüm en büyük havuzda yüzerek eğlenceli bir gün geçirdikten sonra, film izlemeye karar veriyoruz. Annemle benim her zaman favorimiz olan *Oyuncak Hikayesi*'ni seçiyor.

Onu düşündükçe gözlerim doluyor. Onu çok özliyorum. Keşke hala konuşmak için burada olsaydı. Burnumu çekerek kirpiklerimin altını siliyorum ve Brody'nin endişeli ifadesi bana dönüyor. Avucunu yanağıma koyuyor ve o tatlı gözler benimkilere değdiğinde tek yaptığı beni daha da ağlatmak oluyor.

Ona sıkıca sarıldım. "Ben iyiyim. Sadece annemi düşünüyorum. Onu çok özliyorum."

O zaman onun da ağladığını hissediyorum, aldığı her nefeste daha da sertleşiyor. "Sorun değıl, tatlım. Onları benimle birlikte özleyebilirsin."

Dakikalar boyunca birbirimizin can simidi olmaya devam ediyoruz, içimizde uyuyan bu duyguları hissediyoruz. Benimle birlikte ağlayabilecek kadar rahat hissetmesine sevindim.

"Belki bir gün bana ailen hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Başını sallarken ağlamaklı gözlerle bana bakıyor.

"Eminim çok özeldiler ve onları çok özölüyorsundur."

Suratını asıyor, gözyaşları yanaklarından süzölüyor.

"Seni seviyorum, Brody."

Bu onun gözlerinin taze yaşlarla dolmasına neden oluyor. Kollarını bana doluyor ve tüm gücüyle sarılıyor. Biliyorum ki bu onun da beni sevdiğini söyleme şekli.

Nihayet televizyonu açtığımızda dakikalar geçiyor ve ben daha filmi açmadan bir haber yayını gözümeye çarpıyor.

"Bu da ne..."

Bir haber spikeri yanmış bir mağazanın önünde duruyor ve kalbimin daha hızlı atmasına neden olan isim bu.

"Boston'daki Carolina Herrera mağazasının sahibi, mekanın dün gece geç saatlerde ve sabah saatlerinde yanarak kül olmasından dolayı tamamen perişan olduğunu söylüyor. İtfaiye müdürünün henüz resmi bir nedeni yok, ancak bize kötü kablolamadan kaynaklandığından şüphelendiklerini söyledi."

Gerisini .

Şansımız nedir? Belki de karmadır? Gerçi *bunun* olmasını istemezdim. Bu onun geçim kaynağı.

Tynan düşüncelerimde beliriyor.

Acaba...

Hayır. Yapmaz.

Kocanız mafyada. Tabii ki .

Oh, kahretsin.

TYNAN

Vera'nın dükkânının alevler içinde kalmasını emrettiğimi bilip bilmediğini bilmiyorum, bilmesine de ihtiyacım .

Farkında olsun ya da olmasın, onu korumak için hep yanında olacağım. Tüm yanlışlarını düzelteceğim.

Bir koca böyle yapar.

Vera'nın dükkânından başka bir şey almadığım için şanslı. Hayatını kaybetmek üzereydi ama Elara'nın bu adalete karşı çıkabileceğini düşündüm.

Gün uzuyor ama karımı düşünmek günü katlanılabilir kılıyor. Umarım yaptığım şeyle onu korkutup kaçırmamışımdır. Çünkü bu istediğim son şey.

Dün geceki görüntülerimiz zihnimi dolduruyor. Sikimi alış şekli. Ne kadar sert geldiğini. Bu sabah onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu.

Yataktan kalkmadan önce bir süre uyumasını izledim. Elimle yüzünü okşadım ve yemin ederim uykusunda gülümsedi.

İnledim. Burada, ofiste olmak yerine onunla ve Brody'yle olmayı tercih ederdim.

Ama yapılması gereken işler var. Ruslarla yapılan anlaşmada küçük bir pürüz çıktı. Tedarikçilerinden biri öldü, bu yüzden başka bir tedarikçiyle çalışma sürecindeler. Ancak bu sevkiyatta bir gecikmeye neden olabilir ve babam bundan pek memnun değil.

Nihayet işim bitip ofisten çıktığımda Elara'ya mesaj atıyorum, böylece yakında evde olacağımı biliyor.

Yardım etkinliğimiz üç saat sonra. Onu, ona aldığım ve eve döndükten sonra üzerinden çıkarmaktan zevk alacağım elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Arabama binerek kırk dakika içinde eve varıyorum, garaj yoluna giriyorum ve SUV'yi Ferrari'min yanına park ediyorum.

Dışarı çıkıyorum, içeri girmeden önce ön taraftaki adamlarımı selamlıyorum.

Fuayeye girer girmez, Bubbles her zamanki gibi bana hırlayarak zıplayarak geliyor. Görünüşe göre hayatımdaki diğer herkesle olduğu gibi aramızda hâlâ bir aşk/nefret ilişkisi var. Köpek neden farklı olsun ki?

"Sana da merhaba, tiki." Brody elinde gıcırtilı bir oyuncakla koşarak gelirken onun yanından geçiyorum.

"Hey, dostum. İyi bir gün geçirdin mi?"

Bir yanıt beklemiyorum. Bu noktada bir şey beklememenin daha iyi olduğunu biliyorum.

Sonra birdenbire bana baktı ve kocaman bir gülümsemeyle başını salladı.

Adrenalin merkezime vuruyor, kalbim hızla çarpıyor. bakıp,

orada başka biri olup olmadığını merak ediyorum. Bunu

benimle daha önce hiç yapmamıştı.

İlk defa nutkum tutuldu.

Ben daha bir şey söyleyemedim Bubbles'ı kucağına aldı ve koşarak odadan çıktı.

Hemen yapmak istediğim ilk şey Elara'ya her şeyi anlatmak. Muhtemelen üst katta akşam için hazırlanıyor. Dikkatini dağıtmak yerine işini bitirmesine izin vermeliyim ama lanet olsun, onu görmek istiyorum.

Ruby'nin muhtemelen Brody için akşam yemeğini bitirdiğini bilerek mutfaka doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde tezgahın yanında ellerini siliyordu.

"Onu görene kadar bekle!"

Şimdi gidip kendim bakmam gerekiyor. "Neredeyse hazır mı?"

"Sanırım öyle." Gözleri parlıyor. "Mutlu görünüyorsun, bunu biliyor musun?" Ağzım ince bir çizgi oluşturuyor. "Bunu ne ele verdi?"

Yüzümdeki gergin ifadeyi elinin tersiyle itiyor. "Kimseyi kandıramazsın. Onunla tanışana kadar seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim, bu yüzden kendine yalan söylemeyi bırak."

"Evet, evet." Dışarı çıkmaya başladım. "Sonra görüşürüz, Ruby."

Karımı görme ihtiyacıyla merdivenleri ikişer kahkahası yankılanıyor.

Yatak odasının kapısını açar açmaz, onun görüntüsü beni olduğum yerde durduruyor. Bakışlarım vücudunda geziniyor, aynı anda onun her çarpıcı santimini kavramaya çalışıyorum, ilk nereye bakacağımdan emin değilim.

"Vay canına." Sesim kısılıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ortasında parıldayan bir kemeri olan uzun gümüş bir elbise giymiş. Askıları ince ve göğsünü ortaya çıkarmak için V şeklinde dalgalanıyor.

Bu gece onu evde tutmayı düşünebilirim. Biri ona bakmaması gerektiği gibi bakarsa ne yapacağımdan emin değilim.

"İyi mi?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, parlak kırmızı ruj onları ekstra öpülebilir kılıyor. Ve kesinlikle ekstra sikilebilir.

Aletim acı çekecek kadar şişiyor.

Cehenneme kadar yolu var. Gitmeden önce onu becermeliyim.

Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. "İyi mi? Nutkum tutuldu."

Ensesini kavradığımda, dudaklarım neredeyse onu öpebilecek kadar havada asılı kalıyor.

Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve bana utangaç ve seksi bir şekilde bakıyor.

"İnanılmaz derecede muhteşem görünüyorsun. Tanrım, Elara." Ağzım yaklaşıyor, bir

Dudakları dudaklarıma değdiğinde göğsümden bir inilti kaçıyor. "Siktir, seni öpmek istiyorum."

"Rujumu mahvedersin." Nefes nefese ses tonuyla çenem geriliyor, parmaklarım saçlarında dolaşıyor.

"Bu utanç verici olurdu." Derin engel olamıyorum. "En azından o güzel ağzını sikmek için uçak yolculuğuna kadar beklemek isterdim."

"Tanrım, Tynan," diye pantolonunu indirdi.

Bir pislik olamam. Ne kadar güzel görüldüğünü mahvedemem.

Onu eğip elbisesini kaldırabilirsin.

"Go sábhála mac Dé sinn," diye mırıldanıyorum ve kaşları çatılıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Alaycı bir kıkırdama çıkardım. "Şu anda seni anlamsızca sikmemi engellemek için ilahi bir müdahale istiyorum bebeğim."

Bana gülümsüyor, utangaç ve seksi gülümsemesi hiç de yardımcı olmuyor.

Dişlerimi gıcırdatarak çenesini kavıyorum. "Buradan defolup gitmeliyiz."

Elimi ondan çekmeye zorluyorum. Ona ne kadar dokunursam, bu durum o kadar istikrarsızlaşacak.

Bakışlarındaki küstahlık geri dönüyor ve ellerini kalçalarında gezdirerek müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Bu elbiseyi gerçekten beğendim."

Bir sonraki nefesini alamadan peşindeyim.

Uzun saçlarını bileğime dolayıp başını geriye doğru çekerek kulağını dudaklarıma götürüyorum. "Bu gece herkes için büyük bir dikkat dağıtıcı olacaksın, özellikle de benim için."

Burnumu boynunda gezdiriyorum, o inlerken omzunu ısııyorum. "Bu gece tüm ölü bedenleri affetmek zorunda kalacaksınız, Bayan.

Quinn. Çünkü sana bakan herkes artık nefes alamadığını fark edecek."

"O zaman belki de değişmeliyim," diye fısıldıyor. "Senin ölümcül kaçışlarından sorumlu olmak istemem."

"Siktir," diye homurdanıyorum, çenesini yalıyorum, tadına bakmak istiyorum. "Sen tam bir şerefsizsin." Elimin bir hareketiyle elbisesini kabaca yukarı çekiyorum, parmaklarım kalçalarının arasında geziniyor. "Külot yok, ha?"

"Tynan!" diye haykırıyor iki parmağım içine girip onu birazcık, ona olan ihtiyacımı doyurmaya yetecek kadar sikerken.

Nefes nefese kalıyor ve ağlıyor, pazumu pençeliyor, bunun için bana yalvarıyor. Ama duvarları kasılmaya başladığında onu serbest bırakıyorum.

Onun kapüşonlu yüz ifadesi karşısında sırtarak, içindeki parmakları ağzıma götürüyorum. Dilimle onun tadını emerken bakışlarımız aynı hizaya geliyor.

"Çok iyi. Şimdi, ben duşumu bitirene kadar burada bekle ve ben giyinirken uslu dursan iyi edersin. Çünkü yemin ederim, Elara..." I

ensesinden tuttu. "Bana bir daha sataşırsan bu elbiseyi parçalara ayırırım. Anladın mı?"

Başını sallıyor, göğsü inip kalkıyor.

"Aferin kızıma." Eğildim ve ağzının kenarından öptüm. "Çabuk olacağım, söz veriyorum."

İsteksizce ana banyoya doğru gitmeye başladım.

"Tynan?"

Ona dönüyorum, kızarmış ve seksi görüntüsüne hayranlıkla bakıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ve lütfen bana doğruyu söyleyeceğine söz ver." Gözlerinde endişe büyüyor ve bu beni daha dik durmaya itiyor.

"Ne oldu?"

"Bugün haberleri izledim ve bir şey gördüm. Sen miydin yoksa..."

Ah, demek bunu gördü. Güzel. Artık biliyor.

"Dükkanı yakıp yakmadığımı bilmek istiyorsun."

Başını salladı.

"Evet, Elara..." Başının arkasından tutarak ona doğru ilerliyorum. "Bunu ben yaptım. Ben emrettim."

Ağzı ayrılır ve gözleri büyür.

"Ve bunu yine yaparım. Seni inciten herkesin canını yakarım." "Neden?" Gözlerinde yaşlar belirir.

"Çünkü sen benimsin, Elara Quinn. Ve kimse karımı incitemez. Bu soruna cevap oldu mu?"

Kalın kalın yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Bunu çözdüğümüze sevindim." Burnunun ucunu öptüm.

Ben banyoya doğru giderken, her kelimemde ciddi olduğumu anlamasını umarak orada öylece şaşkın şaşkın duruyor.

CKAPTER s 7

ELARA

ÖZEL JET İLE ŞEHRİN 20 MİL DIŞINDAKİ BİR HAVAALANINA GELDİK.

Bir limuzin bizi şehrin kalbindeki lüks bir otele götürmeden önce Boston.

Tabii ki onun gibi bir adamın kendi uçağı var.

Büyük balo salonuna girerken arka planda müzik çalıyor. Altın süslemeli tavan, beyaz mermer zemin ve altın Chiavari sandalyeli masalar en az üç yüz konuk için hazırlanmış.

Dekor sınıfın özüdür. Daha azını beklemezdim.

Bara doğru ilerlerken Tynan'ın eli benimkini sıkıyor, kadınlar her fırsatta onu süzüyor. Onu daha yakına çekiyorum ve o da sırtarak bana bakıyor.

Karnım zil çalıyor. O siyah smokinin içinde bu kadar yakışıklı görünmesi yetmiyormuş gibi bir de bana böyle gülümsemek zorunda mı? Tanrım, bu işkence gibi bir gece olacak.

Boğazımı temizleyip bara doğru olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışana kadar elbisemi çekiştirdiğı ve beni parmakladığı görüntüler zihnimi dolduruyor.

Ama oraya varmadan hemen önce yaşlı bir çift bize yaklaşıyor.

Tabii ki.

"Tynan," diye bağılıyor kadın, kolundan tutup yüzünün yan tarafını öperek. "Burada olduğumuz için çok mutluyuz. Her zaman böyle güzel bir etkinlik gerçekleştirmeyi başarıyorsunuz."

"Evet, bu etkinlik her yıl en sevdiğim etkinliktir," diyor adam, gözlerini bana dikerek. "Peki bu kim olabilir?"

Tynan beni yanına çekti. "Bernard, Camila, sizi karım Elara ile tanıştırmak istiyorum."

"Karın mı?" Camila ona şakacı bir bakış fırlatıp omzuna bir tokat atmadan hemen önce ağzı açık bir şekilde bakıyor. "Ve sen bizi davet etmedin?"

"Aslında düğün yapmadık. Sadece aile arasında oldu." Kıkırdayarak gözlerini benimkilere dikti. "Öyle değil mi, bebeğim?"

"Mm-hmm." Saçlarımın uçlarıyla oynuyorum.

"Benim için bir zevk, sevgilim!" Camila bana sarılmak için yaklaştı.

Ama kocası elimin üstünü öptüğünde, Tynan'ın çenesinin esneme şeklini kaçırmıyorum. Gülümsememi geri alıyorum.

Görünüşe göre biraz kıskanç bir yapısı var ve hoşuma gidiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara. "İkinizle de tanışmak çok güzel."

"Sen de! Seni buralarda hiç görmediğimi söylemeliyim. Bu düğün ne kadar çabuk oldu?" Sonra nefesi kesildi. "Hamile misin?" Sesi alçalıyor.

"Camila!" Kocası başını sallar.

"Ne! Sadece soruyorum." Gözlerini deviriyor ve bana küçük bir göz .

"Henüz değil." Tynan'ın kolu kalçalarımın dolanıyor, beni yanına çekiyor, ağzı şakağıma düşüyor.

Tanrım, beni bu şekilde öpmesine bayılıyorum. Bana çok değer verildiğini hissettiriyor.

"Ama çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyoruz," diyor. "Değil mi, bebeğim?" Doğru. Çocuklar. Beni istemesinin gerçek sebebi.

"Evet, bu doğru." Endişe kemiriyor, gerçekten önemli miyim yoksa sadece bir amaç için bir araç mıyım diye merak etmeme neden oluyor.

"Sonunda yuva kurduğumu gördüğüme çok sevindim." Camila sırtıyor.

"Bir an için endişelendim. Sonsuza kadar yalnız kalamayacak kadar iyi bir adamsın."

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Biz ebeveynleri bilirsiniz. Endişeleniriz. Çocuklarımızın yuva kurmasını ve kendilerine ait bir hayatları olmasını isteriz."

O çocuklar hakkında konuştuğça ben daha da rahatsız oluyorum.

Bu gerçek değil. Beni gerçekten umursamıyor. Sadece bana ihtiyacı vardı. Hepsi bu kadar.

Ama bana dokunma şekli. Bana sarılması. Sadece şehvet mi? Yoksa ikimiz için de daha fazlası için bir şans olabilir mi?

Onunla bunu istemem yanlış mı? Bunun gerçek olmasını istemek?

Çünkü istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Sevilmek istiyorum. Beni önemseyen bir adam istiyorum. Ve Tynan bunların hepsini mümkün kılıyor.

İç çekerek odaya bakıyorum ve birden olduğum yerde donup kalıyorum. Ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalı ve görüş açımı takip ettiğinde tam olarak kime baktığımı anlıyor.

"Bize izin verir misiniz?" diyor çifte. "Onlar kaçmadan önce burada konuşmam gereken biri var."

"Evet, tabii ki," diyor Camila. "Siz ikiniz gidip eğlenin!"

"Keyfinize bakın," diyerek beni Vera ve kızı Stephanie'ye doğru çekti.

"Tynan, onları bir daha görmek istemiyorum." Kalbim kontrolsüzce çarpıyor, ellerim nemleniyor.

Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Hiçbir şey ifade etmiyorlar. Umursamamalıyım. Ama içimde bir şey hala umursuyor.

"Sen varsın," diye fısıldıyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Ben seninleyken endişelenecek hiçbir şeyin yok."

Ve kalbim bir şekilde duruyor ve aynı anda atmaya başlıyor.

Başımı sallıyorum, o da elimi ağzına götürüyor ve gözlerini bile kaçırmadan parmak eklemlerimi öpüyor.

Bu nasıl gerçek olamaz? Sahte olması mümkün değil...değil mi? Yoksa yattığı tüm kadınlara böyle mi davranıyor?

Merak etmek için fazla zamanım yok, çünkü beni yine o sürtüklere doğru çekiyor.

Neredeyse Vera için üzüleceğim. Yaklaştığımızı görünce yüzü bembeyaz oluyor. Daha da gergin görünen Stephanie'ye bir şeyler fısıldıyor.

"Hanımlar. Gelebilmeniz çok güzel." Elim daha sıkı tutuyor; sanırım güven vermek için sıkıyor.

Vera gergin bir şekilde güler. "Bunu kaçırmazdık. Çok değerli bir amaç. Öyle değil mi tatlım?"

Gülümsüyormuş gibi yapan Stephanie'ye bakıyor.

"Dükkânınıza olanlara üzıldüm," diyor Vera'ya ama sesi hiç de üzgün gelmiyor. "Dikkatli olmadığımızda başımıza gelenler utanç verici."

Ağzı kasılıyor. "Tynan, özür dilerim." O

biliyor.

Aman Tanrım.

"Ne için?" Ellerimizi kenetleyerek yüzünü onunkine yaklaştırıyor. "Karıma hakaret ettiğin ve bunun yanına kâr kalacağını düşündüğün için mi?"

Alt kirpikleri gözyaşlarıyla doluyor. "Onu gücendirmek istemedik, yemin ederim!"

Kıkırdıyor ve bunda hoş bir şey yok. "İsteyerek yaptın. Sadece yakalanacağını düşünmedin." Bakışlarını kadınlara dikerken kolunu kalçalarına doluyor. "Ve bilmeni isterim ki ne kadar uğraşırsan uğraş, asla karım kadar mükemmel olmaya yaklaşamayacaksın."

Gözleri bir an benimkilere kayıyor, orada oyalandıktan sonra tekrar sert bir şekilde ona bakıyor. "Kimsenin ona saygısızlık etmesine müsamaha göstermeyeceğim. Bu yüzden ikinize de mağazanızdan daha fazlasını kaybetmeden önce çenenizi kapalı tutmayı öğrenmenizi öneririm. Umarım birbirimizi anlarız."

Ona cevap verme şansı tanımıyor ve bizi uzaklaştırıyor.

Duygular kalbimin içinde ağılıyormuş gibi kadar dolaşüyor - üzüntüden değil, mutluluktan.

Benim için ayağa kalktı. Beni savundu.

Bana bir şey ifade ettiğimi kanıtladı. Onunla mutlu olmanın mümkün olabileceğini.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, olduğum yerde duruyorum ve yanağını avucumun içine alıyorum.

Kaşları çatıldı, gözleri benimkileri arıyor. "Senin için her şeyi yaparım, Elara."

İçim daralıyor ve çenesini sıkarak ağzını dayıyor, açlıkla beni yutuyor.

Ellerim saçlarına kayıyor.

Çekiştiriyorum.

Çekiyorum.

Her şeyi hissediyorum. İstiyorum da.

Ağzına alırken dişleri alt dudağımı ısıyor, sert göğsü yumuşak göğsüme bastırıyor.

Hepsi izliyor mu bilmiyorum.

Umurumda da değil.

Çünkü şu anda beni öpme şeklinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Sanki yapmak istediği tek şey buymuş gibi.

Gece bundan sonra daha keyifli bir hal alıyor. Bize yaklaşan hemen hemen herkese beni karısı olarak tanıtıyor ve çok sayıda kişi oldu.

Bildiğim bir şarkı çalmaya başlıyor ve kendimi biraz sallanırken buluyorum.

Bunu kaçırmıyor, dudakları boynumun kıvrımına iniyor ve "Dans et benimle" diye fısıldıyor.

Başım geriye savruldu. "Dans mı ediyorsun?"

"Dans ederim." Sırıttıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Beni dans pistine götürüyor, insanlar bizim için ayrılıyor. Ve ona bakışları... Korkuyla.

Müzik devam ederken kollarını sırtımın alt kısmına doluyor, gözlerimiz kilitleniyor, beni dans pistinde döndürüp kendine çekerken nefesim kesiliyor.

Dudakları fısıldıyor ve alay ediyor.

Sadece biraz daha ve onları hissederdim.

Beni tekrar döndürüp sırtımı önüne doğru çekerken inliyor.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" Nabzım çılgınca atarken soruyorum, parmakları kalçalarımı kavlıyor.

"Annem." Beni kendisine çeviriyor, çenesi sıkılı, yeşil gözleri karanlık ve sıcak, parlak bir şekilde yanan bir ateş gibi. Aynı anda hem cezbedici hem de öfkeli.

"Annen nerede?"

"O uzun zaman önce öldü." Hüzünlü gülümsemesi kalbimi kırıyor. "Çok üzüldüm." Onun için üzülüyorum çünkü bu acıyı biliyorum. "Ben de üzüldüm. Keşke seninle tanışma şansı olsaydı."

Duygular boğazımda düğümleniyor. "Keşke ben de onunla tanışabilseydim."

Bakışları benimkileri delip geçiyor ve onu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum. Tedirgin edici ama yine de arzuluyorum.

baktığımda misafirlerin baktığını görüyorum.

"Hepsinin bizi izlediğini biliyorsun, değil mi?"

"Sence bunu da izleyecekler mi?"

Merak edemeden, ağzı benimkine çarpıyor. Durduğum yerde beni tüketiyor.

Bu Öpücük o yavaş ve dolu ile Tutku. ile
Özlemle. Bükülmez bir ihtiyaçla.

Vücudu benimkine baskı

yapıyor. Kalp kalbe.

Birbirine tam uymaması gereken ama bir şekilde uyan iki şekil.

Dili merhametsizce işgal ederken bir başparmak çene çizgimi okşuyor. İzin almadan.

Ve benim dünyam şu anda tek bir şeyi biliyor: Tynan Quinn'in karısı olmanın ne kadar güzel olduğunu.

TYNAN

Sabah ikiye doğru eve varıyoruz ve geçmişteki bağış toplama etkinliklerinin hiçbirinde bu kadar iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum.

Yatağın kenarında oturmuş, ayakkabıların çözmeye hazır olan ona bakıyorum.

"Bana bırak." Yanına gidip dizinin altından tutarak ayağını göğsüme doğru kaldırdım.

Ayak bileğini tutarken gözlerinin içine bakıyorum, yüksek topuğu yavaşça kaydırıyorum ve o inerken ayağının tabanını ovuyorum.

"İyi hissediyor musun?"

"Çok iyi. Ayaklarım bütün gece ağrıyordu."

"Neden bana söylemedin?" Ayağına masaj yapıyorum, aynısını diğerine de yapıyorum. "Seni oteldeki süitime götürür ve dinlenmene izin verirdim."

"Mm," diye inliyor, gözlerini kapatıyor, vücudu yatağa doğru geriye düşüyor.

Kahretsin, çok seksi görünüyor.

"Bunu yapmaya devam et..." Alt dudağını ısıyor, ben ayak parmaklarını ağzıma yüzü zevkle buruşuyor.

İç çekiyor, gözleri ağırlaşıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor." "Seni iyi hissettirmek hoşuma gidiyor, mo chuisle."

"Mo chuisle. Ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor.

Ona söylemek istiyorum. Söylemeliyim de. Ama bir parçam ona bir şey veriyormuşum gibi hissediyor, hiç kimseye vermeye hazır olmadığım bir şey.

Ama sadece kelimeler. Hepsi bu.

"Nabzım."

"Neden?" Kaşları çatıldı, gözleri parladı, söylememi bekliyordu. Onu.

"Çünkü... kalbimin daha önce hiç atmadığı kadar hızlı atmasını sağladın."

"Tynan..." Sesi çatlıyor, nefesi boğazında düğümleniyor.
Dikkatlice ayağını yere indiriyorum ve elbisesini yukarı çekmeye başlıyorum. "Bu elbise, üzerinde çok güzel duruyor."
"Teşekkür ." Sanki buna ihtiyacı varmış gibi göğsü umutsuzca inip kalkıyor. Ve benim de ona ihtiyacım var.
Şu anda.
Tam
burada.
Karıma ihtiyacım var.
"Çıkar onu. Tabii ona o kadar bağlı değilsen. O zaman memnuniyetle çıkarırım."
"Kıyafetlerimi yırtmakla tehdit etmeyi çok seviyorsun." Bir parmağını göğüslerinin arasında gezdiriyor.
"Seni çıplak görmekten oldukça hoşlanıyorum." Sırıttıyorum.
"Şimdi, ayağa ." Elinden tutup onu ayağa kaldırıyorum ve kendi etrafında döndürüyorum.
Duyulabilir nefesleri ona olan doyumsuz ihtiyacımı daha da arttırıyor. Saçlarını toplayıp omzunun üzerinden geçiriyorum ve teni karıncalanıyor. Yumuşak, ince boğazı ağzım için yalvarıyor.
Onun içinde olmak istiyorum. Her şekilde. Damarlarına sızmak istiyorum. O da beni aynı şekilde isteyene kadar iliklerinde beni tatmasını istiyorum.
Fermuarın sesi odada yankılanıyor, ensesinde tüyleri diken diken oluyor. Bir parmağım omurgasında gezinirken omuzları titriyor, nefesleri dağınık ve ağır. Elbisesinin askılarını kollarından aşağı doğru kaydırıyorum, acele etmeden, teninin verdiği hissin tadını çıkararak.
"Tynan..." Benim adım, ona arzuladığı şeyi vermem için çılgınca bir yalvarış.
Elbiseyi ayaklarının dibine kadar indiriyorum.
"Adımı bir daha böyle söyle." Göğüslerini avuçluyorum ve her iki meme ucunu da çimdikliyorum, bir inilti ortaya çıkarıyorum.
"Tynan..." Elleri kalçalarımı buluyor ve dudaklarım boğazına indiğinde onları sıkıyor.
Onu tekrar hissetmek, onun da beni hissetmesini sağlamak için sikim zonklıyor. Narin boğazını kavrarken, diğer elimin kalçalarının arasına kaymasına izin veriyorum. İki parmağımı içine sokuyorum, başparmağım klitorisyle oynarken o zevkle haykırıyor.
"Benim için çoktan ıslandı. Ne iyi bir kız."
"Tynan, ihtiyacım var-"
"Karımın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Parmaklarımı içinden kaydırarak onu döndürüyorum ve kabaca yatağa itiyorum. Güzel ağzını ayırmış, bir sonraki hamlemi bekliyor, tekrar tatmak istediğim o mükemmel gül rengi meme uçlarıyla itaatkâr bir şekilde orada yatıyor.

"Çok seksisin."

Vücudunu geriyor, dizlerini birbirine bastırıyor ve onu becermekten başka bir şey düşünmeyi imkânsız hale getiriyor. Yere diz çökmeden önce bacaklarını havaya kaldırıp omuzlarımın üzerine alıyorum, onu genişçe açıp parlayan amını ortaya çıkarıyorum.

Gözlerini kısıtı, dişleri dudağına gömüldü. "Bana bak."

Dilimin ucu yarığını okşuyor. "Aman Tanrım!" diye haykırıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"İşte böyle, bana bakmaya devam et." Dilim girişinden klitorisine doğru yavaşça ilerliyor ve o da sarsılarak kalçalarını yüzüme kapatıyor.

Onu sadece daha sıkı kavıyorum ve daha geniş açıyorum, dilim çekirdeğinin etrafında dönmeden önce dar deliğine girerken uyluklarını tutsak tutuyorum.

Saçımdan bir tutam koparıyor ve ben kıkırdıyorum, o daha sert çekerken homurdanıyorum.

Sikeyim. Mükemmel bir kız.

"Sakın durma. Ben... Ben... yaklaştım."

"Mm," diye homurdanıyorum, onu ağzımın derinliklerine çekiyorum, dilimin etrafındaki o küçük titremeleri hissediyorum.

Ama tatlı işkenceye son vermiyorum. Çığlık atıp yalvarana kadar değil.

"Tanrım, geliyorum! Sakın durma!"

Dişlerim sıyrıyor. Ağzım emiyor ve kemiriyor, dilim yuvarlanıyor, ta ki o orada kıvranıp lanet suratıma boşalana kadar.

Memnuniyetle inlememe engel olamıyorum.

Utangaç bir şekilde bana bakarak nefes nefese küçük bir kahkaha attı.

"Vay be..." "Bu doğru. Bu sadece başlangıç." Ereksiyonum içimde geriliyor

Ayakta durmuş, papyonumu yavaşça çözmüş, ona bakıyordum.

Onun için soyunmamı izlerken yüzü daha da kızarıyor, dişleri alt dudağını ısıyor. Acele etmiyorum, kelepçelerimi çözüyorum, azı dişlerimi gıcırdatıyorum, onun içine girmeyi çok istiyorum.

Gömleğim çıkıyor.

Kemerimi çıkarırken tokenin şakırtısı havada süzülüyor.

Sonra fermuar.

Ve tüm bunlar olurken beni izliyor. Gözleri uyarılmışlığıyla birlikte büyüyor ve benim bariz ereksiyonuma düşüyor.

"Göster bana," diye zorluyor.

"Gerçekten görmek istiyor musun?" Sırıttıyorum. Başını sallıyor.

"Kibarca sorduğunu duymadım."

Gözlerini kapatır ve şakacı bir gülümsemeyle başını sallar.

Bana dönüp baktığında gözlerinde yeniden bir sıcaklık vardı. "Bana sikini göster. Lütfen."

Her kelimeye alıngan bir vurgu yapıyor ve artık onunla oynayacak gücüm kalmadı. Sadece ona ihtiyacım var.

Bir iniltiyle pantolonumu ve boxerımı aşağı indiriyorum ve aletim dışarı fırlıyor. "Sadece seks, değil mi?" Kendimi okşuyorum, bakışlarım onun vücudunda geziniyor.

Ben onun üzerinde sürünmeye başlamadan önce.

"Bu doğru. Hepsi bu kadar. Sadece seks." Gözleri acı dolu bir tutkuyla parlıyor.

"Güzel." Çenesini sıkıca kavriyorum ve onu sertçe öpüyorum, aç bakışlarını araştırıyorum. "O zaman yapmak üzere olduğum şey için zerre kadar suçluluk duymayacağım."

O daha sorgulayamadan kalçalarını kavriyor, onu ön tarafına çeviriyor ve dört ayak üzerinde durmaya zorluyorum Bir avucumla yüzünün yan tarafını yatağa bastırıyorum, kıcı havaya kalkıyor.

"Ne güzel bir manzarasın sen," diye homurdanıyorum, sikimi girişine hizalıyorum ve ona hiçbir uyarıda bulunmadan içine sonuna kadar giriyorum.

"Oh, Tanrım!" İnlemeleri bölük pörçük dalgalar halinde geliyor. "Tanrı'nın bizimle hiçbir ilgisi yok. Sadece sen ve ben varız."

Kıçına şaplak atarak içine giriyorum, olabildiğince derine inmek istiyorum, çığlık atmasını ve altındaki çarşafları pençelemesini sağlıyorum. Gözleri yuvarlanıyor ve benimkilere kilitleniyor ve bu sadece tempomu artırmamı sağlıyor, aletim onun içinde zonkluyor ve titreşiyor.

Duvarları gerilmeye başlıyor ve hareketlerimi yavaşlatarak vücut ağırlığımı etinin üzerine bırakıyorum.

"Durma. Devam et," diyerek omzunun üzerinden bana baktı.

"Buna çok ihtiyacın var." Kalçalarımı döndürüyorum ve o inliyor. "Lütfen, Tynan. Lütfen..."

"Lütfen ne?" Dışarı kayıyorum ve dizlerimin üzerine yükseliyorum, ucuyla onu kızdırıyorum, kıkına doğru yuvarlıyorum ve oradaki deliğe bastırıyorum, buna da ihtiyacım var.

Ama şu anda zaman ayırıp bunu uzatacak gücüm yok. Bu beklemek zorunda.

"Vücudunu kullanmamdan hoşlanıyor musun?" Elimi boğazına götürüp sıkıyorum, kararsız nabzını hissedince dişlerimin arasından tıslıyorum. "Çok iyi görünüyorsun. Gözlerin kırmızı, makyajın berbat. Hepsi benim kullanımım."

Vücudunu yatakta daha da yukarı iterek içine pistonla giriyorum. Kayarak dışarı çıkıyorum, ereksiyonumun tepesiyle klitorisinin etrafındaki ıslaklığını daire içine alıyorum.

"Sen kime aitsin?"

Ağzı titriyor, bacakları titriyor.

Kıkına sert bir şaplak attım. "Sana bir soru sordum." "Ben sana aidim," diye ağlıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi bunu sikim içindeyken söyle."

Nefes alamaz hale gelene kadar tekrar tekrar sokuyorum.

"Evet, evet, senin. Tynan...lütfen!"

Ağzımın içinden bir sırıtma geçiyor. "Seni bütün gece boyunca anlamsızca becereceğim. Seni benim için kaç kez çılgılık attırabileceğimi görmek istiyorum."

Sonra sözümü tutuyorum, onu daha derine, daha hızlı alıyorum, bastırılmış tüm ihtiyacımı serbest bırakırken saçlarını avucumun içine alıyorum. Kendi karıma aşık olmamam için tüm nedenler.

"Ne cüretle seni bu kadar çok istememi sağlarsın?" İnliyorum, uzun saçlarını bileğime dolayarak başını geriye doğru eğiyorum. "Beni çaresiz bırakıyorsun."

Sesim acıyor, nabzım çarpıyor ve kalbim... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Şimdi onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Onsuz.

Kendini kan dolaşıma yerleştirdi ve şimdi onun için ölebilirim. Onun için yaşarım. Ben onun emrindeyim. Güç onda ve bunun farkında bile değil.

"Tynan!" diye bağırırken yatağın her tarafına fişkırıyor.

"En seksi şey, her seferinde," diye homurdanıyorum, kendimi onu becermeye devam etmekten alıkoyamıyorum. "Bunu yine yapacaksın."

Kıpırdanıyor, karşı koymaya çalışıyor ama bedenimi onunkinin üzerine bırakıyorum ve saçlarını avucumun içinde kilitli tutarak onu daha sert kavriyorum.

"Yarın ağrın olsun istiyorum. Günlerce yürüyememeni istiyorum." "Durma! Beni sikmeye devam et!"

Uyarılmışlığı titrek sesine karışıyor ve bu sefer daha sert boşalacağını biliyorum. Bir elimi altına sokup klitorisini buluyorum, aceleyle daireler çizerek ovuyorum ve duvarlar yıkılana kadar adımı haykırmasını sağlıyorum.

Kendi boş kalbim Elara ile dolana kadar.

Kalçalarım ona çarpıyor ve tenin tene değme sesi, onun nefes nefese inlemelerinin yankılanması... her şeyi daha da güzelleştiriyor. Serbest kalması uzuvlarını paramparça ediyor ve ben her anın tadını çıkarıyorum, asla bitmesini istemiyorum.

Bittiğinde, ben hala üstüneyken, o sonunda hareketsiz, dönüyor.

Onu.

Parmaklarını çenemde gezdiriyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, yavaşça beni içine çekiyor.

Ta ki ben çözülmeye başlayana kadar.

"Çok güzelsin," diyor bana.

Ve bir nefes çekip onu kararsız ciğerlerimde tutarken, tam burada, şu anda, karıma aşık olmaya başladığımı fark ediyorum.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ben onun hayatına girmiş olabilirim, ama Elara Hill? O benim kalbime girdi, ve şimdi sonuçlarıyla baş başa kaldım.

CKAPTER s 8

ELARA

TYNAN ERTESİ GÜN MUTFAKTAKİ TEZGAHIN ÜZERİNDEN BANA BAKIYOR.

Sabah, beni bakışlarının içine çekiyor ve vücudumdaki her hücre nabız gibi atıyor.

Tepki vermemeye çalışıyorum, özellikle de Brody yanımdayken.

Yine de gözleri benimkileri o derin ve araştırmacı şekilde tutmaya devam ettikçe yüzüm ısınıyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, bana bakışlarına dayanamıyorum.

Dün geceki düşüncelerimiz zihnimde tekrar canlanırken içim daralıyor.

O adamın bana yaptığı şeyler.

Anlatılamaz şeyler.

Vücudumu yapabileceğimi bilmediğim şekillerde büküyordum. Daha önce bir gecede hiç bu kadar çok boşalmamıştım.

Tekrarını talep etmeyi çok isterim.

Koyu gri gömleği geriliyor ve kaslı göğsüne uyum sağlayarak boğazımın kurumasına neden oluyor. Ama bu adam vücuduna bir çöp torbası geçirse yine de iyi görünür. Bu gerçekten haksızlık.

Bir eliyle saçlarını karıştırıyor ve biraz dağıtıyor.

Yüce İsa.

Kalçalarımı tabureye sıkıştırıyorum.

"Sen uyurken büyükannen aradı." Kahvesinden bir yudum çekiyor, ağır kapüşonlu bakışları dudaklarıma düşüyor ve boğucu ilgiden ürperiyorum.

"Oh? Ve ikiniz güzel bir sohbet yaptınız, sanırım?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yaptık, aslında."

Lacivert ipek kravatını düzeltiyor, boynundaki kaslar sanki o da benim yanımdayken zorlanıyormuş gibi ortaya çıkıyor. Sanki beni tekrar yukarı çıkarmak ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmak istiyor.

Kravatında gezdirdiği elinin damarları titrerken kalp atışlarım tekliyor.

Evet, Elara. Çok seksi. Artık bunu aşmanın zamanı geldi.

İçimden kendime homurdanıyorum. Bu hiç bana göre değil. Erkeklerle karşı hiç bu kadar acınası olmamıştım.

"Seninle öğle yemeği yemek istedi," diye kendi kendimi azarlamamı böldü. "Ben de ona bunun iyi bir fikir olduğunu söyledim. Ayrıca seninle alışverişe çıkmak isteyip istemediğini de sordum, o da bu konuda çok istekliydi."

Gözlerimi ona diktiğimde nabzım hafifçe çarpıyor.

Hareketleri beni suskunlaştırıyor.

Bugün alışverişe gideceğimi söylediğini tamamen unutmuşum. Ama Gran ve benim için bir gün planlamış olması gerçekten kalbimi dürtüyor.

"İyi misin?"

Sırıışımı gizleyemeyerek başımı sallıyorum. "Sadece... çok ."

Brody simidini ısırırken gülümsüyor ve bu çocuğun her geçen gün bu kadar özgürce gülümsediğini görmek bana büyük bir mutluluk veriyor.

"Önemli bir şey değil." Tabağına birkaç parça domuz pastırması ekliyor. "Rogue'un onu bir saat içinde alacağını söyledim."

"Teşekkür ederim." Elimi onunkine uzatıp sıkıca tutuyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri bir anlığına kapanıyor, sanki dokunuşumun tadını çıkarıyor. Bakışlarımız bu kez birleştiğinde, sıcaklık buluyorum.

"Büyükbabanın nesi olduğunu bana hiç anlattığını sanmıyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Sanki kalbim zaten onun için atmıyormuş gibi, o kalbimi daha da hızlı çarptırdı.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sen yeterince şey yaptın. Para yardımcı olur. Ağır bir bunaması var, bu yüzden gece gündüz yardıma ihtiyacı var. Ve ne büyükannem ne de ben bunu tek başımıza yapamayız." Omuzlarım çöktü ve kaşları anında çatıldı. "Kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü o benim büyükbabam, biliyor musun? Ona göz kulak olmalıyım. Büyürken hep yanımdaydı ve onu orada bırakarak terk ediyormuşum gibi hissediyorum."

Elimi iki elinin arasına aldı. "Hayır bebeğim, bunu yapma. Her şeyi tek başına yapmayı bekleyemezsin."

Omuz silkiyorum. Ama istiyorum. Büyükbabam için daha fazlasını yapabilmeliyim. "Her neyse, teşekkür . Dediğim gibi, para yardımcı oluyor. Parasızlıktan boğuluyordum.

öğretmen maaşımla o yerin parasını ödemek zorunda kalıyorum." "Daha fazlasına ihtiyacınız olursa, bana söylemeniz yeterli."

Başımı salladım.

Elimi bırakıyor ve karıncalanmalar orada kalıyor. Yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum.

"Brody'nin daha sonra beyzbol maçı var bu arada," diyor. "Dışarıda geçirdiğin günün ardından çok yorgunsan gelmek zorunda değilsin, ama gelirsen başımızın üstünde yerin var."

"Tabii ki orada olacağım." Gözleri heyecanla parıldayan Brody'ye bakıyorum. "Brody'nin oynamasını asla kaçırmam! Maç ne zaman?"

"Zamanınız var. Maç saat dörtte." Gözlerinden bir şey geçiyor - endişeye benzer bir şey. "Rogue'a yakın durduğundan emin ol."

"Tabii ki."

Benim için endişeleniyor. Ve işte dökmeyeceğim gözyaşlarım geliyor.

Jerry hala dışarıda olduğu için ben de endişeliyim. Umarım beni takip eden kişi o değildir. Gerçi kendimi kandırdığımı biliyorum.

"Sana verdiğim kredi kartı sende, değil mi?"

"Evet, var."

"Güzel. Bu sefer paramızı gerçekten harcadığınızdan emin olun." "O bizim paramız değil. Sizin paranız."

Bana doğru yükselirken bıkkın bir iç çekti. Çenemi kavıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"O *bizim*, Elara. Sen benim karımsın." Dudakları kulağıma doğru iniyor, dudaklarında oyalanıyor, nefesleri ılık. "Dün gece sana bunu hatırlatmadım mı, yoksa bu sabah tekrar yapmamı mı istiyorsun?"

Boğazımı temizliyorum, o kendini toparlarken tüm vücudum titriyor, bakışlarındaki uyarılma artıyor.

"Elimden geldiğince çok harcayacağımdan emin olabilirsiniz."

Ağzımın köşesini öpüyor. "Güzel." İlahi dudakları bir kez daha kulağıma iniyor. "Sence seni hamile bıraktım mı?"

Neden bilmiyorum ama bu nefesimin ciğerlerimde sabit kalmasına neden oldu. "Ben... Bilmiyorum."

"O zaman denemeye devam etmeliyiz." Sesi -kaba ama pürüzsüz- günahın ölümcül bir karışımı.

"Ben... uh... eğer maça gitmek istiyorsam hazırlanmalıyım."

Evet, sırf seni hamile bırakma fikrinden bu kadar tahrik olmamak için başka her şeyden konuş.

"Çok uzağa . Mağaza, denemeniz için ürünleri aynı depoya getirecek."

"Bu sefer hangi mağaza?"

"Valentino."

Bir kahkaha attım. "Bir kızı şımartmanın yolu." Bu yaşam tarzına alışabilecek miyim?

"Ben bunun için buradayım." Parmak eklemleri yanağımda tüylerimi diken diken ediyor. Kahvaltısına dönmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni bu kadar iyi yemek yerken gördüğüme sevindim."

Çıplak tabağıma bakıyor, yaptığı krepler çoktan gitmiş. "Bu kadar iyi bir aşçıyken yapmamak biraz zor."

Bana orantısız bir sırıtış attı.

Bunu mümkün olduğunca çok yapmasını sağlayacağıma söz veriyorum.

Büyükannemin çantalarını alıp bagaja yerleştiriyorum ve yanına oturmadan önce SUV'a binmesine yardım ediyorum.

"Bu çok eğlenceliydi!" Sırıttıyor. "O adama gerçekten bayılıyorum. Sen bayılmıyor musun?"

Yani, gerekmediği bana karşı çok cömertti." Rogue bizi yola çıkarırken emniyet kemerini bağlıyor.

Tynan sadece bana değil, büyükanneme de kıyafet ayarladı. Bunu fark ettiğimde gerçekten neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Birinin sadece benimle değil, büyükannem ve büyükbabamla da ilgilenmesi? Bu çok özel bir şey. Bundan nasıl kaçabilirim?

Yine de ona ya da Brody'ye bir şey olması riskini nasıl göze alabilirim? "Evet, bunu bizim için yapması çok hoş."

Kâğıt torbalarımın birinin içine uzanıyorum, bazı ürünler hakkında fikrimi değiştirirsem diye fişin orada olduğundan emin olmak istiyorum. Pahalıydılar. Onları satın almam için Gran'in beni ikna etmesi gerekti.

Ama makbuz yerine katlanmış basit bir beyaz kağıt buldum.

Pek bir şey düşünmüyorum.

"Bu da ne?" Büyükannem sordu.

"Bilmiyorum." Ona bakıyorum, açmaya başlarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Belki kasiyer kazara düşürmüştür-"

Ona baktığımda tüm kelimeler kaçıyor.

Uzun, sığ bir nefes çekiyorum, korku boğazımı tırmalıyor. "Elara?" sesleniyor ama sesi uzak, sanki yanımda değilmiş gibi.

Be

n. Kelimeleri tekrar okuduğumda başım dönüyor ve nabzım hızlanıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Elara! oluyor?"

O olduğunu biliyordum. Jerry'nin benim için geleceğini biliyordum.

Can't live for me, I'll always find you.

Gözlerim yaşla doldu.

Titreyen bir elle kâğıdı ufalayıp pencereden dışarı fırlatıyorum.

"Elara!" Eli ön koluma dolanıyor.

İşte o zaman tutmaya çalışarak ona bakıyorum. "Az önce ne attın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Başını iki yana sallar. "Eğer onlar yaptıysa, Tynan'a söylemelisin. Kimse her zaman her şeyi kendi başına yapamaz. Hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur."

Pencereden dışarı bakıyorum, haklı olup olmadığını ve bunu Tynan'a söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Doğru kararın ne olduğunu bilmiyorum. Ona söylemek yardımcı olabilir ya da sadece daha fazla endişelenmesine neden olabilir.

Jerry'yi bulmak için elinden geleni yapıyor zaten. Onun stresini arttırmanın ikimize de bir faydası olmaz.

CKAPTER s 9

TVNAN

O ALIŞVERİŞTEYKEN VE BRODY RUBY VE BUBBLES'LA BIRLIKTEYKEN, BEN Grant'ten gelen bir telefona cevap vererek çalışma odama gidiyorum. Umarım bu bir şey bulduğu anlamına gelir. Eski sevgilisini bulmalı ve ondan dek kurtulmalıyım.

Cep telefonunu çevirir çevirmez cevap verdi.

"Hey, elimde bazı bilgiler var. Bunun için oturmak isteyebilirsin."

Sikeyim.

"Sadece söyle bana."

"Pekala, eski sevgilisinin adı Jerry Baker. Babası New Jersey'de Eights adında bir çete yönetiyor. Çok küçük bir çete ama isim yapmışlar. Uyuşturucu ve fuhuş işindeler. Marinovlar da Jersey'de olduğu için, nerede satış yaptıklarına dikkat ediyorlar, ama büyüyorlar ve rakiplerini teker teker öldürerek ukalalaşıyorlar. Çok da kirli oynuyorlar. Mesaj vermek istediklerinde kadınları ve çocukları öldürüyorlar."

Parmaklarım kıvrılıyor, öfkem uzuvlarıma yayılıyor. O orospu çocuğu Elara'ma ne yaptı?

"Başka ne var?"

"Jerry şu anda Jersey'de değil, babası da öyle." "Peki neredeler?"

"Jerry yaklaşık bir ay önce Vegas'taydı, bir kız arıyordu. Senin kızını. Ondan sonra ortadan kayboldu. Babası da öyle. O zamandan beri onları hiçbir yerde göremedim."

saklanıyorlar. Sürpriz yapmak istiyorlar. Jerry muhtemelen onunla evlendiğini biliyordur.

"Neye karıştığını biliyor musunuz?"

Eğer onu sattığını öğrenirsem, babasının gömecek bir cesedi olmayacak.

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum."

"Gelişmelerden beni haberdar edin."

"Haberdar edeceğim."

Elimi masama vurdum. "Ona yardım ettiğini söylediği Derek'i bulabildin mi?"

"Hayır. Yine de yetenekli. Nasıl saklanacağını biliyor ama ben ikisini de aramaya devam edeceğim."

"Sana borçluyum."

"Arkadaşlar birbirine borçlu değildir. Yakında konuşuruz." "Bunu unutmayacağım."

"iyi bak."

Telefonu kapatıyor ve tek görebildiğim Elara'nın karnındaki yara izi oluyor, nasıl olduğunu merak ediyorum.

Damarlarımda kan kabarıyor.

Hepsinden kurtulmalıyım. Kendini güvende hissetmesinin tek yolu bu. Ve bu gerçekleşene kadar dinlenmeyeceğim.

ELARA

Büyükannemi eve bıraktıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak çantalarımı yatak odamıza getirdim. Sanki Jerry ya da adamları çantalarımın birine bir not sıkıştırarak kadar yaklaşmamışlar gibi.

Bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlamıyorum. Tabii arkadaşımı gibi davranarak mağazada çalışan birine vermediyse. Gerektiğinde her zaman çekiciydi. Babam için çalıştığını düşündüğümde benim yaptığım gibi, masum birinin onun saçmalıklarına kandığını görebiliyorum.

"Nasıl geçti?" Tynan arkamda beliriyor, güçlü erkeksi avuç içleri kollarımı okşuyor.

Kaskatı kesiliyorum, sertçe yutkunuyorum, bir şekilde sır sakladığımı öğrenecek diye endişeleniyorum.

"Çok eğlenceliydi. Büyükkannem de harika vakit geçirdi. Size tekrar teşekkür etmemi söyledi." "Büyükkannenini sevdim." Beni , parmağının tersiyle çenemi eğiyor ve vücudumdaki her sinir patlıyor. "Hazır mısın oyun mu?"

Kahretsin. Oyun. Tamamen unutmuşum.

"Tabii ki."

Bir adım geri çekiliyor, bakışları dar kot pantolonum ve siyah atletimin üzerinden vücudumda geziniyor. İncelemesinden dolayı tenim ısınıyor.

"Topuklu giymediğim zaman kendimi senin yanında çok küçük hissediyorum."

Tenis ayakkabılarımı inceliyor ve bana sırtıyor. "Kısa olman hoşuma gidiyor. Seni oradan oraya savurmak ve istediğimi yapmak daha kolay." Kolu vücudumla buluşana kadar sırtıma dolanıyor ve beni öpüyor. "Güzel kokuyorsun. Yine de gitmeliyiz," diye mırıldanıyor. "Yoksa geç kalacağız."

Dudakları benimkilere değiyor ve ben küçük bir inilti çıkarıyorum, tam o sırada kapı gıcırıyor ve Brody orada, bize bakıyor.

Saçmalık.

"Hey, dostum!" Tynan'ı ittim ve ona doğru koştum. "Harika görünüyorsun!"

Mavi-beyaz üniforması ve ona uygun beyzbol şapkasıyla çok sevimli.

"Biraz kış tekmelemeye hazır mısın?" Tynan soruyor.

Başını sallıyor, kocaman sırtıyor.

Birlikte dışarı çıkıyoruz, Brody bizi merdivenlerden aşağı atıyor.

"Onun gülümsemesine bir daha asla alışamayacağım." Tynan iç çekerek elimi tutuyor. "Teşekkür ederim, Elara." Sesine duygular karışıyor ve gözlerim onunkilerde kayboluyor.

"Seni seviyor, Tynan. Yemin ."

Başını sallıyor, rahatsız görünüyor ve ilk kez onun için üzülüyorum. Gerçekten üzıldüm.

İçini çekiyor ve bizi kapıdan çıkararak kilitliyor.

Brody yükselteğine atlayıp kayışlarını bağladıktan sonra kalkışa hazırız. Tynan sağ avucunu kalçamda tutuyor, diğerini direksiyonu çevirmek için kullanıyor ve bizi yaklaşık on beş dakika sonra parka getiriyor.

Tribünlerde büyük bir kalabalık oturmuş durumda ve Brody'yi ekibine katılması için götürüyoruz. Bunu yaparken, bir çocuğa bakıyor ve hemen onun yanında durmamaya dikkat ediyor.

Bu benim radarıma . Neler oluyor orada?

Ona sormak istiyorum ama Tynan'ın benimle konuşması dikkatimi dağıtıyor.

"Ben bize yiyecek bir şeyler getirirken oturmak ister misin?" "Tabii."

Tynan yemek kamyonuna yönelirken dikkatim Brody'de kalıyor ve o tatlı çocuk bana doğru döndüğünde gözlerinde korku var.

Ne oluyor be?

Belki de sadece gergindir.

Takım arkadaşlarının önünde onu utandırmamak için "İyi şanslar tatlım," diye fısıldıyorum. Çocukların nasıl olabileceğini bilirim.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için çitle çevrili alanın kenarına doğru ilerliyorum. Belki döndüğünde Tynan'a bundan bahsederim.

Brody bankın ucunda durmaya devam ediyor ve kaçmaya çalıştığı çocuk ona doğru yürüyor. Bu çocuk Brody'den daha büyük, hatta belki birkaç yaş daha büyük.

Brody'nin alanına doğru eğilir eğilmez yaklaşmaya başlıyorum. "Hey, aptal." Çocuk gülüyor.

Şok içinde nefes nefese kaldım, kafasını koparmaya hazırdım.

"Beni duyuyor musun yoksa ne dediğimi anlayamayacak kadar aptal mısın?"

Brody'nin küçük bedeni titriyor.

Oh, bu.

Takımdaki bazı koçların yanından aceleyle geçiyorum. Duymuş olmalılar. Yine de duymamış gibi yapıyorlar.

Aşâğılık.

"Affedersiniz. Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor içlerinden biri.

Onlara pis bir bakış atıp yanlarından hızla geçerken küçük iblisin şöyle dediğini duyuyorum: "Baban seni korumak için burada değil, değil mi? Oh, bekle. O öldü. Ve annen senden o kadar nefret ediyordu ki kendini öldürdü."

"Hey, seni küçük pislik!" Tam arkasında belirdiğimde .

Çocuk ilk başta onunla konuştuğumu fark etmedi.

"Seninle konuşuyorum."

Sonunda bana döndü. "Sen de kimsin be?" Brody'nin gözleri büyüyor.

"Ben Brody'nin arkadaşıyım. Ve *sen* küçük bir pisliksin. Brody ile böyle konuşarak kim olduğunu sanıyorsun? Kaç yaşındasın, on mu?" Gözlerim kısıldı. "Ailen sana zorba olmamayı öğretmedi mi?"

"Hey!" Uzun sarı saçlı bir kadın bana doğru koşuyor. "Oğlumla böyle konuşamazsın! Sen de kimsin?"

Bir an ona ters ters baktıktan sonra stadyumun etrafına bakıyorum ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum. Ve buraya ilk geldiğimiz zamankinden daha sessiz olduğunu fark ediyorum.

Baş antrenör yaklaşıyor. "Burada neler oluyor?"

"Bu çocuk..." Çocuğu işaret ediyorum. "...Brody'ye eziyet ediyordu, ona çirkin şeyler söylüyordu."

"Ciddi mi bu?" Anne kıs kıs güler. "Benim oğlum bir melek! Bunu biliyorsun, Koç! Başka bir çocuğa *asla* kötü bir şey söylemez. Değil mi, Jake?"

Surat asıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. O deli, anne. Bana pislik dedi." Ağlamaya başladı.

Annesi, şeytan yavrusuna böyle hitap ettiğim için dehşete düşmüş görünüyor.

Ama ağzını kurnazca çekişini kaçırmadım. Başka kimse fark etmedi çünkü bunu çok gizli bir şekilde yaptı ve benim görmemi istedi.

"Sebepsiz yere bana bağırmaya başladı. Değil mi, Brody?" Ama Brody'nin bir şey söylemeyeceğini biliyor, çünkü söyleyemiyor. İçimde öfke kabarıyor, nefeslerim sıkışıyor.

"Burada neler oluyor?" Tynan'ın hırçın sesi arkamdan gürliyor. Rahatlamış bir şekilde ona doğru döndüm. "O çocuk Brody'ye zorbalık yapıyordu." Ona bakıyorum.

Brody. "Tynan'a ne dediğini söyleyebilir miyim?"

Başını sallıyor, acısı yüz hatlarına yayılıyor. Ağlamamak için kendini zor tutuyor.

Tynan'a her şeyi anlatıyorum, herkes duysun diye yüksek sesle söylüyorum. Yüzü öyle bir öfkeyle dönüyor ki ben bile siniyorum.

"O çocuğun takımdan atılmasını istiyorum," der koça ve ona zehirli bir bakış fırlatır. "Şimdi!"

"Ne?" diye itiraz eder anne. "Kesinlikle olmaz! Jake'in profesyonel olmak için gerçek bir şansı var! Ve bu takım eyaletin en iyi takımı. Bu hiç kimse yüzünden onun şansını mahvetmeyeceğim!" Gözleri ince yarıklara sıkışıyor.

"Karımla nasıl konuştuğuna dikkat etmeni tavsiye ederim." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürüyor. Kontrolünü tamamen kaybetmek üzeredir.

"Karın mı?" Kadının yüzü kül gibi olur.

"Bu doğru, *Laura*. Şimdi eşyalarını ve boktan çocuğunu al ve ben seni bu kasabadan sonsuza dek kovmadan önce git."

Burnu alevlenir. ", Jake. Gidelim!" İnliyor.

"Şimdi!" Çok dramatik bir şekilde uzaklaşmaya başladı. Nefes nefese, şeytani yavrusu sonunda onu takip ediyor.

O gittikten sonra Brody'yi kenara çekiyoruz ve herkes yaptığı işe geri dönüyor.

"Bu çok sık oluyor mu?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ama bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Bunu ben duyacak kadar yakın değilken yapıyor olmalı." Tynan keskin bir nefes alır.

Brody tekrar başını sallar.

"Dostum, eğer bu bir daha olursa, bize söyleyeceğine söz ver." Tynan çenesini avucunun içine sıkıştırıyor. "Kimsenin sana bu şekilde davranabileceğini düşünmesini istemiyoruz. Seni her zaman koruyacağız."

Biz dediğinde kalbim kabarıyor. Sanki bir aileymişiz gibi.

Sanırım öyleyiz, değil mi?

"Evet, her zaman." Bir elimi başının arkasında gezdiriyorum. "Hiçbir şeyle tek başına başa çıkmak zorunda olduğunu düşünme. Seni seviyoruz, Brody."

Tynan kendi duyguları da dalgalanarak bana bakıyor.

"Bize söz ver," diyorum ona. "Biri seni tekrar rahatsız ederse bize söyleyeceğine söz vermeni istiyorum."

Başını sallıyor.

"Güzel," diyor Tynan, Brody'nin beyzbol şapkasını düzeltirken. "Şimdi git ve o maçı kazan."

Sonunda gülümseyip takımına döndüğünde Brody'nin ihtiyacı olan tek teşvik buydu. Ve çocuklardan birinin ona beşlik çaktığını gördüğümde kalbim eriyor.

"Yemin ederim bilmiyordum." Tynan iç geçiriyor, sesi perişan geliyor. "Nasıl olur da haberim olmaz?"

Kolunu tutuyorum ve gözlerinden sızan acıya rağmen bana bakıyor.

"Ebeveynler mükemmel değildir," diye hatırlatıyorum ona. "Her zaman her şeyi bilemezler. Bu imkansız olurdu. Ama sen her şeyi doğru yapıyorsun. Bunu bilmeni istiyorum."

Bir avucumu yanağına koyuyorum ve gözleri derinleşerek benimkilere bakıyor. "Onu kendi çocuğun gibi seviyorsun ve o da bunu biliyor."

"O . O benim kanımdan."

Brody'ye olan hayranlığı yüzünden kalbim sıkışıyor. "Sana sahip olduğun için çok şanslı."

"Onun için ayağa kalkma şeklin, Elara. Bunu asla unutmayacağım." "Ben de onu seviyorum."

"İsteddiğini biliyorum." Kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları şakağında.

Ağız orada, tenimin üzerinde kalıyor ve bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor, sanki uçuyormuşum gibi.

"O ve ben sana sahip olduğumuz için şanslıyız." Sesi derin ve alçak ve bu kelimeleri her yerde hissediyorum.

Yanağımı göğsüne bastırıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve Brody'nin oynamaya başlamasını bekliyorum.

Koçuna doğru koşmadan hemen önce küçük bir gülümsemeye bize bakıyor.

Tynan ve benim evli olduğumuzu bu kadar iyi kabul etmesi beni daha iyi hissettiriyor. İsteyeceğim son şey Brody'nbu konuda üzgün olması. Bu onun iyileşmesine yardımcı olmaz.

Sen de kaçamazsın.

Kendimi düşüncelerimi görmezden gelmeye ve gözlerimin önünde gerçekleşen anlara odaklanmaya zorluyorum.

Oyun boyunca tezahürat yapar ve alkışlar ve takım galip gelir.

Bize doğru koştuğunu görür görmez, Tynan onu havaya kaldırarak omuzlarının üstüne atıyor.

"Ne oynadı ama!"

"Evet, çok iyisin!" Heyecanlı ifadesine bakıyorum. "Akşam yemeği yemeye ne dersin?" Tynan arabasına doğru ilerliyor.

"Ve tatlı." Brody'ye göz kırpyorum, o da sevinçle başını sallıyor. Bu çocuğun tatlıyı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

"Tabii ki tatlı alacağız. Belki benim için daha sonra." Son kısmı fısıldıyor, avucunu kıkımda kaydırıyor ve sahiplenici bir şekilde tutuyor.

Bileğini çekerek fısıltıyla "Uslu dur." diye bağırdım.

Sadece kıkırdıyor. "Kot pantolonla o kadar iyi görünmüyorsun o zaman."

"Evet, bunu dikkate alacağım," diye takılıyorum tam arabaya vardığımızda ve Brody'yi içeri yerleştirdiğinde.

Ve hepimiz SUV'a yerleşir yerleşmez, park yerinden çıkıp iki yönlü bir yola giriyoruz.

Birkaç kilometre gidiyoruz, caddede sadece birkaç araba var. Ama aniden içlerinden biri arkamızdan hızla gelmeye başlıyor. Tynan dikiz aynasından ona bakıyor ve şerit değiştiriyor.

Araba bizi takip ediyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Kalbim yerinden fırlıyor, çılgınca atıyor.

"Bizi takip mi ediyor?" Fısıldıyorum, boğazıma dolan havayı engelleyemiyorum.

Tynan gergin bir çeneyle tekrar dikiz aynasına bakar. "Bizi buradan çıkaracağım."

Gaza basıp arabayı hızlandırıyor ama araç hâlâ peşimizde.

Bunun Jerry ya da onun adamları olması gerektiğini bildiğim için midem bulanıyor. Anında kendimden nefret ettim. Tynan'a nottan bahsetmeliydim. Söylemiş , korunmamızı sağlardı.

Arkamdan Brody'ye baktığımda, gözlerinin mutlak bir korkuyla büyüdüğünü görüyorum. Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi. Geçmişimin onları incitmesini hiç istemedim ama olan tam da bu.

"Her şey yoluna girecek dostum," diyor Tynan ona, başka bir şeride saparak. "Bizi hemen eve geri götüreceğim."

"Evet, sadece aptal bir sürücü. Endişelenecek şey yok."

Hâlâ bizi takip eden siyah sedana bakıyorum ama sürücüyü seçemiyorum. "Beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyor," diye fısıldıyorum Tynan'a. "Eski sevgiline benziyor mu?"

Arkamı döndüğümde dikkatimi sürücünün yüzüne veriyorum. Yaklaşık bir araba boyunun dörtte biri kadar uzakta, ama onunla ilgili önemli bir şey seçmek zor. Bakışlarımı daraltarak adamın yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum.

"Söyleyemem." Kendimi düzeltiyorum, ayağım zıplıyor. "Tanrım, hepsi benim hatam."

"Güvende olduğumuzda, sen ve ben küçük bir konuşma yapacağız. Beni anlıyor musun?" Yoğun sesi sinirlerimi daha da geriyor.

Başımı sallıyorum, parmağımla saçlarımı çılgınca bir hızla döndürüyorum. Bundan sonra, zamanın geldiğini biliyorum. Bana ne olduğunu ve neyden kaçtığımı bilmek zorunda. Hepimizin güvende olmasını istiyorsam her şeyi bilmeli.

Siyah sedan hızını artırarak neredeyse Tynan'ın tamponuna ulaşıyor. "çocuğu..." Tynan ayağını pedala basıyor ve arabayı kabarıyor ve korku omurgamda geziniyor.

Brody ağlıyor ve ben hemen ona dönüp bakıyorum. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Söz veriyorum."

Bunun tutabileceğim bir söz olmadığını biliyorum. Ama şu anda, onu bu durumdan kurtarmak için yalan söylemek zorundayım.

Tynan keskin bir dönüş yaparak aracı yolun kenarından aşağıya, kalın otların ve çakılların arasından geçiriyor. "Bu yoldan kasabaya dönmek için açık bir yol var. Arabası engebeli araziye kaldıramayacaktır."

Bardaklığa uzanır ve cep telefonunu alır, bir numara çevirir ve hoparlöre verir.

"Hey, 'aber?" diye cevap veriyor bir adam.

"Cillian, dinle. Biri bizi otoyolda takip ediyor. Yaklaşık on beş yirmi dakika uzaklıktayım. Grant'i ara ve uyduyu bağla."

Kesin bir yer belirledi.

Cillian bir küfür mırıldanır. "Pekâlâ. Fionn da burada ve o da ilgileniyor. Takviye göndereceğim."

"Buraya zamanında gelemeyecekler." Tynan bir başka dar çakıllı yola sapıyor.

"Onları yine de göndereceğim. Kapıya varır varmaz beni ara."

Tynan telefonu tekrar bardaklıktaki yerine bırakır.

Sedan hala bizi takip ediyor, bu sefer daha yavaş, sanki sıkışmış gibi. Ama ondan kurtulana kadar güvende değiliz.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin derin nefes alıyorum, kendimi korkudan kurtarmaya çalışıyorum, Tynan'ın bizi koruyabileceğine inanmak istiyorum.

Kalçamı sıkıyor. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim bu olmadan ölürüm."

Onun öleceğini düşününce içimde bir şeyler kopuyor ve göğüs boşluğuma bir acı . "Senin ölmeni istemiyorum."

Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor ve elimi onun elinin içine sokuyorum, istemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Duygular boğazıma düğümleniyor ve parmak eklemlerini öpüp göğsüme bastırıyorum.

Hızını artırırken nefesini içine çekiyor, keskin bir dönüş yapıyor, sonra bir tane daha, omzumun kapıya sertçe çarpmasına neden oluyor.

Dikiz aynasını tararken, arabanın hâlâ orada olduğunu ama şimdi epey uzakta olduğunu görünce alnı kırışıyor.

"Başka bir patikadan geçeceğiz, o yüzden sıkı tutunun" diyor bize.

Brody sadece daha çok ağlıyor ve kalbim parçalara ayrılıyor. Tynan'ın ifadesi daha da koyulaşıyor, öfkeden gözü dönüyor.

Onu suçlayabileceğimden değil. Brody'ye bunu yaptıkları için ben de hepsinin ölmesini istiyorum.

"Yakında bizi buradan çıkaracağım, dostum. Söz veriyorum." Ani bir sola dönüşle dar ve engebeli bir patikaya sapıyor, sonra bir açıklık bulup ana yola çıkıyoruz.

Arkama baktığımda arabayı göremeyince içimi bir rahatlama kaplıyor.

Brody'ye uzanıyorum, küçük elini tutup kendi sıkıyorum.

"Neredeyse eve geldik," diyor Tynan, yüzündeki her çizgi gergin.

Göz ucuyla bana bakarken avucu tekrar kalçama iniyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, kollarımı ona dolamak ve ona tutunmak istiyorum. Önemli olan bir şeye tutunmak.

Yolun geri kalanında tek kelime etmedik. Ne olduğunu anlamadan, ailesinin malikanesinin güvenlik kapısına yanaştık ve eve doğru sürmeye başladık.

Arabayı yanaştırdığımızda babasını ve kardeşlerini orada buldum. İlk yaklaşan Fionn oldu. "Siz iyi misiniz?"

Tynan başını sallar, Brody'yi alıp kollarına almadan önce dışarı çıkar.

Brody burnunu çekiyor ve gözyaşlarını geri kırıyor.

"Tanrım, çok endişelendim!" Ruby aceleyle dışarı çıktı, gözleri sulanmıştı. Elimi tuttu ve sıktı.

"İçeri girip Ruby'de sevdiğin kurabiyelerden var mı diye bakmak ister misin?" Tynan Brody'ye sorar.

Başını sallıyor ve Tynan onu ayağa kaldırmadan önce alnından öpüyor.

Ruby hemen onun elini tutar ve ruh halini değiştirmeye çalışarak onu içeri başlar. "Güzel ve sıcaklar. Fırından yeni çıkardım."

İçeri girdiklerinde Tynan kardeşlerine ve babasına döner. "Grant'ten bir şey aldınız mı?"

"Evet. Arabanın Jerry Baker adına kayıtlı olduğunu söylüyor."

Nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor, nefes alamayıp bir adım geriye düşerken gözlerim parlıyor.

Benim bilmemi istedi. Bu yüzden bağlı olduğu bir arabayı sürdüğünden emin oldu.

Jerry o olduğunu bilmemi istedi.

Benimle alay ediyor.

"Elara, sen iyisin. Sana dokunmayacak."

Onu duyuyorum, ellerini üzerimde hissediyorum ama burada değilim. Oradayım, Jerry'nin olduğu zamanlardayım.

Etrafımdaki dünya dönmeye başladı.

Beni bulmasına izin veremem. Brody ya da Tynan'a zarar vermesine izin veremem. Tekrar kaçmak . Başka seçeneğim yok.

"Elara? Beni duyuyor musun?" Sesi hâlâ uzak, ama giderek yaklaşıyor.

"Elara." Eli yüzümü kavıyor.

"Hmm?" Gözlerimi daha hızlı kırıştırırken yüzüne odaklanıyorum. "Evet, özür dilerim." Herkes bana bakarken korkumu yutuyorum.

"Onu içeri götüreceğim. durumda. Size sonra yetiştirim çocuklar."

"Pekâlâ evlat," diyor Patrick. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

"Evet, teşekkürler baba."

Kolunu benimkine doluyor ve bizi evin içine götürüyor. Nabzım kulaklarımda çarpıyor, şakaklarımda bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor.

Nazik bir tutuşla beni merdivenlerden çıkarıp yatak odamıza götürüyor ve dikkatlice yatağın kenarına yerleştiriyor. "Sana biraz su getireceğim."

Bir an için beni terk ediyor ve onu cehennemime sürüklemek zorunda olduğum için nefret ederek tekrar tekrar ciğerlerime hava çekiyorum.

İşte bu yüzden yalnız kalmak istedim. Geçmişime başka kimseyi etmek istemedim. Ama işte buradayız ve artık saklanacak bir şey yok.

Bir dakika sonra geri döner, uzattığı elinde bir şişe su vardır. "İç, bebeğim."

Çoktan açılmış olan soğuk sıvıyı ondan alıyorum ve ağzımın ne kadar kurduğunu fark etmeden şişenin yarısını tüketiyorum.

Onu benden alıp komodinin üzerine koyuyor ve iki elimi kendi elleriyle kavıyor. "Bana bak, Elara."

Kırpıklarım titriyor, gözlerimde taze yaşlar birikiyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyorum. "Gerçekten üzgünüm. Bunu sen istemedin. Brody de öyle. Sanırım-"

"Ne düşünüyorsun?" Bakışlarımı inceliyor ve ben burada onunla ve sevdiğim çocukla kalmayı çok istediğim için gerisini yüksek sesle söylemekte zorlanıyorum.

"Sanırım gitsem daha iyi olacak. Bugün. Seni istemiyorum ya da-"

"Eğer düşünüyorsan..." Sözüünü bitirmekte zorlanıyormuş gibi çenesini sıkıyor. "Bizi terk etmene izin vereceğimi sanıyorsan, beni tanımiyorsun demektir." Başımın arkasını kavıyor ve gözlerimin içine bakıyor, sanki ruhumun derinliklerini görüyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Elara Quinn." Dizlerinin üzerine çöküyor, dudakları dudaklarıma değene kadar yaklaşıyor. "Asla. Ve eğer kaçmaya çalışırsan, seni bulacağım ve hemen bana geri getireceğim."

Bir hıçkırık bıraktım ve kollarımı ona dolayarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Alçak bir hırıltı çıkarıyor, beni yatağa itiyor, vücudu benimkinin üzerine tırmanıyor. Öpücükleri daha derin, daha acil ve talepkâr oluyor, sanki bana onun olduğumu hatırlatıyor.

Aramızda günden güne büyüyen, solmuş kalplerimizde hapsolmuş kelimelerin arasına saklanan tutku ve şefkatin her bir zerresini bana verirken bir eli saçlarıma batıyor.

Ve bu anda tek istediğimin... Gerçekten tek istediğimin...

Kalmak için.

Nefes nefese arkasına yaslanıp alnını benimkine yapıştırıyor ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Her şeyi bilmek istiyorum, Elara. Söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyecek."

Ona inanıyorum. Beni korumak istediğine inanıyorum. Ama bu sözü tutmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Bazen elimizden gelenin en iyisi yeterince iyi değildir.

Üzerimden kayarak kalkmama yardım ediyor, ben de geçmişime inip ona o çirkin yanıma gösterecek cesareti bulmaya çalışıyorum.

"Her şey babamın Jerry'nin babası Isaac'e borçlanmasıyla başladı. Geri ödeyemeyince, karşılığında beni alabileceklerini söyledi."

Elimi büyük elinin içinde tutuyor, başparmağı güven verici bir şekilde tenimde geziniyor. "Sana ne yaptılar bebeğim? O yara izi nasıl oldu?"

Anılar beni ele geçirirken gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Onları silmek için oradaydı, yüzü kendi sefil acısıyla buruşuyordu. "Bunu sana yaptığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Bileğini tuttum ve ona doğru baktım. "Yine de bilmelisin ki, bunun için benden nefret edebilirsin."

"Bu asla ." Sesi çok emin geliyor.

Bir kakhaha attım. "Göreceğiz."

CKAPTER 30

ELARA

YAKLAŞIK BİR YIL

ÖNCE

ÜÇ KIZ VE BEN YAN YANA DURUYORUZ, HEPİMİZ TITRIYORUZ, Sırada ne olduğunu bilerek. Bu ilk değil ama bize bunu her sanki son olacakmış gibi hissediyoruz.

Carly adında bir kız birkaç santim ötemde duruyor, parmakları benimkilere yakın, ağlamamak için kendini zor tutarken titrek eliyle elimi tutuyor. Gözleri yaşlarla dolup taşıyor ama sessizliğini koruyor. Ağlamamızdan hoşlanmıyorlar.

"Bunu tekrar yapamam," diye fısıldıyor.

"Şşşt. Bizi duyacaklar," diye uyarıyorum onu, sonunun geçen hafta karşılık verdiği için vurulan kız gibi olmasını istemiyorum.

"Kapa çeneni!" Jerry'nin adamlarından biri olan Ludwig, elinde bir kutu anesteziyle bağılıyor.

Eldivenli başka bir adam metal bir arabayı ona doğru yuvarlıyor ve Ludwig de yolun geri kalanını bize doğru getiriyor.

"Ağzını aç," dedi bana.

Bakışlarımdaki gerginlik onu daha da kızdırıyor. Ama artık bunu yapmak istemiyorum.

Avucunu çıkardı ve yüzüme sertçe vurdu. "Eğer Jerry'ye işini yapmadığını söylersem, sana çok daha kötüsünü yapar." Çenemi tuttu ve sıktı. "Aç şu lanet ağzını!"

Başka seçeneğim olmadığını bildiğim için gözlerimi kapatıp ardına kadar açıyorum. Soğuk sıvı boğazımı tamamen kaplıyor.

Daha kokainle dolu ilk prezervatifi boğazıma sokmadan önce bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

"Yut." Ve
yuttum.

Aşağı indiğini zar zor hissediyorum. Her biri yaklaşık on gram saf kokain içeren yetmiş tanesini vücuduma soktuğunu neredeyse hiç .

Bize yaptıkları bu. Bizi uçaklara istiflemeden önce boğazlarımıza anestezi püskürtüyor ve vücudumuza zorla ilaç veriyorlar.

Gerçi diğer kızların durumu daha kötü. Jerry onların bedenlerini de kâr amacıyla satıyor ve onlar tek kuruş bile almıyor.

Ben mi? Kendisi için saklıyor. Çok nazik.

Ludwig diğer kızları ilaçları yutmaya zorluyor, sonra da yolculuk için ikişer müşil veriyor.

Daha sonra bir minibüse tıklıp Kolombiya'daki özel bir uçak pistine götürülüyoruz.

Oraya vardığımızda Jerry'yi görüyorum ve midem tiksintiyle doluyor. "Hey, Ev." Kurnaz sırtışıyla onu vurabilmeyi diledim. O yaklaştıkça, mide bulantısı boğazıma daha çok tırmanıyor.

Kalçalarım doladığı kolu vücudumun her yerinde minik örümcekler geziniyormuş gibi hissettiriyor.

"Geçen seferki gibi o lanet uçakta ağlamasan iyi edersin," diye fısıldıyor kulağıma. "Yemin ederim seni öldürürüm."

"Hazır mısın?" Ludwig soruyor.

"Evet, hadi gidelim." Beni küçük uçağın merdivenlerinden yukarı itiyor ve ilk koltuğa iterek yanıma oturtuyor.

Vücudumun içinde uyuşturucu olduğunu bildiğim için başım dönüyor. Her an patlamış bir balondan dışarı sızabilecek ilaçlar.

Dakikalar içinde öldürdüm.

Eskiden burada olan birkaç kızın başına gelen buydu. Yere düşüp ağızlarından köpükler saçarak bir anda ölmelerini izledik.

Belki de bu hayattan daha iyi bir sonuç olurdu. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Ama Jerry beni rehin aldı. Elinde babamı öldürdüğüme dair kanıt var ve dediklerini yapmazsam bunu bana karşı kullanmayı planlıyor. Ve daha da kötüsü, büyükannemi ve büyükbabamı öldüreceğine yemin etti. Annemi ve Kennedy'i zaten kaybettim. Onları da kaybedemem.

Uçak havalanıyor ve Jerry'nin benimle konuşmamasını ya da bana bakmamasını umarak uçuşun geri kalanında gözlerimi zorla kapatıyorum. Oturuyor yeterli

hemen yanımda.

Uçak alçalmaya başlıyor ve aşağı baktığımda inişe geçtiğimizi fark ediyorum. Hâlâ gümrükten geçmemiz gerekiyor ama bu özel bir işlem ve ticari uçuşlardan az zaman alıyor. Daha önce yapmadığım bir şey değil. Jerry'nin adamları kızların her birine bir kollarını doluyor, gümrük memurları şüphelenmesin diye birlikteymiş gibi davranıyorlar.

Her zaman olduğu gibi, görevliler pasaportlarımızı kontrol ediyor, uçağı kontrol ediyor ve biz de yolumuza devam ediyoruz. Teslim yerine vardığımızda, asıl eğlence o zaman başlıyor.

Hiçliğin ortasında, Jerry'nin babasına ait büyük evlerden birine varıyoruz. Uyuşturucu işleri dışında kullanmadıkları bir ev.

"Hadi, devam edin." Ludwig Carly'yi kapının önüne itti, biz de onları takip ettik.

"Gidelim, Evelyn. Ne yapacağını biliyorsun." Jerry beni banyoya itti.

Endişemi bastırarak kendimi ilaçları çıkarmaya zorluyorum. Yarım saat sürüyor ve işim bittikten sonra biri içeri girip tüm balonları sayıyor.

Carly'ye doğru ilerliyorum ama bir ses beni durduruyor. "İki kişi eksikiz."

Nonono!

Kalbim daha yüksek atıyor. Onları saymadım.

Saymalıydım!

Nasıl bu kadar aptal olabilirim, özellikle de Kennedy'nin başına gelenlerden sonra! "Daha fazla ilaç alabilirim."

"Siktir! Muhtemelen sıkışmıştır." Jerry sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirir. "Hemen çıkarmamız lazım. Bir saat içinde almaya gelecekler."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor çünkü ne yapacağını biliyorum. "Lütfen, daha fazla ilaç denememe izin verin!"

Bunu yapmasına izin veremem!

"Kes şunu ondan." Jerry'nin gözleri benimkilerle kilitleniyor, hırıltısı omurgamdan aşağıya dehşet saçıyor.

"Lütfen, hayır! Sana yalvarıyorum!"

Kennedy gözlerimin önünden geçiyor. Arabanın arkasında kanlar içinde. Ölüyordu.

Bunun bana olmasına izin veremem.

"Jerry, doktoru ," diyor Brevin, kayıp balonlardan onu haberdar eden kişi. "Geçen sefer diğetine ne olduğunu hatırlıyor musun? Kızları kaybetmeye devam edemeyiz."

"buluruz. Çıkar onu dedim!"

Carly arkamdan hıçkırır hıçkırır ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölüyor.

Geçmişte ne zaman böyle bir şey olsa, doktorları gelip ilaçları çıkarırdı. Kennedy hariç.

Ve şimdi de ben.

Kaçmak istiyorum. Ama gidecek hiçbir yer yok.

"Bunu yapamam." Brevin hasta olacakmış gibi görünüyor.

Jerry homurdanıyor. "Bana lanet bir bıçak getir de yapayım."

"Lütfen," diye hıçkırıklarım arasında ona yalvarıyorum.

Bir parça merhamet için şeytana yalvarıyorum ama o bana merhamet etmiyor. Kolumdan tutarak beni sedyeye itiyor, ben de durması için bağırıp çağırıyorum.

"Sana yalvarıyorum, lütfen bunu yapma. Jerry, lütfen!"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Yukarı baktığımda, hiç insanlık olmadığını fark ettim. Hem de hiç. İki adamını çağırıyor.

"Sen bacaklarını tut, sen de kollarını. Brevin, ağzı için bir bez getir.

Kaltak çığlık atmak üzere ve ben bunu duyacak havada değilim."

"Hayır, hayır! Lütfen!"

Arka planda kızlar ağlıyor ve ben yüzümü yana çevirdiğimde bakışlarım Carly'nin kırık yüzüyle birleşiyor.

Jerry metal arabaya doğru ilerler ve bir cerrahın kullanacağı ince bir neşter alır.

Karnımın alt kısmına yerleştirerek içime saplıyor ve korkunç bir acıyla çığlık .

Dünyam kararana kadar. Her

şey yok olana kadar. Ve

çoktan ölmüş olmak için dua .

Tynan'a tekrar baktığımda, tiksinti bulamıyorum. Onun yerine gözleri öfkeyle büyümüştü. Elinin tersiyle yanağımı okşarken yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor.

"Onu parçalara ayıracağım. Ve bunu senin için yapacağım."

Gözyaşları görüşümü örtüyor ve o orada, onları siliyor, yüzümün yan tarafını, dudaklarımı, gözlerimi öpüyor. Kollarıyla beni sarıyor, sonra bedenimi sıkıca kendi bedenine sarıyor ve o bana sarılırken ağlamama izin veriyor.

"Ben buradayım, Elara. Artık kaçmana gerek yok. Kimseden."

"Benden nefret etmiyor musun?" Bulanık görüşümün içinden ona bakıyorum. "Senden neden nefret edeyim ki bebeğim? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Başımı iki yana sallıyorum. "Uyuşturucuyu buraya getirmelerine yardım ederek muhtemelen mahvettiğim hayatlar için kendimi sorumlu hissediyorum."

"Tanrım, Elara. Bu senin suçun değil." Yüzümü iki avucunun arasında tutuyor ve dikkatle bana bakıyor. "Sen kötü şeyler yapmak zorunda bırakılmış iyi bir insansın. Hepsi bu."

Gözlerim kapanıyor, annemin hışımla içeri girişini hatırlıyorum. "Ben iyi bir insan değilim." Başımı sallıyorum. "Ben babamı öldürdüm."

O zaman ona ama irkilmiyor bile.

"Neden? Ne yaptı?" Başparmağı gözyaşlarımdan üzerinde geziniyor, fırçalayarak uzaklaştırıyor.

"Annemi öldürdü."

Çenesindeki bir kas zonkluyor. "O zaman bunu hak etti."

Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Muhtemelen senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama onu ben öldürdüm. Babamı ben öldürdüm. Ben!"

"Yapılması gerekeni yaptın. Beni duyuyor musun? Annemi öldürdü ve sen de onu ortadan kaldırdın. Bununla gurur duy."

Ona inanmaya çalışıyorum. Yine de bir kötü hareket diğerini mazur göstermez. "Sana bunu neden yaptığını söyledi mi? Onu neden öldürdüğünü?"

"Hayır..." Bir iç çekiyorum. "Ama onu her zaman tokatlıyordu. Her zaman onu küçümsüyordu. Onu terk etmesi için yalvardım ama etmedi. Onu o halde, kanlar içinde, çömelmiş özür dilerken ve hıçkıra hıçkıra ağlarken gördüğümde tek hissettiğim öfkeydi. Bıçağı düşürdüğünde, hemen aldım." Gözlerimi kapattım, midem çalkalanıyordu, tüm o kanı hatırlıyordum. "Ne olduğunu anlamadan önce, öfkeden neredeyse felç olana kadar onu göğsünden defalarca bıçaklıyordum."

Güven verici bir şekilde alnımdan öpüyor. " yok, mo ghrá. Her şey yolunda."

"Bir süre orada oturdum, kıyafetlerim sırlı sıklamdı, az önce olanlardan dolayı hissizleşmişim. Sonra kafama dank etti. Annem gerçekten ölmüştü ve ben bir katildim."

"Annem öldürüldüğünde..." diyor. "Tek istediğim kandı. Sevdiklerimizin intikamını almak istemekte sorun yok. Bu sizi kötü bir insan yapmaz."

"Ben de anneni kaybettiğin için üzgünüm." Elimin tersi çenesini okşuyor ve gözleri ağırlaşıyor.

Nasıl öldürüldüğünü sormak istiyorum ama kalbimin daha fazla acıya dayanabileceğini sanmıyorum.

İç çekerek hikayemi bitiriyorum, böylece her şeyi biliyor.

"Yaptığım şeyden sonra yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Ben de Jerry'yi aradım. Tabii ki cesetleri gömmeme yardım etmeyi teklif etti. Babamın ölümüne ve uyuşturucu kaçakçılığı yaptığımı dair tüm kanıtları topladığını ve kalmam için bana şantaj yapmak için kullandığını bilmiyordum."

"Orospu çocuğu," diye . "Hepsini geri almana ve yok yardım edeceğim."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüdü. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ensemi sıkıyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Sen benim karımsın, Elara. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Duygular göğsümü yumrukluyor, ta ki ben tekrar ağlayana, kollarımı ona dolayana ve ona sıkıca sarılana kadar.

"Nerede saklıyor?" Parmak uçları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sen biliyor musun?"

Ona dönüp baktım. "Son kontrol ettiğimde dizüstü bilgisayarındaydı. İki tane vardı ama biri tüm kişisel eşyalarını sakladığı yer. Başka bir yerde varsa da bilmiyorum."

"Onu bulacağım." Bana mutlak bir içtenlikle bakıyor ve bedenim bir hıçkırıkla sarsılıyor.

Çünkü ilk defa bu mücadeleyle tek başıma vermiyorum.

"Benim için kendini riske atmak zorunda değilsin, Tynan." Ağır pazusunu kavriyorum ve dokunuşumla sarsılıyor. "Uğruna yaşaman gereken bir Brody var ve eğer sana bir şey olursa kendimi affetmem."

Kaşlarını çatıyor ve bana o küçük çarpık sırtışlarından birini yapıyor. "Karım beni umursamaya mı başladı?"

Bir parmak uzanıp saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Eh." Gülümsememe engel olamıyorum. "Belki

biraz." Kıkırdıyor. "Ben alırım."

Biraz daha konuştuk ve ona evdeki hayatımı anlattım. Babamın dizlerine kadar suça batmış olduğunu nasıl öğrendiğimi ve ne benim ne de annemin bunu bilip bilmediğini. Bu konuyu büyükanneme açmayı düşündüm ama ne faydası olacaktı ki? Gerçeği bilmesinin ona ne faydası olacaktı?

"Özür dilerim," diye fısıldıyor acı dolu bir ses

tonuyla. "Senin hatan değildi."

Parmak eklemleriyle yüzümün hatlarını çiziyor. "Yine de öyleyim."

Elini tutup üstünden öpüyorum ve o da beni kollarının arasına alıyor, ikimiz de sessizlikten memnunuz.

"Brody'yi görmek istiyorum," diyorum ona. "Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacı var."

"Evet, gidip onunla konuşalım."

Sert bir nefes vererek ayağa kalktım ve elimi onunkine uzattım. "Geliyor musun?"

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Her zaman, mo chuisle."

Gözlerim doluyor ve birlikte aşağı indiğimizde Brody'yi mutfakta Ruby ile spagetti yerken buluyoruz.

Bizi görür görmez koşarak yanımıza geldi. "İyi misin, tatlım?"

"Artık öyleyim." Başımı kaldırıp bana tatlı tatlı bakan Tynana bakıyorum.

"Yemek yaptım." Ruby kolumu sıktı. "Bana ihtiyacın olursa, çalışma odasında olacağım."

Buraya neden geldiğimizi bir şekilde biliyor. "Hey, dostum..." Bakışlarım Brody'nin ağlamaklı gözlerine takılıyor.

Küçük bir hırıltı çıkarıyor ve çıkarır çıkarmaz sandalyeden atlayıp ikimize doğru koşuyor.

Kollarından biri kalçamı tutarken, diğeri Tynan'ı tutuyor.

Ve yoğun duygularımla ona bakıyorum. Hayatımı iyi ya da kötü yönde değiştiren adama -henüz bilmiyorum- ama beni bulduğu için mutluyum. Brody ona sahip olduğu için mutluyum.

Çünkü her şeyin altında altın kalpli bir adam var. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve karnım dönüyor.

Çünkü onun gülümsemeleri bana hep bunu yapıyor: dünyamı tutuşturuyor ve ateşe veriyor.

Ancak onunla birlikte alevler artık yanmıyor.

CKAPTER 3L

TVNAN

TKREE DAVG LATER

SON BIRKAÇ GÜNDÜR İŞTEN İZİN ALMASINI SAĞLADIM ÇÜNKÜ

Ona bir şey olması düşüncesiyle başa çıkamazdı. Bu konuda benimle mücadele etti. Çocuklarını seviyordu ve Jerry'nin bunu onlar için ya da kendisi için mahvetmesini istemiyordu.

Öğretmenlik onun tutkusu ve ben bunu yok eden kişi olmak istemedim. Onu korumak, hayallerini yıkmak anlamına gelmiyor. Bu yüzden uzlaştık. Dört koruma şeklinde, günün her saati. O ve Brody için.

Daha çok adam, daha çok göz demek.

Ama biz hala o pisliği ve babasını arıyoruz. Sıçan gibi saklanmak istiyorlarsa, öyle olsun. Adamlarını bulacağız ve bizimle yüzleşmekten başka çareleri kalmayana kadar onları teker teker haklayacağız.

Bazen kafayı kesmek için önce kolları kesmek gerekir. Isaac ve Jerry kiminle uğraştıklarının farkında değiller.

Ofisimin kapısı hafifçe çalındı ve gelen Elara'ydı, giyinip kuşanmıştı. Saçları uçlarından kıvrılmış ve bej topuklu dar beyaz bir elbise giymiş.

Ona doğru yaklaşarak bir kolumu sırtına doladım. "Bu kıyafetle nereye gidiyorsun?"

"Nasıl yani?" Ağzı kıvrılıyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Arkanda cesetlerden oluşan bir iz bırakmak üzereymişsin gibi."

"Peki neden Bay Quinn?" Kollarını boynuma doluyor. "Çünkü sana benim baktığım gibi bakan her erkeği öldürmek zorunda kalırım. hemen şimdi, mo chuisle."

Seksi bir şekilde kıkırdıyor, öpmek için eğiliyor ve bir hırıltıyla başının arkasını tutup onu geri öpüyorum.

Bana geçmişini anlattığından beri farklı biri oldu. Artık sevgisini daha özgürce gösteriyor ve bu hoşuma gidiyor.

Hem de çok.

Araba kovalamacasından beri ona karşı dikkatli davranıyorum, her şeyin onu ne kadar etkilediğini biliyorum. Hiçbir şey için zorlamadım, sadece her gece ona sarılmakla yetindim.

Ama onun beni bu şekilde öpmesi, kendimi kontrol etmemi tamamen bozdu.

Vücudunu duvara yaslıyorum, bir elim saçlarına gömülüyor, diğeri dilimi istekli ağzına sokarken kalçasını kavırıyor.

"Mm," diye inliyor, tırnaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Beni randevuma geç bırakacaksın."

Ağzım çenesine düşüyor, boynunun sütununu ısıyor ve ısıyor. "Bir randevu, ha? Bana adını söyle ki sorunu ortadan kaldırayım."

Parmaklarım iç kısmına doğru kayarak ince bir külotla kaplı amcığının izini sürdüğünde nefesini içine çekiyor.

"Onun adı..." diye nefes alıyor, avucum göbeğine girip onu avucumun içine girmeye zorladığında.

"O mu? Kim o?"

"Elara, hazır mısın?" diye evin diğer tarafından tanıdığım bir ses.

"Kız kardeşimle mi çıkıyorsun?"

Yaşadığım şoka gülüyor. Konuştuklarını fark etmemiştim bile, bu da beni mutlu ediyor tabii ki. Onun ailemle yaklaşmasını istiyorum. Ama Iseult? Mm...tartışılır.

Elara boğazını temizliyor ve düzeltmek için parmaklarıyla saçlarını karıştırıyor. Onu becerirken saçlarına yapabileceğim o kadar çok şey var ki. Belki masamın üzerine eğilir. Sanırım onu vaftiz etmenin zamanı geldi. Belki onu bu şekilde hamile bırakabilirim.

Kahretsin, bu düşünce sikimi zonklatıyor.

"Evet, öyle. Bu bir sorun mu?" Kaşlarını çatı. "Iseult bu sabah beni aradı ve onunla alışverişe gitmek isteyip istemediğini sordu, ben de evet dedim."

Şimdi, normalde hayır derdim, dört adamım peşinde olsa bile. Ama tanıdığım en iyi suikastçılardan biri olan kız kardeşimle birlikte olacağını bilmek durumu daha kolay kabullenmemi sağlıyor.

"Hiç sorun değil, bebeğim." Alnından öpüyorum, mis kokulu parfümünü içime çekiyorum. "İyi vakit geçir. Ve lütfen paramızı harca. Kendini şımartmanı istiyorum."

"Tamam, Bay Quinn." Çapkın sırtışı beni iştahlandırıyor. "Seni gururlandıracağım."

"İşte benim kızım." Kıçını avuçluyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum, onu son bir kez öpüyorum, kırmızı rujunu zaten tamamen mahvolmuş.

Oraya baktığımı fark etti. "Ah, bu benim rujum, değil mi? O kadar kötü mü?"

"Yani, kötü tanımla."

İnleyerek ofisimin bitişiğindeki banyoya koştu. "Iseult'ya hemen geleceğimi ve hepsinin senin suçun olduğunu söyle."

"Acele etme. O bekleyebilir."

O kendini toparlarken ben de yeni yürümeye başlayan bir çocuğun sabrına sahip olan kız kardeşimi karşılamaya gidiyorum.

Diz üstü ince topuklu botları, telefonda biriyle konuşarak adımlarken seramikte takırdıyor. Muhtemelen Gio'yla.

"Gitmeliyim, bebeğim. Gio'nun selamı var," diyor bana. Ben de aynı şekilde başımı sallıyorum.

"O da selam söylüyor. Herkesin birbirini sevmesine sevindim. Sonra görüşürüz," diyor ona. "Ben dönene kadar kimseyi öldürme."

Adam buna bir şey söylemiş olmalı çünkü kadın gözlerini deviriyor ama yüzü kızarıyor.

Bilmek istemiyorum.

Aramayı sonlandırıyor ve telefonu çantasına yerleştiriyor. "Elara'yla artık arkadaş mısınız?"

"Evet, seni küçümsediğimiz için birbirimize bağlandık." Saçlarını geriye doğru savuruyor. "Ve hafif sevgimiz de."

"Ona dikkat et." Jerry hâlâ dışarıdayken endişelenmeyi bırakamadığım için şakağımı sıkıyorum. "O pisliğin ona ulaşmasına izin veremem."

Omzumu kavradı. "Ben etraftayken böyle bir şey olmayacak. Buna asla izin vermem."

Burnumun kenarını sıkarak gözlerimi kapatmaya zorluyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime Elara'nın iyi olacağını söylüyorum. İyi olmak zorunda.

"Kahretsin, ona aşıksın."

Hemen ona bakıyorum. "Ne? Hayır, bakmıyorum."

Elini yanına düşürür. "Aman Tanrım. Yalan söylüyorsun! Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin." Kısa bir kahkaha atıyor. "Sorun değil. En iyilerimizin bile başına gelir. Kimseye söylemem," diye fısıldıyor. "Özellikle Devlin'e, çünkü ona bir milyon dolar borçlu olacaksın."

"Kapa çeneni. Aptalca bir bahis," diye mırıldandım.

"Kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama bu sefer işin bitti kardeşim."

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe ve yüzü ciddileşiyor. "Bunu açıklayamam."

"Neyi açıklayayım?"

"Hissettiğim şeyler." "Ne tür şeyler?"

"İşteyken onun iyi olup olmadığını bilmemekten nefret gerçeği gibi. O boktan eski sevgilisini düşünüp üzülüyor ya da ağlıyorsa. Her zaman onun yanında olmak istiyorum, çıldırtıcı bir seviyede. Ve gülüşünü seviyorum. Bana kızdığı zaman bile hoşuma gidiyor. Ama gerçekten tek istediğim onunla ilgilenmek ve onu mutlu etmek. Her zaman."

"Aww." Yüzü yana düşüyor, dudakları geriliyor. "Gerçeklerle yüzleşme zamanı. Sen aptal bir aşıksın." Sırtıma bir tokat attı. "Mazal tov."

"Hayır, sanmıyorum."

Gözlerini deviriyor. "İnkâr sana hiç yakışmıyor kardeşim."

Sözlerinin kafamda yer etmesine izin verdim. Ama bunu düşünemiyorum. Ona aşık olmanın. Onu kaybetmeyi.

Annemin yanarak öldüğü görüntüler geliyor. Eğer babamla evlenmemiş olsaydı, hala hayatta olacaktı. Bu şekilde mantıklı davranamayacağımı biliyorum ama elimden gelen tek şey bu. Annemin başına gelenlerin Elara'nın da başına gelmesini istemiyorum. Bu beni öldürür.

"Bu kadar duyguyu kaldırabilirim." Kız kardeşim uzaklaşmaya başladı. "Onu arabamda bekleyeceğim."

"Teşekkürler, Iseult. Gerçekten normal bir güne ihtiyacı vardı. Ne kadar de, Jerry ve babasını bulana kadar onu evde tutsak tutamayacağımı biliyorum. Onları bulmamız gerekiyor çünkü hâlâ hayatta olduklarını bilmeye dayanamıyorum."

"Onları bulacağız ve öldüreceğiz. Ve onlar için çalışan herkesi. Ama şimdilik haklısın. Onu burada tutsak tutamazsın. Hayatını yaşaması gerek."

"Bugün iyi eğlenceler. Lütfen para harcadığından emin olun. Ona sürekli paranın sadece benim değil, bizim de paramız olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Kızıl saçlarını omzunun arkasına savurarak göz kırptırıyor. "Endişelenme, o paranın hepsini harcayacağından emin olacağım. Bu arada jetinizi alıyoruz. Pilotun beklemede olsun."

"Sadece bana tek parça halinde döndüğünden emin ol."

Yüzü yumuşar ve bu Iseult için bir şeydir. Her şeyi hisseder ama bunu göstermekten nefret eder.

Gençlik yılları kolay değildi. On dört yaşında annemizi kaybettik, o zamanlar beş yaşında olan küçük kız kardeşimize bakmak zorunda kaldık. Babam annemin ölümünün intikamını almakla o kadar meşguldü ki, bu kaybın Iseult'yu ne kadar incittiği konusunda endişelenmiyordu. Konstantin'in babası yüzünden katlandığı diğer şeyleri de ekleyince, burada olmasına bile şaşıyorum.

Ona hayranım.

Kendini bir silaha dönüştürdü ve artık kimse onunla uğraşamaz. "Söz veriyorum, Tynan. O iyi olacak."

Ve ben ona inanıyorum.

ELARA

Dolce & Gabbana'dan içeri adımımızı atar atmaz gözlerim büyüyor. Buraya uçakla geldiğimiz gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum. Burası tamamen vahşi. İnsanlar gerçekten böyle yaşıyor.

Bu artık senin de hayatın.

Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Iseult mağazanın sadece bize açık olduğundan emin oldu. Böylece her saniye arkamı kollamak zorunda kalmayacağım.

Tynan, Brody ve için iyi bir görüntü çiziyordum ama korkuyorum. Çünkü Tynan ve adamları onu hâlâ bulamadıysa, bu hiç iyi değil. Şimdiye kadar Jerry'nin bulunacağını sanıyordum.

Ama ondan saklanmaya devam edemem. Öğretmenliğe, hayatımı yaşamaya geri dönmek istiyorum. Büyükbabamı ziyaret etmek istiyorum.

Bu arada büyükanneme gelip benimle ve Tynan'la kalması için yalvardım ama o bağımsızlığını isteyerek bunu reddediyor. Bunun için onu suçlamıyorum. Bu

Benim de istediğim bu.

Yarın nihayet işe dönüyorum ve işim bittikten sonra büyükbabamı görecekim. O benim kim olduğumu bilmiyor olabilir ama ben onu tanıyorum ve onu çok özlüyorum.

Tynan'la işler iyi gidiyor. Hatta eğlenceli. Bunu neden istememem gerektiğini hatırlamak her geçen gün daha da zorlaşıyor. O iyi bir adam ve ona sırlıslık aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum. Ve bazı günler, sanki çoktan o noktaya gelmişim gibi hissediyorum. Yine de günün sonunda, bu evlilik gerçek değil.

Evlendiğimde, bunun benim seçimim olmasını istiyorum. Ve evlendiğim adamın beni gerçekten sevmesini istiyorum.

"Biraz hasar vermeye hazır mısın?" Iseult kolunu omuzlarıma atıyor ve bir giysi rafına doğru ilerliyor.

Ondan hoşlandım. Kendine has bir havası var. Yine de onu kızdıran kişi olmak istemem.

"Sanırım."

O kırmızı deri bir pantolon alırken ben de yeşil bir kalem elbiseyi inceliyorum, rengi bana Tynan'ın gözlerini hatırlatıyor ve hemen onu istediğimi anlıyorum. Sahte bir kemeri ve derin bir V yakası var. Ama fiyat etiketine baktığımda...

"Aman Tanrım."

Iseult belirdi. "Bunu alıyoruz." "On bin dolar, Iz!"

"Yani?"

"Bu kadar pahalı şeyler almaya devam edemem! Bu çılgınlık!"

"Merhaba! Kardeşim yüklü ve şimdi sen de öylesin." Sırıttıyor. "Ve Tynan'a gönlünce alışveriş yapacağına söz verdim, o yüzden alışveriş yap. Yoksa onu arayıp ne kadar zor davrandığını söylemek zorunda kalacağım," diye alay ediyor kaşlarını çatarak.

Haklı olduğunu biliyorum, bu artık bizim paramız, ama yine de garip geliyor.

Ben.

Alışverişe devam ediyoruz, ikimiz de bir şeyler deniyor ve onlara gösteriyoruz.

diğerini. Oldukça zor olsa da kendimi tüm fiyat etiketlerini görmezden gelmeye zorluyorum.

Iseult, ortası açık, siyah ve altın işlemeli tek parça bir mayo alıyor.

"Bu sana çok yakışır." Satış görevlisine uzatıyor. "Bunu deneyecek."

Fiyat etiketini almaya çalıştığım da elime vurarak uzaklaştırıyor.

"Eğer durmazsan tüm etiketleri söktürürüm." "Tamam, sadece merakımdan soruyorum, bana fiyatını söyleyebilir misin?"

"Peki." Öfkelendi. "Otuz üç yüz. Şimdi, deneyecek başka şeyler bulabilir miyiz?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, bir parça malzeme için mi?"

Başını sallayarak erkekler bölümüne doğru ilerliyor. "Aman Tanrım." Kanarya sarısı bir takım elbise uzatıyor. "Tynan'ın bunu giydiğini hayal edebiliyor musun?"

Bir kakhaha krizine girdim. Sadece nötr renkler giyen bu adamın böyle bir şey giydiğini hayal etmek çok komik. Koca Kuş ve Tweety Kuş'un bebeği olmuş gibi.

"Bunu giymeden önce öldü," diyor. "Bunu onun için almalısın."

"Bundan hoşlanmayacağına eminim."

"Biliyorum. İşte yüzden yapmalısın." Hınzır sırtışı ölümcül.

"Oh, çok kötüsün." Kendi gülümsememi gizleyemeyerek kıyafeti inceliyorum. "Biliyor musun, belki de haklısın. Bana para harcamamı söyleyip duruyordu. Belki de gerçekten harcamamın zamanı gelmiştir."

"Phyllis," Iz satış görevlisine sesleniyor. "Bu takımlardan bir sürü alacağız. Sence hangi renkleri sever?"

"Hmm..." Gülmemek için dudaklarımı büzüyorum. "Bence sarı, yeşil ve o parlak mor gözlerini gerçekten ortaya çıkarır. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım biliyorum."

"Phyllis, tüm renkleri istiyoruz. Dosyada kardeşimin bedeni var, değil mi?"

"Evet, hanımefendi." Başını sallıyor, biraz bile .

"Sanırım Tynan senin müsrif harcama alışkanlıklarını onaylayacaktır, baldız." Kendi kalçasıyla benimkine vurdu.

"Sanırım haklısın."

"Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim. Bunu kaydetme şansın var mı?"

"Ne yapabileceğime bakarım."

Bundan nefret edecek ve heyecandan başım dönüyor.

Birinin kocasına işkence bu kadar zevkli olabileceğini hiç fark etmemiştim.

CKAPTER 3s

TVNAN

KIZLAR ALIŞVERİŞTEYKEN BEN DE GÜNÜ BRODY VE kardeşlerimle basketbol oynar, dışarıdan yemek sipariş eder ve Bubbles şezlongların etrafında koşup lanet deri sandaletlerimi çalarken havuz kenarında takılırdık.

Bana tahammül etmesinden umudumu kestim. En son Elara'nın kırılacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre köpek düşündüğümünden daha güçlü.

En azından Elara bana ısındı. Artık beni öldürmek istiyormuş gibi görünmüyor, ki bu oldukça iyi bir dönüş.

Iseult ile yaptığım konuşma kafamda dönüp duruyor. Elara'ya gerçekten aşık olabilir miyim? Onun için deli oluyorum. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Ama aşk? Bunun neye benzediğini bilmiyorum. Ona karşı hissettiklerimi daha önce hiç yaşamadım. Kimseyle yaşamadım. Ve keşke korkutucu olmadıklarını söyleyebilseydim, ama ödümü koparıyorlar.

Brody sırtıyor ve Fionn'un buraya geldiğinde ona hediye ettiği bir kitabı tutarak bana doğru koşuyor. Kitap okumadığım için kitaplar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama çocuk onları seviyor ve ben de onun sevmesine bayılıyorum.

"Harika görünüyor, dostum. Elara'nın sana aldığı diğer kitapla aynı seriden mi?"

Başını sallıyor, gözlerinde yıldızlar var. Artık o kadar rahat gülümsüyor ki, uğursuzluk getirmemek için yüksek sesle söylemeye korkuyorum. Sanki her an ayağımın altındaki halı çekilecekmiş gibi hissediyorum.

Eğer gülümseyebilirse, belki yakında konuşma şansı olur. Sadece sabırlı olmalıyım. Gerçi sabır hiçbir zaman benim gücüm olmamıştır.

"Bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Brody kitabı şezlonga bırakıp Ruby'ye havuzda katılırken Cillian bana bir tane uzatıyor, Bubbles da peşinden atlıyor.

"Teşekkürler."

Fionn bize katılıyor, cep telefonunu şortunun cebine yerleştirirken yüzü gergin. "Adamlarımızdan az önce haber geldi. Jerry ve Isaac'in altı adamını öldürmüşler. Başsız cesetlerini Jerry'nin kapısının önüne bırakmışlar."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Aralarında konuşan var mı?" "Hayır. Onlar sadıktı."

"Bu çok kötü oldu. Ama bu onları temasa geçirecektir. Önümüzdeki birkaç gün içinde yapmazlarsa, hiç adam kalmayana kadar daha fazla adamlarını öldüreceğiz."

"Onlarla bir savaş beklemeliyiz," diye ekliyor Cillian. "Bu onların tarzı, yine de onları kolayca ezebiliriz."

"Bırak gelsinler." Brody'nin oyununu izlemeye devam ediyorum.

"Biz hazır olacağız." Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik oluyor.

"Çocuk farklı görünüyor. Daha mutlu." Fionn kollarını göğsünde kavuşturmuş, havuza bakıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Elara'nın ona iyi geleceğini biliyordum." "Sen de daha iyi görünüyorsun." Yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor. "Mm-hmm. Seni suya attirtma bana."

Ama yüzümde bir gülümseme belirliyor, çünkü daha mutluyum. Onunla birlikte.

Telefonum şezlongun üzerinde çalışıyor ve açtığımda diğer ucunda bankacımı buluyorum.

"Naber Ed?"

"Efendim, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ve oldukça endişe verici bir sorunumuz olmasaydı bunu yapmazdım."

"Neymiş o?"

"Şey... Dolce & Gabbana mağazasında onaylamamı isteyip istemediğinizden emin olamadığım oldukça büyük bir bekleyen işlem var gibi görünüyor."

Ah, Elara sonunda dinledi.

"Onaylayın."

"Ama ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun."

"Fark etmez. O sadece benim karım ve ne isterse harcayabilir."

Ne kadar gurur duyduğumu göstermek için almak için .

"Tamam, ama efendim, neredeyse bir milyonun dörtte üçü için," diye fısıldıyor. Kocaman bir kahkaha atıyorum ve iki kardeşim de nedenini merak ederek bana bakıyor. "Vay canına. Gerçekten etkilendim. Onaylayın ve şu andan itibaren hepsini onaylamak için. Onun sınırı yok." "Tamam, efendim, teşekkürler-"

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu geri atıyorum. "Bu neyle ilgiliydi?" Fionn soruyor. "Elara sonunda paramızı harcamayı öğreniyor." Kıkırdıyor. "Bunun muhtemelen kız kardeşimizin etkisi olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum. Ona bundan emin olmasını söyledim. Iseult aslında her gün söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyor." "Gerçek." Cillian kıs kıs gülüyor.

"Oh, size söylemeyi unuttum çocuklar, Konstantin bu sabah aradı. Yeni ortağı bizimle çalışmak isteyip istemediğine karar vermeden önce bizimle tanışmak istiyor. İki gün sonra saat tam üçte benim evimde buluşacağız. İkinizin de orada olduğundan emin olun."

"Evet. Sorun değil. Kim bu herif? Biliyor muyuz?" Cillian soruyor. "Önemli biri." "Pekâlâ. Orada olacağız. Sadece bu işin bitmesini istiyorum. Ruslarla çalışmaktan nefret ediyorum."

"Hepimizin var ama onlara ihtiyacımız var," diyorum ona. "Onlar iyi bir bağlantı.

Onlar olmasaydı bu anlaşmayı yapamazdık."

"Bizi kırkıncı yaş gününe davet ettiğini biliyor muydun?" Fionn kıs kıs güler. "Kahretsin." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Davetiyenin kaybolduğunu umuyordum. postada."

Kıkırdıyor. "Öyle bir şansımız yok. Hepimiz gitmek zorundayız. Eğer kaçırırsak hakaret olarak algılanır."

"Evet, biliyorum."

Umarım kardeşlerimden birinin kendi ailesinden biriyle evlenmesi konusunda ısrar etmez. Köprüleri onarmaya yardımcı olabilir, ancak isteyeceğimiz son şey kendimizi ömür boyu o aileye bağlamaktır.

Saatler sonra, Elara döndüğünde, yatak odamız kıyafet torbalarıyla doluydu.

Kapıyı ayağımla kapatıyorum ve bir kolumu ona dolayarak ağzının kenarından usulca öpüyorum. "Eğlendin mi?"

"En iyisi." Gözleri adeta parıldıyor, ben inerken eli saçlarıma gömülüyor ve kafa derime masaj yapıyor.

"Aldığım her şeyi görmeni istiyorum." Bu konuda heyecanlı görünüyor ve bu beni daha da mutlu ediyor.

"Görüyorum ki bugün para harcarken hiç sorun yaşamamışsınız."

"Hayır." Uzaklaştığında güzel ağzı kıvrılıyor, yerden bir tane almak için çantalara doğru ilerlerken kalçaları sallanıyor. "Sana da bir şeyler aldım." Bir an için bana bakıyor, canlı yeşil bir elbise alıyor. "Kendini dışlanmış hissetmeni istemedim."

Yaklaşıyorum, elimle çenesini hırıldayarak kırıyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Ne düşünceli bir eş."

İçimde eriyor.

"Deniyorum." Kısık sesi sikimin kalkmasına neden oluyor.

"Kıyafetleri kaldırmana yardım etmeme ne dersin?" Onu dolapta becermek kafamda tekrar tekrar çalıyor.

Teklifimin fedakarca olduğunu hiç söylemedim. "Ne kadar nazıksın kocacığım."

"Bana kocam demen hoşuma gidiyor."

"Şimdi anladın mı?" Ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, tırnakları derime ve kaslarıma batıyor.

Onları etime kazımasını istiyorum. Acıtmak istiyorum. Her şeyi onunla birlikte hissetmek istiyorum.

Gözlerinin içine bakarken, Iseult'nun haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ona aşık olup olmadığını ve bundan gerçekten emin olup olamayacağımı.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. "Evet, bebeğim. Sadece düşünüyordum."

"Çok fazla düşünme. O küçük beynini incitmek istemezsin."

Gülerek inliyorum. "Oh, küçük yılan, oynamak istiyorsun, değil mi?"

Kıkırdayarak elimden kurtuluyor ve koşmaya başlarken sırtarak alt dudağını ısırtıyor.

"Seni yakaladığımda ne olacağını biliyorsun, değil mi?" Bakışlarım daralıyor, gömleğimin kelepçelerini çözüp kollarımdan yukarı çekmeye başlarken ağzımı bir sırtıma kaplıyor.

"Hayır. Ne?" Sesi , gözleri kurşuni.

"Seni yakaladığım zaman, seni becereceğim."

Nefes nefese kalıyor, göğüsleri her nefeste daha da yukarı tırmanıyor. Sonra yatak odasına koşuyor, dolaba giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Ama kapıyı kapalı tutma çabası nafile. Kolayca açmaya zorluyorum, yaklaşırken vücudunun titrediğini görüyorum ve arkamdan kapatıyorum.

Bakışlarım vücudunda geziniyor -o kadar mükemmel ki, onun için acı çekiyorum. Ben yaklaştıkça, o geriye doğru ilerliyor.

"Gidecek başka yer yok, bebeğim." Bir anda üzerine atıldım, avuçlarımı kalçalarına koydum, onu havaya kaldırdım ve duvara doğru ittim.

"Kapana kısıldın." Parmaklarım boğazına dolanana kadar avuç içimi göğüslerinin arasından yukarı doğru gezdiriyorum. "Seni bu şekilde becereceğim. Çırılçıplak ve açılmış bir halde, içine girerek, hareket edemeyecek hale gelene kadar seni defalarca boşaltacağım."

"Tynan..." Saçlarımı kavırıyor, kalçalarını zonklayan sikime doğru çeviriyor.

"Fuuuck, Elara." Boğazını sıkıyorum. "Beni öldürüyorsun. Seni doldurmak ve hamile bırakmak istiyorum. Yemin ederim, bunu bir kadına söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Teşekkürler mi?" Ağzını ağzıma yapıştırmadan hemen önce yanakları kıpkırmızı oluyor ve bana hissettirdiği her duyguyla onu baştan çıkarıyorum.

Her arzum hayata geçiyor.

bile bilmediğim bir rüya. *Onunla*
tanışana kadar.

O da benim hissettiklerimi hissediyor mu bilmiyorum. Kahretsin, artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Benim için ondan başka kimse yok.

Başını geriye atarak boynundan aşağı sert öpücükler bırakıyorum, elbisesini aşağı çekiyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

Onun kadınsı zevk sesleri sadece arzumu alevlendiriyor. Ama ben onun yalvarmasını ve titremesini istiyorum. Yalvarmasına bayılıyorum.

Onu tekrar aşağı indirdiğimde protesto edencesine nefes nefese kalıyor. Nefes nefese, gözlerini şaşkınlıkla bana diyor, ruju dağılmış, gözleri sulanmış.

Çok seksi.

"Eğer istiyorsan..." Çenesini tutuyorum. "Sor."

Elbisesini düzeltiyor, gözlerinde bir meydan okuma var. "Eh, sanırım iyiyim."

"Bu doğru mu?" Sırıtişım derinleşiyor.

"Bavulumu boşaltmam gereken çok şey var. Seni becermek şu anda o kadar önemli görünmüyor."

Oyun oynuyor ve ben oyunları severim.

"Tamam o zaman. Bana ne aldığını göster. Umarım içinde iç çamaşırı da vardır."

Alay ediyor. "Sen öyle san."

Kıkırdıyorum, dudaklarına bakıyorum. "Sorun değil, tatlım. Senin için sertleşmek için özel bir şeye ihtiyacım yok."

Utangaç gülümsemesi onu tekrar öpmek istememe neden oluyor.

Yerdeki düzinelerce poşete doğru ilerliyor, ben de kıyafetlerini çıkarıp yatağın üzerine yerleştirirken onu takip ediyorum. Para harcayacak birine sahip olmanın ne kadar iyi hissettireceğini hiç fark etmemiştim.

Başka bir çanta alıp içinden gerçekten parlak takım elbiseler çıkardığında yüzümü buruşturduğumu gizlemeye çalışıyorum. "Bunlar...uh, renkli."

"Yani onları seviyorsun?" Omzunun arkasından bana bakarken gözleri parlıyor.

"Tabii ki."

Ona ne kadar iğrenç olduklarını söyleyecek değilim. Eğer onları giymek istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım? Gerçi oldukça büyük görünüyorlar...

"Böyle düşünmene sevindim!" Sırıtıyor. "Onlar senin için." Yüzümü asmamaya çalışarak öksürüyorum. "Öyle mi?"

"Bu doğru." Kaşlarını çattı. "Dolabının biraz renge ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bir tane denemek ister misin?"

Kıkırdıyorum, yaklaşıyorum, kalçalarını sıkıyorum.

Kollarını omuzlarıma atıyor, fırtınalı bir şeytan gibi sırtıyor.

Dudaklarım onunkileri okşuyor. "Biraz eğleniyor musun?"

Kıçını avuçluyorum ve sertçe sıkarak onu bedenime çekiyorum.

"Bana parayı harcamamı söylemiştin." Sesinde boğucu bir hava var.

"*Bizim* paramız, mo chuisle. Bunu unutma." Onu zar zor öpüyorum, inleyene kadar onunla alay ediyorum.

"Belki beni boşamana kadar seni sinirlendirebilirim diye düşündüm."

Kulağına doğru kısık bir hırıltı çıkardım. "Düşündüğün bu muydu? Küçük bir şaka için gitmene izin vereceğimi mi?"

Saçlarımı avuç avuç tutuyor. "Mm-hmm."

"Elinden geleni yap, bebeğim. Seni bırakmam için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu bir bahis mi?" Beni geri itiyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sana kafayı taktım.

"Getir bakalım."

"Keşke bunu söylemeseydin." Burnunu çok sevimli bir şekilde kırıstırıyor.

Bana gerçekten ne yapabilir ki?

Elim çenesinin etrafında kıvrılıyor.

"Ben de kirli oynayabilirim," diye hatırlatıyorum ona, gözlerinin derinliklerine bakarak. "Umarım hazırlıklı gelirsin küçük yılan, çünkü ısırabilecek tek kişi sen değilsin."

Bileğimi kavıyor. "Isırman hoşuma gidiyor."

Bir hırıltıyla dudaklarımı onunkilere yapıştırıyor, onu öfkeyle öpüyor, içinde kaybolmak istiyorum.

Parmakları gömleğimin altından kayıyor ve tenimdeki elleri aklımı kaçırmama neden oluyor. Homurdanarak onu yüzüstü yatağa fırlatıyorum ve elbisesini kabaca yukarı çekiyorum. Çıplak kıkına bir tokat atıp tangasını çıkarmasını istedim.

" kal." Sırada pantolonum ve boxer'ım gelmeden önce kemerimi çekip çıkarıyorum.

Kahrolası nabzım kulaklarımda atıyor, ona o kadar çok ihtiyacım var ki, bunun için ona yalvarmaya hazırım.

Kıçını dışarı çıkarıyor, kalçalarını döndürüyor, omzunun üstünden gözüme takılırken benimle dalga geçiyor.

Sikim serbest kalınca onu yumrukluyorum, başını sıkıyorum, o izlerken prekumum dışarı sızıyor.

" girmesini ister misin?"

Külotuna uzanıyor ve kendine dokunmaya başlıyor, sanki bunu yapmasına izin verilmediğini biliyormuş gibi bana sırtıyor.

"şu elini. Ben izin verene kadar o amcıkla oynayamazsın. o."

Ama o dinlemiyor, ağzını açıyor, kaşlarını zevkle çatıyor. kendine dokunmaya devam ediyor.

"Kahretsin, beni delirtiyorsun." Bir saniye içinde parmaklarını çekip ağzıma alıyorum ve onun tadıyla inliyorum.

Saçlarını avuçlayarak, ağzım kulağının hizasına gelene kadar sırtını kavislendiriyorum. "Sanırım sana bir ders vermemin zamanı geldi."

"Öyle mi, Bay Quinn?" Kıçını sikime doğru eğdi. "Aynen öyle. Sana bir şey söylediğimde yapacaksın." "Görünüşe göre pek iyi bir dinleyici değilim."

Ona sert bir şaplak attım ve o da ağladı.

"Sanırım bunu düzeltmemin zamanı geldi." Bir anda yatağın kenarına oturdum, kıcı dizimin üzerindeydi.

Onun çaresiz, titrek iniltileri beni sadece sikmemek için daha da zorlaştırıyor.

Onu.

Parmak uçlarım kıçının yarığının üzerinde yuvarlanıyor, onu izleyene kadar aşağı iniyor.

Külotunu yana çekerek amını okşadı. "Ne kadar sıırıslıklam olduğuna bakayım mı?"

"Tynan, lütfen." Kıpırdanıyor, gözleri şehvetle dolu, ayak parmakları yerde kıvrılıyor.

"Yalvarırken çok ateşli oluyorsun." O çığlık atarken iki parmağımı içine sokuyorum, uyarılmışlığının kanıtını göstermek için parmaklarımı içinden kaydırarak çıkarıyorum. "Şuna bir bak. Çok ıslak. Kocanın siki için çok çaresizsin."

"Lütfen, Tynan, buna ihtiyacım var."

"İsteddiğini biliyorum ama sanırım önce oyuncağımla oynamak istiyorum." Parmaklarımı ağzına sokuyorum, o inerken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Aferin kızıma. Emmeye devam et."

Parmaklarımı dışarı çekerek iki avucumla kıçını açtım. "O deliği de dolduracağım. Vücudundaki her çaresiz deliği dolduracağım."

Bunun için yalvarıyor, kendini durduramıyor. Ona tekrar şaplak atıyorum, ağır dokunuşlarımdan dolayı teni pembeleşiyor.

Bana karşı koymaya çalıştığında, bileklerini yakalayıp sırtının alt kısmına sabitliyorum. "Seninle işim henüz bitmedi." Bir şaplak daha ve vücudu sarsılıyor. "Seni doldurmadan önce kızarmanı ve acımanı istiyorum. "Amından damlayışımı izleyeceksin."

"Siktir, boşalacağım."

"Sakın buna cüret etme." Parmaklarımı daha derine sokuyorum ve o haykırıyor. "Gelirsen, seni tekrar cezalandırırım."

Titriyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Onun kaygan uyarılmasını kullanıyorum ve diğer deliğine getiriyorum, iki parmağım aynı anda amına girerken başparmağımla onu dolduruyorum.

"Aman Tanrım, kendimi çok dolu hissediyorum." Duvarları beni iki ucumdan sıkıştırıyor ve ben de boşalmak üzereyim.

"Dizlerinin üstüne çök, küçük yılan. Sanırım seni öğürürken izlemenin zamanı geldi.

o."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, ben de bundan zevk alıyorum. Onu istiyordum.

Beni çok kötü em.

Çenesini tuttum ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamadan önce sertçe öptüm.

Kararsız elleriyle beni yumrukluyor, dili ucumda gezinene kadar ağzını indiriyor.

"Oh, kahretsin..." Başının üstünü tutuyorum. "Hepsini almanı istiyorum, bebeğim."

Nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve gözleri benimkilerde, ucu ağzına alıyor, taşaklarımı tutuyor ve ereksiyonumun daha fazlasını alırken onları sıkıyor.

" bu. İşte iyi bir eş. Hepsini al."

Başını daha da aşağı bastırıyorum ve öğürmeye başlıyor.

"Kahretsin, boğulurken sesin iyi geliyor."

Beni bütünüyle alıyor, başını sallarken amına dokunuyor. Hepsini onun güzel boğazına boşaltmaya hazırım, ama tek istediğim amını onunla doldurmak.

Saçlarını yumruğuma doluyorum ve çekiştirerek sikimi içinden çıkarıyorum. "Tanrım, mükemmelsin."

"Tynan..." Düzensiz nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyor, üzerime çıkana kadar yükseliyor, sıcak elleriyle yüzümü kavlıyor.

bu hisler. Bu istek.

Birdenbire hayatımda beliren bir kadına duyduğum bu *ihtiyaç*.

Bununla başa çıkamam.

Yine de her an beni daha da tüketiyor.

Bir saniye daha bekleyemeyerek onu yatağa fırlattım ve kenara doğru eğdim. Elbise kalçalarına dolanmıştı, kıcını ve amını avucumun içine almıştım.

Vücudum onunkinin üzerinde alçalıyor, sikim girişinde.

"Beni çözüyorsun, Elara." Biraz içeri kayıyorum, onu yeterince geriyorum. "Santim santim çözülüyorum."

İlk delicim içine girene kadar kendimi daha fazla zorluyorum.

"Oh, Tanrım! Daha fazla, lütfen..."

"Söyle. boşalmamı istediğini söyle. Hepsini benimle istediğini söyle."

"Evet, lütfen. Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum." Gözleri omzunun üzerinden benimkilerle birleşti.

Ve içlerine işleyen o çaresizliği bulduğumda, kırılmam için gereken tek şey bu.

Kendimi daha derine sokarken yatak gıcırdıyor, tamamen dışarı kayıyor, sonra ona daha sert, tekrar tekrar veriyorum.

Yorganı tutuyor, vücudu titriyor, duvarlarının küçük titremeleri boşalana kadar sikimi sağlıyor, her yere fişkirtiyor.

"İşte böyle, bebeğim." Kıçına şaplak atıyorum, tiz çığlıkları duvarları çatlatacak kadar yüksek.

Yine de durmuyorum, ona daha sert veriyorum. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, nefesleri bakışları kadar vahşi, ben bana ait olanı almaya devam ederken, kendi kurtuluşumu kovalıyorum.

Bir hırıltıyla her almasına izin verdim, sıcak fişkirmalar içine fişkirdi. Ve bunun onu hamile bırakması için dua ediyorum.

Nefes nefese kalarak gülüyor. "Sana bir sürü aptal takım elbise almanın beni böyle becereceğini bilseydim, bunu daha önce yapardım."

Vücudunun üstüne uzandım, lobunu ısırdım. "İstedim. Sadece her şeyden sonra seni zorlamak istemedim."

Gözleri duygu dolu. "Bu çok tatlı." "Evet, o benim."

Kalçalarımı kıçına doğru eğiyorum. "Çok tatlı." Sırt üstü dönerek onu göğsüme çekiyorum.

Bir süre birbirimizin kollarında yatıyoruz, parmaklarım tembelce sırtında aşağı yukarı yuvarlanıyor.

Bu çok güzel.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Ben sorarım.

"Duş alıp Brody ile film izlemeyi umuyordum.

Bize katılmak ister misin?"

Şakağından öperim. "Tabii ki istiyorum."

"Yine de gerçekten kalkmak istemiyorum." İnliyor.

Parmağımla çenesini dürtüyorum. "Buna degeceğine söz ."

Dişleri alt dudağını ısırtıyor ve göğsümün derinliklerinden alçak bir hırıltı yayılıyor.

"Hadi, birlikte duş alalım da seni duvara yaslayıp sikeyim."

Bakışları alev alev yanıyor.

Ayağa kalkıyorum, onu yukarı çekiyorum ve çıplak ve güzel olana kadar kıyafetlerini çıkarıyorum. Açgözlü bakışlarım onu içine alıyor ve meme uçları bakışlarımın ardından boncuk boncuk oluyor.

Onunla göz göze geldiğimde yanakları pembeleşiyor ve dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

"Benden utanıyor musun?" Çenesini tutuyorum. "Biraz."

"Olma. Zaten her santimini gördüm ve hiçbir yere gitmiyorum."

ELARA

Daha önce yaptıklarımızdan sonra fiziksel olarak bu koltuktan kalkabileceğimi sanmıyorum.

Brody ve Tynan'ın arasında oturmak tam da olmak istediğim yer.

Yalan söylemeyeceğim ve Tynan'a karşı bir şeyler hissetmeye başladığım için korkmadığımı söyleyemem. İnkâr etmek istediğim şeyler. Ama bu her geçen gün daha da zorlaşıyor.

O bir sürpriz - hoş karşılamaktan korktuğum bir sürpriz. Yine de aynı zamanda istiyorum.

Brody bana bakıp sırtıyor ve patlamış mısır kovanını bana doğru götürüyor. Ben de ona karşılık verince başını omzuma yaslıyor ve kovayı Tynan'a doğru hareket ettiriyor.

"Teşekkürler, dostum." Biraz alıp ağzına atıyor. Gözleri benimkileri yakaladığında dudakları kıvrılıyor ve midemde kelekler uçuşuyor.

Elime uzanıyor ve Brody'nin arkasında tutuyor ve o şekilde kalıyoruz.

Birbirimizin içinde kaybolduk.

Hâlâ bu duygular içinde kayboldum. Onları daha ne kadar inkâr edebileceğimden emin değilim.

CKAPTER 33

TVNAN

RUSLAR ORTAĞIYLA BİRLİKTE EVİME GELDİ.

planlanan toplantı saat tam üçte.

"Hoş geldiniz." Silah anlaşmasını kolaylaştırabileceğini söyledikleri Sloan ile el sıkışıyorum.

Kardeşlerimi selamladıktan sonra, bu gösteriyi yola koymaya hazırım.

"Eviniz çok güzel. Araziniz de öyle." Sloan güneş gözlüklerini çıkarır. ve ofisimdeki kanepelerden birine yerleşiyor, Marinovlar da ona katılıyor. "Teşekkür ederim. İşe başlayalım mı?"

Parmaklarını keçi sakalının üzerinde gezdiriyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Konstantin bana tüm detayları verdi, ama ben dikkatli bir adamım, görüyorsunuz, bu yüzden sizinle ve ailenizle yüz yüze görüşmek istedim. Böylece kiminle uğraştığımı bileceğim."

"Anlıyoruz." O incelerken bilerek kendimi sıradan gösteriyorum Ben.

Adam ellili yaşlarda, belki de kırklı yaşların sonunda görünüyor. Ve her ne kadar

tanıdık gelmiyor, onda bana doğru gelmeyen bir şeyler var ve nedenini anlayamıyorum.

Kapının aniden çalınması düşüncelerimi böldü. Lanet olası toplantı sırasında beni kim rahatsız ediyor olabilir?

"İçeri gel."

Kapı açıldığında, tüm gözler muhteşem karımın üzerinde toplanıyor. Ve anında her birini yuvalarından koparmak istiyorum.

Bakışlarım onu içine çekerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Üzerinde şu transparan bikinilerden biri var ve bütün erkeklerin dikkatleri onun vücuduna yöneldiğinde nasıl yer değiştirdiklerini gözden kaçırmıyorum.

Boynumda bir kızarıklık oluşuyor, parmaklarım kıvrılıyor. Muhtemelen şu anda öldürme çılgınlığı yapmak akıllıca olmazdı, ama kulağa çok cazip geliyor.

"Senin için ne yapabilirim?" Cinayete meyilli gibi görünmek istememiştim, ama lanet olsun, toplantıma zar zor giyinerek geldiği için onu cezalandırmak istiyordum.

"Tanrım. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Geri gelebilirim." Utanmış görünüyordu ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum.

"Sorun ." Sesim yumuşuyor. "Bir sorun mu var?"

Endişe içimi kemiriyor. Yoksa neden toplantımı bölsün ki?

"Hayır. Sadece... uh, size bir şey söylemem gerekiyordu." Boğazını temizliyor ve utangaç bir şekilde adamlara bakıyor. "Merhaba."

"Bu senin karın mı?" Konstantin ayağa kalkar.

"Ben karısıyım," diyor kaşlarını çatarak. "Ve kendi adıma cevap verebilirim."

Kısa bir kahkaha attı. "Ah, iyi bir tane seçtiğini görebiliyorum."

Yaklaşıyor, kızın elini tutuyor ve üstünden öpüyor. Masamın üzerindeki beyaz boğumlu yumruğumu fark ettiğinde kibarca elini onun elinden çeker.

Yüzümün nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum. Ama karımın üzerinde başka bir adamın dudaklarını istemiyorum, özellikle de üzerinde kıyafet yokken.

Yemin ederim, Konstantin yerine oturmazsa, onu öldürmekten kendimi alıkoyamayacağım.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Quinn. Ben Konstantin. Umarım bu birbirimize eşlik ettiğimiz son sefer olmaz."

"Eminim olmayacaktır."

Fionn avucunu omzuma koydu. Ayağa kalktığını bile fark etmedim, dikkatim Elara'ya odaklanmıştı, giydiği siyah tek parça mayonun içinde kıcı ve göğsü neredeyse tamamen dışarıdaydı.

Kahretsin, onu masama yatırmak, mayoyu yana kaydırmak ve onu anlamsızca becermek istiyorum.

Sloan ona bir aşağı bir yukarı bakar. "Tanıdık geliyorsun."

Tavrı anında değişiyor, gözleri onu değerlendiriyor. Uydurma bir gülümseme takınıyor, çok iyi bildiğim bir gülümseme.

"Üzgünüm, daha önce tanıştığınızı sanmıyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Her neyse, tatlım..." Masama doğru ilerliyor, sikim daha da sertleşiyor.

. "Sadece bilmeni istedim, geçen gün konuştuğumuz hayır kurumuna o bağışı yaptım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Oh, bilirsin..." Sesi kısılıyor, küçük bir gülümseme büyüyor. "Kesin İnanç için. İçin, uh..." Etrafına bakıyor. "Eretil disfonksiyon."

Konstantin bir patlatıyor. "Sorun mu var, Tynan?"

Çenemi öyle sert sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor.

Gülmek için dudaklarını büzüyor.

Bunu ödeyecek.

Kağıdı masanın üzerine koyuyor ve küçük harflerle şöyle yazıyor:

Sen colt's'i>g ic on. Co 5 dib.

Kâğıdı kaptığım gibi çöpe atmadan önce avucumun içinde top haline getiriyorum. "İki yüz binlik bağışımızdan dolayı çok mutlu oldular. I Yani, bu değerli bir amaç, değil mi beyler?"

Odaya bakar ve Konstantin hariç herkes aynı fikirde homurdanır, çünkü o yine gülmekle meşguldür.

"Hey." Sertçe ona doğru döner. "Birçok erkeğin bu sorundan muzdarip olduğunu bilmeni isterim. Bu gülünecek bir konu değil."

Elimi okşuyor, ben de hem gururlu hem de kızgın bir şekilde elimi geri çekiyorum. Beni iyi yakaladı, bu da benim onu daha iyi yakalamam gerektiği anlamına geliyor.

"Bu harika, bebeğim. Her zaman her şeyin üstesinden geliyorsun. İyi ki seninle evlenmişim." Bileğinden tutup kucağıma atıyorum ve saçlarını bileğime doluyorum.

Ağzım kulağına düşüyor. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin, bebeğim."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, gözlerinde bir meydan okuma.

Yanağıma tatlı bir öpücük bırakıyor ve neredeyse ona kızgın olmam gerektiğini unutuyorum.

Neredeyse.

"Her neyse, iyi toplantılar. Brody ve ben yüzmeye gidiyoruz. Bana ihtiyacınız olursa haber verin. Seni seviyorum."

Nabzım anında hızlandı. *Az önce ne dedi?*

Çoktan kapıdan çıktı ve ben bunu kast edip etmediğini merak ediyorum.

Eminim sadece şov yapıyordu ama kalbim aklıma yetişemedi. Ya da bunu söylediğini duymanın ne kadar iyi olduğunu.

"Karın ne kadın ama." Sloan kafasını sallıyor, sanki onun hakkındaki kirli düşünceleri temizliyormuş gibi.

Toplantı kesintisiz devam ediyor. Ama Sloan ayağa kalkar pencereden dışarı bakıyor... Elara'nın oğlumla birlikte yüzdüğü mükemmel manzaraya.

Öfke kanımda kaynıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tam arkasındayım, elim belimdeki dokuzluyu kavırıyor.

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum." Ses tonu kayıtsız ve bu beni sadece öfkeliyor. "Bunu becerebildiğin için şanslısın." Yüzünü bana döndüğünde tek bir kaşını kaldırıyor. "Yine de karının gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

Parmaklarım silahımın kabzasını kavırıyor. Bu herif bir kelime daha ederse, onu öldüreceğim.

"Şu anda konuşmayı kesmenizi öneririm," diyor Fionn arkamdan. "Evet, hepimiz rahatlayalım beyler," diye iyor Konstantin. "Birinden önce geri alamayacağımız bir şey yaparız."

Ama hepsini görmezden geliyorum, vücudum zonkluyor, Sloan'ın lanet olası boğazını parçalamak istiyorum.

"Alınmak istemem." Sloan avuçlarını havaya kaldırır. "Sadece onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Nerede olduğunu bilmek istemez misin?"

Başıma kan hücum ediyor ve kontrol etmek için dişlerimi sıkıyorum. "Kolombiya'da, boğazına uyuşturucu sokuluyor."

Kimse beni durduramadan onun üzerine atıldım ve beni yerden koparmaya çalışan kardeşlerimle savaştım.

Yumruklarım suratında ve o piç kurusuna kaç kez vurduğumu bile bilmiyorum.

Silahımı çıkarıp namluyu ağzına dayıyorum ve sağır edici bir korkuyla gözleri açılıyor.

"Şimdi bir şey söyle, seni pislik." Parmak eklemlerimden akan kan yüzüne damlıyor.

"Onu öldürmeyin," diye uyarıyor Konstantin. Umurumda bile değil. Daha kötüsünü yapardı.

Cillian beni çekmeye çalışırken, "Şimdi değil," diye uyarıyor. Ama öyle. Az önce onun hakkında söyledikleri yüzünden ölmeyi hak ediyor.

Fionn, Cillian'ın beni yukarı çekmesine yardım etti.

"Burada olmaz," diye fısıldıyor.

Kirill Sloan'ın kalkmasına yardım ederken nefesim kesiliyor.

Orospu çocuğu hâlâ sırtıtmayı başarıyor, ağzındaki kanı siliyor. "Tek istediğim kiminle evlendiğini bilmendi."

Kardeşlerimden ayrılarak tekrar ona doğru koşuyorum.

Ama Konstantin aramızda beliriyor, avuçlarını ikimizin de göğsüne dayıyor. "Gerçekten hayal kırıklığına uğradım." Başını sallayarak iç geçirdi. "Bu şekilde iş yapılmaz."

"Katılıyorum." Sloan'ın burun delikleri şişiyor, tek gözü şişmeye başlıyor. "Burada işimiz bitti." Konstantin'e bakar. "Ve eğer bu barbarlarla ilişki kurmaya devam edersen ailenle iş yapacağımı düşünüyorsan, o zaman başka bir şey düşünmelisin."

Kapıya doğru yönelir.

Konstantin iç çeker. "Ne yazık."

Ne olduğunu anlamadan silahını çıkarır ve Sloan'ı kafasının vurur.

Bir gümbürtüyle yere düşer.

"Bu da neydi böyle? Bana onu öldürmememi söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Sırıttırıyor. "Gerçi sadece bunu kendim yapmak için sabırsızlandığım için. Beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı."

Konstantin silahını kılıfına geri koyarken Fionn kıkırdar.

"Şimdi başka bir bağlantıya ihtiyacımız var." Sinirli bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Aklında başka biri var mı?"

Sloan'ın kafasından daha fazla kan sızıyor ve umarım zeminimi mahvetmez. "Aslında var. Çok daha dürüst ve saygılı biri, ki bu bizim işimizde çok önemli." Düşünceli düşünceli bakıyor. "Ama ürkek biri. Yeni insanlardan gerçekten hoşlanmıyor. Yine de onu ikna edeceğim." Sloan'ın cesedine doğru yürür ve yüzüne tükürür. "Suka. Elbette, birbirimizin kadınlarına asla bulaşmamamız gerektiğini biliyoruz. Belli ki bunu hiç öğrenmemiş dersi."

"Yeni bağlantıyı bana bildirin. Bu işi gerçekten halletmemiz gerekiyor."

"Her şeyin zamanı var, dostum. Bir görüşme ayarladıktan sonra biliyorsun."

Başımı salladım.

"Bunu temizlemek için yardımımıza ihtiyacın mı?" Bir kez daha tiksintiyle Sloan'a bakıyor.

"Hayır, bunun için kendi adamlarımız var."

"Çok iyi o zaman. Gidelim çocuklar." Kardeşleri onu takip etmeye başlar, geçebilmek için cesedi mokasenleriyle iterek uzaklaştırırlar.

"Ve sevgili karına hoşça kal dediğimizi söyle," diye ekliyor Konstantin.

"Umarım ikiniz de partime gelebilirsiniz."

Kahretsin. Doğum

günü. "Hepimiz

orada olacağız."

"Harika."

Sonra da kapıdan çıktı. Ne

lanet bir gün.

ELARA

Bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlarken nabzım şakaklarıma çarpıyor. Neden toplantısını bölmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm? Onun gibi insanlarla olduğunu bildiğim bir toplantı.

Tehlikeli insanlar. Jerry'yi çok iyi tanıyan adamlar.

Çok rahat davrandım ve gardımı düşürdüm. Şimdi bu bana her şeye mal olabilir.

Beni tanıdığını söyleyen adam hiç tanıdık gelmiyordu ama Jerry'nin pek çok tanıdığı vardı ve bazıları benim bir fotoğrafımı bile görmüş olabilirdi. Jerry'nin çevresindeki herhangi biri olabilir.

Tynan hâlâ toplantıda ve ben ayrılalı bir saatten fazla oldu. Onu gerçekten görmem ve o adamın benim hakkımda başka bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmem gerekiyor.

O aptal şakayı hiç yapmamalıydım. Kafamda çok daha iyi duruyordu.

Ya o adam Jerry tarafından gerçekten Tynan'la burada olup olmadığımı öğrenmek için gönderildiyse? Şimdi öğrenecek!

"Ugh!" Ruby ya da Brody'nin beni bu şekilde görmesini istemediğim için çamaşır odasında volta atarak saçımı çekiyorum.

Cep telefonum gelen bir mesajla biplediğinde sarsılıyorum. Ekrana baktığımda Tynan'dan geldiğini görüyorum.

TYNAN

Yatak odamıza gel. Konuşmamız lazım.

Bu kulağa hoş gelmiyor.

Çamaşır odasından aceleyle çıkıp doğruca merdivenlere yöneldim.

Muhtemelen o da aptal olduğum için bana kızgındır. Belki de sonunda sınırlarımı aşmışımdır. Sonra gidip ona "seni seviyorum" demek zorunda kaldım, gerçekten evliymişiz gibi davranmaya çalıştım.

Aptalcaydı. Bunu söylememeliydim. Bana bu evlilikten ne beklemem gerektiğini açıkça söyledi. Ve aşk bizim için bir seçenek değil.

Onu sevdiğimden falan değil. Bunlar sadece kelimelerdi. Bir şey ifade etmiyorlardı.

değil mi?

Yatak odamıza girdiğimde bu düşünceden sıyrılıyorum ve onu bana sırtı dönük, toplantıda giydiği kıyafetlerle volta atarken buluyorum.

Döndüğünde ifadesi gergindi.

Ama beni durduran şey bu değil. Kan.

Çok fazla kan var.

Ona doğru koşuyorum, morarmış parmak eklemlerini tutuyorum, onları da kıpkırmızı kaplıyor. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Çılgınca, ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. Bu, küçük bir gülümseme çatlağının ortaya çıkmasını sağlıyor.

"Neredeyse birini öldürmenin benim için endişelenmeni sağlayacağını bilseydim, bunu daha önce yapardım."

Sert bir nefes çekiyorum. "Ne? Kim? Neden?"

Yüzümü kavıyor, kaşları çatılıyor, duyguları yüz hatlarının her kıvrımında delik deşik. Ve ben kendimi kaybettim. Ona kayboldum. Beni tüketmesinin mutlak ve güzel yoluna kayboldum.

Beni öpene kadar ağzını her seferinde biraz daha indiriyor. Kalbimi ve ruhumu istila ediyor. O kadar ki, bana kanlı elleriyle dokunmasını umursamıyorum bile.

Bu öpücük yavaş ama bir şekilde daha derin. Anlam ve niyet olarak. Sanki canlıymış gibi aramızda titreştiğini hissedebiliyorum.

Beni kendine çekiyor, alnını alnıma yapııştırıyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diye fısıldadım. "O adam mıydı? Beni tanıdığını söyleyen adam mı?"

Bakışlarında yayılan öfkeyle geri çekiliyor. "Onu hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum. "Ama ya beni Jerry'nin ailesi aracılığıyla tanıyorsa?" Panik beni tamamen içine çekiyor, nefes alış ve verişlerim yer kapmak için savaşıyor.

"Ya herkese benden bahsederse?" Saçımı tutarak yanından geçtim. "Çok özür dilerim..."

Vücudum titremeye başladı, neredeyse bayılacaktım.

Ama güçlü kolları beni arkamdan tutuyor, yumuşak sesi beni sakinleştiriyor. "Şşş, rahatla. Artık kimse sana zarar vermeyecek, Elara. Artık bitti."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama inanamıyorum.

Jerry ve babasının ölümünü bizzat görene kadar olmaz.

"Benimle duş al, bebeğim." Avuç içleri karnımın üzerinde yayılıyor, sanki henüz doğmamış bir çocuğu kucağına alıyormuş gibi.

"Ne?" Başımı göğsüne yaslıyorum ve derin, sakinleştirici nefesler alıyorum.

"Benim gerek, senin de rahatlamak için yardıma ihtiyacın var."

"Tamam."

Tüm kıyafetlerimi çıkarmaya başlamadan önce ağzı boynumu buluyor, önünde çırılçıplak kalana kadar acele etmiyor. Beni çevirirken gözleri vücudumda geziniyor ve bir zamanlar hissettiğim utancın zerresini bile hissetmiyorum.

Bana bakması hoşuma gidiyor.

Ve beni yara izimi göstermeye zorladığı andan bu ana kadar geçen sürede, vücuduma bakmasından rahatsızlık duymayı bıraktığımı fark ettim. Bu özgürleştirici. Her şeyin gitmesine izin verme hissi.

Elini yüzünde gezdiriyor ve Galce bir şeyler mırıldanıyor, sonra da kendi kıyafetlerini çıkarıp bizimle birlikte banyoya getiriyor.

Elimi avuçlarının içine alarak bizi duşa sokuyor, su vücutlarımızdan aşağı süzülüyor. Elinin tersiyle çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri gözlerimde kayboluyor.

"Seni her zaman güvende tutacağım. Bunu bilmeni istiyorum." "Biliyorum," diyorum ona.

Ama beni her şeyden koruyamaz.

Ağzı boynuma düşüyor, dudakları beni ateşli bir şekilde öpüyor, avuç içleri kalçalarımda.

"Ellerini temizlememe izin ver," diye fısıldıyorum, bir kalıp sabun alarak.

Ellerindeki kanı yıkarken dikkatle izliyor, parmaklarım onunkileri kesiyor, su vücutlarımızdan aşağı damlıyor.

Süngerimi arkamdan alıp köpürtüyor, beni nazikçe yıkıyor, her yerimin temiz olduğundan emin olmak için kalçalarımı açıyor.

Avuçlarına biraz şampuan döküyor ve ben iç çekip göğsüne yaslanırken parmaklarının uçlarını kafa derimde gezdiriyor.

"Seninle ilgilenmeyi seviyorum, mo chuisle." Sesi günahkâr ama tatlı, her geçen an onu arzulamama neden oluyor.

"Mm," diye inliyorum, suyun köpükleri akıtmasına izin verirken, avucuna saç kremi dökmeden önce beni temizlemek için ellerini kullanıyor ve parmaklarıyla saç tellerime masaj yaparak uçlarımdan geçiriyor.

Bedenim durgunlaşıyor. Bana dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Bir kalıp sabun alıp onu da bana yaptığı gibi özenle temizlerken saç kreminin kalmasına izin veriyorum.

Avuç içim karın kaslarında gezindiğinde inliyor ve siki bu his yüzünden sarsılıyor.

"O adama ne oldu?" Kalbim daha hızlı atarak soruyorum. "Beni soran adam. Başka bir şey söyledi mi? Gitmesine izin verdin mi?"

Öfke yeşil gözlerinde cızırdıyor. "Onu zaten öldürecektim ama biri bunu benim için yaptı."

Kalbim güm güm atıyor. Böyle düşünmekten nefret etsem de içten içe adamın öldüğüne seviniyorum. Ama eğer Jerry ile bağlantısı varsa, o zaman geri dönüp ona bir şey söyleyemez.

"Hâlâ evde mi?"

Başını sallıyor. "Ondan kurtulduk."

"Nasıl?"

Başımın arkasını kavırıyor, bakışları araştırıyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Bu benim işim."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Yüzümü göğsüne çekip beni sıkıca tutarken, Jerry ve babasının gerçekten gitmiş olup olmayacağını ve bir daha güvende hissedip hissedemeyeceğimi merak etmeye başlıyorum.

CKAPTER 34

TVNAN

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA YATAĞIMIZDA DEĞİLDİ. NEFRET ETTİM.

Dün onu üzgün ve hayatından endişe ederken gördüm.

Tek düşündüğüm Jerry ve babasını nasıl öldüreceğim. Sonunda ölmelerine izin vermeden önce onlara yapacağım şeyler. Bu içimdeki sahiplenici canavarı doyuruyor. Elara'yı güvende tutması gereken canavarı.

Sloan'la olanlardan sonra dün gece pek konuşmadı.

Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyledi. Onu zorlamadım. Bunun bir faydası olmazdı. Sadece inşa etmeye başladığımız şeyi daha da yıkacaktı.

Sanki geri adım atmışız gibi ve bu beni mahvediyor. Sloan her şeyi mahvetmeden önceki haline dönmek istiyorum.

Onu tekrar öldürmek için hayata geri getirememem çok kötü. Tam da bu evliliğe alışmaya başlamışken, her şey yüzüme patladı. Şimdi aklının nerede olduğunu bilmiyorum.

Hızlı bir duş alıyorum, onu görmeye, onunla konuşmaya ihtiyacım var.

İş için giyinip mutfağa gidiyorum ve Ruby ile Elara'nın konuşmalarını kaydediyorum.

Beni görür görmez ikisi de durdu.

Ruby bana bir fincan kahve doldurup uzatırken, "İşte burada, Bay Uykucu," diye takılıyor.

"Karım beni bütün gece uyutmadı." Ona göz kırpıyorum ama Elara'nın ağzı hafifçe inceliyor ve zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hay sikeyim. Bu beni öldürüyor.

"Günaydın, dostum." Brody'nin başının üstünü öpüyorum ve artık eskisi gibi geri çekilmiyor.

Sonunda onunla işler yoluna girmeye başladı. Umarım Elara ve benim aramdaki şeyler sonsuza dek mahvolmaz.

"Konuşabilir miyiz?" Ruby lavaboda bir tavayı yıkarken yanına bir tabure çekerek fısıldıyorum.

İçini çekiyor. "Belki daha sonra. Şu an için çok fazla şey var." Yine içine kapanıyor.

Siktir!

Elini tutup öpmek için ağzıma götürüyorum. "Ye."

Çenemle kreplerine doğru işaret ediyorum.

İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi yemeğini didikliyor. Ama son zamanlarda iştahı yerine geldi ve bu şekilde kalmasına ihtiyacım var.

Küçük bir parçayı zorla ağzına atıyor.

Eğer daha fazla geri çekilirse, bir daha asla geri dönemeyebiliriz.

Bu yüzden ne pahasına olursa olsun bunu düzelteceğime dair kendime bir söz verdim.

İşten sonra duştan çıktığımda yatağımızın kenarına oturmuş, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Gözleri kalçalarımın sarılı havluya kayıyor. "Konstantin ile bir toplantım var. Eve geç geleceğim."

Saatler önce beni aradı ve Marinov'ların sahip olduğu kulüplerden birinde yeni bağlantıyla buluşmak için Jersey'e giden bir uçağa atlamam gerektiğini söyledi.

"Ah." Gözleri kısıldı. "Ne kadar geç?"

"Bilmiyorum. Yine de seni ararım."

"Tamam."

Parmaklarıyla oynuyor, aramızda bariz bir kama var ama bunu düzeltecek zamanım yok. En azından düzgün bir şekilde. Gidip bu anlaşmayı yapmalıyım. Onunla kesinlikle yapmamız gereken konuşmayı aceleyle getirmek istemiyorum.

Dolaba yöneliyorum ve takım elbiselerimden birini ve bir elbise gömleğini çıkarıyorum.

Beni dışarı çıkarken görür görmez yüzü dehşetle buruştu. "Lütfen bana *bunu* giymediğini söyle."

"Nesi varmış bunun?" Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Karım benim için aldı, bu yüzden dünyanın görmesine izin vermeyi planlıyorum."

Bir elini alnına götürür. "Hadi ama, Tynan. Oyun oynuyordum. Aslında onları giymeni beklemiyordum."

Havlumu fırlatıp atıyorum, sırtışıam tam sikime bakıp kalın kalın yutkundduğunda daha da derinleşiyor.

"Ona öyle bakmaya devam edemezsin, aşkım. Beni geç bırakacaksın."

Boğazını temizlerken parmakları boynunda aşağı yukarı geziniyor ve bu sefer yüzüme baktığından emin oluyor. Ama kendine engel olamıyor gibi görünüyor, küçük bakışlar atıyor ve bu sadece sikime kan hücum etmesine neden oluyor.

"Lütfen, Tynan. O sarı elbiseyi giymek zorunda değilsin. Hepsini iade edebilirim. Benim aptallığımdı."

Siyah gömleğimi giymeye başladım, yatağa oturmadan önce düğmelerini ilikledim ve cehennem gibi çirkin pantolonumu giydim. "Sakin bir şey iade etmeye kalkma. Herkesin senin ne kadar harika bir zevke sahip olduğunu görmesini sağlayacağım."

"Ugh..." Yüzünü bir an için avucunun içine bırakarak inliyor. "Sadece seninle dalga geçtiği için kimseyi öldürmeyeceğine söz ver."

Elini kendime doğru çekiyorum, bakışlarım şefkatle büyüyor. "Senin için, söz veriyorum."

İç geçiriyor ve bana inandığını sanmıyorum.

Merdivenlerden inmeye başlıyoruz ve Brody merdivenin dibinden beni gördüğünde gözleri yuvalarından fırlıyor. Görünüşümle ilgili bir espri yapmadan bir kahkaha patlatıyor.

Ve o anda, ciğerlerimdeki tüm hava durdu.

Duyduklarıma inanamayarak hareketsiz kalıyorum.

Nabzım durmadan atıyor çünkü az önce güldü. Ailesi öldüğünden beri ilk kez güldü. Duygular boğazımın arkasına yapışıyor.

Peki ya Elara'nın gözleri? Benimkiler, bu anı birlikte yaşarken gözyaşlarıyla dolu.

Eğer onu tekrar böyle güldürebilseydim, gökkuşağındaki bütün takımları giyerdim.

"Oh, bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, ha?"

Kahkahaları devam ediyor ve ben de yolun geri kalanını koşarak inip onu havada ters çeviriyorum.

"Şimdi , değil mi?"

Ama o kıkırdamaya devam ediyor, karnıma yumruk atıyor.

"Tanrım, çok güçlüsün. Seni neyle besledim ben?" Elara burnunu çekiyor, kirpiklerinin altını siliyor. Ben hâlâ bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Kalbim çılgınca atıyor. Tek istediğim bu. Onu. Brody. Benim ailem. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleme ihtiyacı beni tamamen ele geçiriyor. Ama doğru kelimeleri bulamıyorum.

Konstantin'in kulübüne vardım. Striptiz kulübü olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Benim tarzım değil ama bu lanet anlaşmanın nihayet gerçekleşmesini istiyorsam yapmam gereken bir şey.

Marinov'ların yeni irtibat kişisi olduğunu tahmin ettiğim bir adamla birlikte beklediği özel bir odaya alındım.

Benim yaşlarımda, saçları teni kadar koyu. Onu daha önce hiç görmedim.

"Ah, işte buradasın Quinn." Konstantin purosunu kül tablasına bıraktı.

"Arkadaşım Darnell'le tanışmanı istiyorum. Darnell, bu Tynan."

Yabancı elini benimkine uzatıyor ve bana karşısına oturmam teklif edilmeden önce tokalaşıyoruz.

"Güzel takım." Darnell sırtıyor.

"Teşekkürler. Karım benim için aldı."

Konstantin kıkırdar. "Onun şakalarından biri daha mı?" Başımı sallıyorum.

"Komik kadın." "Öyle, tamam." Ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

"Yani..." Darnell kehribar sarısı sıvıyla dolu kristal bir bardağı eline alıyor. "Bağlanmak istediğinizi ve metali Amerika' getirmek için bir bağlantıya ihtiyacınız olduğunu duydum."

Darnell doğrudan konuya giriyor ve bir erkekte buna saygı duyuyorum. Başımı salladım. "Bu konuda yardımcı olabilir misin?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu sana fazladan pahalıya patlayacak. Ucuza gelmiyorum."

"Ne kadar daha?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Güvenlik için iki yüz bin dolar daha. Benim rotam güvenli." Bardağı ağzına götürerek içkisini bitiriyor.

Konstantin adamlarından birine yaklaşmasını işaret ederek kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Ne olduğunu merak etmeme gerek kalmadan, üzerlerinde sadece G-string olan altı kadın içeri girdi.

Harika. Tam ihtiyacım olan şey.

"İş konuşurken biraz eğleniriz diye düşündüm. Bize en iyi şiseyi getir," diyor adamına, o da hemen birkaç shot bardağı ve bir şise Rus votkası getiriyor.

Kadınlar odadaki üç direğin üzerinde dans ederken o dökmeye başlıyor, müzik kısık, böylece kendimizi duyabiliyoruz.

Kesinlikle buradan gitmem gerek.

Kadınlardan biri bana yaklaşıyor, eğilip ellerini göğsüme sürtüyor. "Dans etmek ister misin, güzel çocuk?"

Avuçlarını uzaklaştırıyorum.

"Ya da daha fazlası? Ben de daha fazlasını yapıyorum." Doğruluyor, göğüslerini birbirine bastırıyor. Ama aletim hareket bile etmiyor.

"Hayır. Ben evliyim." Ona dik dik bakıyorum.

"Mutlulukla." Kibarca yoluna devam etti.

Darnell ıslık çalar. "Vay be. Sadık bir orospu çocuğusun, değil mi?"

"İşimize dönebilir miyiz?" Sakin kalmak için çok çabalıyorum, ama sadece buradan defolup gitmek istiyorum.

Elara'ya mesaj bile atamıyorum çünkü lanet bir servis yok. Konstantin'in bunu bilerek yaptığına eminim.

"Elbette." Darnell ağzına bir içki daha götürür. "Ama bak, ben sorunlardan hoşlanmam ve yeni insanlar? Sorun çıkarırlar. Konstantin sana kefil oldu ve bu benim için bir şey ifade ediyor ama bunu senden duymak istiyorum. Her şeyin yolunda gideceğini."

"Üzerime düşeni yapacağıma söz veriyorum. Biz de sorunlardan hoşlanmayız."

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bana bakarken ayağı sekiyor. "Tamam." Bir elini çevirdi. "Fiyat etiketim kabul edilebilir olduğu sürece seninle çalışmaktan memnunum."

Avucumu onun kine uzattım. "Kendine bir anlaşma buldun."

Elimi sıktı ve bu kadar. Sonunda bitti.

"Şimdi kutluyoruz!" Konstantin eliyle adamlarından birini işaret eder ve müzik daha da yükselir.

"Eve gitmeliyim." Ayağa kalkmaya başladım ama beni durdurdu.

"Hadi ama kardeşim. Daha değil. Kal ve karının yatağına girmeden önce bizimle birkaç kadeh iç."

"Tamam. Ama sadece bir içki. Sonra ." "Horosho."

Kahretsin. Buradan çıkamayacağım, değil mi?

CKAPTER 35

ELARA

SAAT GECE YARISINI ÇOKTAN GEÇTİ VE O EVDE DEĞİL. SADECE EVDE DEĞİL, ama mesajlarıma cevap bile vermedi. Ve ne zaman arasam, doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Endişe içimi kemiriyor.

Ya öldürüldüyse?

Ya uçak düşseydi? Ya tutuklandıysa?

Ya olursa, ya olursa, ya olursa?

Her kötü senaryo kafamda tekrar tekrar canlanıyor, ki ben kafayı yiyene kadar. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

Ön kapının yanında volta atmaya devam ediyorum, sadece girmesini umuyorum.

Belki şarjı bitmiştir. Yani, eminim gangsterler bile telefonlarının şarjını kaybeder, değil mi?

Yorgunluktan, kapı nihayet açıldığında biraz akılsızca televizyon izlemek için çalışma odasına yöneliyorum.

Ayağa fırlıyorum, kumandayı bırakıp kapıya doğru koşuyorum.

Fuaye zifiri karanlık ve ben onun beliren gölgesini orada buluyorum, kalbim hızla çarpıyor, duygularımı kontrol edemiyorum.

Rahatladım. O yaşıyor.

"Tynan?" Fısıldıyorum.

"Elara. Hâlâ ayaktasın."

Sesini duyduğum anda gözyaşlarım görüşümü örtüyor ve rahatlamam öfkeye dönüşüyor.

"Nerelerdeydin?" Tam durana kadar ilerliyorum, gözlerini gerçekten göremiyorum. "Aradım, mesaj attım ve cevap verme nezaketini bile göstermedin?"

Duygular beni rahatsız ediyor. Birçoğu aynı anda bana çarpıyor, bunalmış durumdayım.

Onu öpmek istiyorum. Ona bağırarak. Sonra biraz daha öpmek.

"Buraya gel, bebeğim." Avucuyla başımın arkasını kavıyor, ağzıyla başımı okşuyor.

Ve karanlıkta, tüm hisler artıyor, beni ateşliyor. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Parmaklarım saçlarına gömülüyor ve ben de onu öpmeye çalışırken nefesim kesiliyor.

"Ne be?" Kendimi geriye doğru zorluyorum, delice bir öfke yayılıyor

Be

n. Üzerinde kokladığım . Bir kadınla birlikteydi.

Ve bu anlık düşünce kalbime saplanan bir bıçak gibi onu ikiye böldü.

Bana bunu yapabileceğini düşünmemiştim ama aptalmışım, değil mi?

Mafya adamları bununla tanınır, değil mi? Onların etrafında fahişelik önemli diğerleri. Tynan neden farklı olsun ki?

"Elara?" ama ben zar zor duyuyorum. "var?"

Çenem titriyor. Ben endişeden ölürken, o biriyle yatıyordu. Kalbim bir ton tuğla gibi ağırlaştı ve sadece kaçmak istiyorum. Ya da onu tokatlamak. Ya da aslında ikisini de.

Yemin ederim onu öldürmek istiyorum ve bu işe kalkıştığım için bile kendimden nefret ediyorum.

Yukarı!

Umurumda olmamalı. O benim kocam değil, gerçekten değil. Tanıştığımız gibi değil.

ve aşık oldular ve sonra evlendiler.

O beni sevmiyor.

Beni *asla*

sevmeyecek. Bunu o

söyledi.

Tabii ki ben buradayken, ölüp ölmediği konusunda endişelenirken dışarı çıkıp başka biriyle yatacağı.

Avucu belime düşüyor ama onu kabaca itiyorum.

"Sakin bana dokunma!" Ruby ya da Brody'yi uyandırmak istemediğim için fısıltıyla bağırıyorum.

Ondan uzakta olmak için daha da geri çekiliyorum.

"Elara! Az önce ne olduğunu anlat bana!" Işıklar aniden yanar ve adam oradadır, hâlâ yakışıklıdır, ilerlerken gözlerinde endişe vardır.

Ama bu gece ne yapıyor olabileceğini hayal ettiğimde midem bulanıyor.

"Ne oldu? Bir şey mi yaptım?" Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve bakışları vücudumda gezinirken, üzerinde beyaz tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey yokken, çenesini sıkarak homurdanıyor.

"Bana öyle bakma!" Tersledim. "Bu gece kiminleydin lan?" Ona suçlayıcı bir şekilde bakıyorum, ses tonumu ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. "Ve sakın bana yalan söylemeye kalkma!"

"Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?" Gözleri parlıyor. Başımı sallıyorum.

"Mo chuisle..." Sesi yumuşar. "Ben asla. Asla. Yemin ederim."

Burnumu çektim. "Bunu bir kadını aldatmış her erkek söyler."

Gözyaşlarımı kırıştırarak onları uzaklaştırıyorum, bir kez olsun sevebileceğime istiyorum. Bana saygı ve sadakatle davranılabileceğine.

Ama benim için hiç öyle olmadı. Jerry dışarıda yürüyen her şeyle yatardı, bunu pek umursadığımdan değil. Beni hasta eden şey bana dokunuyor olmasıydı. Ondan önceki erkek arkadaşım da bir arkadaşımınla yatmıştı ve bunun için üzülmemişti bile. Sadık erkekler konusunda pek iyi bir geçmişim yok.

Belki, sadece belki, Tynan farklıdır diye umdum. İnsanlar hakkında hep yanılıyorum, değil mi?

"Yaptıysan sorun değil." Göğsümdeki ağrıyla savaşıyor boğazımı temizliyorum. "Bu hiç gerçek olmadı, değil mi?" Sırtımı dikleştirerek gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Sadece sana sadık kalmamı da bekleme."

Topuklarımda üzerinde dönüp odadan çıkıyorum, sessiz bir hıçkırığa boğuluyorum ve göğsümdeki acıdan gözlerimi kapatıyorum.

Ama fazla uzağa gidemiyorum.

Bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor, önüm onunkine yapışıyor. Çenemi kavırıyor, sanki o da acı çekiyormuş gibi yüzünün her çizgisine boyanmış ham duygularla bakışlarımı inceliyor.

"*Sakın* benden uzaklaşayım deme, aşkım. Beni bu kadar aşağılık bir şey yapmakla suçlamışken olmaz."

Bir hıçkırık tutturdum, onun başka bir kadınla olan görüntülerinin içimde yarattığı acıyı zapt edemiyordum. "Parfüm gibi kokuyorsun. Ve bu

benim."

Yüz hatları düşünceli ve yoğun bir hal alıyor ve bir anda çenemden tutup beni fuayenin duvarına doğru itiyor.

"Sence eve geç geldim çünkü dışarıda biriyle sevişiyordum?" Başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Sana bunu yapacağımı mı? Seni böyle değiştirebileceğimi mi?"

Alt dudağım titriyor ve aşağı bakıyorum.

"Bana bak, bebeğim."

Bunu yaptığımda bir çığlık atıyorum, kararlılığım kırılıyor, onun farklı olduğuna inanmayı çok istiyorum.

"Asla, Elara. Orada kadınlar vardı, evet ve biri bana dokunmaya çalıştı ve ben onu hemen ittim. Ben kimseye dokunmadım. Bunu sana asla yapmam."

Sırıttıyor.

"Ne halt etmeye gülümsüyorsun?" Şaşkınlık yüzüme yerleşiyor.

"Çünkü..." Boştaki avucunu uyluğuma doğru kaydırıyor, sesi kalın ve hışırtilı. "Kıskandığın belli, bu da önemsendiğin anlamına geliyor."

Parmaklarının uçları bikini çizgimi izleyene kadar usulca yukarı doğru yuvarlanıyor. Dudaklarım gırtlaktan gelen bir iniltiyle ayrılıyor, dokunuşu bana en başta neden üzgün olduğumu unutturuyor.

"Beni başka biriyle hayal etmek seni delirtti mi? Onu tatmak? Amını sikimle doldurmak mı?"

"Kes şunu!"

Yaptıklarından değil, söylediklerinden bahsediyorum. Çünkü beni deli ediyor. İmgelerle başa çıkamıyorum.

Tek bir parmağım çıplak amımın üzerinde geziniyor. "O zaman söyle. Seni kıskandırdığını söyle."

Dokunuşu klitorisimde yuvarlanıyor ve saçlarını çekerek inliyorum. Ağzı çenemin alt tarafına düşüyor, dişleri hassas etime batıyor, ısıyor. Her santimim canlanıyor, onun dokunuşu için ölüyorum.

"Çünkü seni başka biriyle düşünmek... Kahretsin, Elara, ona ne yapacağımı bilemezsin," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, nefesi ılık, tenimin üzerinde geziniyor.

Bakışları benimkilere odaklanıyor, karanlık, aç ve neredeyse ele geçirilmiş. "Sen benimsin," diyorum ona inançla, yüzünü bakışlarımın arasında tutarak.

Ellerini. "Hepsi benim. Seni asla paylaşmayacağım, Tynan Quinn."

Derin bir nefes alıyor, beni duvara daha da sabitliyor, dudakları yaklaşıyor. "Ben seninim, mo ghrá."

Sonra ağzımı kendi ağzıyla eziyor.

Tanrım, beni yiyip bitiriyor.

Parmaklarım ceketinin düğmelerini açarken dili kabaca ağzıma giriyor, gömleğini yırtıp açıyor, düğmeler etrafa saçılıyor ve gömleğimi başımın üzerinden kaydırıyor. Aceleci parmaklarımla kemerini çözmeye başlıyorum, ama hemen gözüme bir şey çarpıyor, ellerim şaşkınlık içinde yavaşlıyor.

"Bu da ne?" Göğsünün ortasındaki ismime bakarak fısıldıyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve yavaşça uzanıp her harfin üzerinde bir parmak ucumu gezdiriyorum, teni kırmızı ve çiğ.

"Bu bir dövme." Gülüyor. "Beğendin mi?"

"Evet..."

Felç edici duygular beni ele geçiriyor. Ve benim için yumuşayan gözlerine baktıkça, ona daha çok tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Nasıl... ne zaman aldın?" Ses tonum alçak, bakışlarım güzel sanat eserine dönüyor.

Her harfin etrafını dikenli sarmaşıklar sarıyor, dövmenin her iki yanında siyah güller var.

Başparmağını dudaklarımla üzerinde gezdiriyor, gözleri benimkilerde. "Kulüpte bir adam vardı. Dövme sanatçısıydı. Ondan sana layık bir şey yapmasını istedim. Seni tenimde taşımak istedim. Bunu o kadar çok istedim ki, bekleyemedim."

"Neden?" Tekrar soruyorum. "Çok kalıcı."

Yine de bu duygu karşısında midemin sıkışmasına engel olamıyorum. Beni asla sevmeyeceğine yemin ettiyse bunu neden anlasın ki? Birlikte yatan evli arkadaşlar olmamız gerekiyorsa neden kendine bunu yapsın? İnsanlar birbirlerini önemseyebilir ama yine de birbirlerine aşık olmayabilirler.

Ama bu? Dövme mi? Beni sevmiyorsa neden buna ihtiyacı olsun ki? Beni sevmek istemiyor.

"Çünkü..." Kaşlarını çatarak yüzümü kavırıyor. "Bana sahipsin, Elara Quinn. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Gözlerim doluyor, taşana kadar.

Bu ne anlama geliyor?

Umutsuzca ona sormak istiyorum ama cevaptan korkuyorum. Çünkü bana aşık olsaydı, bunu söylerdi.

"Senin için deli oluyorum." Gözleri ağırlaşıyor. "Seninle kafede tanıştığım andan beri senin için deli oluyorum. Seni o anda istedim."

İtiraf karşısında kalp atışlarım hızlandı.

"Ama bu geceye kadar bu toplantıdayken, eve sana dönmek isterken, senin için ne kadar deli olduğumu gerçekten fark etmemiştim."

Ne dediğini kendisi de tam olarak anlayamamış gibi başını sallıyor. O da tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyor.

"Seni arayamadığım için üzgünüm bebeğim. Kulüpte telefon çekmiyordu, sonra da sarhoş bir Rus telefonumu kırdı." Kuru kuru kıkırdıyor. "Orada gerekenden fazla kalmak istemedim ama Konstantin... yani Konstantin. Yine de tek düşünebildiğim seni görmektir."

Alnını alnıma değdiriyor, burnumun ucunu öpüyor, ben orada öylece dururken, bu adam için tam bir karmaşa.

"Kimseye dokunmadığına söz veriyor musun?" Boğazımdaki kalın sinir yumağını yutuyorum, bir kez daha dokunmadığını söylediğini duymak istiyorum.

Yanağımı okşuyor, yüzü duygularıyla buruşmuş. "Asla. Annemin üzerine yemin ederim. Seni asla aldatmam."

Küçük bir hırıltı çıkarıyorum ve o da o anı değerlendirip beni tekrar öpüyor, daha yavaş, sanki tadımın ve hissimin tadını çıkarıyormuş gibi.

Beni kollarına alıyor, bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken gözlerimin içine bakıyor.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu, ona bu şekilde bağlı hissetmek.

Yatak odamıza ulaştığımızda beni yatağa yatırıyor, beni benimki kadar çıplak olana kadar pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Gözleri yukarıdan beni içine alıyor, nefesleri ağırlaşıyor. Ve o özlemle bana bakarken, ortaya çıkardığı taşan duygularla baş edemiyorum.

Üzerimde sürünüyor ve vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı beni daha da tahrik ediyor.

"Tek istediğim sensin," diye mırıldanıyor, bir elini aramıza sokuyor, parmakları içimde geziniyor, ta ki onları kolaylıkla itene kadar.

Avucunu klitorisime her bastırışında sarsılıyorum. Bu his inanılmaz. Daha derine itiyor, beni inletiyor ve kalçalarımı yatağa doğru döndürüyor, gözlerim onunkilerde.

"Lütfen, Tynan... Sana ihtiyacım var. Sadece sana, başka bir şeye değil."

"Sana da ihtiyacım var," diye alçak sesle homurdanıyor, çıkarıp yerine sikişin tepesini koyuyor.

Bakışları benimkilerle aynı hizaya gelirken kendini giriş kapımda tutuyor. Gözleri yumuşuyor ve bakışları... Sanki ruhumun derinliklerine iniyor ve kalmak istiyor.

Ve ona izin verirdim.

"Sadece seks, değil mi?" diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Hayır. Kalbim daha hızlı atıyor. *hissettirmiyor.*

"Evet." Başının arkasını tuttum. "Sadece seks."

Ve bakışları hâlâ benimkilerdeyken, tek bir hamleyle içime girdi.

"Fuuuck..." diye homurdanıyor, ben zevkten nefes nefese kalırken.

Ağız dudaklarımdan hemen üzerinde geziniyor, nefesi sıcak ve sarhoş edici ve tek istediğim ağızını üzerimde hissetmek.

"Çok iyi hissediyorsun, mo chuisle."

Sonra beni öpüyor, ağızını benimkine yapıştırıyor, sonuna kadar sokuyor ve sonra tekrar sokuyor, vücudumu ve kalbimi vahşi bir kreşendoya gönderiyor.

Hızla bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanıyor, inlemelerimiz ve tenin tene değme sesi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Başımı yana doğru çekerek öpüşmemizi derinleştiriyor, benim kadar sürmesini istiyor. Sonsuza dek böyle olmak için her şeyimi verirdim.

Sonsuza dek onun olmak için.

Peki ya bu düşünce? Artık beni korkutmuyor ve bu bile başlı başına dehşet verici.

Ama Tynan'la birlikte, sanki her parçam sonunda canlanmış gibi hissediyorum. İlk kez gerçek bir şeyler hissetmek istiyorum. Sanki bunca zamandır uyuyordum ve Tynan beni uyandırdı.

Kalçaları niyetle hareket ediyor ama aynı zamanda yavaş ve telaşsız.

Bir okyanusun sessiz dalgaları gibi, güçlü ve derin.

Bakışlarımız kilitleniyor ve bu sadece her hissi artırıyor. Her nefesi.

Her hırıltı.

Teninin tenime her dokunuşu.

Eli boğazımı sarıyor, dudakları ağızımı okşuyor ve beni tekrar öpüyor. Özlem, hasret ve derin bir tutkuyla dolu bir öpücük bu.

Vücudum onun için eriyor ve daha fazlasını arzuluyorum. Onunla her şeyi arzuluyorum. Onun dili benim ile yuvarlanıyor, onun kalçaları beni ile derinlemesine dövüyor, sonsuza dek bağlanana kadar cezalandırıcı vuruşlar - bedenler ve ruhlar dolaş

tek bir varlığa.

Hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim.

Bacaklarım kalçalarına dolanıyor, topuklarım sırtına bastırıyor, ona daha derinden ihtiyaç duyuyorum. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, kaslı etini kazıyor, ağzı çeneme iniyor, ısırıyor ve boğazıma kadar emiyor.

Göğsümden kaçan bir dizi iniltiyi zapt edemeyerek boynum bükülüyor. Aleti daha sert bir şekilde giriyor ve duvarlarım nabız gibi atıp zonkluyor, ihtiyacım bir çığlıkla yere yığılana kadar spiral çiziyor.

"Tanrım, Tynan!"

Boğazımı sıkıyor, parmakları boğazımı boydan boya geçiyor. "bana bak."

Sesi... İhtiyaçla o kadar kalın ki

sadece serbest bırakılmamı daha yoğun hale getiriyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama aynı anda yeterli olmasa da sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Yüksekten iner inmez beni ters çeviriyor, vücudu arkamdan bedenime bastırıyor. Aleti amıma girmiş, başımı geriye çekerken eli saçlarıma batıyor ve hızlı bir hareketle tekrar içime giriyor.

Tekrar boşalana kadar beni daha sert ve daha derinden alıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni dört ayak üzerine yatırıp öyle bir beceriyor ki gözlerim bir kez daha geri kayıyor.

Ve bu sefer serbest bırakıldığımda, onun adını haykırıyorum.

Çünkü bu his? Başka hiçbir şeye benzemiyor ve asla bitmesini istemiyorum.

CKAPTER 36

ELARA

"Ee, evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Büyükannem, büyükbabamı görmeye giderken soruyor.

ertesı gün işten sonra.

"Oh, bilirsin..."

Gülüyor. "Daha çok gülümsüyorsun. Bu iyiye işaret." Yanaklarım ısındı. "Bugünlerde kendimi daha iyi hissediyorum."

Kaşları toplanıyor ve dizimi okşuyor. "Sana onun doğru kişi olduğunu söylemiştim." "Tam olarak böyle söylemediğine eminim." Ona şakacı bir bakış atıyorum. Bir yandan da Tynan ve benim dünkü anılarımız zihnimi dolduruyor.

Beni sahiplenme şekli. Sesim. Ne kadar sert boşalmıştım.

Yine de bunlar tek başına bir evliliği sürdürmek için yeterli değil. Ama Tynan... bana bundan daha fazlasını verdi, değil mi?

Ağladığımda beni teselli etti. Araba kovalamacasından sonra benimle seks yapmak için ısrar etmedi çünkü benim iyiliğimi kendi ihtiyaçlarından daha çok önemsiyordu. Bu da bir şeydir.

Ama beni asla sevmeyeceğini inatla söyleyen bir adamla evli kalabilir miyim? O sözler şimdi o zamankinden daha çok acıtıyor.

Çünkü aramızda daha önce var olmayan bir şey var. Ve gerçekten ne olabileceğimizi keşfetmek için bunu çözmek istiyorum.

Son zamanlarda biz de eğleniyoruz. Ve ben bunu özlemiştim, yeniden biriyle eğlenmeyi. Hayatım alt üst olmadan önce arkadaşlarımla yaptığım gibi.

Onu düşündüğümde bir sırıtış yayılıyor.

"Ah, işte yine o gülümseme."

Hâlâ sırtarak alay ediyorum. "Ona bir şaka yaptığımı ve tüm bu iğrenç renkli takımları aldığımı söylemiş miydim?"

"Hayır! Anlat." Yaramaz bir kaşını kaldırıyor.

"Onları eve getirdiğimde... yüzünü görmeliydin, büyükanne." Bir kahkaha patlattım ve onun da beni takip etmesine neden oldum. "Yemin ederim, bunları giyeceğini düşünmemiştim ama bu parlak sarı olanı önemli bir toplantıya giderken giydi."

Ağzı patlıyor. "Adam belli ki senin için deli oluyor."

Omuz silkiyorum. "Eh."

"Bana 'eh' deme! Bu doğru."

Bana asla aşık olmayacağını söylerken çok açık konuştuğunu ve olmasını ne kadar çok istediğimi ona söylemiyorum.

Ve bu ani farkındalık -beni sevmesini istediğimi- beni hem şoke ediyor hem de incitiyor.

Ona aşık olmayı hiç istememişim. Yapabileceğimi ya da yapabileceğimi hiç düşünmedim. Belki de derin bir inkâr içindeydim. Ama tek istediğim onunla birlikte olmak. Bu evliliği yürütmek.

Yine de Gran'e bunları söylemenin bir faydası olmayacak. Beni onun sadece bir erkek olduğuna, duygulardan korktuğuna, falan filan ikna etmeye çalışacak. Bu konuşmayı daha önce de bir erkek arkadaşımınla çıkarken ondan duymuştum.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tynan kararını vermiş ve fikrini çok fazla değiştirecek birine benzemiyor.

Bu ilişkinin gerçek olmasını istesem de, benimle olan ilişkisine çok fazla anlam yükleyemem. Bana bir faydası olmaz.

Boğazımı temizliyorum. " neyse, sadece güzeldi, bilirsin. Biraz eğlenmek. Her şeyden sonra."

Başını sallar. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, tatlım. Kendini bu şekilde kapalı tutman senin için iyi değildi. Gözlerinde o kıvılcımın bir kısmını geri gördüğüme sevindim."

Huzurevinin otoparkına yanaştığımızda büyükannem dizimi okşuyor. "Hadi, gidip dedene yeni kocanla ilgili her şeyi anlatalım."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum. Resepsiyon alanına girip imza atmaya başladığımızda sekreter bizi selamlıyor.

"Merhaba, çocuklar! Bay Hill'in geri kalan eşyalarını almaya mı geldiniz?" Şaşkınlıkla bir adım geriye sıçradım.

Sonra panik başlar.

Kalbim deli gibi çarpıyor. "Eşyalarını toplamakla ne demek istiyorsun?"

"Eşyalarını mı?"

-..."

Hayır... O gidemez.

Büyükannem ben gözyaşlarına boğulmadan önce kolumu tuttu. "Kocam nerede?" "Oh, çok üzgünüm!" Korku ve telaş genç yüzünü kaplıyor.

Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz!

"Kocanız taşındı." Alnı kırışıyor. "Birinin size çoktan söylediğini sanıyordum."

Kafamın içindeki çekiç sesi şiddetleniyor. "Ne demek taşındı? Onu kim ve nereye taşıdı? Şu anda ne dediğini anlamıyorum."

Ya Jerry'nin adamları beni tuzağa düşürmek için onu dışarı çıkardıysa? Ya da beni cezalandırmak için?

Dehşet beni tekrar vuruyor ve büyükannemin gözlerine baktığımda onun da endişeli olduğunu anlıyorum.

Sekreter bilgisayarına bakıp birkaç tuşa basıyor. "Yerinin değiştirildiği yerin adresini alayım. Birkaç saat önce oraya götürüldü." Bize bakarak birkaç tuşa daha basıyor. "Çok üzgünüm."

Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. Bunu biz onaylamadık."

Yüzü kül rengine döner. "Ben... Bayan Davis'in sizinle konuşmasını sağlayabilirim. Ama adresi burada."

Sarı bir post-it'e yazıyor ve bana uzatıyor.

İlk başta ne gördüğümü anlamıyorum. Bu nasıl olabilir? Hiç mantıklı gelmiyor.

"Emin misin?" Post-it'i Gran'e uzattım.

"Evet, sistemimizde bu var."

"Tamam. Uh, teşekkürler."

Arabaya doğru koşmaya başladık, Gran yanımda bana ayak uyduruyordu. Emniyet kemerlerimizi takar takmaz motoru çalıştırıyorum.

"doğru olduğundan emin değil misin?" Büyükanne gülümsüyor.

Otoyola girdiğimizde ona bakıyorum, gözlerim yaşıyor.

Tynan'dı.

Büyükbabamı evine getirdi.

Bizim evimiz.

Duygular boğazımı tıkıyor. "Anlamıyorum. Bana hiçbir şey söylemeden dedemi eve nasıl getirebildi?"

Omuz silkiyor, artık en ufak bir endişe duymuyor. "Eminim sadece sana sürpriz yapmayı düşünmüştür. Bence çok hoş."

Az önce yaşadığım korku yüzünden nabzım hâlâ atıyor. Yine de her saniye bu korku eriyip gidiyor ve yerine mutlak bir mutluluk geliyor.

Büyükbabamı görmem gerek. İyi olduğundan emin olmalıyım. Ama ondan sonra kocamı görmeliyim.

Yarım saat sonra araziye geri döndük, ben arabadan atladım ve büyükbabamın gerçekten orada olduğundan emin olmak için aceleyle içeri girdim.

Brody beni ve büyükannemi el sallayarak selamladı.

"Selam tatlım." Ona sıkıca sarıldım ve büyükannem sarıldı. "Tuhaf bir soru. Bugün burada yaşlı bir adam görmüş olma ihtimalin var mı?"

Başını sallıyor ve elimi tutup beni yönlendiriyor. Kalbim küt küt atıyor.

Büyükbabam gerçekten burada. İstedğim zaman onunla ilgilenebileceğim bir yerde.

Tynan'a bunu yapmak istediğimi ve onu bir eve göndermekten ne kadar nefret ettiğimi söyledim. Bu yüzden mi bunu yaptı?

Brody beni uzun bir koridora götürürken gözyaşlarımı tutamıyorum ve solda tek bir kapı var. Kapıyı açtığında dedemi tekerlekli sandalyesinde, üç hemşireyi de odanın içinde dolaşırken buluyorum.

Nefeslerim kesiliyor ve bir elimi alt kirpiklerimin altında gezdiriyorum, duygular konuşmamı zorlaştırıyor.

Oda lüks ve geniş, kral boy bir yatak ve hatta sol tarafta küçük bir mutfak var. Büyükbabamın ihtiyacı olan her şey burada var.

Kadınlar bana bakıyor, içlerinden biri bize doğru geliyor.

"Merhaba. Siz Bayan Quinn olmalısınız, siz de Nora olmalısınız." Ellerimizi sıktı. "Ben Betty, bunlar da Morgan ve Stacey."

İkisi de merhaba diyor.

"Büyükbabanızın yatılı hemşireleri olacağız ve tüm ihtiyaçlarının karşılanması için farklı vardiyalar alacağız."

"I-" Burnumu çekiyorum, konuşamıyorum.

Bunun için ona tekrar tekrar teşekkür edebilmek için hemen Tynan'ı görmem gerekiyor.

"Ah, teşekkür ederim." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Gitmem gerek," diye fısıldıyorum.

Büyükannem elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Git onu bul ve ikimiz için de teşekkür et."

Başımı salladım, oradan aceleyle çıktım, neredeyse Ruby'ye çarpıyordum.

"Oh, işte buradasın! Sana büyükbabandan bahsetmediğim için özür dilerim." Şakacı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Sır tutma konusunda berbatımdır ama Bay Quinn bana gizlilik yemini ettirdi ve böyle güzel bir sürprizi mahvedemezdim."

"Bunu o mu planlıyordu?" Sesim giderek kısılıyor, duygularımı dizginleyemiyorum.

"Oh, evet! Onu buraya getirmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi. Ona sahip olduğumuz için çok mutluyuz!"

Baraj yıkılana ve bir hıçkırık kadar küçük bir çığlık attım. "Ah, seni tatlı şey!" Ben omzunda ağlarken bana sarılıyor.

Ona aşık olmaktan kendimi nasıl alıkoyabilirim? Duygularıma karşılık vermese bile.

"O evde mi?" Geri döndüm.

"Hayır, bugün ofiste. Yine de onu görmek istersen, adresi biliyor olabilirim." Sırıttıyor.

"Lütfen. Bunu çok isterim."

Yerini tespit ediyor ve ben de hemen arabaya biniyorum, onu öpmeden bir saniye daha duramıyorum.

TYNAN

Yönetim kurulu toplantılarından nefret ediyorum.

Ama artık ailenin reisi ben olduğum için burada olmak bana düşüyor. Çiftliklerin ve farklı işletmelerin sahibi olarak, herkes gibi bizim de memnun etmemiz gereken yatırımcılar ve insanlar var.

İş arkadaşlarından biri, ben dinliyormuş gibi yaparken, geçtiğimiz yıl tarımda elde ettiğimiz gelir artışına ilişkin verileri sunuyor.

Yine de aklım onda. Her zaman öyledir.

Acaba şimdiye kadar dedesini taşıttığımı fark etmiş midir? Arardı, değil mi?

Onun için ne kadar önemli olduğunu ve bir evde kalmasından nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden bizimle olmasının ve ona bakılmasının onu mutlu edeceğini düşündüm.

Kız kardeşimin sözleri yine kafamda dönüyor.

Hay sikeyim. Hiç aşık olmak istememiştim. O daha çok bir lanet gibi görünüyordu.

Aşk ve ölüm, bizim dünyamızda birbirlerine bağlıdırlar. Ama ya ona aşıksam?

Ya sadece inkar ediyorsam?

Bununla ne yapacağım? Ona söyleyeyim mi? Yoksa emin olana kadar bekleyecek miyim? Ya da belki hiçbir şey söylemem çünkü duymak istemeyebilir.

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Hanımefendi, oraya giremezsiniz!" diye bağılıyor sekreterim. Dikkatim anında ne olup bittiğine yöneliyor. Tam ayağa kalkacaktım ki kapılar açıldı.

Ve Elara'yı orada gördüğümde -cam gibi gözler, pembe yanaklar- diğer herkes kayboluyor.

Şu anda, Aiden'ın Willow'la ilk tanıştığı zamanı hatırlıyorum. O kadar mutluydu ki, Willow odaya her girdiğinde aptal gibi sırıtıyordu. Bu yüzden onunla dalga geçerdim ve o da bana bir gün anlayacağımı söylerdi.

Sonunda

yaptım. "Çık dışarı."

Yüzü düşüyor ve onunla konuştuğumu düşündüğünü fark ediyorum. "Hepiniz dışarı. Şimdi."

Ve bu onların dikkatini çeker, eşyalarını almak için çabalarken onun yanından hızla geçerler.

"Burada ne yapıyorsun Elara?"

Sadece benim için geldiğini söylediğini duymak istiyorum. Beni görmek için, çünkü beni özlemiş.

Kapıyı kapatır ve burnunu çeker. "Seni aptal, tatlı adam."

Bana doğru koşuyor ve ben de hemen ayağa kalkıp geçer geçmez kalçalarını kavıyorum. Gözleri hassaslaşıyor ve eli yanağımı kavıyor. Onun üzerimdeki hissinden dolayı inliyorum, koltuğa doğru alçalıyorum ve onu üzerime zorluyorum.

Bakışları benimkileri arıyor. İhtiyaç duyuyor.

Hissediyorum.

Ve lanet olsun, şu anda onunla her şeyi hissediyorum.

"Bunu neden yaptın? Neden onu bizimle yaşaması için getirdin?"

Parmaklarını ağızıma götürüyorum ve her birini öpüyorum. "nk sana ilk günden beri söylediğim gibi, seni mutlu etmek istiyorum. Peki sen mutlu musun bebeğim?"

Gözyaşları yanaklarından szlmeye başlıyor ve eğilip ağızını benimkine yapıştırmadan hemen önce başını sallıyor ve hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Bu pcğ o yönetiyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmeye ihtiyaım var.

Dili benimkine doğru kayıyor.

Acıktım.

Emiyor ve inliyor. Her beni baştan çıkartıyor.

Onu masanın üzerine fırlatıyorum, öpüşmemizi ayırmadan bedenimi onunkinin üzerine indiriyorum. Sırtımı penelerken kalçalarım kalçalarının arasında dönüyor, gömleğimi elbise pantolonumun altından çekip çıkartıyor.

Parmakları düğmeleri karıştırıyor, ben de arkama atmadan önce ona yardım ediyorum.

Ona hayranlıkla bakıyorum, bu güzel yaratık kendini bana böyle sunuyor. Aramızdaki her şeyi hep ben yönettim, ama buraya gelen oydu. Beni pen. Beni isteyen. Bunun bir anlamı var.

Kot pantolonunu açıyorum ve gözlerimiz kilitli bir şekilde aşağı çekiyorum, yol boyunca pamuklu tangasını çekiyorum.

Bacaklarını açıyor, amı benim için parlıyor. Ciğerlerimden alçak bir hırıltı yayılıyor; onu tatmam gerekiyor.

"Gömleğini çıkar," dedim.

Bir anda masada çırılçıplak, ona yemek yapmam için hazır hale geldi.

"şimdi ne olacak?" Göğsü umutsuzca inip kalkıyor ve ben daha da yaklaşıp kıı masanın kenarına gelene kadar ayak bileklerinden tutuyorum.

"şimdi sana benim için ne ifade ettiğini göstereceğim."

Bedenim onunkinin üzerinde gezinirken duyguları geri dönüyor, çenesini kavırıyor ve ona bakarken bir kez öpüyorum.

"Kendimi senin içinde kaybediyorum, Elara."

"zr dilerim?" Gözyaşları arasında bir gülümseme belirir.

"Olma. Sen başıma gelen en güzel şeysin." Sonra ağızını yakalıyorum, elim vücudundan aşağıya kayıyor, iki parmağımı sokuyorum

Ben de onu aynı yavaş ama tutkulu ritimle öpüyorum.

Avuç içi başımın arkasına yerleşiyor, beni öpüşmemizin daha derinlerine çekiyor, iniltileri ağzımı titretiyor.

Dudaklarım aşağıya iniyor, boynundan aşağıya, göğüslerinin arasına öpücükler konduruyorum, ta ki kalçalarının altından tutup dizlerini omuzlarına doğru bükene kadar.

Dilim klitorisinin etrafında dönüyor, ona yapışıp her şeyini almadan önce tadına bakıyor.

"Oh, Tanrım!" Bir eliyle saçlarımı tutarken, bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve tatlı amını yememi izliyor.

Yalıyorum, itiyorum ve emiyorum, gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum, aramızdaki bağlantı derinleşiyor, her şeyi daha iyi hale getiriyor. Ağzını ayırıyor, bacakları titriyor, ta ki duvarları dilimin etrafında sıkışana ve ben onun serbest kalışını tadana kadar.

"Tynan, yesyesyes! Oh, Tanrım!"

"Mm." Hassas amına karşı inlemem onu sarsıyor ve kıkırdıyorum, durmam için bana yalvarana kadar dilimi klitorisinin etrafında dolaştırıyorum. "Seni tekrar ağzımın etrafında boşaltırdım, ama senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum, mo chuisle. Sana şu anda ihtiyacım var," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak.

Göğüslerini sıkarak, yenilenmiş bir tahrikle bana bakıyor.

Saniyeler içinde pantolonumu çıkardım ve aletim avucumun içindeydi. Onu biraz daha kenara çekiyorum, ereksiyonumun tepesi onun girişinde.

Orada tutuyorum, ona bakıyorum ve içimdeki her şey kıvrılıyor ve nabız atıyor. Bu

-Aramızdaki her neyse, kırılmaz hissediyorum.

Hay sikeyim. Sanırım sana gerçekten aşık oluyorum.

"Sadece seks, değil mi?"

Daha önce hiç yapmadığı gibi inkar etmesini istiyorum. İçimde büyüyen bu hislere sahip tek kişinin ben olmadığımı bilmek istiyorum.

Başını sallıyor, gözleri doluyor. "Hayır, Tynan. Bundan çok daha fazlası var."

Biliyorum.

Bir hırıltıyla, adımı haykırana kadar içine giriyorum. Onu çılgınca içime alma şeklimi kontrol edemiyorum. Ve onun sesi, her şeyimi alma şekli, sadece çaresiz arzumu körüklüyor.

"Sikimi alışını izlemek... bebeğim, çok güzelsin." Kollarımı pençeliyor, daha fazlası için haykırıyor.

"Çok sıkıydın," diye tıslıyorum.

"Evet, lütfen beni uzat."

"Fuuuck!" Bunun sürmesini istiyorum ama o bunu çok zorlaştırıyor.

"Evet, aynen !"

Onu daha yavaş tutuyorum, bir kolum sırtının altından kayıyor, gözlerim onun üzerinde, yüzünün zevkle bükülmesini izliyorum.

Kimse ona dokunamayacak. Kimse cesaret edemez.

Elara hayatının sonuna kadar benim.

Neredeyse kenara oturana kadar vücudunu yukarı kaldırıyorum, onu daha derine götürürken kolum sırtını destekliyor, içinde aklını kaçırmasına neden olan o noktaya vuruyorum, anlayamadığım şeyler inliyor.

Ona daha fazlasını veriyorum, her itişte daha sert ve daha hızlı, serbest bırakılmasıyla çığlık atana kadar.

"Evet, işte bu, hepsini hissetmeme izin ver." Saçlarını yumrukluyorum ve inliyorum, onun parçalanışını görmekten zevk alıyorum.

Dalgalar halinde boşalırken tırnakları omuzlarıma batıyor, sonunda bitene kadar etrafımda sıkılaşıyor. Vücudu sarkıyor ve işte o zaman boşalmama izin veriyorum, içine girip onu dolduruyorum.

Başının arkasını tutarak bir küfür savuruyorum, ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

Kısa bir kıkırdamayla dudaklarım onunkileri okşuyor. "Sen burada... Bu güzel bir sürpriz oldu. Beni her zaman böyle şaşırtabilirsin."

Bana hülyalı, hüznü bir gülümseme fırlatıyor. "Bunu düşünebilirim." "Mm." Kıçını avuçluyorum. "Beni deli ediyorsun."

"Bunu zaten anlamıştık." Kollarını bana doladı. "Sence bir şekilde pencereden tırmanabilir miyim, böylece kimse beni utanç yürüyüşü yaparken görmek zorunda kalmaz?"

Başparmağımı pembe dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Onları her zaman öldürebilirim. Zaten beni kızdırıyorlardı."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ve göğsüme vuruyor. "Bana komik baktığın için kimseyi öldürmene ihtiyacım yok."

"İrlanda mafyasının patronuyla evlendin, bebeğim. Bizim işimiz bu." Sırıtiyorum. "Yine de endişelenme. Sadece gerçekten kötü olanları öldürmek için elimden geleni yapıyorum. Diğerlerini sadece sakat bırakıyorum."

"Aww." Surat asıyor. "Çok düşüncelisin."

"Öyle değil miyim?" Ona hızlı bir öpücük veriyorum, bunu yaparken .
Kollarım ona sarılıyor, gitmesini istemiyorum. Karşı koymuyor, içimde
eriyor.

Ve şimdi burada yemin ki bunu benden almaya çalışan herkesi yok
edeceğim.

Şu an sahip olduğumuz bu aile, sonsuza
dek sürecek. Ve kimsenin bizi
bozmasına izin vermeyeceğim.

CKAPTER 37

ELARA

BU AKŞAMKI DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ İÇİN BANA ÇOK GÜZEL BİR ELBİSE ALDI.

Konstantin. Görünüşe göre Konstantin sıradan biri değil. Rus mafyasının başı. Bana söylediğine göre Bratva.

Yerleri süpüren küçük bir kuyruğu olan kan kırmızısı sevgilim elbisesinin içinde kendime bakıyorum.

Kapı arkamdan gıcırıyor ve ıslık çalarak geniş bir sırtışla dönmeme neden oluyor. Elindeki küçük siyah kutuyu kaçırmıyorum, içinde ne olduğunu merak ediyorum.

"Çok güzel görünüyorsun." Kapüşonlu bakışları beni içine çekiyor, meme uçlarım ipeğin altında çakıl taşlarına dönüşüyor.

"Teşekkür . Ve delicesine yakışıklı görünüyorsun." Onu içime çekerken kızarıyor.

Koyu renk saçları geriye doğru taranmış, gözleri normalden daha da zümrüt rengi görünüyor. İri gövdesi siyah smokiniyle sımsıkı sarılmış.

"O renkli takımlardan birini giymediğine çok sevindim," diye takılıyorum, giydiği o korkunç sarı elbiseyi hatırlayarak.

"Konuşmaya devam edersen değişebilirim." Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor ve kalbim küt küt atıyor.

Bu iyiliğine karşılık verirdim ama bordo rujumu her tarafına bulaştıracağımı biliyorum.

"İçinde ne var?" Kutuya bakıyorum. "Bu elmas küpelerle uyumlu elmas bir kolye mi aldın bana?"

Birini parmaklıyorum. Bugün bana aldığı dört karatlık küpeler bu elbiseyi çok güzel tamamlıyor.

"Daha da iyi." Şeytani bir şekilde sırtıyor ve hemen bir şeylerin peşinde olduğunu anlıyorum.

Saçlarımla oynuyorum, parmağımın etrafında , midemde bir kıpırtı hissediyorum.

"Gergin misin?" Başparmağı çenemin dış hatlarında geziniyor.

"Hayır." Çenemi kaldırıyorum.

Cesur ol, Elara. O kutunun içinde her ne varsa o kadar da kötü olamaz.

Eminim küçük şakalarımın bedelini bana ödetmeye çalışmıyordur. Yani, henüz denemedi. Muhtemelen tüm o erektel disfonksiyon fiyaskosunu unutmuştur.

"Biraz korkmalısın." Parmak eklemlerini boğazımın kenarına sürüyor, dokunuşuyla nabzım hızlanıyor. "Seni uyarmıştım, hatırladın mı?" Parmak uçları göğsümde geziniyor, tam göğüslerimin üzerinde duruyor. "Sana yaptığın o küçük şakanın bedelini ödeyeceğimi söylemiştim."

Saçm

alık.

Kahre

tsin!

"Takım elbiseleri görmezden ." Elini boğazıma dolayana kadar yukarı kaldırıyor. "Ama diğer şey...." Başını sallıyor, ağzı bir yandan çekiştiriyor.

"Oh... o..." Gergin bir kahkaha atarak titriyorum, midem düğümleniyor. "Unutmuşsundur diye umuyordum." Kollarımı omuzlarına atıyorum. "Bütün bunları geçmedik mi? Yani, beni kaçırdın. Belki beni affedebilirsin?"

Göğsünün derinliklerinde kıkırdıyor, dudakları yaklaşıyor, tam benimkinin önünde duruyor. "Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum, Bayan Quinn."

Boştaki avucuyla arkamı kavıyor ve bedenimi doğru sıkıştırıyor. İşte o zaman onu sert ve ağır hissediyorum.

"İşe yarıyor mu?" Fısıldıyorum, sikini hissettikçe tahrik oluyorum.

Başını sallıyor, ağzı şakacı bir şekilde kıvrılıyor.

Onun bu yönünü görmeyi seviyorum. Eğlenceli ve kaygısız. Gerçi şu anda, bu "eğlence "nin neleri içerdiğinden biraz korkuyorum.

Geri çekiliyor. "Sana ne aldığımı görmeye hazır mısın?" "Pek sayılmaz." Titrek bir sesle yüzümü buruşturuyorum.

Gülüyor, kutuyu açıyor ve içine baktığımda kafam karışıyor.

"Bana külot aldın mı?" İçinde siyah dantel bir tanga var.

"Sıradan bir külot değil." Onu eline alıyor ve altında yumurta şeklinde küçük bir oyuncak var.

Oh, lanet olsun...

Gözlerim açılıyor, bir adım geri çekiliyorum. "Tynan, lütfen. Yani, bu eğlenceli görünüyor ama bu gece olmaz. Partideyken olmaz."

Titreşimli külot gördüğümde anlarım. Bütün gece beni delirtecek.

Ne yaptım ben? Keşke günler öncesinden Elara'ya geri dönebilseydim de onu bu konuda uyayabilseydim.

Ne yazık ki, yapamam.

Kutuyu yatağa bırakıp külotu avucunun içine alırken bakışları daralıyor, ağzı kıvrılıyor. "Tanıştığımızda oyuncaklara ne kadar düşkün olduğunu çok net hatırlıyorum. Bunu benim düğün hediyem olarak düşün. Birçoğundan biri."

"Tam olarak düşündüğüm bu *değildi*."

"Elbiseyi kaldır, Elara."

O sert, talepkar ses vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti.

Hareket etmediğimde çenemi kavradı. "Şimdi, Bayan Quinn. Ben sizin için önce."

İpeği toplayıp elbiseyi yukarı kaldırırken beni bakışlarına zorladığında nefesim kesiliyor.

Yoğun bir dikkatle beni inceliyor ve kendimi daha da savunmasız hissediyorum.

"Yine külot yok, ha?" Dizlerinin üzerine çöküyor, iki eliyle kıcımlı kavlıyor, burnunu göbeğime bastırıyor.

"Tynan!" Başını tutup tırnaklarımı kafa derisine geçirerek ağlıyorum.

Üzerimdeki nefesinin sıcaklığı, dilinin ucunun tadına bakmak için dışarı çıkması, hepsi çok fazla. Bir parmak ucunu yarığımdan geçirerek aç gözlerle bana bakıyor.

"Bu gece sana işkence etmekten zevk alacağım." Müstehcen bir şekilde sırıtıyor ve neredeyse sadece onu gördüğüm için boşalacağım.

Külotu kalçalarımın yukarı doğru kaydırıyor ve kalçalarımı sardıktan sonra tam boyuna yükselip kutuya uzanıyor ve oyuncak alıyor.

"Bunun piyasadaki en iyisi olduğunu söylüyorlar. Geri bildirimini almak için sabırsızlanıyorum." Onunla benimle alay ediyor, çakıllı meme ucunun etrafında yuvarlıyor.

malzemenin arasından sokuyor. "Bunu bütün gece giyeceksin, anladın mı?"

Başımı sallıyorum, kalçalarımı sıkarken boğazım kuruyor.

Bir elini külotun içine kaydırarak oyuncağın özel yuvasını buluyor. "Mükemmel." Elbisemi düzeltirken, bana yukarıdan aşağıya bakabilmek için geri çekiliyor. "Bu nasıl bir his?"

Düşük bir inilti çıkardığımda çenesi sıkılıyor, oyuncak zaten klitorisime itiyor.

Ellerim karıncalanıyor, heyecanım ve sinirlerim zonkluyor. "İyi." "İyi, ha?" Sırıttırıyor, kutudan küçük bir kumanda alıyor ve bir düğmeye bastığında.

"Aman Tanrım! Siktir!" Neredeyse topuklarıma takılarak nefes nefese kalıyorum. Titreşim o kadar yoğun ki, tüm vücudum titriyor. "Tynan, lütfen bunu yapma."

Zonklamaya başladığımy ve boşalmaya hazır olduğumu ona söylemedim. Bütün gece bana bunu yapmayı planlıyorsa dayanmamın imkanı yok.

Çenemi tutuyor. "Bu gece benim uslu kızım olacağına söz verir misin?" "Öyle bir şey için söz vermiyorum."

Sırıttışı yayılır. "O zaman bunu düzeltebilir miyim bir bakmam gerekecek."

Kalçalarımın arasına bir titreşim daha vuruyor -yavaş, sonra hızlı- ve neredeyse yere yığılıyorum.

Sonra aniden durdu, ben ise sersemledim.

Avucunu ensemdede kavırıyor, dudakları dudaklarımı okşuyor. "Bu senin için olduğu kadar benim için de zor."

Kalbim hızla çarpıyor, tırnaklarım onun kocaman pazularını kavırıyor.

"Şüpheli."

Gırtlaktan bir kakhaha daha atarak beni kapıdan çıkardı ve unutulmayacak bir gece olacağını biliyordum.

CKAPTER 38

ELARA

KONSTANTIN'IN MALİKÂNESİNDEKİ METAL BİR KAPIDAN GIRIYORUZ,
Her iki tarafında da ağaçlar olan özel bir duble yolda ilerliyordu, sanki
ötelinde uğursuz bir şey saklıyorlardı.

"Mülkü ne kadar büyük?" Tynan'a sordum.

"Tam olarak bilmiyorum ama oldukça büyük bir yer. Başka bir kapıya
gitmemiz gerekiyor ve evi de oradan yaklaşık çeyrek mil ötede."

"Vay be." Pencereden dışarı bakıyorum.

Konstantin'in de çok zengin olduğunu fark etmeliydim.

Yüksek demir çitlere vardığımızda, siyah kapüşonlu ve sırtlarında tüfekleri
olan iki adam bizi karşılıyor.

"Adın ne?" diye soruyor içlerinden biri kalın bir Rus aksanıyla. "Tynan
Quinn." Bana bakıyor, gardiyana adımlı söylememi bekliyor.

İsim.

"Elara Qu-OH!"

Güçlü bir titreşim merkezime çarpıyor ve nefes almak imkansız hale
geliyor. Kocama bakarken gözlerim açılıyor, çünkü o piç durmuyor.

O eğlencesiyle savaşıırken benim içim zonkluyor ve nabzım
atıyor. "Ne?" diye soruyor gardiyan sinirli bir ses tonuyla.

"U-u-u-h-mmm." Tırnaklarım altımdaki deriyi kazıyor.

"Adı Elara Quinn," diyor Tynan, gözlerinde bir parıltıyla bana bakarak.

"Karımın kusuruna bakmayın. Bugün kendinde değil."

Adam elindeki tablete bakıyor, sonra kapı yavaşça açılıp içeri girmemize
izin vermeden önce bize bakıyor. Kapı açılır titreşimler durdu.

kalp atışları kaburgalarımnda gümbürdüyor.

"Tynan, yemin ederim bunu bana bir daha yapmazsan iyi edersin!"

Tüm vücudum ihtiyaçla titrerken yüzüne bir gülümseme yayılıyor.
Bu düşündüğümde de kötü olacak.

Kalçamı kavırıyor, parmak uçları sıkıyor. "Bana herhangi bir talepte bulunmasan iyi edersin, yoksa bütün gece devam eder, insanlarla dolu bir odada boşalana kadar seni yavaşça düzerim."

"Sen tam bir piçsin." İçimi çektim, bu tatlı işkenceden hem hoşlanıyor hem de nefret ediyordum.

Bana sırtıttığında, *gerçekten* suratına bir yumruk atmak istiyorum.

Uzun, dolambaçlı bir yolda ilerlemeye devam ediyor ve sonunda gri, yüksek bir malikâneye varıyor.

Garaj yolu zaten çeşitli spor arabalarla dolu olduğundan ve tesisin etrafına daha fazla araç park edildiğinden, mülkün yanına çekiyoruz.

İlk inen Tynan kapımı açıyor ve elini benimkinin içinden geçirerek kalkmama yardım ediyor. "Hazır mısın?"

"Rus mafyasının başının doğum günü partisine katılmak için mi?"
Burnumu kırıstırıyorum. "Belki biraz."

Bizi melek şeklinde yontulmuş uzun beyaz sütunların karşıladığı arnavut kaldırımli merdivenlerden yukarı çıkarırken kıkırdıyor. Bir koruma bizi kapıdan içeri alıyor ve müzik bir anda etrafımızı sarıyor, yumuşak ve klasik, mafyadaki bir adam için garip. Yine de yargılamamayı öğrendim.

Boştaki elimle Tynan'ın kolunu sıkıyorum ve yanına sokuluyorum. "Bu ne için?" diye fısıldıyor bizi fuayenin önünden geçirirken.
beyaz mermer döşeme ve büyük, ışıltılı kristal avize.

Omuz silkiyorum. "Sadece kocama sarılıyorum."

Olduğu yerde durup kısılmış, şüpheli gözlerle bana bakıyor. "Eğer bunun bütün gece sana yapacağım işkenceyi durduracağını sanıyorsan..." Çenemi kavradı. "Yanılıyorsun."

Boğuk ses tonuyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ah, işte buradasınız." Konstantin sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi arkamızdan beliriyor ve ben sarsılarak Tynan'dan ayrılıyorum.

Tynan'dan birkaç santim daha uzun, muhtemelen altı, hatta altı-yedi. Ve o karanlık, kurnaz gözleriyle bakması bile korkutucu.

"Bayan Quinn." Selamlamak için başını sallıyor, elimi tutuyor ve üstünden öpüyor. "Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk, üstelik bu kadar ışıltılı görüldüğünüzü de eklemeliyim."

"Şükürler olsun Tanrım!" Gözlerimi sıkarak inliyorum.

"Fuuuck..." Ellerim titriyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Onu öldüreceğim!

Konstantin'in kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Sen iyi misin? Doktorumu çağırayım mı?"

"Mm...hayır, hayır." Başımı sallıyorum, gülümsemeye zorluyorum, hayal kırıklığıyla savaşıyorum. "Ben iyiyim!" Sesim tizleşiyor ve yemin ederim Tynan'ın güldüğünü duyuyorum.

Pis piç!

"Haaaapy doğum günü!" Tamam, sesim biraz daha yükselirse helyum yutmuş insanlar gibi konuşacağım.

Hızını arttırıyor.

Aman Tanrım! Geliyorum!

"Tynan!" Gözlerimi açarak ona bakıyorum.

Ağzı eğiliyor ve birden rahat bir nefes alıyorum.

Boğazımı temizleyerek karşımdaki şaşkın adama bakıyorum. "Bunun için üzgünüm." Elbisemi düzeltiyorum. "Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederim." Tynan'a sırtımdan önce kalın, kara kaşları çatılıyor.

Yüzüm yanıyor. Aman Tanrım. O biliyor mu?

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," diye ekliyor Tynan, yanıma yaklaşip elimi tutarak.

"Tabii ki. Arkadaşsız parti olmaz. Bütün ailen zaten burada. Gidip onlara katılalım mı?"

Başımı sallıyorum, oturmam gerekiyor ki şu anki tahrik olma halimden biraz uzaklaşabileyim. Bir dokunuşla patlayabilirim.

Evin arka tarafına doğru ilerliyoruz, on iki kişilik bir masanın bulunduğu yemek odasını geçiyoruz. "Biliyorsun, dünya çapında bazı kulüplerim var..." Gözleri benimkilere dönüyor. "Pek çok evli çift gidiyor. Belki ikinizin de ilgisini çekecek bir şeydir."

Sırıttıyor ama Tynan ona ters ters bakıyor.

"Bu sadece bir öneriydi." Aşçıların ve garsonların tepsilerle meşgul olduğu modern beyaz bir mutfığa girdiğimizde kıkırdıyor.

"Ne tür bir kulüpten bahsediyorsun?" Aralarına bakıyorum.

Konstantin sırtıttıyor, Tynan beni kendine çekip fısıldamadan hemen önce, "Bir sürü seks kulübü var."

"Oh!" Yüzüm şok içinde iki büklüm oldu. "Vay canına. Evet, bunu düşünmem gerekecek."

"bir şey yok," diye tersliyor Tynan. "Asla ." "Kardeşlerine ne kadar eğlenceli olabileceklerini sormalısın."

"Ne yaptıkları ve kiminle yaptıkları umurumda değil. Kameralarınız çeksin diye karımı asla becermem."

Konstantin gülerek avucunu Tynan'ın sırtına vuruyor.

Çift camlı kapıları geçip beyaz çadırlar ve masalarla dekore edilmiş, DJ kabininden LED ışıkların yükseldiği gösterişli bir bahçeye giriyoruz. Adamlarından biri onu kenara çekiyor ve Konstantin bize umursamaz bir bakış atıyor.

"Siz ikiniz eğlenmenize bakın. Ben buralarda olacağım."

Masalara doğru ilerlerken "O çok fazla," diye fısıldıyorum. "Evet, bütün ailesi öyle. Onlardan uzak dur."

"Bunun bir sorun olmayacağına eminim. Aynı çevrelerde takıldığımızdan değil."

Bana yoğun bir bakış fırlatıyor. "Artık biliyorsun. Senin için işler değişti, Elara, eğer anlayamadıysan. Her zaman dikkatli olmalısın."

Kalbim küt küt atıyor. Sanırım bunu o kadar da düşünmemiştim.

Bir dans pistinin önünden geçiyoruz, DJ neşeli şarkılar çalarken insanlar çoktan eğlenmeye başlamış.

Iseult'nun bize el salladığını fark edince ben de ona el sallıyorum ve ona ilerliyoruz, Quinn ailesinin tamamı zaten orada oturuyor.

"Sonunda bize katılman ne güzel." Devlin, Eriu'yu yanına çekerek selamlamak için çenesini yukarı kaldırdı.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor

Eriu bana. "Sen de öyle."

Zümrüt yeşili elbisesi gözlerine mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Dansa gitmeye ne dersin?" Iseult, Eriu ve benim aramda

bakışıyor. "Elbette." Bir anda gözlerim geri döndü. "Oh fuuu...dge... Hayır." Nabzım kulaklarımda atıyor, kalbim güm güm atıyor.

Aletini keseceğim.

"Bekle, ne?" Iseult'nun alnı kırışır. "İyi misin?"

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum, nefesim göğsümde durgunlaşıyor.

Bunu bana tekrar yaptığına inanamıyorum! Hem de ailesiyle yaptığı bir konuşmanın ortasında!

"Peki, siz ikiniz ne zaman çocuk sahibi olacaksınız?" Ben inlememek, yalvarmamak ya da çığlık atmamak için mücadele ederken Fernanda soruyor.

"Aman Tanrım!" Dişlerimi gıcırdatıyorum, bacaklarımı sıkarken inliyorum. "Özür dilerim, kabalık ettim." Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Uh, hayır, hayır, ben... sadece hatırladım... ben... um..." Kelimelerim titriyor. "İş için bir şey unuttum."

Lütfen şunu durdurun.

Tüm vücudum elektrik çarpmış gibi hissediyor. Tynan'ın kalçasını tutup ona doğru dönüyorum, tırnaklarım onun bacak dediği tuğlaya batıyor. Eminim bu onun canını bile acıtmıyordur, bu yüzden tırnaklarımı daha derine batırıyorum.

Sadece sırtıyor. "Umarım yakında. Elara'nın çocuğumuza hamile olduğunu görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Vay canına!" Iseult bir kahkaha atar. "Şu haline bak. Bana evlenmektense bir volkana atılmayı tercih edeceğini söylediğin zamanı çok iyi hatırlıyorum."

"Tanrım, evlat," diye kıkırdar Patrick. "Gerçekten evlenmek istemiyordun, değil mi?"

Ben dişlerimi sıkıp aptal gibi gülümserken Fernanda, "Şunlara bak," diyor.

Aman Tanrım, hepsinin konuşmayı kesmesi gerek!

"Tynan, lütfen," diye fısıldıyorum kulağına. "Her şeyi yaparım, sadece lütfen..." "Kıvranişını izlerken çok eğleniyorum," diye dudak büküyor.

Titreyen nabzımı fırçalayarak. "Ne kadar ıslak olduğunu hayal edebiliyorum. İçine girmek ne kadar kolay olurdu."

"Bu hiç adil değil." Bacağını daha da sıkı kavıyorum. "Hiçbir zaman adil bir adam olmadığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Fionn kıkırdar. "Hepimizin bilmek isteyeceği bir şey gibi görünüyor."

Olmadığına eminim.

Titreşimler anında duruyor ve Tynan beni kendine çekerek şakağımı öpüyor. Ona doğru sarkıyorum, çaresiz ihtiyaç hâlâ üzerime yapışıyor. Ama en azından patlayacakmışım gibi hissetmiyorum.

Ağzını kulağıma dayıyor. "Seni ne kadar çok becermek istediğimi bilmiyorsun. Bahse girerim klitorisin şişmiştir, ağzıma almamı bekliyordur."

Titriyorum, gözlerim onunkilerde, ona duyduğum arzu giderek artıyor.

Ben onun gözlerinde kaybolurken, titreşimi tekrar açıyor ve ben yanağımın içini ısırarak bir çığlık atıyorum.

"U-u-m-mm...." Ağlarken kekeliyorum. "Lütfen bize müsaade edin." Tynan'ın pazusunu tutup dikkatle ona bakıyorum. "Hadi gidelim. Şimdi."

Gülümsemeye karşı koyuyor, ayağa kalkıyor, bir eli cebinde, o küçük kumandanın olduğu yerde.

Iseult, "Ooh, biri amını kırbaçlamış," diye alay ediyor.

"Kapa çeneni, Iz," diye mırıldanıyor, elini tuttuğumda kahkahası yankılanıyor, zar zor yürüyebiliyorum.

"şunu!" Konuşacak bir köşe bulduğumuzda fısıldayarak bağıyorum. "Eğer bir daha biriyle yatmak istiyorsan, o şeyi atmanı öneririm."

Yaklaşıyor, gözleri kapüşonlu ve aynı derecede özlem dolu. "Benim daha iyi bir fikrim var." Parmak eklemleri yanağımı çiziyor. "Bir oda bulsak da şu ağrıyı dindirsem nasıl olur?"

Titreşimler duruyor ve kalçalarını bana doğru itiyor, kaya gibi sert ereksiyonu vücudumun benzersiz bir şehvetle kıvrılmasına neden oluyor.

"Senin için zonkluyordum." Dudakları benimkileri okşuyor. "Ve eve gidene kadar dayanamayacağım."

İhtiyatlı bir şekilde parmağını arasına sokuyor.

"Lütfen..." Yalvarıyorum, ona çok ihtiyacım var.

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "En yakın kanepeye domalmanı istiyorum, böylece vücudunu istediğim gibi kullanabilirim."

Kulaklarımdaki çarpıntı hızlanıyor, doldurulmak ve gerilmek için bastırılamaz bir arzu beni eziyor. "Tamam, evet... Hadi yapalım şunu."

Beni bahçeden dışarı sürüklüyor ve kapıları geçip evin götürüyor.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" İlk geldiğimiz yerin tersine, sağa doğru yürürken soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Midem sıkışıyor. Bu biraz heyecan verici. Ya da ben sadece sevişmeye ihtiyacı olan vahşi bir kediye.

Bir hizmetçi yanımdan geçerken usulca gülümsüyor. "Merhaba."

Yüzüm ısınırken Tynan başını sallıyor. Beni koridorun sonuna kadar götürüyor ve solumuzdaki son kapıyı açıyor.

Işıkları açtığında, gözlerim çevreme alışıyor, birden fazla koltuk sırası ve önlerinde büyük bir ekran buluyorum.

Bir tiyatro odası.

"Kapılar kilitleniyor mu?" Biri bizi basabilir diye çok korkuyorum.

"Hayır. Bu bir sorun olur mu Bayan Quinn?" Smokin ceketinin düğmelerini açarak yaklaşıyor, kanımın uğuldamasına neden oluyor, kelimenin tam anlamıyla içten içe onun için yanıyorum.

Siktir et.

"Hiç de değil." Göğüslerimi sıkarak oturma sırasına yaslanıyorum.

Nabzım hızla atıyor, tenim bu elbisenin altında ısınıyor ve hassaslaşıyor.

Çenesi geriliyor, erimiş bakışları vücudumda bir yol çizerken ceketini koltuklardan birinin üzerine atıyor ve kelepçelerini takmaya başlıyor.

Bir an daha bekleyemeyerek topuklarımın üzerinde sürünüyorum. Ama tabii ki bilerek acele etmiyorum.

Kollarını yukarı kaldırıyor, ön kollarındaki damarlar kalın, sanki nabız atıyor. "Eğil ve tutun."

Sesindeki hâkimiyeti hissediyorum, vücudumun her zerresinde hissediyorum.

Bekliyorum ve nasıl olmamı isterse öyle olmaya hazırım.

Bana söyleneni yaparak ondan uzaklaşıyorum, koltuğun arkasını sıkıca kavriyorum, tırnaklarım siyah deriye yapışıyor. Arkamda olduğunu fark ediyorum ve o yaklaştıkça kalp atışlarımın titreşimi daha da hızlanıyor.

Saçlarımı yumrukladığı anda klitorisime gelen titreşimlerden zevk alarak haykırıyorum.

"Oh f-f-f-fuck!" Titriyorum. "Lütfen, lütfen, yapamam!" İniltili tonum artıyor ve homurdanması, saçlarımın etrafındaki kavrayışını sıkılaştırması, bunu daha çok istememe neden oluyor.

"Sizi fena sikeceğim, Bayan Quinn." Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Bu küçük, sıkı vücuttan ne istersem alacağım ve eğer lütfen dersiniz, belki boşalmanıza bile izin veririm."

Kendi sesimi bile tanıyamıyorum. Bana ihtiyacım olanı vermesi için yalvarıp yakarıyorum.

Avucunu sırtımda gezdiriyor. "Ne kadar seksi olduğuna bak, tahrik olmuşsun ve buna muhtaçsın."

"Lütfen. Sana ihtiyacım var, Tynan. Hem çok."

"Mm," diye homurdanıyor, boynumun arkasından tutup beni tamamen eğilene kadar aşağıya doğru zorlamadan önce kulak mememi ağzına alıyor. "Böyle kal."

Kemeriyle çalışırken onu kaydediyorum ve geniş alanda yankılanan metal sesi sadece arzumu artırıyor.

"Lütfen!"

Kıkırdayarak elbisemi yukarı kaldırıyor ve sert bir tokat atmadan önce kıcıma serin bir hava çarpıyor. Tenim ağrıyor ama merkezimdaki titreşimle kıyaslanamaz bile. Daha önce hiç bu kadar kötü becerilmek istememiştim.

Oyuncağı çıkarıyor ve külotumu aşağı kaydırıyor, avucunu kalçalarımın arasına itip beni eline doğru çekerken ayak bileklerimin üzerinde bırakıyor.

"Ne kadar muhtaç bir eş." Bir parmağını içime sokuyor, başparmağını klitorisimi ovma için kullanıyor.

"Tanrım, evet, aynen böyle. Boşalmam lazım."

Tıslıyor, sonra sikinin tepesi içime giriyor.

"Daha fazlasını hiç istemedim." Sesi ateşli ve çaresiz.

Bu sefer saçlarımı tuttuğunda, sonuna kadar itiyor, piercinglerinin her biri içime giriyor ve beni daha da dolgun hissettiriyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve beni kimin duyabileceğini umursamadan bir çığlık atıyorum.

Hararetle içime giriyor. Zorlu bir sahiplenmeyle. Ve bu tam olarak ihtiyacım olan şey.

"Evet, evet, çok iyi..." Kalçalarımı geriye atıyorum, onu daha derinde istiyorum. Kıcımı tokatlıyor. "Benim küçük orospum."

Bu sözler sadece şehvetimi körüklüyor.

Hızı artırıyor, vücudum neredeyse orada.

Kalçalarımın arasına uzanıp kendime dokunuyorum. "Evet, Tynan, ben-" "Ah, affedersiniz." Konstantin'in sesi ikimizi de irkiliyor.

Bize hınzırca sırıttığında yüzüm utançtan yanarken nefesim kesildi.

"Kameralarım burada bazı hareketler tespit etti, ben de araştırmaya geldim, ama devam edin. Birinin bu odayı böyle kullanmasına sevindim."

"Çık dışarı Konstantin," diye homurdanıyor Tynan.

Kıkırdıyor, duvara doğru yürüyor ve bir düğmeye basıyor. Birdenbire oda hoparlörlerden gelen yumuşak, romantik bir melodiyle doluyor.

"Siz ikiniz için biraz ruh hali müziği." Bizi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Gerçi ikinizin de fazla yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Defol git, Konstantin."

Avuçlarını kaldırır. "Merak etmeyin. Karınızın onuru bozulmamış. Ben bir şey görmedim." Tynan'ın kıcına bakar. "Ama şimdi seni umduğumdan daha fazla gördüm."

Tynan homurdanıyor ama Konstantin her şeyi eğlenceli buluyor.

"Tamam, tamam, dostum. Karını huzur içinde becermen için seni yalnız bırakacağım. Ve hemen yan taraftaki oyun odasını kullanmaktan çekinme. Faydalanmak isteyebileceğin sağlam bir bilardo masası var." Çıkıp gitmeden önce göz kırptı.

Nefesimi bırakıyorum. "Aman Tanrım! Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Unut onu." Dudakları boynuma düşüyor ve G noktamı dürtüyor, bana kesintiyi unutturuyor.

Sonra bir kez daha kayboluruz. Birbirimizin içinde kaybolduk. Bana hissettirdiklerinde.

Eli önümde yılan gibi kıvrılıyor, boğazımı kavıyor ve bana her şeyini verirken sıkıyor.

O inlerken ben kendimi ovuyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Ben senin güzel amını sikerken sen de kendine dokun. İyi bir kız gibi yerde pislik bırakacağım."

Şiddetle vuruyor, bana fazla rahat vermiyor.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, serbest kalmaya havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyaç duyuyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey hissettirmeyecek. Orgazmımın kabarması içimde büyüyor, o kadar yakın ki tadını alabiliyorum.

Ve beni ne kadar zorlarsa, o kadar çok kovalarım.

Ta ki düşüp onun adını haykırana kadar.

"Tynan, Tanrım!"

Boğazımı sıkıca kavıyor, vücudu kilitlenene kadar hareketleri daha acil hale geliyor ve içimde sıcak fişkırımlarını hissediyorum, sanki beni kendisininmişim gibi işaretliyor.

Ama ben zaten öyleyim.

Bedeni ve kalbi sonsuza dek bu adama bağlı, sonrasında ne olursa olsun.

" bu, mo ghrá, her damlasını al."

Verdiği her şeyi tekrar tekrar alacağım.

Vücudu yavaşlıyor ve yüzümü yana kaydırıyor, dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan hemen önce bakışları vahşi ve sahiplenici. İçimde kalıyor, beni ısrarla öpüyor. Tutkuyla, arzuyla ve bir zamanlar umutsuzca arzuladığım her şeyle.

Ve bunu yaparken, ruhumun küçük parçalarını da beraberinde götürüyor.

CKAPTER 39

TVNAN

BİR HAFTA SU

NIHAYET O GÜN GELDİ. RUSLARIN SÖZ VERDİĞİ SİLAHLAR teslimatlar kısa süre içinde burada olacak.

Teslimat noktasının arazimizde evden yeterince uzakta olduğundan emin oldum, böylece bu Brody veya Elara'ya dokunmayacak.

Ona sadece Ruslarla önemli bir toplantım olduğunu söyledim. Yaptığım işin tüm detaylarını bilmesini istemiyorum. Şimdiye kadar neyle evlendiğini biliyor olsa da onu bundan korumak istiyorum.

Kaçmasından korkmuyorum, çünkü onu her zaman bulacağım. Ama aramız iyiiken ona gitmesi için daha fazla sebep vermek istemiyorum.

Geçen hafta daha da yakınlaştık ve ona olan tutkum daha da arttı.

Ya Brody? Onu her zaman sevdi ve her gün, bize hediye ettiği her gülümseme ve kahkahayla, tekrar konuşacağına tüm kalbimle inanıyorum. Hazır olduğunda.

Aşk....

Bu kelime, kafamın içinde oturuyor. Söylemek istiyorum ama bir türlü .

Ama bunu istemem bile mi? Bu ilk adım, değil mi? Ve bu beni çok korkutuyor.

Sanki lanet evrene bir sinyal gönderecekmişim gibi. Tüm düşmanlarıma bir çağrı kartı gibi, böylece ona olan sevgimi bana karşı kullanabilirler.

Ama duygularımı görmezden , ne ona ne de kendime olur.

Eğer başıma bir şey gelirse ve bunu ona söyleyemezsem, pişman olurum. Onu gerçekten sevip sevmediğimi merak etmesini istemiyorum. Tüm bunlar sadece seks için miydi diye, oysa değildi.

Elara benim için çok daha fazla şey ifade ediyor.

O benim soluduğum hava.

İliklerimdeki kan.

Her sabah uyanmak istememin sebebi.

Ondan önce hayatım hep iş ya da Brody için endişelenmekle geçirdi.

Şimdi, bir kez olsun gerçekten mutlu olduğumu hissediyorum.

Lanet olsun.

gidiciyim, değil mi?

Eğer Aiden beni şimdi görseydi...

Telsizim ötüyor.

Adamlarımdan biri "Geliyorlar," diye haber verdi. "Pekâlâ.

Nereye gideceklerini söyle."

"10-4."

Fionn ve Cillian benimle birlikte bekliyorlar ve yaklaşık beş dakika sonra kamyonun sesi yaklaşıyor. Kardeşlerim ve ben her ihtimale karşı silahlarımızı yanımıza aldık. Bir şeylerin ters gideceğini tahmin etmiyorum. Bu daha çok bir önlem. Ruslar sözlerini tutmamalarıyla ya da kimseyi kandırmalarıyla bilinmezler. İşe ve saygıya önem verirler.

Beyaz bir kamyon yanaştı, hemen arkasında da siyah bir SUV. Konstantin ve Kirill iniyor, el sıkışarak bizi selamlıyorlar.

"Tüm sevkiyatınız burada." Konstantin adamlarından birine kamyonun arkasını açmasını emreder.

Metal yukarı çekilir, zırh ve cephaneye kutuları ortaya çıkar.

Bavullardan birini alır ve fermuarını açarak bir düzineden fazla tabancayı ortaya çıkarır. "İsterseniz hepsini inceleyebilirsiniz."

Gözlerinin içine baktım. "Sana güveniyorum."

Ağzı soğuk bir gülümsemeyle çatlıyor, bu da onu daha yırtıcı gösteriyor.

"Çok iyi." Avucunu uzatıp benimkine sertçe vuruyor. "Bu saygı gösterisini takdir ediyorum. Benim için anlamı çok büyük." Gözlerini kamyon şoförüne dikti. "Pekâlâ. Hadi, Dimitriy, gidelim."

Konstantin ve kardeşi SUV'a doğru geri dönerken, genç çocuk kapısını açar, ancak bunu yaptığı sırada, diğer iki SUV toprak yoldan aşağı doğru hızla gelir.

Tam bize göre.

"Ne oluyor lan?" Fionn silahına uzandı ve bir anda hepimiz silahlarımızı çıkarıp gelen araçlara doğrulttuk.

İlk aklıma gelen ya Jerry'nin ya da diğer organize gruplardan birinin bizi baltalamaya çalıştığı oldu.

Bu asla işe

yaramaz.

Her zaman biz

kazanırız.

Cillian kapıdaki adamlarımıza telsizle haber veriyor ama cevap yok. "Lanet olsun!"

"Sanırım onlar da seninle birlikte değiller?" Konstantin omzunun arkasından bana bakıyor.

Başımı sallıyorum.

"Çok iyi o zaman. Hadi şu piçleri öldürelim." Bir hırıltıyla, dokuzlu silahından birkaç mermi çıkardı.

Kirill kamyondan birkaç tüfek alıp her birimize birer tane verirken kardeşlerim ve ben de ona katılıyoruz. Araçtaki adamlardan biri kafasını pencereden uzatıyor, yüzünü bir kar maskesi örtüyor ve elinde bir tabanca var.

Bize birkaç el ateş etti, biz de karşılık verdik ve kafasını ıskaladık.

"İşte şimdi bir parti." Konstantin'in uğursuz kıkırdaması öfkemi daha da körüklüyor, ön cama doğru ateş ederek sürücüyü öldürüyor ve SUV'un ani bir duruşa geçmeden önce yolundan sapmasına neden oluyor.

Geri kalanımız diğer arabaya ateş ederken Fionn o anı yolcunun işini bitirmek için kullanıyor.

Kaç adamları olduğunu bilmiyorum. Ama merak edemedim, kar maskeli dört adam ikinci SUV'den atlıyor, silahlarını çıkarıp bize doğru ateş ederken kapıların arkasına saklanıyorlar.

"Siper alın!" Kardeşlerime sesleniyorum.

"Blyat! Bu orospu çocuklarını öldüreceğim!" Konstantin kükrer, kurşunlar tam yanından geçerken bir adama ateş ederek delik açar.

Herifin ölmek gibi bir arzusu

var. Ya da kendini yenilmez

sanıyor. Ben ikincisi

olduğunu tahmin ediyorum.

Bu pislikler çitlerden nasıl geçtiler? Kapıdaki adamlarımızı öldürmüş olmalılar. Tek açıklaması bu.

"Kahretsin!" Endişe anında içimi kemiriyor.

Ya Elara için gelen adamlar varsa? Ya çoktan eve gelmişlerse?

Onun iyi olduğundan emin olmak için buradan gitmeliyim.

"Yere yat, Konstantin!" Kafasının arkasında delik açmak üzere olan bir adamı öldürerek bağıyorum.

Adam yere düşer düşmez, gözleri büyüyerek ona doğru ilerliyor. "Suka!"

Cesede doğru ateş ediyor, tekrar tekrar, yüzü öfkesinden kıpkırmızı kesildi.

Üç adam kaldı.

Bizden çok fazla var. Kazanamayacaklarını biliyor olmalılar. Ama geri adım atmayı reddediyorlar, biz onlara karşılık verirken onlar bize doğru daha fazla kurşun sıkıyorlar.

Kamyonun motoru aniden canlanıyor ve hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadan yolda hızla ilerlemeye başlıyor.

"gidiyorum!" Fionn arabasına doğru koşar, ama daha arabaya binmeden pisliklerden biri ön cama ateş eder, cam parçaları havaya saçılır.

"Tamam, Royce'uma mı bulaştın? Şimdi sinirlendim." Adamın kafasına iki el ateş eder ve adam güm diye yere yığılır.

Konstantin tüfeğini havaya kaldırır ve kamyonu üç kurşun sıkarak lastiklerden ikisini patlatır.

Bir hırıltıyla sürücü tarafına doğru hücum eder, kapıyı sertçe çeker ve adamı gürültüyle betona çarpana kadar dışarı sürükler.

Diz adamın kar maskesini çıkarırken, silah sesleri hâlâ havada çınlıyor. "Seni kim gönderdi?" Adam doğruldu. "Şimdi söyle de annenin peşinden gelmeyeyim."

Adam iki avucunu da havaya kaldırır. "Lütfen dostum, beni öldürme."

Son iki adamı indirmeye çalışmakla meşgul olduğum için pisliğin yüzünü göremiyorum. Birini göğsünden vurdum ve kısa süre sonra sadece bir kişi kaldı.

Geri çekilmeye başlar, silahını yere atar ve avuçlarını havaya kaldırır.

Kirill tereddüt etmeden onu dışarı çıkarır.

Şimdi yerde yatan, en fazla yirmi yaşında, belki daha da genç olan çocukta başka kimse kalmadı. Her birimize bakarken gözleri dehşetle doluyor.

Ayakkabımın topuğunu boğazına bastırarak Konstantin'in sorduğu soruyu tekrarlıyorum. "Seni kimin gönderdiğini söyle."

"BEN..."

"Aptal mısın sen?" Kirill sorar. "Yoksa bütün aileni öldürtmek mi istiyorsun? Çünkü annemin mezarı üzerine söz veriyorum, aileni bulacağız ve her birinin boğazını keseceğiz."

"Nozh." Konstantin elini Kirill'e doğru uzatır.

Ben daha ne dediğini anlayamadan Kirill belindeki kılıftan bir bıçak çıkarıp ona uzatıyor.

"Oh, Tanrım..." ağlar çocuk. "Lütfen bunu yapma, dostum! Konuşacağım! Konuşacağım! Konuşacağım!"

Yemin ederim."

"Ne iyi bir çocuk." Konstantin onun yanağını okşar, ama bu daha çok tokat gibidir. "Peki, kimdi o?"

"Onun adı Jerry. Babası Isaac."

Damarlarımdan kan akıyor. Adamlarını mülkümüze gönderdi. Silahlarımızın peşine. Eğer karımın da peşine düşerse, onu paramparça ederim.

"Jerry çılgın bir orospu çocuğu!" diye devam ediyor çocuk. "Sekiz ekibini babasıyla birlikte yönetiyor."

"Bu çok iyi." Konstantin bana doğru bakıyor. "Onları tanıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, tüfeği bırakıyorum ve Elara'yı aramak için telefonumu çıkarıyorum.

"Onları bulacağız ve birlikte öldüreceğiz. Anlaştık mı?" Konstantin de en az benim kadar kan istiyor.

"Evet." Bir kez başımı sallayıp Elara'nın numarasını çeviriyorum, onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. "Lütfen! Lütfen bırak gideyim. Ölmek istemiyorum, dostum." Çocuk titriyor, korku gözlerini dolduruyor.

"Hayır, hayır." Konstantin başını sallar. "Seni öldürmeyeceğiz."

"Öyle mi? Daha iyi bir önerin mi var?" diye soruyorum, tam o sırada telefonu çalıyor.

"Bir mesaj gönderiyoruz, dostum." Sırıttıyor ve çocuk daha ne olduğunu anlamadan Kirill onu yere yatırmış, Konstantin de parmağını kesiyor.

"Ahhh!" Çığlığı sağır edici.

Uzaklaşarak cevap vermesini bekliyorum ama telefonu çalıyor ve çalıyor.

", bebeğim. Aç şu telefonu."

Arkama baktım ve çocuğun elinden kan sızıyordu.

"Şimdi patronuna geri dönecek ve Konstantin Marinov'un onun için geldiğini söyleyeceksin. Tamam mı?"

Ama çocuğun çığlıkları daha da yükseliyor.

"Ne dediğimi duydun mu? Yoksa bir parmak daha mı almalıyım?"

"Hayır, lütfen... Ona söyleyeceğim. Sadece söyleme. Lütfen!" diye boğulur.

"Bu çok iyi. Sen iyi bir çocuksun. Eminim anneni gururlandırıyorsundur. Kalkmana yardım edeyim." Çocuğu ayağa kaldırır ve tişörtünü düzelterek eteklerinden aşağı çeker.

Adamın gözleri dehşetle açılır ve kanlı elini tutarak daha fazla talimat bekler.

"Artık gidebilirsin." Konstantin onun yanağını okşar. "Elini bağlayacak bir şey bulsan iyi olur, yoksa mesajımızı göndermeden kan kaybından öleceksin."

Çocuk ciplerden birine doğru koşarken Konstantin alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Karın daha cevap vermedi mi?"

Başımı sallıyorum, mideme ağır bir şey çarpıyor. "Eve gidiyoruz."

"Pashli." Konstantin kardeşine el sallıyor.

Arabama atlıyorum ve bir saniye içinde çalıştırıp hızla yola çıkıyorum. Güvende olmalı. Onu kaybedemem.

Yapmayacağım.

Eve doğru ilerlerken, evimin önünde duran adamlardan birini arıyorum. Cevap verir vermez rahatlıyorum. Demek ki eve saldırmamışlar.

"Efendim?"

"Orada her şey yolunda mı? Kimse geldi mi?" "Hayır, efendim. Her şey sessiz. Gözümüzü dört açalım mı?"

"Evet. Daha yeni vurulduk. Daha fazlası geliyor olabilir. Elara ve Ruby'nin evden çıkmadığından emin olun."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Kalbim anında durdu. "Ne oldu?"

"Efendim, o çoktan gitti."

"Kim?" . "Karın."

Soğuk bir korku vücudumu sarıyor.

"Allah kahretsin!" Yumruğum direksiyona tekrar tekrar çarpıyor. "Ne zaman?"

"Bir saatten fazla . Ama Rogue onunla birlikte. Ona bir şey olmasına izin vermez."

Buna inanmak istiyorum. Rogue onun için hayatını feda ederdi, ama o ölürse, kız korunmasız kalır.

Lanet olsun, umarım o lanet bilekliğı takıyordur. Onu takip edebilmemin tek yolu bu.

"Rogue'u ara."

"Evet, efendim."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Bana söylemedi."

"Kenara çekmek üzereyim. Ara onu. Hemen!"

Telefonu kapattı ve yemin ederim o ölürse bütün adamlarımı öldüreceğim. Onu koruyamayacaklarsa ne işe yararlar ki?

Evimin önüne park edip telefonumdan onun nerede olduğunu öğrenebileceğim uygulamaya girdiğimde lastikler gıcırıyor. İçimdeki her hücre vızıldıyor, Jerry'nin onu almamış olmasını umuyorum. Onu çoktan öldürmemiş olmasını.

Takip cihazı dönmeye devam ediyor, sanki yerini bulmaya çalışıyormuş gibi.

Bu Grant Westfield'ın icatlarından biri. Dünya çapında çalışıyor. Eğer görünmüyorsa, kurcalanmış demektir.

"Hadi, hadi!" Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum.

Kapım uçarak açıldı ve kardeşlerim oradaydı, arkalarında Ruslar vardı.

"Ne oldu?" Fionn'un yüzü gerginleşir. "O burada mı?"

Başımı salladım. "O gitti ve ben onu takip edemiyorum." Göğsüm sıkışıyor. "O ellerinde. Elara'm ellerinde. Bunu hissedebiliyorum."

Ve kelimeleri yüksek sesle söylediğimde, sanki lanet kalbim parçalanıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir acı duyuyorum.

Çünkü kaybedersem, hayatta kalamam.

Ve onun adına dökeceğim kan tarih kitaplarına yazılacak.

BÖLÜM 4 o

ELARA

BİR ÇİFT KOURG EARL) ER

TYNAN TOPLANTIDAYKEN, BRODY VE BEN BİR FILM IZLIYORUZ, Patlamış mısırı paylaşmak, ekranda birbirlerine eşek şakası yapan karakterlere kıkırdamak. Bana Tynan ve beni hatırlatıyor ama daha az uygunsuz.

Toplantısını ne zaman bitirecek merak ediyorum. Brody'yi kasabadaki kafeye dondurma yemeye götürebiliriz diye umuyordum.

Kollarımı ona dolayarak başının üstünü öpüyorum. Karakterlerden biri düştüğünde gülüyor. Onun kahkahasını duymaya bayılıyorum. Çok güzel bir ses, asla bıkmayacağım bir ses.

"Elara?" Ruby mutfaktan yaklaşırken seslenir. "Az önce bir teslimat aldın. Düğün hediyesine benziyor."

Üstünde büyük beyaz bir fiyonk olan beyaz pırıltılı bir kutu uzatıyor. "Kimden geldiği yazıyor mu?"

Etikete bir göz atıyor. "Sadece arkadaşlardan yazıyor. Mutlu bir evlilik dilerim, Ev."

Bir el göğsüme doğru uçuyor.

Jerry.

Oh,

Tanrım.

Kaşları kırışıyor. "Elara için garip bir takma ad. Arkadaşların seni böyle mi çağırıyor?"

Ayağa fırlayıp kutuyu ondan alıyorum. Brody bana bakıyor ama ben gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Evet," diyorum ona, bir şeyden şüphelenmemesini umarak gergin bir şekilde gülerek. "Bana bilerek böyle seslenen bir arkadaşım vardı. Neyse, teşekkür ederim."

Brody'ye doğru geri dönmeye başladım, umarım gider de bunu özel bir yerde açabilirim.

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa mutfakta olacağım."

Gözden kaybolmadan önce merakla omzunun üzerinden bana bakıyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, bir yandan da bu kutunun içinde ne olabileceğinden korkuyorum.

"Hey, dostum?" Brody'ye sesleniyorum. "Hemen döneceğim, tamam mı? Sadece şu kutuyu kaldırmam lazım."

O başını sallayıp ağzına biraz patlamış mısır atarken ben de boş bir odaya doğru ilerliyorum.

Kutuyu yere koyup açarken ellerim karıncalanıyor ve açtığımda içimi mide bulantısı dolduruyor.

Buz gibi bir ürperti kollarımdan aşağı iniyor, yüzümdeki şok ifadesi bir anlığına donuyor, ta ki gözlerimden yaş gelene kadar.

"Hayır, hayır, hayır!" Titreyen ellerimle kopan parmağın yanındaki küçük beyaz zarfı tutuyorum.

Büyükannemin parmağı.

"Lütfen, lütfen, olamaz."

Benimle dalga geçiyor olmalı.

Ama bu onun. Bunu

biliyorum.

Büyükanneme hâlâ takılı olan siyah safir yüzüğe bakarak sessizce hıçkırmaya başlıyorum. Büyükbabamın ellinci yıldönümlerinde ona verdiği yüzük. Onu hiç çıkarmıyor.

O yaşıyor mu? Jerry onu beni cezalandırmak için mi öldürdü?

Büyükanne olmaz. Lütfen o olmasın. Başka birini daha kaybedemem.

Dudaklarımdan sessizce gırtlaktan bir hıçkırık dökülüyor.

Parmağını almışlar!

Hasta olacağım!

Köşedeki küçük çöp kovasına koşup içine atlıyorum, nabzım şakaklarımda atıyor.

Döndüğümde, kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Sessiz bir çığlıkla boğuldum, avucumla ağzımı kapattım. Beni bulacaklarını biliyordum. Büyükannem ve büyükbabama zarar vereceklerini biliyordum.

Zarfi yırtarak açmaya başlıyorum, notu okurken gözyaşlarımı tutamıyorum, Jerry'nin el yazısını hemen tanıyorum.

*5 ^are ^e'. Rnb ;o h ov 5'll hill ^e'. 5'll ca e ;o
ins9ead. §vc co e alσ e. 5f;o cell ^i o× ci an;σ>e off, sLe
dies. 5'xe gor e;es exe'ynLe . 666 Pain Cc'ee9. Sahe
Taxe'>.*

Kutuyu tekrar kapatarak notu içine koyuyorum ve kapıya doğru koşuyorum, Jerry yaşayan son akrabalarımından birini öldürmeden önce o adrese gitmem gerekiyor.

Bunu yapmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Tynan'aramak istiyorum ama Jerry'nin bunu öğrenip Gran'i öldürmesinden korkuyorum. Bana verdiği bileziğe bakınca hemen şükrediyorum. Beni bulacaktır. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Jerry yerimi tespit ettiğini bilmiyor.

Evin arka tarafına geçerken rahat davranıyorum ve korumalara gülümsüyorum. Onları nasıl geçeceğimi henüz bilmiyorum. Rogue dışında, Tynan'ın hâlâ peşimde üç muhafızı daha var. Hiçbirinin beni takip etmesine izin veremem.

"Hanımefendi." İçlerinden biri başıyla selam verip kapıyı açıyor, muhtemelen dinlenmek için bahçeye ya da havuza gittiğimi düşünüyorum.

Vücudumdaki her hücre arabama doğru koşmak istiyor ama . Acele etmeden, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

Gözden kaybolduğumda, kapının normalde kimsenin bulunmadığı bir tarafına doğru koşmaya başlıyorum çünkü orada gizli bir kilit var. Tynan bir keresinde acil durumlar için bana göstermiş ve kodu vermişti. Şifreyi tuş takımına giriyorum ve kapı anında açılıyor.

En sağda birkaç nöbetçi fark ediyorum ama kimse benimle ilgilenmiyor. Hızla kısa bir mesafe uzağa park ettiğim arabama yöneliyorum. Eğer ana kapıdan çıkabilirsem, Gran'e yardım edebilirim. Ama o adamların gitmeme izin verip vermeyeceğini bile bilmiyorum.

Arabama yaklaşıırken nabzım şakaklarımda atıyor. Biraz daha ve neredeyse oradayım.

"Lütfen büyükanne, ."

"Elara?"

Oh, hayır.

Arkamda Rogue'un sesini duyduğumda gözlerim büyüyor. Ayaklarının altında çakıllar çıtırdarken olduğum yerde kalıyorum.

"Neden bana gideceğini söylemedin?" "Um..."

Düşün, lanet olsun!

Dönüp benimle yüzleşti. "Neyin var? Ağlıyor musun?" "Büyükannemi görmeye gitmem gerekiyor. Kendini iyi hissetmiyor, o yüzden gelmemi istedi." "Tamam,

seni takip edeceğim."

Eğer o beni takip ederse, diğer üç koruma da takip eder. "Hayır, sorun değil. Yani, fazla uzağa gitmiyorum."

"Fark etmez. Sen nereye gidersen ben de oraya ."

"Rogue, lütfen! Bugün olmaz!" Yalvarıyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

Gözleri elimde tuttuğum şeye kaydı. "Kutunun içinde ne var?"

Gözlerimi kapatıyorum, bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Tynan'ı aramakta ısrar edecek ve büyükannem ölmüş sayılacak.

Ağır bir nefes vererek, onun hayatını kurtarmak için son bir çaba gösteriyorum. "Bakın, geçmişimden gelen bazı kötü insanlar ailemin ve benim peşimde. Bana bunu gönderdiler."

Kutuyu açıyorum ve o gergin bir çeneyle kutuya bakıyor. O notu alıp okurken ben devam ediyorum.

"Eğer ortaya çıkmazsam -tek başıma- onu öldürecekler. Bunun olmasına izin veremem." Alt dudağım titriyor. "uğruna her şeyi yapabileceğin bir ailen yok mu? Büyükannem ve büyükbabam da öyle. Elimde kalan tek şey onlar. Lütfen bırak gideyim."

Notu geri verdi ve ben de kutuyu kapattım, parmağını görünce midem bulandı. Yaşıyor olması gereken acı. Mide bulantısı beni sarsıyor.

"Sana yardım edeceğim. Ama yalnız gitmene izin veremem. Seni ve büyükanneni kolayca öldürebilirler."

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bak, her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatmaya çalışıyor ama hissettiğim tek şey daha fazla endişe. "Diğer çocuklara kahve içmeye gittiğimizi ve evde kalabileceklerini mesaj atacağım. Oraya vardığımızda seni bırakacağım ve büyükanneni kaçıranların beni göremeyeceği bir yere saklanacağım. Ama..." O bakıyor

beni dikkatle dinledi. "Oraya vardığımızda Tynan'a ve diğerlerine söylemeliyim. Bize destek olacaklar ve ikinizi oradan çıkaracaklar."

Söyledikleri mantıklı. En azından ben öyle düşünüyorum. "Tamam. Güzel. Hadi gidelim."

"Çok uzak değil." Cipine doğru ilerliyor. "Sadece birkaç kasaba ötede."

Başımı sallıyorum, yolcu tarafına geçiyorum, o da yanımdaki yere atlıyor ve kapıya doğru yola çıkıyoruz.

Gran'in neler düşünürken ayağım zıplıyor. Rogue yolda hızla ilerliyor, diğer araçların yanından zum yaparak geçiyor.

"Ne kadar sürecek?" diye

sordum. "Belki on beş dakika daha."

Büyükannenin on beş dakikası olmayabilir.

Bir dönüş daha yaptığımızda, arkamızda aynı şeyi yapan bir SUV fark ettim. Daha önce görmüştüm ama aynı caddede ilerlediğini sanmıştım.

"Sanırım şu araba bizi takip ediyor."

"Kahretsin," diye mırıldanarak hızını artırır. Ama araba da öyle.

Yaklaşıyor.

Lastikler gıcırdayınca nefesim kesildi, başka bir SUV bize doğru geliyordu. Evden itibaren bizi takip etmiş olmalılar.

Rogue onları geçmeye çalışır ama yolunu keserler.

"Nonono!" Kar maskeli bir adam dışarı fırlayıp elinde bir silahla üzerimize doğru yürüdüğünde ağlıyorum.

"Çıkar bizi buradan!" Rogue'a bağıriyorum.

Ama bana baktığında... omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Daha önce bana bu şekilde baktığını hiç görmemiştim.

Korku boğazımı sıkıyor ve kapının kolunu tutuyorum, çekiyorum, itiyorum. Ama kilitli.

"Aç şunu! Ne yapıyorsun?"

Kendi silahını çıkarır ve kucağında tutar.

"Hayır..." Fısıldıyorum, maskeli adam kapıyı açıp arkaya binerken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Selam, Ev. Uzun oldu."

"Nerede o?" Beni götürdükleri yıkık dökük, terk edilmiş bir evin oturma odasının zemininden bağıriyorum.

Ne kadar sürdüğümü bilmiyorum ama çok uzak değildi. Belki birkaç mil ötedeki başka bir kasabaya.

"Büyükannem nerede? Ona ne yaptınız?"

Jerry'nin yanında kaç adam olduğunu bilmiyorum ama kapının dışında üç kişinin nöbet tuttuğunu gördüm, biri de içeride bizimle birlikte.

Daha fazlası da olabilirdi. Hepsinin silahı vardı. Kaçabilsem bile beni vururlar. Hayatta kalmak için en iyi şansım bu işi uzatmak ve Tynan'ın benim için gelmesini ummak.

Buz gibi bakışlarım Rogue'u durduğu yerde yere seriyor, kendi ihanetinden utanıyormuş gibi bile görünmüyor. Bunca zamandır yalan söylüyormuş.

Ama neden? Neden Tynan'a ya da bana zarar verdin?

"Bunu Tynan'a nasıl yaparsın? Ailesine!" Büyük bir tiksintiyle başımı sallıyorum. "Jerry'nin kalleş olmasını beklerdim ama ya sen? Sana güvendi ve sen ona ihanet ettin. Neden?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve tek kelime etmeyi reddediyor. "Cevap ver bana!"

Jerry öne doğru yürüyüp yüzüme sert bir tokat attı. "Kapa çeneni, sürtük. Soru soramazsın."

Yanağım yanıyor ve onu ovmak istiyorum ama bileklerim arkadan bağlı ve fermuarlar yüzünden zonkluyor.

Rogue, Jerry'nin yanından geçip diz çöküyor, böylece göz hizasına geliyoruz.

"Babanı öldüren adam için çalışmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Gözlerinden öfke akıyor.

"Ne? Tynan babanı mı öldürdü?"

"Hayır." Yüz hatları gerginleşti. "Patrick yaptı. Evimize gelip babama kanlar içinde yere yığılana kadar işkence ettiğinde on yaşıyordum. Olanları dolaptan izledim. Kendi babamın ölümünü izledim. Annem hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu yerden kaldırmak zorunda kaldım."

Kalbim onun ve çocukluğu için gerçekten acıyor, ancak bu hiçbir şeyi mazur göstermez.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama bu, *bunu* yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor." Jerry'ye bakıyorum, nefret tenime doğru yol alıyor. "Kendini kiminle aynı hizaya getirdiğini biliyor musun? Onlar çocukları öldürdü. Bunun bir parçası olmak ister misin?"

Uzun ve derin bir nefes alıp ayağa kalkıyor. "Ben hiçbir şeyin parçası değilim. Benim işim seni buraya getirmektir ve ben de bunu yaptım."

"Ya geri kalanı? Büyükanneme ne yapacaklar? Bana? Senin için önemli değil mi?"

Kayıtsızca bakıyor ve ona asla ulaşamayacağını fark ediyorum. Bildiği tek şey intikamdır ve bunu mümkün olan her şekilde alacaktır.

"Bu kadar konuşma yeter!" Jerry tersledi, ileri atıldı ve silahını alnıma . "Eğer çeneni kapatmazsan, seni öldürürüm."

Gözlerimi kapadım, korku midemin derinliklerine yerleşti. Eğer bu şekilde öleceksem, öyle olsun.

Sonra Tynan ve Brody'yi görüyorum. Birlikte geçirdiğimiz günler. Ne kadar mutlu olduğumu. Onları ne kadar özleyeceğimi.

Gözümün önünden geçiyor ve gözyaşları dökülmeye başlıyor.

Damla damla, artık sahip olamayacağımız tüm günler gibi.

Jerry namluyu daha derine itiyor ve tam tetiği çekeceğini düşündüğüm anda evin bir yerinden bir kapı gıcırtısı geliyor.

"Şimdi, şimdi, Jerry. Biz bunu kabul etmedik." Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Kalp atışlarım göğsümde acıyla çarpıyor.

"G-G-Gran?" Nabzım hızla atıyor, kafa karışıklığım beynimi bulandırıyor. "Ama sen... Anlamıyorum..."

Boğazım . Oh, Tanrım, nefes alamıyorum. Onu henüz göremiyorum, ama ses onun sesiydi. Öyle olduğunu biliyorum. Halüsinasyon değildi.

Kaçtı mı? Gitmeme izin vermesi için Jerry ile anlaştı mı?

Öyle olmalı. Büyükannem beni kurtarmaya geldi.

Ama kafamın arkasında, bu his - bu uğursuz his - bir türlü gitmiyor.

Yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor.

Jerry dramatik bir şekilde iç çeker ve silahını yanına bırakır. "Sonunda ortaya çıkman ne güzel."

Sonra tam durdu. Büyükannem.

Ya parmakları? Hepsi

sağlam. Her biri.

Yüzüğü de hala orada.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum o ilerlerken. "Büyükanne? Büyükanne, lütfen, neler oluyor?"

Nefes nefese kaldım, beni kurtarmak için burada olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Bir planı olduğunu. Ama bu da mantıklı gelmiyor.

Artık değil.

"Parmağın. Seni kurtarmak için buraya gelmemi söyledi."

Başını sallıyor, yüzü yumuşuyor. "Biliyorum, tatlım. Kafan çok karışmış olmalı. Bunun için üzgünüm." Jerry'ye ters ters bakıyor. "Onu neden bağladın? Babana ona iyi davranmasını söylemiştim. Aklımdaki bu değildi."

"Peki ne bekliyordunuz? Hepimizin bir masanın etrafında oturup uzun zamandır kayıp olan zamanlar hakkında sohbet etmemizi mi?" diye alay ediyor. "Kaybolun hanımefendi. Ona sahipsin. İstedğin buydu, değil mi?"

Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor?

"Büyükanne, lütfen bana neler olduğunu anlat. Sen neye?"

Büyükannemin Jerry ya da ailesiyle bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum bile.

İç geçiriyor, bir sandalye kapıyor ve içine yerleşiyor. "Bu seni şok edecek ama sadece beni dinle, tamam mı?"

Kararsız nabzım kulaklarımda sekiyor ve titrek nefeslerle başımı sallıyorum, cevaplara ihtiyacım var.

"Ben doğmadan önce babam bir işyeri işletiyordu. Öldükten sonra da bu işi bana devretti."

"İş mi? Tekstil şirketini mi kastediyorsun?"

Jerry gülüyor, sanki aptalca bir şey söylemişim gibi. "Sadede gel artık!" Soğuk, ölü gözleri ona kaşlarını çatıyor. "Büyükannen bir çete yönetiyordu, Evelyn. Sen doğmadan önce bile o çeteyi yönetiyordu."

"Ne-ne-ne?" Başımı çılgınca sallayarak fısıldıyorum. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Değil mi büyükanne?"

Yorgun bir nefes üflüyor. "Sana ne kadar uzun zamandır söylemek istediğimi bilmiyorsun. Birkaç kez çok yaklaştım ama hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi."

"Aman Tanrım." Oradaki nem yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Onu sorunsuz bir şekilde çalıştırdım, sonra ondan sıkıldım ve aptal babana devrettim, ki bu büyük bir hataydı." Ağzı sıkıntıyla seğiriyor. "Sekizlerle sorun çıkarmaya karar verdi." Başını Jerry'ye doğru salladı. "Ve bunu öğrendiğimde artık çok geçti. Seni onlara satmayı çoktan kabul etmişti ve ben bunu durduramadım." İki parmağını

Tapınak. "Seni uyuşturucu işinden kurtarmak istedim ama Isaac buna izin vermedi. Savaştaydık ve insanlar ölüyordu ve yakında ölen ben olacaktım. Bu yüzden gitmemize ihtiyacım vardı. Bunun senin fikrin olduğunu düşünmeni sağladım. Ama kaçabilmemizin tek yolu buydu."

Duyduklarımı algılayamıyorum. Ben...nasıl? I...

Sessizce hıçkırıyorum, daha fazla duymaya dayanamıyorum ama o kalbimi kırmaya devam ediyor.

"Biz ayrıldığımızda kardeşim işi devraldı ama savaş devam etti.

İnsanların ölmesinden bıkmıştım. Bu yüzden tüm bunları

durdurması için Isaac'i aradım." "Nasıl? Nasıl durdurmaya çalıştın?"

"Kocanı sikerek." Jerry sırtıyor. "Adamlarım tüm silahlarını elinden aldığı anda yüzündeki görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne var? Büyükanne? Sen ! Lütfen bana yalan söylediğini söyle."

Bir an için aşağı bakıyor ve nefesini üflüyor. "Sekizlere büyük bir şey vermem gerekiyordu ve yeni silahlara ne kadar çok ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Bu yüzden Rogue bana sevkiyatın geldiğini söylediğinde, savaşı durduracak şeyin bu olduğunu biliyordum."

"Rogue mu? Sana yardım mı etti?" Sesim o kadar kısık ki zar zor tanıyabiliyorum. "Ona yaklaşacağını nereden bildin ki?"

"Babasını tanırdım." Ona sevgiyle bakıyor. "Onu gördüğüm anda kim olduğunu biliyordum, o da beni tanıyordu. Tanıştık, konuştuk ve Quinn'lerden yaptıklarının intikamını almak için mükemmel bir fırsat aradığını fark ettim. Ve işte buradayız."

Ben acı içinde yanarken o bir elini havada gezdiriyor.

Babam bana ihanet etmekle kalmadı, hayatımdaki en önemli insanlardan biri de ihanet etti.

Ailemin bir avuç suçlu olduğunu nasıl bilmezdim? "Beni kaçırmak için neden onlara ihtiyacın vardı? Anlamıyorum."

"Çünkü..." Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Tynan ne yaptığımı öğrendiğinde ortaya çıkacak sonuçtan seni korumak istedim. İkimizi de öldürür. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır!" Öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. "Tynan bunu bana asla yapmaz."

Dudakları inceldi. "Ah, tatlım. Para söz konusu olduğunda, herkes herkesi öldürebilir."

Birden annemi düşünmeye başladım. Babamın ne yaptığını biliyor mu? Nedenini biliyor mu?

"Peki ya annem? Bu yüzden mi öldü?"

Uzun bir nefes alıyor ve bir nanosaniye boyunca tavana bakıyor. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum. "Başından biliyordun! Babamın öldürdüğünü biliyordun.

onu!"

"Elara... Özür dilerim. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum." "Yani sen de benim ne yaptığımı biliyorsun?" Gözlerim büyüyor.

Başını sallıyor. "Başından beri biliyordum. Isaac söyledi."

Mide bulantısı mideme geri dönüyor, dönüyor ve tek istediğim bir çukur kazmak ve içinde ölmek olana kadar boğazımda sürünüyor.

Kalbim... daha ne kadar kırılabilir? Çılgılık atmak istiyorum. Her şeyi parçalara ayırmak istiyorum, tüm hayatımın parçalara ayrıldığı gibi.

Jerry kıs kıs güler. "Annene gerçekten ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Büyükanne oturduğu yerden sıçradı. "Kapa çeneni, Jerry!"

"Bunu neden yapayım ki? Hepimizin açık ve dürüst olduğunu sanıyordum *büyükanne*. O zaman söyle ona. Devam et."

"Bana ne söyleyeceksin?" Kalp atışlarım kaburgalarımın altına çarpıyor, cevap beklediğim her saniye oda daha da hızlı dönüyor.

"Sakın buna cüret etme!" Büyükannem ona zehirli bir bakış fırlatıyor ama o bana bakmakla meşgul olduğu için umursamıyor.

"Büyükannen. Vur emrini o verdi."

BÖLÜM 4 L

ELARA

"YALAN SÖYLÜYORSUN!" JERRY'YE BAĞIRIYORUM. "BÜYÜKANNE, LÜTFEN SÖYLE ONA!"

Ona

bakıyorum.

Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Ve inkar bekliyorum. Ama asla gelmez.

Peki ya benim dünyam? Fırtına gibi çöküyor ve bundan geri dönmenin bir yolu yok.

Hiçbir şekilde.

"Hayır! Hayır!"

Neden!"

Bunu yapamazdı. Annemi seviyordu! Burada kalamam. Uzaklaşmam gerek.

Sızlanmalarım beni sarıyor ve parmaklarım sırtımda kıvrılıyor, fermuarları yırtıp buradan kaçmak istiyorum. Ondan. Ondan.

Ben sadece Tynan'ı istiyorum. Kocamı istiyorum. Sadece onun kollarında güvende olmak istiyorum. Her zaman güvende olduğum yere. Güvendiğim insanlar bana yalan söyleyenlerdi. Bana karşı dürüst olan tek kişi oydu. Niyetini hiç saklamadı. Bana kim olduğunu söyledi. Kendi ailem gerçek kimliklerini hayatım boyunca saklamışken!

"Nasıl?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Bunu ona nasıl yapabildin? Neden?" Sağır edici bir çığlıkla bağırıyorum. "Ondan bu kadar nefret etmen için ne yapmış olabilir söyle bana!"

"Elara..."

Yüzüme uzanmaya çalışıyor ama irkiliyorum, öfkem her gözeneğimden yayılıyor.

"." Dramatik bir şekilde iç çekerek koltuğuna geri döndü. "Annen, babanın seni Sekizler'e sattığını öğrendiğinde bizi federallere ihbar edecekti. Berbat durumdaydı." Gözlerini kırıştırıyor. "Onu ikna etmeye çalıştım. Seni bu işten kurtaracağımı söyledim ama beni dinlemedi." Dalgın dalgın bakıyor, sanki hatırlıyormuş gibi, sonra tekrar bana bakıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Babana bunu yapmasını ben emrettim. Ve onu intikam için öldürdüğünü öğrendiğimde, bir gün benim yerime geçmeye hazır olacağını anladım."

Çılgınca güldüm. Şu çılgın kahkahalardan biri gibi, çünkü az önce söylediği şey duyduğum en çılgınca şeydi. Ya da belki en çılgınca değildi. Belki de bana söylediği diğer her şeyle eşitti.

Ağzımdaki acı tadı yutuyorum. "Sen delisin büyükanne. Bundan sonra senin çeteni yöneteceğimi ya da seninle bir şey yapmak isteyeceğimi düşünüyorsan, delirmişsin."

"Elara, tatlım, deden ve ben seni seviyoruz. Biz buyuz işte."

"Büyükbabamı bu işe karıştırma!"

Şimdi gülen o. "Benimle iş yapmadığını mı düşünüyorsun? Tatlım, hadi ama."

"Umurumda değil. O artık iyi değil. Ondan uzak durmalısın!"

Gözlerini deviriyor. "Saçmalama. O benim kocam. Onu istediğim zaman görürüm."

"Hayır yapmayacaksın büyükanne. Tynan ne yaptığını öğrendiğinde kaçmak zorunda kalacaksın, yoksa seni öldürür."

"Ve sen de bunu yapmasına izin mi vereceksin?"

"Sanki seçme şansım varmış gibi konuşuyorsun." Ona tiksintiyle bakıyorum. "Annemi sana ihanet ettiği için öldürttün ve o ailedendi. Quinn'ler için bir hiçsin. Ne yaptığını öğrendiklerinde intikam almak isteyeceklerdir. Ve şu anda, buna itiraz edemem." Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Seni *asla* affetmeyeceğim."

"İşte bu yüzden öğrenmeni istemedim." Kadın bakışlarını Jerry'ye dikeyor, Jerry de umursamazca omuz silkiyor.

Tabii ki umurunda değil. İnsanları fiziksel ve duygusal olarak parçalamak için yaşıyor. Ama ne kadar acı verse de, sonunda gerçeği öğrendiğim için mutluyum.

"Planın neydi büyükanne? Jerry'nin adamları Tynan'a kazık atmayı bitirene kadar beni burada mı tutacaktın? Sonra ne olacaktı? Kaçacak mıyız? Sence Tynan gitmeme izin verir mi?"

"Jerry'nin adamları ona silahların ellerinde olduğunu söylediğinde, Rogue durumu inceleyecek ve Tynan'ın benden şüphelenip şüphelenmediğini anlayacak. Eğer değilse, hiçbir şey olmamış gibi geri döneceğiz. Jerry konuşmayacak, çünkü konuşursa ölecek." Ona hızlı bir bakış atarken ağzı kıvrılıyor. "Ben her şeyi düşündüm. Bu plan hem Isaac'in hem de bizim yararımıza."

"Peki Jerry'nin adamlarının Tynan ve ailesini alt edebileceğini düşündüren nedir?"

Jerry silahını tekrar yüzüme doğrultarak ilerliyor. "Zayıf olduğumuzu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." "Seni küçük-"

"Yeter!" Büyükanne bağılıyor. "Kıçına sokmadan önce o silahı indir." Yüzü buz gibi oldu. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Tynan arıyor." Rogue telefona bakar.

"Cevap ." Büyükanne avucunu onun koluna koyar. "Tıpkı çalıştığımız gibi." Başını sallıyor. "Tek kelime edersen..." diyor bana. "Ve seni öldürürüm." Büyükanne tiksindi. "O bir şey söylemez. O bundan daha akıllı."

Telefona cevap verirken ellerimi yumruk yapıyorum ama Tynan'ın beni takip ettiğine ve belki de çoktan burada olduğuna dair inancımı korumam gerekiyor.

"Efendim?" Rogue cevap veriyor, Tynan'ın söylediklerini dinlerken duraklıyor. "Elara iyi. Büyükannesini ziyarete gitti, ben de hemen dışarıdayım."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, ağzı buruşuyor.

Tynan buna inanmayacak. Beni arayacak ve orada olmadığımı fark edecek.

"Kahretsin... Tamam, evet, işi bitince onu geri getireceğim. Hoşça kalın, efendim." Telefonu kapatır ve Jerry'ye bakar. "Haberler kötü. Adamların öldü."

"Ne?" diye bağırarak ona doğru koşmaya başladı.

"O da öyle söyledi. Onu soymaya çalıştığınızı biliyor ve Ruslarla birlikte peşinize düşecek."

"Ruslar!" Jerry saçlarını çekerek çırpınmaya başlar. "Babam aklını kaçıracak!" Silahını Gran'e doğrultur. "Bana bunun kolay olacağını söylemiştin! Tek yapmamız gereken kamyonu alıp gitmektir. Ruslardan da çaldığımızı hiç söylememiştin!"

"değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorsun, yaşılanıyorum. Bazen biraz unutkan oluyorum."

Bir sonraki nefesimi alamadan, çantasından kendi silahını çıkarıp ona doğrulttu. Onu böyle görünce tanıyamadım bile.

Kim bu kadın?

Onu gerçekten tanıdım mı?

Bunca zamandır numara mı yapıyordun?

"Büyükanne, yapma!" Bağırıyorum, onun ölmesini istemediğimi fark ediyorum. Yaptığı şeyden sonra bile.

Ama o beni görmezden geliyor, ikisi de birbirlerine

bakıyorlar. "Zamanın sona eriyor, seni yaşı ." Jerry gülüyor.

Ve tam birbirlerini vurmak üzereyken kapı çalınır.

Gözleri büyür ve adamlarından birine gidip neler olduğuna bakmasını işaret eder.

Kalbim göğsümü yumrukluyor. Umarım Tynan beni kurtarmaya geliyordur. Ama kapının açıldığını fark ettiğimde bir kadın sesi duyuyorum.

"Özür dilerim. Bana yardım edebilir misiniz? Lastiğim patladı ve erkek arkadaşım benden yeni ayrıldı." Ağlamaya başladı.

"Yanlış ev. Şimdi git," diyor adam ona.

"Lütfen. Lastiğimi değiştirirsen her şeyi yaparım. Sana bin dolar ödeyebilirim. Bagajda bir tane var. Sadece kendim nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Rogue'un görüşü benimkiyle

birleşiyor. O biliyor. Tabii ki biliyor.

Her şeyi mahvedecek.

"Tanrı aşkına!" Jerry bağırarak kapıya doğru koşuyor, Rogue da peşinde. "Defol git buradan-"

Ancak sözleri boğazında düğümlenir ve gerisi bulanık bir şekilde gerçekleşir.

Silah sesleri duyuldu ve büyükanne çılgınca birkaç saniyeliğine odadan dışarı fırladı. Geri döndüğünde, bana doğru koşuyor ve bir bıçakla fermuarlarımı kesiyordu.

"Gitmemiz gerek! Hemen!" Kolumu tutmaya çalışıyor ama yardımın geldiğini bildiğim için onu itiyorum.

Çünkü kapıdaki kadın Iseult'tu.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum! Benden uzak dur!"

"Elara, yapmak zorundayız-"

"Onu duydun büyükanne." Iseult, kanlar içindeki Jerry'yi gömleğinden tutup sürükleyerek bize doğru geliyor.

Ama hâlâ hayatta. Rogue'a rağmen mi? Onunla birlikte değil.

Bana küçük bir göz kırptıyor, kırmızı boyalı dudakları kıvrılıyor, tek bir kızıl saç teli bile yerinde değil. "Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum. "O burada mı?"

Vücudumdaki her hücre onu görmek için can atıyor. Kollarımı ona dolamak ve asla bırakmamak için.

"O burada." Daha geniş sırtıyor, tam o sırada birkaç el daha ateş ediliyor. "Dışarıda bazı yarım kalmış işleri hallediyor."

Jerry'yi yere bırakır ve ayağını göğsüne bastırarak yüksek topuklu botunu göğüs kafesine saplar.

"Biliyorsun..." diyor büyükanne. "Bir kadın patrona hayranım. Kendi işinin patronu. Seni öldürmek zorunda kalacak olmamız çok kötü. Bilirsin, bizi siktiğin için." Omuz silkiyor. "Darılmaca gücenmece yok, değil mi?"

Büyükanne'nin gözleri kısıldı. "Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Ah?" Iseult bir sandalye kapıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak içine yerleşiyor. "Anlat."

Jerry inlediğinde, topuğunu daha derine sokar. "Kapa çeneni. Kadınlar konuşuyor." Bir elini havada gezdirir. "Lütfen, devam edin. Seni nasıl öldürmememiz gerektiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Büyükanne'i öldürdükleri düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Yine de anneme yaptıklarını düşündüğümde, onun acı çekmesini istiyorum. Bu beni bir canavar mı yapar?

Büyükanne iç çekti. "Bu işe karıştığımı sana kim söyledi?"

"Her zaman biri vardır. Bunu işinizden biliyor olmalısınız."

"Anlamak zorundasınız," diyor Gran. "Onlara anlaşma hakkında bilgi verdim çünkü kazanmalarının mümkün olmadığını biliyordum. Sizin onları öldürmenizi ve sorundan kurtulmanızı istedim. Sizin şansınız kesinlikle benden daha fazlaydı."

Iseult kıkırdıyor, uzun bir bacağı diğerinin üzerine atıyor. "Yani bize iyilik mi yapıyordun? Öyle mi?"

"Bir bakıma, evet. Elara'nın ve benim güvenliğini sağlamak istedim. Ailenin de. Sekizler, dengesiz ve acelecidirler. Düşünmüyorlar

mantıksal olarak. Bu yüzden onlara silahları sizden alma şansı sunarsam, bu fırsatın üzerine atlayacaklarını biliyordum."

"Vay canına!" Iseult yavaşça alkışlar. "Çok cesursun. Ama dürüst olacağım, yine de öleceksin."

Midem bulanıyor.

"Elara?" Tynan sesleniyor. "Elara, bebeğim, ?" Nefes nefese, saçları başına dağınık bir halde içeri . Benim dağınıklığım.

Onu görür görmez gözlerim yaşlarla doluyor ve tüm gücümle ona doğru koşuyorum.

"Tynan!" Beni havaya kaldırırken kollarımı omuzlarına atarak ağlıyorum, bacaklarım kalçalarına dolanıyor, avuçları başımın arkasını kavıyor.

Diğer herkes kayboluyor. Tek odaklandığım o.

"Kahretsin," diye fısıldıyor boynumun kıvrımına, sesinden duygular yayılıyor. "Seni kaybettiğimi sandım."

Geri adım atıyor, kaşları saf bir ıstırapla çekilmiş.

"Ben iyiyim." İki elimle yüzünü tutuyorum. "Artık iyiyim."

Sert bir nefesle yanağımı göğsüne bastırıyor ve etrafımızdaki her şeyi görmezden gelerek bir dakika boyunca öyle kalıyoruz.

Kollarım onu daha sıkı kavıyor -evim gibi hissettiğim bu adamı.

Ait olduğum tek yer. Olmak istediğim tek yer.

Geri çekiliyor, ağzımı ağzıyla kapatmadan önce bakışlarımı inceliyor, elleri saçlarımda, beni asla bırakmak istemiyormuş gibi yapıyor.

Ona doğru eriyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Kahretsin, Elara. Çok özür dilerim," diye nefes alıyor, dudakları sıyrıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu senin hatan değil. Benim suçum. Sen hiçbir şey yapmadın."

Çenesi sıkılaşıyor, bakışları arkama kayıyor ve büyükanneme baktığını biliyorum. Beni yere bırakmadan önce bir kez daha öpüyor, elini benimkiyle birleştiriyor.

Fionn ve Cillian, bilekleri fermuarla bağlanmış, yüzü kanlar içindeki Rogue'u sürükleyerek içeri girerler.

Gerçekten bitti mi? Sonunda Sekizler'le tamamen bitecek mi?

"Onlarla ne yapacaksın?"

Gözlerinde aç bir canavar buluyorum. "*Her şeyi.*"

Ve bu kelimeyi hissediyorum. İliklerime kadar hissediyorum, bunun bana ettiği yemin olduğunu biliyorum. Katlandığım tüm yanlışlar için.

"onu," der Iseult'a.

"Hayır!" Jerry'nin öldüğünü görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyor. "Elara..." Gözleri yumuşar. "Bunu izlemek zorunda kalmanı istemiyorum." "Umurumda değil. Bunu görmem gerek."

"Eğer istediğin buysa, seni reddetmeyeceğim."

Daha fazla ayak sesi yaklaşıyor. O yöne baktığımızda Konstantin'i ve ona çok benzeyen başka bir adamı yürürken buluyoruz.

Konstantin birini yere düşürür.

Isaac.

"Bilin bakalım adamlarım dışarıdaki arabalardan birinde saklanırken kimi buldu?" Sırıttırıyor.

Hayatımı mahveden adamlara bakarken kalp atışlarım hızlanıyor, ikisi de tek kelime etmiyor.

Isaac'ın tek gözü şişmiş ve ağzı kan içinde. Ve Konstantin'in eklemlerinin görünüşüne bakılırsa, muhtemelen bunu yapan o.

Tynan kardeşlerine "Oturtun onları," der ve onlar da adamları oturur pozisyona çekerler.

Jerry alaycı bir şekilde sırtttırıyor ve dişlerinden birinin eksik olduğunu fark ediyorum.

Tynan ayak bileğindeki kılıfından bir bıçak çıkarıyor ve ucunu Rogue'un boğazına yaklaştırıyor. "Sana güvenmiştim. *Biz* sana güvendik..." Vücudu öfkeyle yankılanıyor. "Ve sen bize ihanet mi ediyorsun? Karımı riske mi attın? Neden?"

Rogue yüzünü kaldırır ve ona bakar. "Babam seninkini öldürseydi ne yapardın?"

Tynan ensesinden tutarak yüzünü ona doğru yaklaştırıyor. "Bu." Hızlı bir hareketle bıçağı gözüne batırıyor.

Nefesim kesiliyor, Rogue acı içinde kükrerken gözlerimi kaçırıyorum... Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Tüm bunlar çok fazla.

"Seninle işim henüz bitmedi. Bu işi uzatacağım. Her biriniz acı çekeceksiniz." Jerry'nin önünde diz çöktü. "Ölmenizi izlemenin her saniyesinden zevk alacağım."

Jerry'nin üst dudağı kıvrılır. "Siktir git, seni sik emici piç."

"Bunu gerçekten söylememeliydin." Cillian'a bakar. "Bana bir bıçak daha ver."

Kısa bir an için Jerry'nin gözlerinin önünde gerçek bir korku belirliyor ve ne olduğunu anlamadan Tynan onu yere yatırıyor.

Fionn ve Cillian onu tutuyor.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Jerry onlara karşı koymaya çalışır ama faydası yoktur. "Oğlumu bırakın! Beni alabilirsin."

Tynan, Isaac'ın yalvarışlarını duymazdan gelerek Jerry'nin ağzını zorla açıyor. Ve dilini kopardığında, fırlamamak için ağzımı kapatıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Isaac onu öldürmeye yemin ederek boğuk çığlıklar havayı doldurur. Gerçi bu gülünç, gerçekten. Kaçamayacak.

"Hepsini sandıklara yükleyin. Onları ahıra götürüyoruz."

Konstantin, "Sizin için onlardan kurtulmaktan çok mutlu olurum," diye teklif ediyor. "Domuzlarım çok acıkıyor." Acımasız alaycılığı tüylerimi ürpertiyor.

Domuzları mı? Onları insan artıklarıyla mı besliyor? Bunu mu demek istedi? Hasta olacağım.

"Bu teklifini kabul edebilirim." Tynan etkilenmedi bile.

Büyükanneimin burada olduğunu bir anlığına unutuyorum... ta ki o kaçmaya çalışıp, yavaşça geri çekilip kaçışını planlayana kadar. Gözlerimiz birleşiyor ve onu hâlâ seven yanıma kaçmasını istiyor. Ama diğer yanıma, annemin ölümüne onun sebep olduğu gerçeğini kabullenemeyen yanıma? İşte o yanıma onun ölmesini istiyor.

"Şimdi, nereye gittiğini sanıyorsun büyükanne?" Tynan da dikkatini ona yönelttiği sırada Iseult onun kolunu tutuyor. Iseult silahını onun göğsüne doğrultuyor. "Bizimle geliyorsun."

Büyükanne homurdanıyor, başka seçeneği olmadığını biliyor.

Fionn ve Cillian, Jerry ve Rogue'u tutup yukarı çekerek kapıdan dışarı sürüklerken, Konstantin de Isaac'i çıkarır.

"Bensiz gelirken ne düşünüyordun?" Tynan bana dönüyor, kaşları çatılmış. "Seni kaybedebilirdim."

Gözleri acıyla dolu. O kadar çok ki, içim acıyor.

Göz yaşları görüşümü delip geçiyor ve burnumu çekiyorum, her şey bir yüzüme çarpıyor. Ölebilirdim. Büyükanne bana ihanet etti. Annem onun yüzünden öldü.

"Özür dilerim." Kollarımı ona doladım, varlığımın her zerresiyle ona tutundum.

Derin bir nefes alıyor, avuç içiyle başımın arkasını kavıyor. "Sorun , bebeğim. Ağlama. Ağladığında kalbim kırılıyor."

Yine bana izin veriyor, ben tutarken o da tutuyor. Ve bir anlığına, tüm o endişe ve korku kaybolup . Çünkü o burada ve beni yakaladı. Ama ne zaman

geri t ner, bakışlarındaki intikam bakışı geri döner. "Seni eve götürmek istiyorum."

"Onlarla ne yapacaksın? Onunla..." Fısıldıyorum, Jerry ve Isaac'in ölmesini istiyorum.

Bu kapanışa ihtiya ım var. Bir daha asla peşimden gelmeyeceklerini bilmem gerek.

Ama büyükanne? Bu canımı yakıyor. Bunu yaparken onu izleyebileceğimi sanmıyorum.

"Söz verdiğim şeyi yapacağım. Hepsine acı  ektireceğim. Sonra da onları öldüreceğim."

Gözyaşları yanaklarımda iz bırakıyor.

"Ben yaşlı bir kadını ," diye araya giriyor büyükanne. "Bunu bana gerçekten yapacak mısın?"

Tynan'ın nefesi kesiliyor. "Sen onların en k t s s n. Sen onun ailesiydin ve ona ihanet ettin."

Elimi tutup sıkarken, ailemden birini daha kaybedeceğimi bildiğim için i im parçalanıyor. Elimde kalan tek şey büyükbabam olacak ve o beni tanımıyor bile.

O da onun kadar kötü m yd ? Büyükannemin annemin ölüm emrini verdiğini biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Ama Şimdi başka biri olduğu için ona nasıl kızabilirim? Amacı ne olabilir ki?

Tynan, Iseult'ya "Onu buradan çıkar," diyor ve kolundan tutarak Gran'i odadan dışarı çıkartıyor, biz yalnız kalana kadar. "Hadi bebeğim. Gitmemiz gerek."

Sonunda buradan çıktığım için minnettarım. Hayatta olduğum için minnettarım. Bizi evden dışarı çıkartıyor.

Büyükannem bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Ona veda etmeme izin ver. Lütfen."

Çenesi kenetleniyor ve ben başımı sallayıp ona buna ihtiya ım olduğunu söylerken bana bakıyor. Onun gitmesine izin vermeliyim. Nasıl elde edersem edeyim, kapanışa ihtiya ım var.

"Hemen yanında olacağım." Eli hâlâ benimkindeyken, ona doğru birkaç adım atıyoruz, Iseult Gran'ın yanından ayrılıyor.

" z r dilerim, Elara. Anneni senden aldığım için özür dilerim." Gözleri yaşlarla doldu, sözleri samimiydi. "Her şey için özür dilerim. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemezdim."

Onu affetmediğimi söylemek dışında ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Yaptıklarından sonra nasıl affedebilirim ki? Annemin ölümünden sonra. Bana ve Tynan'a ihanet etmesi. Bu zaman alır ve o zaman bile ona bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum.

Gözleri kapanıyor ve bir an için ağlayacak gibi oluyor.
Ama onun yerine bana sarılıyor ve sarılırken de fısıldıyor: "Diğer tarafta görüşürüz tatlım."

Tynan bir inilti çıkarır. "Lanet olsun."

Geri sıçradım, kan görünce gözlerim kocaman oldu. Çok fazla kan.

Ellerinde.

Midesi.

"T-T-Tynan? Aman Tanrım! Yardım edin!"

Kalp atışlarım göğsümde patlıyor, az önce ne olduğunu anlayamıyorum.
Büyükannem üzerinde onun kanı olan bıçağı tutuyor.

Ağzı kıvrılıyor.

Adamları koşarak geliyor.

"Nasıl ?" Bağıríyorum. "Bunu nasıl yaparsın?" Ama cevap vermiyor.

"Seni kaltak!" Iseult bir silah çıkarır ve onu tam kafasından vurur.

Kadın yere düşer.

Oh, Tanrım. Büyükannem öldü.

Şu anda hepsini sindiremiyorum.

"Tynan!" Adamlar onu kaldırırken kalbim parçalanıyor. Her şey çok fazla.

"Çekilin!" Iseult adamlara bağıríyor. "Onu arabaya bindirin ve doktora yolda olduğumuzu bildirin!"

Hemen onun yanımdayım, elini tutuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve ölmemesi için dua ediyorum.

"Ben iyi olacağım, mo chuisse. Benim için endişelenme." Sesi... alçak.
Yorgunum.

Lütfen, lütfen ölmesine izin verme.

"Elbette iyi olacaksın." Ağzımdan sessiz bir çığlık dökülüyor.

Çünkü bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Bunu atlatabilecek bilmiyorum. Acaba

buraya kadar mı?

Eğer hikayemiz gerçekten başlama şansı bulamadan sona erecekse.

BÖLÜM 4 s

ELARA

BRODY KUCAĞIMDA OTURUYOR, BEN ELIMDEN GELENİ YAPMAYA ÇALIŞIRKEN GÖĞSÜME YASLANMIŞ HIÇKIRIYOR.

Tynan'ın iyi olacağına dair ona güvence ver. Ameliyatı atlatacak.

Ama ben? İçten içe ölüyorum. Yavaş yavaş ölüyorum, bu küçük çocuk için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Benim oğlum için. Hastanenin kapısına bakıp birinin bize bir şey söylemesini beklerken kollarımla onu daha sıkı tutuyorum.

Büyükannemin öldüğünü bile kabullenemedim. Zihnim her şeyi tam olarak kavrayamadı. Gerçekte kim olduğunu. Hayatının çoğunda bir çeteyi yönettiğini. Jerry ve ailesini tanıdığını. Annemi öldürttüğünü.

Midem düğümleniyor. Şu anda bunu düşünemem. Tynan ve Brody'ye odaklanmalıyım.

"Bir saniye daha bekleyemem!" Iseult adımlarını atarken elleri kıvrılıyor ve onu tutmaya çalışan Gio'nun kolunu itiyor.

"Bebeğim, ben Tynan," diyor. "O iyi olacak."

Iseult bir yana, Gio bile beni ikna edemedi. Kardeşini seviyor. Yüzündeki ifadeden ne kadar sevdiğini anlamak çok kolay. Ağlamıyor. Ama acı çekiyor.

"Evet," diyor Patrick bu kez. "Oğlumuz iyi olacak, sevgilim."

."

Ama Eriu? Devlin gergin görünürken o sessizce hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Kardeşleri de endişeli görünüyor. Çok yakın bir aile ve bu yönlerini seviyorum. Kalbimin derinliklerinde hiçbirinin benim ailem gibi birbirlerine ihanet etmeyeceğini biliyorum.

Yaşlı bir adam yeşil plastik şapkasını çıkararak dışarı çıkana kadar saatlerce bekledik.

Brody ve ben koltuklarımızdan fırladık, herkes doktora yaklaşıyor.

Soluk mavi gözleri aramızda gidip geliyor.

Neden bir şey söylemiyor?

"Bize onun nasıl olduğunu anlat, Doktor." Sessizliği ilk bozan

Patrick oldu. "Şey, çok kan kaybetti ve-"

"Oh, hayır!" Sızlanıyorum. "Lütfen..."

Ben Brody'nin elini tutarken Eriu yanıma gelip bir kolunu bana doluyor.

"O yaşıyor, Bayan Quinn. Tynan yaşıyor."

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Elimi göğsüme götürüyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

"Ameliyat iyi geçti. Yara sığıdı. Bıçak dalağını ıskalamış. Çok şanslı."

"Teşekkürler, Doktor. Sana borçluyum." Patrick bir elini adamın omzuna

vurur. "Onu ne zaman görebiliriz?" Ben soruyorum.

"Uyanır uyanmaz hemşirelerden biri size haber verecek."

"Teşekkür ederim." Görüşümü bulandıran gözyaşlarımı siliyorum, rahatlama bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

O iyi olacak. Biz de

iyi olacağız.

Brody ağlayarak kollarını etrafımda dolaştırıyor ve ben de ona eskisinden daha sıkı sarılıyorum.

TYNAN

Nerede olduğumu anlamam bir anımı aldı. Dezenfektan gibi kokuyor.

Yukarıdan gelen ışıklar gözlerimi kamaştırıyor.

Hastane.

İnleyerek çalışıyorum ama karnımdaki zonklayıcı ağrı tekrar uzanmama neden oluyor.

"Elara," sesleniyorum ama gözlerim odaya alışıp etrafıma baktığımda kendimi yalnız buluyorum.

O zaman anılar beni vurdu. Lanet olası büyükannesi. O orospu bıçakladı
Be

n. Elara'yı görmek için arama düğmesine beş kez basıyorum.

Çaresizce.

Bir hemşire içeri girdi. "Bay Quinn, sizi ayakta gördüğümüze çok sevindik." "Karım. Oğlum. Onları görmem gerek. Hemen."

Sert ses tonum karşısında gözleri büyüdü.

Hoşbeşe ayıracak vaktim yok. Ailemi burada istiyorum.

"Tamam, endişelenme. Gidip onları getireyim."

Aceleyle dışarı çıktı ve ben tavana bakıp bir sonraki hastanede yatan kişinin Elara olup olmayacağını merak ettim. Kolaylıkla o da olabilirdi. Her an olabilirdi.

Bu duyguları nasıl bağdaştırabilirim? Onun güvenliği için duyduğum korku ve artık inkâr edemediğim ona olan sevgim.

Ona şimdi söylemem yanlış mı? Eve gelene kadar beklemeli miyim? Ya eve gidemezsem? Ya burada ölürsem?

Kapı uçarak açılır ve Brody oradadır, gözleri yaşlarla dolmuştur. Elara onun arkasında, bakışları kan çanağı.

Seni seviyorum.

O anki düşünce beni öyle bir çarpıyor ki, nefesim kesiliyor.

Brody bana doğru koşuyor ve o yatağa tırmanıp başını omzuma yaslayıp bana doğru ağlarken ben de acıyla savaşıyor ve doğruluyorum.

Elara onun yanında belirir, gözyaşları serbestçe akmaktadır. "Tynan..." Sözlerinin geri kalanı boğazında düğümlendi.

"Biliyorum." Sesim cılız çıkıyor ve bundan nefret ediyorum. "Artık iyiyim." Elini tutup üstünden öpüyorum. "Seni asla bırakmayacağım."

"Pl-"

O ses.

Onun değildi. Benim de değildi.

Hayal mi ediyordum?

Ama Elara'nın genişleyen gözlerine bir kez baktığımda bunun gerçek olduğunu anladım. "Brody?" Çenesini yukarı kaldırdım. "Bir şey mi dedin?"

Elara hareket etmekten korkuyormuş gibi olduğu yerde kalıyor. "Konuş benimle," diye yalvarıyorum ona.

"Lütfen..."

Oh, lanet olsun. . Bir zonklama boğazıma yapışıyor.

"Lütfen beni de bırakma."

Elara burnunu çekiyor, ağzını kapatıyor.

"Asla, Brody. Seni asla terk etmeyeceğim." Kendi duygularına göz kırparak onu kendime sıkıca sarıyorum, bıçak gibi saplanan acıyı görmezden gelerek tekrar konuştuğu gerçeğine odaklanıyorum.

Konuşturamam ağına koyayım.

"Sesini özledim, evlat." Başının tepesini öpüyorum, bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Biliyor musun, belki de sonunda seni tekrar konuşturacak şey buysa, daha sık bıçaklanırım."

Kırpıklarının altından bir gülümseme geçiriyor. "Komik değil." Omuz silkiyorum, ağzım yukarı kalkıyor. "Biraz komik."

"Evet, hayır." Elara başını sallarken burnunu kırıştırıyor. "Komik olmaya yakın bile değil."

Onun muhteşem serulean bakışlarına baktığımda yüzüm ciddileşmeden hemen önce bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Elara..." Göğsüm sıkışıyor. "Yanıma otur."

Brody yatakta biraz daha aşağı kayıyor, yanımda ona yer açmak için dizlerimin yanında duruyor.

Avucunu yüzümün etrafına yerleştiriyor. "Ölmediğine sevindim."

Gülüyorum. "Ben de gülüyorum. Seni ne kadar sevdiğimi söylemek çok daha zor olurdu."

Hızlı bir nefesle göğsü kabarıyor, dudakları yüz hatlarını örten şokla ayrılıyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyorum ona. "Ama bir süredir sana söylemek istiyordum. Ben sadece... Nasıl yapacağımı bilemedim. Daha önce hiç bir kadına söylemedim ama sen..." Elini elime aldım ve avucunun ortasını öptüm. "Uyandığımda tek istediğim seni görmek ve seni sevdiğimi söylemekti. Seni istediğimi. Sana *ihtiyacım* olduğunu söylemekti, Elara. Tüm kalbimle."

Ben devam ederken gözyaşları sessizce akıyor, her şeyi dışarı çıkarmam gerekiyor.

"Seni buna zorladığımı ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama bunun için üzgün olmadığımı bilmeni istiyorum. Elimde olsa yine yapardım. Çünkü siz benim olmalıydınız, Bayan Quinn. Ve yüzüğümü taktığınız her gün, size layık olduğumu kanıtlayacağım."

Gözlerinin derinliklerine

bakıyorum. Bekliyorum.

Onun beni sevdiğini söylemesini umuyorum. Ama hiç gelmiyor.

ELARA

Ağzımı oynatamıyorum, nutkum tutuldu. Bana aşık olmama konusunda kararlıydı ve bir parçam bu sözleri ondan asla duyamayacağımı kabullenmişti. Ama şimdi, onları gerçekten duyduğumda, kalbim patlamaya hazır.

"Aynı şekilde hissetmiyorsan sorun değil." Bakışları acıyla büyüyor. "Anlıyorum. Ama bu benim hislerimi asla değiştirmeyecek."

Elimi göğsüne koyup bakışlarını inceliyorum, hissettiklerimin görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Benim de aynı şeyleri hissetmediğimi düşünmesine izin vermem mümkün değil.

"Nasıl oldu bilmiyorum Bay Quinn ama ben de size deli gibi aşığım."

Sırıltısı odayı ve benim ruhumu da aydınlatıyor. "Sana *deli gibi* aşık olduğumu hiç söylemedim."

Onun alayları beni güldürüyor. Brody de kıkırdıyor.

"Öp beni, mo ghrá," diye fısıldıyor. "Öp beni ve beni sevdiğini tekrar söyle. Bunu duymaya ihtiyacım var."

Ve bu sözler, onları söyleme şekli -o kadar çiğ ve tutku dolu ki- içimi ısıtıyor.

Uzun zamandır söylemek istediğim sözleri fısıldarken dudaklarımın onunkilere yaklaşmasına izin veriyorum. "Seni seviyorum, Tynan. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Derin bir nefes alıyor ve Brody inlerken alçak sesle hırlayarak ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

İkimiz de gülüyoruz ve ayrılmadan önce beni bir kez daha öpüyor. Gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim bu adama saatlerce bakabilirim.

"Bugün buradan çıkmaya çalışacağım."

Alay ediyorum. "Mantıklı ol. Kendine iyi bakmalısın. Hayatta olduğun için şanslı olduğunu söylediler, o yüzden burada yat ve iyileş."

Nefes vererek başını sallıyor. "Bu işte iyi değilim. Hiçbir şey yapmıyorum."

"Şey, çok kötü. Karın yapman gerektiğini söylüyor." Kaşları kalktı. "Oh, seni patron gibi seviyorum."

"Mm-hmm, buna alış. İyileşirken bundan çok olacak."

"Evet, hanımefendi." Sonra başımın arkasından tutup beni biraz daha öptü.

CKAPTER 34

TVNAN

ÜÇ HAFTALIK SU

"VER ŞU ÇANTALARI BANA!" ELARA TALEP EDİYOR. "DOKTOR DEDI Kİ Dört ila altı hafta boyunca yorucu bir şey yapmayın."

Ben gülerken o benden yiyecekleri alıyor ve hemen geri götürüyor. "Benimle ilgilendiğin için seni seviyorum ama ben iyiyim." Çenesini çekiştiriyorum ve öpüyorum dudaklarını dudaklarımda hissetmekten zevk alıyordum.

Beni itiyor ve onaylamayan bakışlar atıyor. "Git otur da sana yemek getireyim. Daha öğle yemeğini yemedin."

Bana patronluk taslama işini ciddiye aldı, yaramı açmadığımdan emin olmaya çalışıyor. Aslında çok sevimli ve alıştığımdan daha azını yapmak beni öldürüyor olsa da ona izin veriyorum. Ama bana bir şey olmasından korktuğunu biliyorum. Yine de kendimi iyi hissediyorum ve işe dönmem gerekiyor.

Ve en önemlisi, onları öldürmek zorundayım.

"Pekala, bebeğim." Kıçına bir tokat attım ve inledi. "Yine de başka bir şey için biraz açm."

Uyarılmışlık bakışlarını boyuyor ve bu anı vücudunun ön tarafını benimkine doğru zorlamak için kullanıyorum.

"Çok uzun zaman oldu. Sana ihtiyacım var, mo chuisle."

Ağzım onunkini okşarken, "Doktor kesin konuştu," diye nefes alıyor. "Dört ila altı hafta boyunca seks yok."

"Yeterince yakın." Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor, saç tellerini avucumun içine alıyor, çenesinin altını öpüyorum.

Atletinin ince askısını indirip çıplak kalmasını sağlıyorum.

"İyy!" Brody'nin sesi beni durduruyor, tam da Elara geri çekilirken yüzü kızarıyor. "Her dakika öpüşmeyi keser misiniz? Bu çok iğrenç! Değil mi, Fionn Amca?"

"Tamamen iğrenç!" Öğürür gibi bir yüz ifadesi takınıyor, sonra bana göz kırpmıyor.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Beyzbol oynamak için parka gittiğinizi sanıyordum."

"Öyleyiz ama cep telefonumu unutmuşum." Tezgâhı işaret ediyor ve onu alıp cebine sokuyor.

"Tamam, size iyi eğlenceler." Elara, Brody'nin başının üstünü öpüyor.

"Öpeceğim. Sizi seviyorum çocuklar."

Onun yüz hatları duygusallıktan gerilirken benim nabzım kulaklarımda atıyor, hâlâ bizimle konuştuğuna inanamıyorum. Hem de bizi sevdiğini söyleyerek.

"Ben de seni seviyorum, evlat."

"Seni seviyorum," diyor ikimiz de onun uzaklaşmasını izlerken. "Bunun üstesinden gelemiyorum."

Başı göğsüme düşüyor.

"Ben de öyle. Bir gün duracağını düşünüp duruyorum. Bir şey yaparsam her şey mahvolacak."

"Hayır." Başını sallayıp bana doğru döndü. "Bunların senin hatan olduğunu düşünmeyi bırak."

"Evet, biliyorum." Derin bir nefes veriyorum.

", git . Sana biraz çoban pastası ısıtayım." "Nasıl istersen patron."

Beni boş sandalyeye doğru çekiyor ve izin verirse memnuniyetle burada oturup bütün gün kışına bakacağım.

Saatler sonra, onları zamandır tutsak tuttuğum ahıra kaçıyorum.

Birine işkence etmekten hiç onlar kadar zevk almamıştım.

Kardeşlerim elbette yardım etti.

"Yetmedi mi daha?" Cillian onu döverken, karnını ve yüzünü tekmelerken Rogue'a ters ters bakıyorum. Zar zor tanınabilir haldeydi. "Ölmek mi istiyorsun?"

Onları hayatta kalmalarına yetecek kadar besledik, böylece onlara tekrar işkence edebiliriz.

Her *lanet* gün.

Onları ölümlerinin yavaş olacağı konusunda uyardım ve ben her zaman sözümün eriyimdir.

Rogue inleyerek başını kaldırıyor ve neredeyse şişmiş olan tek gözünden bir şey görmesi beni şaşırtıyor.

"Kaldırın onu."

Kardeşlerim onu ayağa sürüklerken ben de kalın bir ip alıp atlarımızdan birine götürüyorum.

Yaklaştığımı görünce ön ayaklarını kaldırıyor, koşum takımı çoktan üzerinde. "Aferin kızıma." Elimi yelesinden aşağı kaydırıyorum, sonra ipi eyerinin etrafına sıkıca bağlıyorum, güvenli olduğundan emin olmak için çekiştiriyorum.

Cillian Rogue'u yere iterken, Fionn ipin diğer ucundan tutup her iki bileğinin etrafına bağlamaya başlar.

"O iyi mi?" Ben soruyorum. Fionn başını sallıyor.

"Hadi kızım." İpini çekiyorum, koşana kadar yeterince baskı uyguluyorum. Ve sonsuza kadar koşabilir.

Rogue'u çamurda sürüklüyor, kayaların yanından geçiyor, vücudu kayalara sertçe çarpıyor ve uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

"Gidelim," diyorum kardeşlerime, daha sonra Isaac ve Jerry ile ilgilenmem gerekiyor.

Onları tuttuğumuz iki ayrı ahıra doğru yürüyoruz. Fionn kanlar içindeki Isaac'i ahırdan çıkarırken, ben de Jerry'yi ayağından tutup sürükleyerek babasının yanına götürürken yüzünün samana ve toprağa değdiğinden emin oluyorum.

Buraya geldiklerinden beri aynı kıyafetleri giyiyorlar. Temizlemek için hortumla yıkadık tabii ki. Ama hepsi bu kadar, çünkü onları koklamak istemiyorum.

"Oturtun onu." Başımla Isaac'e işaret ediyorum ve Fionn, protesto edercesine inerken onu ayağa kaldırıyor.

Önünde diz çöküyorum, bana bakması için çenesini eğiyorum. Hırlıyor, burun delikleri genişliyor.

"Söyleyecek bir şey yok mu? Hayatlarınız için yalvarmak için bile mi?" Ağzı kıvrılıyor. "Git kendini becer."

Boyumu dikleştirirken sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sana oğlunun ölümünü izleteceğim. Sonra da seni öldüreceğim."

Cillian bana bir bıçak uzatıyor ve Jerry'nin cesedinin önünde diz çöküyorum. Bıçağın ucu boğazına yaklaşıyor ve titriyor.

Korkmuş olmalı.

"Ona ne yaptığını hatırlıyor musun? Çünkü ben asla unutmayacağım."

Tek kelime etmeye fırsat bulamadan karnını deşiyorum ve her yeri kana buluyorum. Çığlıkları bunu daha da tatmin edici kılıyor. Cebime uzanıp on gram kokain alıyorum ve karnına yerleştiriyorum.

Babasının nefesi kesiliyor, eminim ilk kez korkunun farkına varıyor. Torbaları kesip açıyorum ve ilaçların damarlarına sızmasına izin veriyorum.

Yavaş yavaş ölecek. Acı çekerek.

Ona yapılanları düzeltemem. Ama bunu yapabilirim. Ve bu bile yeterli gelmiyor.

Isaac'in bileklerini tutarak damarlarını açtım ve onu oğlunun yanına yatırdım. Öldüklerinde onları kesip Jersey'e götürceğiz ve Konstantin'in domuzlarının onları yemesine izin vereceğiz.

"Hadi eve gidelim," dedim kardeşlerime. "Cesetlerin icabına yarın bakarız."

"Kahretsin. Duş almam lazım." Fionn kendini koklar.

"Yemeğe ihtiyacım var," diye araya giriyor Cillian. "Evde hiç var mı?"

"Evet, aslında biliyorum." Gülüyorum. "Elara bir orduya yetecek kadar yaptı."

CKAPTER 44

ELARA

BİR HAFTA SU

BÜYÜKANNEMİN ÖLÜMÜNDEN BU YANA BİR AY GEÇTİ VE YAVAŞ YAVAŞ Benim için ve onu gerçekten tanıyan diğer herkes için kim olduğuyla yüzleşmek.

Gerçekten hiç sanmıyorum. Büyükbabamı da tanıımıyordum sanırım. Ama bu şeylerin beni yiyip bitirmesine izin veremem.

Annem ya da Tynan'a yaptıkları için onu affedebilir miyim bilmiyorum. Neredeyse her şeyi affedebilirdim ama bunu değil.

Annemi benden aldı ve Tynan'ı da almak istedi. Bunun için öleceğini biliyordu ama ona da acı çektirmek istedi. Böylece bana da acı çektirecekti. Böyle bir kadını nasıl affedebilirim?

Büyükbabam hâlâ bizimle yaşıyor ve gitmesini istemiyorum. O böyleyken bunu ona yapamam.

Tynan tüm bunlar boyunca inanılmazdı, bana ihtiyacım olan her şeyi verdi: dinleyecek biri, omzunda ağlayabileceğim biri. Her zaman yanımda oldu.

Brody ve Tynan birkaç adım ötede beni beklerken, annemin mezar taşına kırmızı gelincikler bırakırken boğazım düğümleniyor. Kalbim onu hâlâ özliyor. Hala onun için acıyor. Hâlâ burada olup ailemle tanışmasını diliyorum.

Göğsümdeki bıçak gibi ağrı asla ama artık huzurluyum. Olabildiğim kadar. Tynan sadece Jerry ve babasını öldürmekle kalmadı, aynı zamanda Jerry'nin benim üzerimde tuttuğu kanıtları buldu ve tüm izlerin yok edildiğinden emin oldu.

Ve kim olduğuma gelince -Evelyn ya da Elara- ismimi korumaya karar verdim. Yeni ismim. Elara olarak kalmalıyım. Çünkü Evelyn? O tamamen başka biriydi.

"Seni seviyorum anne. Özür dilerim. Keşke onu durdurmak için orada olsaydım." Gözlerimdeki yaşları sildim. "Gelecek hafta geri geleceğim. Söz veriyorum."

Tynan bana istediğim zaman buraya uçabileceğimizi, onu istediğim zaman görebileceğimi söyledi ve bu beni biraz rahatlattı.

Son bir bakışla kocama ve oğluma katılmak için arkamı dönüyorum. Brody'nin bana anne demesini hiç beklesem de, onu her zaman anne gibi seveceğim.

Tynan ve ben ona bize teyze ve amca diyebileceğini, ikimiz için de sorun olmadığını söyledik ve bu fikir hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Eve gitmeye hazır mısın?" Tynan hayranlık dolu gözlerle bana bakıyor. "Evet, hazırım."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, sanki bir parçamı kaybetmiş ve yerine daha güçlü bir şey koymuşum gibi hissediyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Tüm bu trajedi yüzünden olmasından nefret ediyorum, ama beni zayıflatmak yerine güçlendiriyorsa, sanırım isteyebileceğim tek şey bu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Tynan, parmak eklemleri yanağını okşuyor ve beni tamamen çözüyor. "Seni çok seviyorum ve acı çektiğin için üzgünüm."

"Ben de seni seviyorum, Tynan. Ama artık iyiyim. Yemin ederim."

Brody bana sıkıca sarıldı. "Ağlaman sorun değil. Annemi ve babamı her zaman özliyorum."

Kendi gözyaşları toplanıyor ve ben onun önünde diz çöküyorum. "Ne zaman istersen onlar hakkında konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Çünkü böylesine harika bir çocuğu yaratan insanları tanımaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Kollarını bana doluyor ve burnunu çekiyor.

Gözlerimi kapatıp onu kalbime yakın tutarken, onu her zaman koşulsuz seveceğime dair kendime söz veriyorum.

Çünkü aşk gerçekten .

TYNAN

Fionn, Elara ve benim baş başa bir gece geçirebilmemiz için Brody'nin evinde yatıya kalmasını teklif etti. Sorun etmedi. Çocuklarla arası iyi. Hepsi ona yöneliyor gibi görünüyor. Ama yine de yardımı için minnettarım.

Ruby'ye bir gün izin bile verdim ve nöbetçi hemşire evin farklı bir kanadında.

Her şeyin mükemmel ve dikkat dağıtıcı olmamasını istedim.

Elara yemek masamızda oturuyor, adak mumları ortada parıldıyor, ben hazırladığım safranlı pilav ve körili tavuk tepsisini getirirken oda loş bir şekilde aydınlanıyor.

"Tanrım, Tynan, bu harika görünüyor. Bu kadar iyi yemek yapabilmene inanmıyorum."

Sırıyorum, çenesini kavrayıp onu usulca öpmeden önce yemeği yere bırakıyorum. İçimde eriyor, ağzımın içinde inliyor, tırnakları başımın arkasını tırmalıyor.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

Dudaklarım onunkileri okşuyor. "Beni böyle öpmeye devam edersen, yemeği bitiremeyebiliriz."

Çenemin dış hatlarına öpücükler kondurdu. "Bu utanç verici olurdu."

Dişlerimi sıkıyorum, isteksizce ondan ayrılıyorum, her şeyin planlandığı gibi gitmesini istiyorum. "Yemeğin geri kalanını getireyim de tatlıya çabucak geçelim."

"Tatlıdan kastınız..." Yaramaz bir kaşını kaldırıyor.

"Hayır, aslında tatlıyı kastetmiştim. Sufle yaptım. Ama vay canına, Bayan Quinn, ne kadar kirli bir zihniniz var."

"En iyisinden öğrendim." Çenesini kaldırıyor. "Şimdi et..."

Tırnakları göğüslerinin arasında dolaşüyor, giydiği ince siyah elbise o kadar ince ve dar ki vücudunun her çizgisini ve kıvrımını seçebiliyorum.

Aletim gerildi. Bir küfür mırıldanarak aceleyle mutfığa gidip hazırladığım salatayı ve ballı havuçları alıyorum.

Iseult ve Fionn dışında hepimiz yemek yapmayı biliyoruz. O ikisi umutsuz vaka. Gio'nun mutfaktan anlaması Iseult için iyi bir şey, yoksa dışarıdan yiyeceklerle hayatta kalırlardı.

Sonunda oturup tabağını doldurduğumda, ilk lokmayı alışını izliyorum. Bunu yaparken gözleri kapanıyor ve inliyor.

"Vay canına, bu tavuk çok yumuşak. Lütfen benim için her zaman pişir."

İltifatı tam göğsüme çarpıyor. "Her zaman, bebeğim. Seni beslemeyi seviyorum."

Yüzüne bir sırtma yayılıyor. Ve kısa bir süre sonra, kalbim göğsümde çarparken akşam yemeğini tatlıyla değiştiriyorum.

Kahretsin, neden bu kadar gerginim? Bunu daha önce de yapmıştık. Ama bu şekilde değil.

Tabağını sımsıkı tutarak, ona sahip olduğum için şükrederek ona bakmak için bu anı değerlendiriyorum.

Beni sevdiği gerçeğini hala kabullenemiyorum.

Karşılık vermesini beklemiyordum. Söylediğimde kaçacağını düşünmüştüm. Ama kaçmadı. Hâlâ burada çünkü olmak istiyor. Ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Kahretsin. Devlin'e o bir milyonu ödemek zorunda kalacağım, değil mi? Sırıtiyorum.

Buna değer.

Meraklı bir bakış fırlatıyor. "Sen iyi misin?"

Evet. Senin sayende.

"Seni seviyorum, Elara." Daha da yaklaştım. "Artık bunu söylemeyi bırakmak istemiyor gibiyim."

Yüzünü yana eğerek tatlı tatlı gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Bu iyi bir şey." Kıkırdıyorum "Çünkü aksi takdirde bu biraz garip olurdu."

O ne demek istediğini anlayamadan tabağı önüne koyuyorum. Bunu yaparken, elimde küçük bir kutuyla tek dizimin üzerine çöküyorum.

Bana bakakaldı. Tamamen şokta.

Tabağın üzerinde çikolata ile yazılmış şu sözler yer alıyor: *Benimle tekrar evlenir misin?*

Orijinal ya da görkemli olmayabilir ama Elara'yı artık tanıyorum ve böyle şeylere ihtiyacı yok. Bu sefer doğru şekilde yapmak istedim. Hatırlayacağı ve çocuklarımıza anlatacağı şekilde. Beni gerçekten sevip sevmediğini bileceğim şekilde.

"Tynan?" Gözleri yaşlarla doluyor. "Anlamıyorum. Biz zaten evliyiz."

"Biliyorum ama geçen sefer başka seçeneğin yoktu. Bu sefer ben sana bir seçenek veriyorum."

Bakışları, tasarım olarak ona verdiğim orijinal nişan yüzüğüne benzeyen yüzüğe kayıyor. Yavaşça gözlerini benimkilere çeviriyor.

Yanağımı okşuyor ve her dokunuşunda... Tam göğsümün ortasına çarpıyor.

"Peki ya hayır dersem?"

Nabzım hızlanıyor. Ama gülümsemesinin çatlağını bulduğumda, sadece benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

"Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım, mo ghrá?" "Biliyor musun, bana bunun ne anlama geldiğini hiç söylemedin." "Aşkım demek, ki sen de öylesin."

"Sen de benimsin, Tynan." Beni öpmek için eğiliyor ve kalbim kabarıyor. "Elbette seninle evleneceğim."

Aceleyle bu yüzüğü çıkarıp eskisiyle değiştirirken dişleri alt dudağına gömülüyor, alyans hâlâ elinde duruyor.

"Bekle. Eski yüzüğümü nereye koyuyorsun?"

"Onu kutuya koyup sana verecektim." Yüzü düştü.

"Ne oldu, Elara?"

"İkisini de giysem garip olur mu? Belki birini diğer elime? Biraz duygusalımdır ve bu bana verdiğin ilk yüzüktü."

Bir kakhaha attım.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Evet demeyeceğini düşünmüştüm ama sen iki yüzüğümü de takmak istiyorsun. Sanırım sadece şaşırdım."

Ayağa kalkıyor ve beni de yanında götürüyor. "Başlangıçta tam bir pislik olduğunu biliyorum-"

"Mm, tartışılabilir."

"Evet, tamam..." Gözlerini alaycı bir şekilde deviriyor. "Her neyse, dediğim gibi, o zamanlar tam bir pisliktin, ama kurtulamadığın bir siğil gibi üzerimde büyüdün. Yani evet, yüzüklerin ikisini de takmak istiyorum çünkü onları bana sen verdin."

"Vay canına, Bayan Quinn." Kıkırdıyorum. "Oldukça romantiksiniz."

"Biliyorum." Sağ elini uzattı. "Şimdi lütfen yüzüğümü geri ver."

"Mutlulukla." Parmağına geri takıyorum ve iki eline birden bakıyor, yüzü şafak vakti güneş gibi aydınlanıyor.

Onu böyle mutlu görünce vücudum ısınıyor.

Kolları omuzlarıma düşüyor ve bana bakıyor.

"Seninle yeniden evleneceğim." Çenesini iki parmağımın arasına aldım. "Bu sefer herkesin önünde."

"Bunu istiyorum." Gözleri iki parlak yıldız gibi parlıyor. "Seninle evlenmek istiyorum. Bunun gerçek olmasını istiyorum."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp yavaşça fırçalıyorum. "Bu benim için her zaman gerçektir, Elara."

Sonra onu öpüyorum, duramıyorum, çünkü onun kollarında dünyanın geri kalanını unutuyorum.

Tek bildiğim o.

ELARA

Beni yatağıma indiriyor, vücudu benimkinin üzerinde sürünüyor, ağırlığını bana veriyor. Beni yatağa sabitleyen kaslarının, gücünün hissi seviyorum.

Gözleri şefkatle parlıyor ve bu anı ona gerçekten bakmak için değerlendiriyorum, elimin tersi çenesindeki kirli sakalın üzerinde geziniyor.

Nefes alıyor, gözleri kurşuni ve içimde dolaşan aynı arzuyla dolu. Buraya, mutlu olduğum bu yere nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Onun karısı olmak artık beni korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyor.

Onunla evlenmeyi kabul edeceğimi hayal bile edemezdim. Ama şimdi daha çok istediğim bir şey yok. Bana bu seçeneği sunması çok hoştu. Gerçi kabul edelim. Kabul etmeseydim, zaten gitmeme izin vermezdi.

"Bu kadar komik olan ne, mo chuisse?" Elinin tersiyle usulca yanağımı okşuyor.

"Sadece ne kadar deli olduğunu ve hayatımın geri kalanında buna nasıl zorunda kalacağımı düşünüyorum."

Kıkırdıyor, çakıllı bir sesle, zaten kavrulmakta olan uzuvlarımı ateşe veriyor. "Bu doğru, yapacaksın." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Daha önce hiç kimse beni bu kadar çok istememişti." Onu öpüyorum ve o inliyor.

"Ve hiç kimse yapmayacak."

Ağızını benimkine yapıştırıyor ve beni acımasız bir öpücüğe boğuyor, ikimiz de çıplak ve birbirimize aç olana kadar elbisemi neredeyse yırtıyor.

Kalp atışlarımız gümbür gümbür atarken, damarlarımızda arzu yanarken bakışları benimkini tutuyor. "Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Sesindeki vaat, nefesimi kesiyor. Ve bunu kastettiğini biliyorum. Onunla sadece bir yuva değil, tutunabileceğim bir sonsuzluk da bulduğumu biliyorum.

Bir elini aramıza sokup sikini girişime dayıyor.

"Göster bana." Elim yanağında geziniyor. "Beni ne kadar sevdiğini göster."

Tek bir hamlede girdi. Beni dolduruyor.

Beni geriyor.

O çok derin. Çok derin.

Ama o hareket etmeye başladığında canlanıyorum, hem bedenim hem de kalbim sevgiyle doluyor. Benim için neye dönüştüğünü tanımlamak bile zor.

Beni ters çeviriyor, ben üstte oluncaya kadar beni de yanına alıyor, eli sahiplenici bir şekilde boynumun arkasını kavıyor. Kalçalarını eğip ereksiyonunu daha derine zorlarken gözleri acı veren bir tutkuyla parlıyor.

"Seni çok seviyorum, Elara."

Beni kendine çekiyor, yüzümü onunkine yaklaştırıyor ve kalbim ağzının benimkinin üzerinde aniden durmasıyla yerinden fırlıyor.

Beni talepkar bir öfkeyle alıyor.

Güçlü bir hakimiyetle.

Bedenlerimiz birbirimize zevk veriyor.

Bir zamanlar bunu çok istemiştim. Sevmeyi istedim. Ve yemin ederim, buraya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Tynan, bunun mümkün olduğunu kanıtladı. Mümkün *olduğumuzu*, bir zamanlar ne kadar çılgınca görünse *de*.

Omuzlarını tutuyorum, ona dokunmak, her yerini hissetmek istiyorum.

Bu dünyada onun bana verdiği hislerle yarışabilecek başka kimse yok. Sanki uçuyorum.

Benim kocam.

Hayatımı mahveden, sonra da benim olabileceğini hiç hayal etmediğim bir dünyaya geri döndüren adam.

Evlilik.

Aşık olmak.

Bir zamanlar hayal gibi görünüyordu.

Sonsuza kadar kaçacağımı sanıyordum. Ama onunla birlikte, artık kaçmak zorunda değilim.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, bakışlarını inceliyorum ve ona karşı hissettiklerim dağları yerinden oynatabilir. Yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da yapabileceğimi.

Ama Tynan'a aşık olmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi.
Ruhum sonsuza dek onun. Bizi hiçbir şeyin yıkamayacağı umuduna
sonsuzlukta tutunarak.
Hiçbir şey sahip olduklarımızı geri alamaz.
Onu bedenime kabul ettim, ama bir şekilde yol boyunca kalbimi çaldı.

CKAPTER 45

TVNAN

İKİ AYLIK SU

BİR ZAMANLAR BURAYA HIÇ GELEMEECEĞİMİZİ DÜŞÜNÜYORDUM.

Elbette, zaten yasal olarak evliydik. Ama düğün yapmak, tüm ailemin burada olması, onun kız kardeşlerimle birlikte hazırlanması, bunu hiç hayal etmemiştim.

Şimdiye kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum. Ona kadar. Sonsuzluk benim gibi biri için bir olasılık olana kadar.

Devlin ve ben kardeşlerimle birlikte Necker Adası'ndaki açık veranda barında oturuyoruz. Küçük ve özel bir yer. Otelin sahibi biziz, dolayısıyla burada bir düğün ayarlamak, özellikle de Fernanda'nın yardımıyla, çok kolay oldu.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim ne kadar güzel olduğuyla her yeri aydınlatacak.

"Yani..." Devlin bir kadehi havaya kaldırır. "Buna kadeh kaldırılır. Sonunda aşık oldu ve evleniyor. Bunun olacağını söylemişim."

Kardeşlerim kendi içkilerini kaldırırken o sırtıyor.

"Evet, evet. Sanırım o bir milyonu sana borçluyum."

"Çok haklısın. Ama sende kalsın. Aradığınızı bilmediğiniz şeyi bulduğunuza sevindim."

"Teşekkürler, kardeşim."

İçkilerimizi geri atıp bir tane daha istiyoruz.

Gözümün ucuyla tartışan bir çift görüyorum ve Fionn'un gözleri de hemen onlara takılıyor.

Adam kadının kolunu tutup, gözle görülür bir şekilde sarsılan kadına öfkeyle bir şeyler söylediğinde çenesi kenetleniyor. Kız... En fazla on dokuz yaşında, ela gözleri korku dolu.

Ben onu durduramadan Fionn ayağa kalktı ve onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Oh, lanet olsun..." ayağa kalkarak mırıldandım. "Düğünden önce kana bulanırsam Elara beni affetmez."

Cillian gülüyor ve hepimiz onun peşinden giderken sırtıma bir avuç vuruyor.

Yine de çoktan adamın gömleğini kavramış, bizim duyamayacağımız bir şeyler söylüyor. "Ona bir daha öyle dokunursan, seni öldürürüm."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Adam kardeşimle dövüşmeye çalışıyor ama hiç şansı yok.

Hepimizin onunla birlikte olduğunu fark ettiğinde, gözlerinden korku geçiyor.

"Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum," diyor Fionn'a. "Ama o benim kızım ve onunla nasıl başa çıktığım seni ilgilendirmez."

Fionn yüzünü yaklaştırarak, kendisinden beş santim kadar küçük olan adama bakıyor. "Bunu kendi işim haline getirdim. Bu konuda ne yapacaksın?"

Fionn onu ezebilir. Pislik herif bunu bilmeli.

"Gideceksin. Şimdi. Seni kalıcı olarak uzaklaştırmadan önce eşyalarını toplayıp ondan uzaklaşacaksın."

"Bu bir tehdit mi?"

"Evet, öyle. Bir gösteri ister misiniz?"

"Her neyse," diye tükürüyor, genç kadına ters ters bakarak. "Fahişeyi istiyorsan, senin olsun. Zaten yatakta çok sıkıcı. Çoğu zaman ona bakarken bile kalkamıyorum."

Kadın hıçkırarak ağlıyor, çılgınca gözlerini siliyor ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. O da ufak tefek. Belki 1.80 boylarında. Ve kolunda bir çürük yakalıyorum. Daha eski bir morluk.

Tanrım. Neyin içine girdik biz?

"Belki de senin sikindir." Fionn'un burun delikleri açıldı. "Çünkü ona , sorun kesinlikle o değil."

Adam onu göremiyor ama kadının gözleri açılıyor ve sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

Fionn adamı bırakır. "Bu lanet otelden çıkmak için beş dakikan var. Nereye gittiğin umurumda değil ama burada kalmayacaksın."

Alay ediyor. "Evet, tamam."

"Sanırım ağır işitiyorsun." Fionn yüzünü yaklaştırır. "Buranın sahibi biziz. Dediğimizi yapmayanlara ne olduğunu görmek istemiyorsan, sabrımı daha fazla tüketmeden kaybolmanı öneririm."

Kadına ters ters bakıyor ve yürümeye başlamadan önce nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Fionn kıza dönüyor ve kızın morluğunu görünce yumruğunu iki yana açıyor. "Bunu sana o mu yaptı?"

Omuz silkiyor. "değil. Bir süre önce oldu." Bakışları ayaklarına düşüyor.

Bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırıyor. "Bu iyi değil. Kimsenin sana elini hakkı yok."

Alt dudağı titriyor.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmeme ne dersin?"

"Ah, hayır..." Gözlerinin altını siliyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Biliyorum." Sırıttıyor. "Yapmak istiyorum."

"Tamam."

Sesi çok küçük. Zavallı şey. Nelere katlandığını hayal edebiliyorum.

"İkinizin paylaştığı odanın anahtarı sizde mi?"

Başını sallıyor, tırnaklarını karıştırıyor. "Her şeyi saklamış." "Tamam, endişelenme. Oda numaran kaç?"

"Altmış altı doksan üç."

"Tamam, sana bir süit ayarlayacağım ve tüm eşyalarını oraya taşıyacağım." Gözleri büyür. "Param yok ki."

"Paraya ihtiyacın yok."

İnliyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü birinin öyle olması gerekiyor."

Alt dudağı titriyor. Fionn'un etkilendiğini söyleyebilirim. "Hadi, seni yeni bir odaya yerleştirelim."

Başını sallıyor, onun yanında yürüyor ama güvenli bir mesafe bırakıyor.

"Düğünleri sever misin? Çünkü kardeşlerimden biri yaklaşık üç saat sonra evleniyor ve biriyle çıkabilirim."

Bu onu biraz güldürüyor ve otelin içinde kaybolurlarken gerisini duymuyorum.

"Vay be." Cillian kıkırdar. "Bu..." "Fionn?" Ben teklif ediyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Tanrım. Yani, onu kırabilir." "Ya da belki onu daha güçlü yapabilir."

"Daha tuhaf şeyler de oldu," diye ekliyor Devlin. "Yani, Elara sana aşık oldu."

"Siktir git." Omzuna yumruk atıp bara döndüm.
Birkaç saat içinde benimle evlenecek ve ben karımı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

ELARA

Gelin odasının boy aynasında kendime bakıyorum, ellerimi denizkızı elbisemin Chantilly dantelinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

Saçlarım mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş Hollywood dalgaları halinde uzanıyor, uçları çıplak sırtımı gıdıklıyor. Elbise Dolce & Gabbana tarafından sadece benim için dikildi, elbisenin her yerinde güzel işlemeli çiçekler var.

"Çok güzel görünüyorsun!" Eriu gözlerini sildi.

"Tynan için fazla iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Iseult alay ediyor.

"Eğer kaçmayı düşünüyorsan, senin için hazır bir arabam var."

Gülüyorum. "Artık benim için kaçmak yok. Bu sefer kalmak istiyorum." "Güzel." Sırıtarak yüzünü yukarı kaldırıyor. "Sadece seni test ediyordum."

Başımı sallıyorum. "Başarısız olursam ne olacağını bilmekten korkuyorum." O cevap veremedi biri kapıyı çalıyor.

"Bu kim olabilir?" Iseult kapıyı açmaya yönelirken ben olduğum yerde kalıyorum, Tynan'ın tekrar gizlice bakma ihtimaline karşı.

"Tynan!" diye azarlıyor. "Sana söyledim, onu göremezsin." "Hadi ama, sadece bir saniye."

"Hayır. Düğünden önce gelini göremem."

"Berbatsın," diyor ona, ben kahkahamı bastırıırken.

Beni görmek için bu kadar hevesli olması beni çok mutlu ediyor.

"Bana söyledikleri bu. Şimdi git! Oh, hey, Brody," diyor. "İçeri gelebilirsin."

"Neden içeri girmesine izin veriliyor?"

"Çünkü onu gerçekten seviyoruz. Güle güle, kardeşim." Kapı kapanıyor ve Brody ile geri dönüyor.

"Aman Tanrım! Şu bak." Ellerini tuttum. "Smokinin içinde çok yakışıklı görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Yüzükler bende." Bir kutu tutuyor.

"Ve onlara çok iyi bakacağınızı biliyorum."

"Onları kaybetmeyeceğim, söz veriyorum."

Lütfen onları kaybetmesine izin verme.

Brody'nin tekrar konuştuğuna inanmak hâlâ zor. Bunca zaman sonra nihayet sesini bulabildi. Bu gerçekten en büyük mucize ve biz bundan daha mutlu olamazdık.

Saatler ilerledikçe koridorda yürüme vakti de yaklaşıyor. Midemde düğümler oluşuyor.

Yalnız olduğumu şimdi anladım. Burada ailem yok. Benimle yürüyecek kimse yok. Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor.

"Hey, sorun nedir?" Eriu'nun kaşları çatıldı. "Üzgün görünüyorsun."

Iseult elimi kendi elinin içine aldı. "Ne oldu? Birini öldürmem gerekiyor mu?"

Kahkahalarım odayı dolduruyor. "Hayır, bugün değil. Sadece burada bir ailem olmadığını düşünüyordum. Bilmiyorum, berbat bir şey."

"Senin bir ailen var." Eriu gülümsüyor. "Biz artık senin kardeşleriniz." Bu beni boğuyor, ağlamamak için yüzümü yelpazeliyorum.

"Zor olduğunu biliyorum," diyor Iseult. "Ama sen varsın." "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Bir kapı daha çalıyor.

Iseult kapıyı açtığında bu kez Patrick'in sesini duyuyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Hey, baba."

"Selam, canlarım." Gözleri benimkilere kayıyor ve kocaman gülümsüyor.

"Çok güzel görünüyorsun. Oğlum sizinle tanıştığı için çok şanslı bir adam. Ve şu anda aklını kaçırmış bir şekilde sizi bekliyor."

Kalp atışlarım göğsümde çarpıyor, onu da görmek istiyorum.

"Biliyoruz." Iseult gözlerini deviriyor.

"Hey, Brody," diye Patrick ona. "seni bekliyorlar." "Tanrım, zamanı geldi mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Bana bir adım daha yaklaştı. "Buraya sana bir şey sormaya geldim, hayır demekte özgürsün ama belki seninle koridorda yürüyebilirim diye umuyordum."

Gözlerim sulanmaya başladı.

"Baban olmadığımı biliyorum, ama artık seni kızım olarak görmek istiyorum, eğer için de uygunsa, seni aşağı indirmek benim için bir onurdur. Ne dersin?"

Duygular boğazımı tıkıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bunu çok isterim."

Bana sıkıca sarılıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Baba." Iseult ona sert bir bakış atar. "Saçma sapan şeylerle onun makyajını mahvediyorsun." Yine de kirpiklerinin altını gizlice parmaklıyor.

"Özür dilerim!" diyor. "Tamam, tamam, ağlamak yok."

Iseult makyajımı çabucak düzeltiyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan kızlar koridorda yürüyor, Brody de arkalarında.

Sıra bana geldiğinde derin bir nefes alıyorum, sinirlerim mideme vuruyor. Bunu istemediğim için değil, ona söylemem gereken başka bir şey olduğu için.

Yumuşak melodi başlar ve koridordan aşağı inmeye başlarız. Tüm konuklar ayağa kalkıyor. Ama gördüğüm tek kişi o.

Bu yüzden peçenin yüzümü örtmesini istemedim. Onu görmek istedim, onun da beni görmesini istedim. Onun olduğum için ne kadar mutlu olduğumu görmesini.

Duygular gözlerine yapışıyor ve ben yaklaştığımda sertçe yutkunuyor.

"Ona iyi baksan iyi olur, duydun mu?" diyor babası.

Elimi Tynan'inkine koydum.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor, gözleri özlem ve sevgiyle dolu - o kadar çok ki, etrafımızdaki havada fısıldadığını hissediyorum. Yanaklarımı sıkıca ama yumuşaklıkla da tutuyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"Teşekkür . Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Bütün gün seni görmek için can atıyordum."

İçimden gülüyorum. "Duydum. Oldukça ısrarcısın."

"Benim hakkımda bunu zaten biliyor olmalısın." Elim tutuyor ve öpüyor.

Kulağına doğru eğilerek fısıldıyorum, "Çok ısrarcısın, sonunda beni hamile bıraktın."

Geri çekiliyor, duygularının kabarması gözlerini aydınlatıyor. "Ciddi misin sen?"

Başımı sallıyorum, gözlerim sulanıyor. Onu böyle mutlu görmeye bayılıyorum. Karnımı avuçluyor, kaşları çatılıyor.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Geri kalanımızla paylaşmak ister misiniz?" Patrick oturduğu yerden bağılıyor.

Tynan mutlu haberi vermek için izin vermemi bekliyor, ben de başımı sallıyorum. Hepimiz bir aileyiz ve bu olaydan sonra iyi haberler almamızı istiyorum.

Yaşadığımız her şeyi.

"Görünüşe göre baba olacağım." Kıkırdıyor. "Siktir." "Dil!" Ruby sırtımdan önce çenesini kapatır ve ikimize de sarıldı, heyecandan sersemlemişti. "Ah, bir bebek!"

Sonra herkes ayağa kalkıyor, bizi tebrik ediyor, ne kadar mutlu söylüyorlar.

Bir aile kaybetmiş olabilirim ama bir aile de kazandım.

"Yeminlere devam etmeli miyim yoksa..." Herkes yerine dönerken nikah memuru aramızda bakışıyor.

"Lütfen yap." Tynan elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, beden bedene, ruh ruha.

Gözlerimin içine bakarken çenemi iki parmağının arasında sıkıyor.

"Sadece iyi kısma gel," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak, ilk evlendiğimiz gün rahibe söylediği şeyi tekrarlıyor.

Ama bu bir asır önceymiş gibi geliyor.

Kalbim o kadar çok sevgiyle doluyor ki, patlayabilirim.

"Massachusetts Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Bununla birlikte beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Şimdiye kadar çok şey atlatmış olsak da, yolculuğumuz daha yeni başladı.

Sevgili okuyucu,

Brutal Savage'ı ! Daha fazla Tynan & Elara ister misiniz? Bonus sahne için BURAYA [TIKLAYIN](#)!okuduğunuz için teşekkürler

Sırada Fionn Quinn ve Amara Edwards var. [Filthy Savage](#) bir yaş farkı, zorla evlendirme, bekar anne hikayesi olacak. Daha önce ilk kez bir üreme sapkınlığı yazacağım!

*Iseult ve Gio'nun bir hikayesi olup olmadığını mı merak ediyorsunuz? **Twisted Promises**'da var!*

*Aiden'ın nasıl öldüğünü bilmek ister misiniz? Neler olduğunu öğrenmek için **Messina Suç Ailesi**'ne atlayın.*

PLAYLIST

[Spotify'da dinleyin!](#)

- Vincent Lima tarafından yazılan "Escape"
- "Can You Escape the Devil" Kendra Dantes feat. Willyecho'dan
- Eyla Rae "Truth Comes Out"
- "Know" by SAYSH feat. Anderson Rocio
- "Beautiful Creature" by MIIA
- Tauren Wells tarafından yazılan "Known"
- "Let It Rain" Kendra Dantes feat. Pei Pei Chung
- "Dead Man" David Kushner
- "Morally Grey - Nation Haven Edition" by April Jai feat. Nation Haven
- "Where Do You Go" Jessie Murph
- "How Could You" Jessie Murph "Lose
- Control" Teddy Swims "Sweet and
- Dark" Miles Hardt "Hurt Me" Suriel
- Hess
- "You Put a Spell on Me" by Austin Giorgio
- No Mercy" by Austin Giorgio "Something
- Real" by Roses & Revolutions "Beautiful
- Things" by Benson Boone "Home" by Good
- Neighbours
- Six Black Skulls'tan "Deed Is Done" Shaya
- Zamora'dan "Holding On"
- James Arthur'dan "Is It Alright?"
- We Three'den "Daydreams"
- Vincent Lima'dan "In the Cold"
- Roses & Revolutions'dan "Hearts"
- DEZI'den "Sinner"
- Abe Parker'dan "It Is What It Is"
- Teddy Swims'ten "Some Things I'll Never Know"
- Forest Blakk'tan "If You Love Her"

- Camylio'dan "Trouble"
- Camylio'dan "High, High, " Austin
- Giorgio'dan "Drip Off"
- "Fetish" by Selena Gomez feat. Gucci Mane
- "What You Do to Me" John Legend

ALSO BY LILIAN HARRIS

FRAG) LE KEARTG GER) EG

1. *Kırılğan Yara İzleri* (Damian & Lilah)
2. *Kırılğan Yalanlar* (Jax & Lexi Bölüm 1)
3. *Kırılğan Gerçekler* (Jax & Lexi Bölüm 2)
4. *Kırılğan Parçalar* (Gabe & Mia)

CAVALER) BROTKERG GER) EG

1. *Şeytanın Anlaşması* (Dominic & Chiara)
2. *Şeytanın Piyonu* (Dante & Raquel)
3. *Şeytanın Sırrı* (Enzo & Jade)
4. *Şeytanın İni* (Matteo & Aida)
5. *Şeytanın Ölümü* (Genişletilmiş Epilog)

MEGG) NA CR) ME FAM) LV GER) EG

1. *Günahkar Yeminler* (Michael & Elsie)
2. *Zalim Yalanlar* (Raph & Nicolette)
3. *Çarpık Vaatler* (Gio & Iseult)
4. *Vahşi Yaralar* (Adriel & Kayla)

GAVAGE K) NGG GER) EG

1. *Acımasız Vahşi* (Devlin & Eriu)
2. *Acımasız Vahşi* (Tynan & Elara)
3. *Pis Vahşi* (Fionn & Amara)
4. *Wicked Savage* (Cillian)

GTANDALONE

1. *Parçalanmış Sırlar* (Hudson & Hadleigh)

ABOUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. Goosebumps'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve çok sayıda hayvanıyla birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar](#)

[Mebsite Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.